

Giới thiệu Sur Phụ, Không Cần A

Sur Phụ, Không Cần A thuộc thể loại ngôn tình đặc sắc nói về năm năm cùng với hai vị sư phụ sớm chiều làm bạn, có phải hay không là phu quân? Hai cái hận thù thật sâu, trả giá thật tình liệu có thể đổi lấy yêu! Bốn nam nhân ái hận quấn quýt si mê, là tình dục thịnh yên vẫn là chân ái thẳng thắn? Một cái nữ tử linh thịt tình yêu, gây ra thịnh thế màn khói hạ trăm năm thù hận, Vận mệnh chi luân đã muốn chuyển động, bí mật sắp vạch trần... Truyện hứa hẹn đầy thú vị, các bạn cùng đón chờ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Sur Phụ, Bụng Ta Đau Quá.

Ta là Lạc Linh Tê, đang do hoàng đế tự Minh Châu nắm quyền.

Tất cả đại công chúa đều văn võ song toàn, phụ hoàng đối với ta lại phi thường yêu thương, lúc ta năm tuổi liền ban thưởng cho một tòa Linh Tê cung, hơn nữa lại tìm trên giang hồ hai vị sư phụ là hộ pháp trái phải tiếng tăm lừng lẫy trong Ngự tông.

Nghe trong cung hạ nhân nói rằng, ngự tông ở trên giang hồ nổi tiếng vô cùng, hộ pháp trái phải lại văn võ song toàn, xếp hạng đầu về tướng mạo võ công trong chốn giang hồ. Bọn họ bảo không thu nhận đệ tử, nhưng lúc sau gặp ta lại thay đổi chủ ý, nguyện ý ở trong cung dạy dỗ ta, làm cho phụ hoàng đắc ý vô cùng.

Nhưng phụ hoàng không biết, hai nam nhân này lúc ta 10 tuổi năm ấy, liền hạ quyết tâm chiếm hữu ta. Khi đó ta đi theo đại nội thị vệ vào Ngự Tông tông đồ, lần đầu tiên lộ diện trên giang hồ, liền có người nói Linh Tê công chúa là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Mà khi đó ta chưa trưởng thành, hơn nữa mặt mang lụa mỏng, chỉ chừa một đôi mắt uyển chuyển lưu động làm cho mọi người nhìn thấy đều tán thưởng.

[1] đại nội thị vệ là những người có trách nhiệm bảo vệ mình, có võ công cao cường.

Nhưng mà ta cảm thấy sư phụ so với ta càng đẹp mắt hơn. Hai người sư phụ, một Ôn Nhai, một Ôn Ly, tuy rằng giống nhau phong lưu phóng khoáng, giống nhau mặt đẹp dễ, mắt như bầu trời sáng trong, không vẩn đục. Nhưng khi đứng cạnh nhau liền dễ dàng phân biệt được, Ôn Nhai khiêm tốn, giống như gió thoảng ba mùa xuân ôn nhu, Ôn Ly không hề mang nét giận nhưng cũng khiến người ta sợ hãi, mặt lạnh lùng, lãnh khốc.

Trong cung quy củ nghiêm khắc, công chúa hoàng tử 10 tuổi đều phải xuất cung sống một mình, phụ hoàng lại yêu thương ta phi thường, cho nên ta 10 tuổi liền ở trong cung Linh Tê tráng lệ, đẹp dễ này.

. Cung điện hình Trình Lã (bác nào biết cái này pm e với). Trước sau đều do hai cái tứ hợp đại viện làm thành. Mà phòng ngủ của ta nằm tận cùng bên trong. Hạ nhân đều cho rằng ta không vui khi người khác tiếp cận, nha hoàn và thái giám đều ở khu vực rất xa, khu viện ở đằng trước, bọn họ lại không biết nói, đây là ý chỉ của hai sư phụ.

Họ đều tận tâm hết sức dạy ta học tập, nhưng ta chậm rãi lớn lên càng cảm thấy ánh mắt của bọn họ giống như nhìn đến mỹ vị anh đào, giống như muốn một ngụm ăn ta vào trong bụng vậy.

Hôm nay buổi sáng sau khi ta rời giường, liền phát hiện trên giường có vết máu, đứng dậy vừa thấy, khắp quần lót đều dính, sợ tới mức thét toáng lên. Bọn nha hoàn nhìn thấy như vậy, vội vàng thu thập chần đệm xiêm y thành một đống, lại cầm một vật gì đó đưa cho ta mang theo. Ngự y bắt mạch xong liền rời khỏi. Chỉ chốc lát, sư phụ Ôn Nhai xuất hiện đi tới trước giường.

Ta bắt lấy tay áo hần khóc nói, sư phụ, ta đổ máu, bụng rất đau.

Nào ngờ hần nghe xong, ở khóe miệng điểm cười tươi như gió xuân, sâu trong đôi mắt màu nâu vệt qua tia sáng, sau đó liền vuốt đầu ta ôn nhu nói, “Tê nhi, ngươi trưởng thành. Nữ nhi khi trưởng thành đều như vậy. Đến đây, sư phụ xoa xoa cho ngươi.”

Nói xong liền đỡ ta nằm xuống, sau đó cúi người nằm ngay bên cạnh ta, nằm ở ta bên cạnh người, bàn tay to thâm nhập chần tơ lụa, cách áo lót ở phía trên bụng ta chậm rãi nhẹ nhàng di chuyển. Một dòng nước ấm theo bàn tay hần tiến vào làn da, dung nhập bụng, bụng dần dần trở nên thoải mái. Ta nhắm mắt lại, hưởng thụ sư phụ ôn nhu che chở. “Àn...”. Bởi vì thái thoải mái, ta không tự giác phát ra tiếng. Bên tai nghe được tiếng hít thở dần dần trở nên trầm đục, hần cúi người bên người ta nhỏ giọng nói, “Tê Nhi, bụng dễ chịu, àn?” Kìa một cái “Àn” ngữ điệu biếng nhác lên cao, làm cho ta nghe tâm không khỏi nhảy dựng. Nơi đó phần phật nóng lên chảy ra càng nhiều huyết. Sư phụ không nghe thấy ta đáp lời, thế nhưng đưa tay thâm nhập quần áo phía dưới, trực tiếp xoa xoa bụng ta, ta tim đập rộn rã, nhưng là vì thoải mái dễ chịu, liền mặc kệ hần làm như vậy đi xuống. “Thoải mái sao? Tê Nhi” “Àn, thoải mái.”

“Sư phụ cho ngươi càng thêm một ít thoải mái, được không?” Ta chậm rãi mở to mắt, chính thấy ánh mắt hần ôn nhu như nước, nhin không được nói, “Được, sư phụ.”, “Ngoan”, hần nhắc lên chần, nằm bên người ta. Tay xẹt qua bụng ta lúc đầu, nhưng sau đó lại ở chần phù gấm đem áo lót ta mở lên. vén lên đến bộ ngực sữa phía trên. Hai cái anh đào bị tơ lụa ma sát, nổi lên một tia khác thường khoái hoạt. “Nha, sư phụ”. Ta sợ tới mức muốn đứng dậy, lại bị sư phụ bàn tay to ấn xuống. “Ngoan bảo bối, sư phụ sẽ không hại ngươi, nghe lời”. Sư phụ nói xong, thân mình di chuyển xuống phía dưới, thế

nhưng một ngum ngâm bên trái anh đào. “A...”. Ta không khỏi thở ra thanh. Hắn một tay vẫn đang ở bụng chậm rãi xoa nắn, miệng lại từng ngum từng ngum mút vào. Hắn là kháng cự, nhưng là cái tư vị này thật sự là dễ chịu vô cùng, ta nhin không được theo hắn mút vào, ân ân rên ra tiếng.

“Thoải mái đi Tê Nhi.”

“Ân, sư phụ”.

Hắn giờ lên đầu, vuốt cái miệng đỏ sẫm nhỏ nhắn của ta nói, “Ngoan, sư phụ cho ngươi”. Theo sau một tay bắt lấy ta động nhẹ nhàng trên nhũ phong bên trái, trong miệng ngâm nhũ phong bên phải mềm to nuốt. “Nha, sư phụ, ta thật thoải mái...” Một cổ xa lạ dục hòa theo hai cái nụ hoa liên lụy đến trong bụng, đồng loạt gấp rút hướng về phía bụng phía dưới, bụng nóng lên, phía dưới lại đỏ máu. Sư phụ động tác dần dần tăng thêm, một tay theo ngực hạ đến sau lưng, thân hướng đến tuyệt đồn phía dưới. “Sư phụ, nha nha, ngươi làm cái gì?”. Sư phụ rút cục buông xuống hai cái vú, theo chân ngẩng đầu lên. “Ngoan Tê Nhi, ngươi trưởng thành, sư phụ nhin không được dạy ngươi làm chuyện đại sự, ngươi muốn ngoan ngoan học, àn?” Ta thật sâu chìm trong ánh mắt sư phụ, ánh mắt kia ôn nhu giống như thủy triều đem ta bao phủ, trước mắt ba gợn sóng lần lần chớp động, giống không đáy giống nhau dẫn ta cùng nhau trầm luân. Ta mỉm cười, “Vâng, sư phụ”. Sư phụ cúi đầu ngậm cái miệng nhỏ nhắn, tay ở tuyệt đồn phía trên xoa nắn, ngón tay ở cánh hoa chỗ mỏng hạ xuống, khi thì nhẹ nhàng vẽ nắn khi thì xoắn chặt cúc hoa nơi đó. Ta chân tay luống cuống, chỉ có thể gắt gao cầm lấy chân phủ gắm, nhận hắn ôn nhu lại trầm trọng xâm phạm. Vú căng cứng, từng cơn tê dại ập xuống, ta nhủ mảy muốn gọi ra tiếng, kết quả miệng nhỏ hé ra, sư phụ đầu lưỡi lại giống lưỡi xà chui vào cái miệng của ta, sau đó giảo hoạt ngâm lấy đầu lưỡi, giống như mút vào bộ ngực sữa. Thân thể hắn đã muốn hoàn toàn bao trùm phía trên, một tay xoa nắn cơ hồ trên chọc vú trắng tuyết, một tay nắm nắm lấy cánh hoa, ngón trở thể nhưng có tiết tấu nhịp điệu đồng nhất ấn vào động khẩu hoa cúc. Cơ thể của ta càng ngày càng nóng, giống như lão đảo không biết làm sao, chỉ có thể ô ô hừ, dưới thân càng ngày càng nóng, nơi đó cũng càng ngày càng ngứa, tê dại muốn kêu.

Đầu óc hỗn loạn, giống như muốn ngắt đi thôi, sư phụ rút cục buông tha miệng ta, ta giống con cá li khai khỏi nước, từng ngum từng ngum hô hấp không khí, chỉ nghe tiếng cười thanh thoát của hắn: “A Ly, ngươi đã trở lại”.

Ta nghiêng người, nhìn đến một thân y phục màu đen, sư phụ Ôn Ly liền đứng ở bên giường, bình thường hai mắt lạnh lùng giống như ngâm có ý hàn băng đồng nhất. Hắn nhíu môi cười không thể nhận ra, nặng nề nói, “Ân, ta đến xem Tê Nhi.”

Nói xong, vòng đến phía bên kia giường, cùng Ôn Nhai sư phụ giống nhau nằm đến bên người ta. “Sư phụ, các ngươi...”. “A Ly —”, “Ân”. Ta nhìn sang bên trái, sư phụ Ôn Như: “Ngươi cùng sư phụ cùng một chỗ không vui, àn?”. Ta nghĩ nghĩ “Thực vui mừng”. “Vừa rồi sư phụ như vậy đối với ngươi, thoải mái hay không thoải mái?”.

Nghĩ nghĩ, ta nói thực ra, “Thoải mái!”. “Kia hai cái sư phụ với ngươi cùng nhau, cho ngươi thoải mái được không?”. “Hảo, sư phụ”.

“Xem ra ta bỏ lỡ không lo lắng đông tây a”, bên phải Ôn Ly sư phụ lạnh lùng nói. Ta nghe vậy không lên tiếng, Ôn Ly sư phụ bình thường ăn nói thật trọng, nghiêm túc, nói đến cũng khiến người phải sợ hãi. “Bảo bối Tê Nhi, đến đây, sư phụ ôm ngươi”. Ôn Nhai sư phụ tựa vào giường, làm cho ta nằm nghiêng nghiêng ở trên đùi hắn, sau đó lại đưa tay dọc theo thân đến ngực, xoa nắn. Ta đưa lưng quay về phía Ôn Ly, không biết hắn đang làm cái gì. Bỗng nhiên phía sau chợt lạnh, tay hắn bắt đến trên mỏng cánh hoa. Bởi vì từ bên ngoài tiến vào không lâu, còn mang theo một tia cảm giác mát. “A, đau”, ta nhin không được kêu đi ra. “Hừ, mới khi lực như vậy liền kêu đau, không biết về sau khóc hô như thế nào?”, thanh âm từ bên tai nặng nề truyền đến, làm cho ta sợ hãi thật sâu. Ôn Ly sư phụ nói xong lại ở hai tuyệt đồn ươn ra của ta xoa nắn đứng lên, bôn ngón tay thon dài, hai ở ngực, hai ở phía sau mỏng, làm cho ta khi thì thoải mái khi thì đau đớn, so với vừa rồi càng thêm không biết làm sao. Bỗng nhiên, phía sau bàn tay to buông ra cánh hoa, một trận âm thanh tinh tế vỡ tan, lộn xộn. Bàn tay to thể nhưng hướng về phía trước nơi đỏ máu tìm kiếm.

“A, sư phụ, không cần !!!”.

“Đừng sợ Tê Nhi, A Ly sư phụ lần này trở về, vì cho ngươi chữa trị hoàn toàn như ý muốn,

nữ tử thời điểm quý thủy2 vào huyết lý còn có thể xoa bóp để giảm đau, còn có thể gia tăng ngươi cơ thể, là có lợi thật lớn, về sau ngươi sẽ biết.”

[2] kinh.

“Ân,” ta nắm chặt Ôn nhai sư phụ vật áo, cắn răng chờ mặt sau động tác. Mặt sau bàn tay to theo xóc lên chân phủ gắm, đem một cái bàn tay to đặt tại bụi hoa phía dưới, thông thả chậm rãi xoa xoa nắn nắn. Tay kia thì vòng đến phía trước, cách kinh nguyệt gấp rút tìm được bụi hoa phía trên bỗng nhiên ngừng lại, rồi dùng sức ấn.

Từng đợt tê dại từ phía dưới truyền đến, ta không khỏi rên rỉ kêu lên

Tiếng rên rỉ không ngừng từ trong miệng xuất ra, mang theo không thể tưởng được hương vị tình triều. Nơi đầu gối có cái cứng rắn cứng rắn gì đó một chút một chút chạm vào, Ôn Nhai sư phụ đem đầu ta hơi hơi nâng lên, sau đó — hắn thể nhưng đem quần tụt xuống một nửa, một cái giống như cánh tay to lớn, màu đen nhục bông bắn đến trên mặt ta.

Ta ngẩng đầu nhìn cái kia, kia nhục bông phía trên giống như một cái nấm, đỉnh còn chảy ra chất lỏng trong suốt. Ôn Nhai sư phụ giúp đỡ cái kia phóng thích tới bên miệng ta, nói, “Ngoan Tê Nhi, sư phụ cho ngươi thư thái, ngươi cũng làm cho sư phụ thoải mái một chút.”

Nhìn hắn ôn nhu thâm thúy hai mắt, ta dùng sức gât gât đầu. “Muốn làm như thế nào a sư phụ?”

“Ngậm nhục bông trong miệng, liếm.” Nghe vậy hai tay ta đỡ nhục bông phình to hết sức. Đầu thật sự là quá lớn, ta cố gắng miễn cưỡng mở rộng cái miệng nhỏ, nén chịu ngâm đến một nửa. Nghĩ đến sư phụ vừa rồi như vậy ôn nhu với ta, liền từ từ liếm liếm. Lúc này nửa người dưới trở nên hốt hoảng, Ôn Ly sư phụ ngón tay thể nhưng chọc vào hoa kính đầy máu bên trong. Miệng ta vẫn còn đang ngâm nhục bông Ôn Nhai sư phụ, căn bản phát không

thể phát ra nỗi âm thanh, chỉ có thể rên rỉ: “Ừm, sư phụ...” Phía dưới ngón tay mang theo hơi lạnh thuốc mỡ, ở hoa kính không thương tiếc vẽ loạn lên. Trái ngược hoàn toàn với sự ôn nhu của sư phụ Ôn Nhai, Ôn Ly sư phụ hành động hoàn toàn dùng sức, phía dưới ngón tay vẽ loạn một vòng mà bắt đầu rút ra chọc vào liên tục không ngừng, tay kia thoáng chốc rời khỏi, thế nhưng hướng về miệng Cúc Hoa, a, đau quá. Thật sự rất đau a. Ta ô ô kêu, hai mắt nghẹn ngào rơi lệ.

Giống như không nghe được tiếng khóc ấy, hoa kính thế nhưng lại bị thêm một ngón tay nữa cắm vào, nha, không được, ta nghĩ muốn kêu. Đầu lại luôn luôn bị Ôn Nhai sư phụ hung hăng ấn xuống, bắt buộc ta phun ra nuốt vào nhục bông phình to đến cực đại của hân. Ta không ngừng rơi lệ, phía trước nhục bông nghẹn cổ họng không thể hô hấp, mặt sau hai cái huyết nhỏ cũng gập hung hăng chà đạp. Làm cho ta chết đi sống lại, ngay khi thống khổ sắp sửa lên đến cực điểm, mặt sau cục huyết dần dần rút ra chọc vào nổi lên một tia khoái cảm nhàn nhạt. Trong cái huyết nhỏ nhắn, hai tay nhân cơ hội càng thêm lực đạo, rút ra chọc vào rất nhanh, đầu bị ấn cao thấp phun ra nuốt vào nhục bông, chìm trong thống khổ hỗn loạn khoái cảm càng thêm mãnh liệt. Bên tai truyền đến tiếng rên rỉ gọi cảm của chính mình khi phun ra nuốt vào nhục bông, còn có hạ thân tiếng nước ma sát giữa ngón tay với hoa huyết, ta thân mình càng chặt, bỗng nhiên sau lưng tăng tăng đau xót, Ôn Ly sư phụ thế nhưng cần ta tuyệt đối. Rốt cuộc nhịn không được tình dục hoàn toàn bao phủ, hạ thân co rút kịch liệt lên xuống. Cùng lúc đó trong miệng cũng nhịn không được dùng sức.

“A ——” chỉ nghe Ôn nhai sư phụ hô nhỏ một tiếng, một cổ tinh ngọt nóng rực mạnh mẽ phun vào, tràn ngập trong miệng.

Ta mất hết sức lực nằm ngã nhào lên giường, từng ngum từng ngum nuốt xuống chất lỏng ngai ngái nhưng ngọt lịm kia, hạ thân cũng giống như thủy triều đi ra. Ta mệt đến nỗi đầu nhấc không nổi hai tay, đứng dậy. Ta nghiêng đầu, chỉ thấy Ôn Ly sư phụ một bàn tay tràn đầy máu, mặt ta vụt đỏ lên, kia là của ta quỳ thủy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Sư Phụ, Cầu Các Người Cho Ta

Có kinh lần đầu, mấy ngày nay, hai sư phụ sợ ta tập võ ảnh hưởng thân thể, tạm ngưng việc tập luyện mỗi ngày, chỉ cho ta ở trong cung nghỉ ngơi thật tốt. Nhưng mà, bọn hân mỗi ngày đều phải giúp ta rịt thuốc, còn... hung hăng hôn ta xoa nắn ta, lấy tay chỉ làm cho ta một lần lại một lần thét chói tai khóc cầu xin tha thứ, thật sự là mắc cỡ chết người. Mỗi ngày buổi tối, ta, trên ngực tuyết, mông trắng, đùi ngọc đều che kín dấu vết hôn xanh xanh đen đen chẳng chịt, vừa vụn vào ngày hôm sau tựa như mất hết, trở nên trắng trong một mảnh, vô cùng mịn màng. Hai cái sư phụ tựa hồ phi thường vừa lòng đối với việc này.

Quý Thủy rốt cục trôi qua, ta cảm thấy cả người tràn ngập mùi máu, khăn cấp truyền nha hoàn thu thập trong cung, rồi dẫn vào ôn tuyền thành trì vững chắc, muốn ngâm mình thật lâu. Linh tề Cung ở kinh thành hướng về chân núi, vốn là có ôn tuyền mạch nước ngầm, phụ hoàng hạ lệnh cho ba trăm thợ thủ công khéo tay ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, đem tuyền mạch dẫn vào trong cung thành trì vững chắc, để ta thường xuyên an dưỡng cường thân kiện thể. Vào trong ôn tuyền, ta sợ trên người có dấu hôn bị người khác nhìn đến, liền truyền hạ nhân lui xuống, một mình tắm rửa thoải mái. Bên cạnh ao cực lớn, Phượng Hoàng bằng ngọc trong miệng không ngừng chảy ra nước suối ấm áp, phòng trong sương mù lượn lờ ấm áp thoải mái, không lâu ta liền mơ mơ màng màng dựa vào khối ngọc ấm áp chìm vào giấc ngủ.

Đột nhiên bị một trận tê dại cảm giác làm cho tỉnh lại. “Ồ...” Ta nửa tỉnh nửa mê, cảm giác trên người giống như lông chim bị khê vuốt. “A... Ôn Nhai sư phụ.” Bỗng nhiên trước ngực một trận đau đớn: “Đau”. Ta mở mắt ra, nhưng nhìn thấy Ôn Ly sư phụ ánh mắt lạnh lùng, “Ôn Ly... Sư phụ”.

“Xem ra tiểu Tê Nhi không thích ta” thanh âm lạnh băng vang lên.

“Không có, sư phụ” ta mềm mại nói, sợ hân tức giận.

“Ừ, vậy ngươi vì sao kêu Ôn nhai?”

“Ta... Ta cảm thấy vừa rồi thực ôn nhu... Không giống như là... Ngươi... Nha... Sư phụ, người làm gì...”

Nói còn chưa dứt lời sư phụ nhưng lại từ trong nước lôi ta đứng lên, đặt ở bên cạnh ao phía trên nhuyển tháp. Giống như Lãnh Băng ánh mắt như muốn nuốt ta vào trong bụng giống nhau, “Ta giúp ngươi khám sâu vào trí nhớ”.

Ta thân thể lơ lửng ở trên giường, nhìn hân “Xuy” xé mở bên cạnh ao, giặt sa mông màu đỏ hồng, sau đó cột vào mắt ta, phía trước đột nhiên trở tăm tối, chỉ có bóng dáng màu đỏ mờ mờ truyền đến. “Sư phụ... Ta rất sợ hãi, ngươi không cần đánh ta”. “Ngoan... Sư phụ như thế nào nhân tâm đánh ngươi?” âm thanh gọi cảm thối thối bên cạnh tai, mang theo một cổ khác thường tình triêu, làm cho người ta trầm mê. “Sư phụ chính là làm cho ngươi nhớ kỹ ta mà thôi” vừa nói xong, hân liền đi đến ngay cạnh ta.

Hai tay bị áp lên đỉnh đầu phía trên, ta chỉ có thể cảm thụ được hân, làm cho người ta mặt đỏ tim đập hô hấp nặng nề, lỗ tai bị ngâm trong miệng hân khê cắn khê mút trần trọc, sau đó là cổ, phía sau lưng... Hoa kính nơi đó vừa động, giống như có cái gì đi vào, không phải giống như hai ngày trước như vậy lạnh lạnh, ngược lại có một cổ cảm giác nóng nóng phát ra. “Sư phụ...”

“Hừ, Tê Nhi, sư phụ hôm nay cho ngươi không đồng dạng được như vậy, thuốc này cho ngươi thực vui vẻ, một hồi ngươi sẽ biết”.

Sư phụ không mang theo cảm tình thanh âm dấn sát lỗ tai, thế nhưng gọi trong người ta một trận tình triều: “Nha...”. Có nóng nóng dầm thủy theo nơi đó chảy ra.”A... Tiểu tao hóa, vừa mới nhét ngón tay đến chỗ đó, dầm thủy liền chảy ra”, tà niệm âm thanh không ngừng truyền đến, làm cho ta xấu hổ đến cực điểm. Ngón tay sáp nhập sâu trong hoa kính “A... Đau quá”.

“Mặc kệ như thế nào cho vào đều là hút như vậy nhanh, tưởng muốn nuốt ngón tay ta sao? Tiểu tao hóa...”

“Ừm, sư phụ, aaa...” Ta giống như con cá vậy vẫy vẫy, mưu toan uốn éo thân mình bắt lấy, hòa theo ngón tay hần sáp nhập vào sâu hoa kính.

“Không nghe lời phải không?”

“Sư phụ...” Ta ánh mắt rung rung nước mắt, không dám nói lời nào. Tay phía trên bỗng nhiên được buông ra, thả ta sao? Ai ngờ trượt chân một cái, tiếng tê bô theo bên tai truyền đến, sau đó hai tay ta bị bắt trụ trên đỉnh đầu, bị gắt gao trói chặt vào cột đầu giường hoa lệ.

“Không cần a... Sư phụ” ta sợ hãi thật sâu. Nỗi sợ hãi trong cơ thể cùng với cổ tình triều xa lạ dâng lên rồi cực làm cho ta khóc rống lên.”Ba” một tiếng, tuyết đồn đau xót, sư phụ đánh vào mông ta: “Tiểu tao hóa, ngươi có biết thời điểm ngươi kêu không cần có bao nhiêu quyền rũ, dụ hoặc người, ần?” Bên tai lại truyền đến thanh âm trầm đục, mang theo tiếng hít thở ngày càng dồn dập, “Ngươi thanh âm như vậy mềm mại như vậy nhu nhược, giống như tron mềm thân thể này, vì dụ dỗ nam nhân đến”.

“Nha...”, bàn tay to xẹt qua phía sau tấm lưng trắng ngần, sau đó ngón tay hung hăng chọc hoa kính. “Đau... Ô ô ô... Sư phụ, ta đau”.

“Ngoan Tê Nhi, chờ một lát thì tốt rồi”, tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve lưng trần, ngón tay lại hung hăng rút ra chọc vào, hai loại cảm giác hỗn hợp, kì dị cùng một chỗ, làm cho rên hừ hừ, tiểu huyết dần dần trở nên tê dại khôn xiết, “A... A... Sư phụ... Nơi đó rất ngứa”.

“Làm sao ngứa?”, “Nơi người sáp ngón tay đó!!!”

“Phải không?”, bụng dưới bỗng nhiên căng thẳng, giống như lại gia nhập thêm một ngón. Ngón tay khuếch chọc nơi ấy giống như đốt cháy một ngọn lửa, hung hăng thiêu đốt lý trí ta, “A... Sư phụ... Mau lên chút nữa, ta muốn”.

“Tiểu Lăng hóa, quả nhiên là như vậy dầm dẫm”, thanh âm vô tình từ đỉnh đầu truyền đến, lại làm cho thân thể ta tỉnh dục càng thêm điên cuồng thiêu đốt.

“Hung hăng nuốt trọn sư phụ... A...” Ngón tay rút ra chọc vào tốc độ nhanh hơn, lại thêm một ngón tay gia nhập. Đau, đau quá, nhưng lại là đau thống khoái dầm dĩa, trong thân thể dục vọng tích tụ càng nhiều, thân thể gắt gao banh ra, “A...” Tiểu huyết điên cuồng run rẩy, dầm thủy theo huyết đạo bên trong cuộn cuộn phun ra, mà ngay cả phía dưới mông, tơ lụa đều ẩm ướt. Ta mở to miệng từng ngậm từng ngậm hồ hấp, lại phát ra thanh âm kì quái. Bỗng nhiên một cổ quen thuộc mùi hương truyền đến, một cái lửa nóng đại bông để đến bên môi.

“Hé miệng, tiểu tao hóa, hảo hảo liếm ta” “Ồ...” Còn không kịp phản ứng, lửa nóng liền tấn công mạnh mẽ, sáp nhập miệng anh đào nhỏ nhắn của ta, nhanh như vậy. Đầu lưỡi ta cuồng loạn liếm. Bỗng nhiên hạ thân một trận nóng ẩm ướt, sư phụ thế nhưng ngậm đóa hoa.

“Ồ...” Hần cắn mút đóa hoa, chiếc lưỡi nham nhám điều luyện, không ngừng rút ra chọc vào.”Ồ ô ô ô” ta trong miệng bị đại bông chiếm cứ, phát không ra tiếng, chỉ có thể ô ô kêu to, đau đớn hòa khoái hoạt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống như pha lê trong suốt, hần giống dã thú vừa cắn vừa nhả, đóa hoa giống như cũng bị như vậy, vừa đau vừa trưởng. Hoa kính truyền ra khoái vô tận, ta cái miệng nhỏ nhắn nuốt đại bông không cách nào hô hấp nổi, nghẹt thở muốn chết. Tứ chi giống như bị hòa thiêu vậy, lại càng ngày càng hư không, cần hung hăng chiếm lĩnh. Vì thế liều mạng liếm thật lớn, hai chân cũng dần dần rộng mở, đón hần lờ lễ cùng ngón tay.

A... Tay hần lại duỗi thẳng dầm vào Cúc Hoa, đau quá. Trong miệng đại bông được nước bọt bôi trơn, đi theo đầu lưỡi ngón tay cùng nhau rút ra chọc vào, thân thể ba cái lỗ nhỏ đều bị chiếm cứ, ta giống một cái búp bê vải giống nhau bị sư phụ hung hăng đùa giỡn nhấm nháp. Thân thể khoái trá hòa thống khổ tích tụ càng nhiều, đột nhiên cảm thấy có gì đó chột nỏ mạnh, cuối cùng đều theo dòng nước âm chậm rãi vào bụng, nha nha nha, vừa muốn..., hạ thân hung hăng co rút lại đứng lên “Ấn...” Sư phụ thờ hờn hờn, rút ra trong miệng thật lớn, “Tiểu tao hóa, thiếu chút nữa bị người giết chết”.

Trong thân thể dục hòa bị thiêu đốt rồi cực cũng được dập tắt, ta bị bay qua đến, hồng sa cũng được tháo xuống.”A...” Ôn Ly sư phụ lửa thân mình, thân thể màu đồng tràn ngập lực lượng, dụ hoặc, giống như một đầu báo săn màu đen đang chờ vận động, làm cho ta không tự giác nuốt nuốt nước miếng.

“Tiểu Tê Nhi lại muốn rồi, hửm?”

“Ôn Nhai sư phụ!” Nguyên lai hần đã sớm ngồi ở bên giường, nhìn Ôn Ly sư phụ tiết ngoạn ta... Kia hai tròng mắt ôn nhu như nước màu nâu giống như hàm chứa vô hạn quang mang “Tiểu Tê Nhi, nhìn bộ dáng người ăn nhục bông, khiến cho vì sư cứng rắn”.

Dứt lời lại ôm lấy ta, đối với Ôn Ly sư phụ nói, “A Ly, phía trước lần đầu tiên liền cho người đi, sư huynh muốn mặt sau này” nói xong, liền đem thân mình nghiêng nghiêng của ta đi đến, ôm lấy từ phía sau. Ôn Ly sư phụ theo ngay, mặt đối với ta nằm xuống, ngón tay lại một lần sáp nhập tiểu huyết có chút sưng phù, “Nha...” Ngón tay sáp nhập tình lại vừa rồi bị ngăn chặn dục vọng, thân thể của ta lại một lần hư không đứng lên, ta gắt gao bắt được bờ vai của hần, theo hần ngón tay rút ra chọc vào kêu lên “A... Sư phụ... Mau chút”

“Tiểu tao hóa”, âm thanh trầm thấp truyền đến sau lỗ tai, Ôn Nhai sư phụ đưa nhón tay sáp nhập cúc huyết!”A... Sư phụ... A a...” Ta âm thanh phá thành mảnh nhỏ, theo bọn họ ngón tay ngày càng phát ra âm thanh mềm mại đáng yêu. Hai người ăn ý cùng nhau gia tăng ngón tay, phía trước thủy huyết càng thêm thoải mái, mặt sau cúc huyết lại càng ngày càng đau, cảm quan3 đã là một mảnh hỗn loạn.

[3] cảm xúc + giác quan.

“Không sai biệt lắm đi” thanh âm bao hàm dục vọng truyền đến, cơ hồ nghe không ra đó là Ôn Nhu sư phụ, bọn họ rút ra ngón tay, đồng thời đem nhục bông đặt ở ngay sát huyết. Một cái bàn tay to nâng lên đùi phải, nhục bông thật lớn theo giữa hai chân vuron đến, theo hoa huyết lung tung quét bừa bãi mặt dịch, để ở cục huyết. Phía trước hoa kính cũng bị Ôn Ly sư phụ cự đại nhục bông đè.

“Không cần...” Bọn họ sẽ không là muốn đồng thời đi vào chứ... Không cần a... Như vậy thật lớn, một cái đều cất chứa không được, hai cái phân biệt theo hai cái lỗ nhỏ tiến vào, ta khẳng định sẽ bị sáp đến rạn nứt.

“Ngoan cục cưng, sư phụ chờ đợi ngày này suốt ba năm, ngươi nghe một chút chính mình dám dâng âm thanh, nhìn ngươi tiểu huyết nhiều phấn nộn, còn không có hưng hăng sáp ngươi liền biến âm ướt như vậy, nếu hưng hăng sáp, nhất định sẽ nhìn đẹp hơn”. Dứt lời, hai người một trước một sau bắt đầu đem nhục bông hướng trong tiểu huyết sáp.

Đau quá! Hai cái lỗ nhỏ đồng thời bị banh ra thật lớn, đều đau đến chết. Ta ô ô bắt đầu khóc, nước nở dùng thanh âm đứt quãng cầu xin tha thứ, ai ngờ bọn họ bất vi sở động, thế nhưng một cái chuyển qua hưng hăng hấp trụ cái miệng nhỏ nhắn của ta, một cái vùi đầu tiến vào bầu ngực thay phiên liếm cắn. Hạ thân xiết chặt hai cái đại bông giống nhau, đối xử với ta giống nhau, Ôn Ly sư phụ ở giữa hoa huyết cắm vào một cái đầu, Ôn Nhai sư phụ ở cục huyết nửa cái đầu cũng không có nhét vào... Ta cả người khô nóng hư không, khát vọng lại vừa bị cứng, đại gì đó hưng hăng nhồi, huyết khẩu đau đến liên lụy thân thể tri giác, ta nhìn không được, đồ hồng da thịt cùng tơ lụa cọ xát, cả người một trận sợ run thể nhưng vừa co rút vừa tiết ra.

[4] không có động tĩnh,

Nhũ tiêm bị hưng hăng khấp trụ, “... Lăng hóa... Tiểu huyết cần như vậy, tưởng kẹp chết ta sao?” Ôn Ly sư phụ một tay vận vẹo ta nhũ tiêm bên trái, một bàn tay đỡ lấy tuyết đồn, hưng hăng xô xuyên đi xuống.

“Á!”. Đó là một loại xé rách cảm nhận sâu sắc, phảng Phật Liên đầu đều bị xô xuyên qua, ta thét chói tai khóc đi ra, đôi tay gắt gao nắm chặt hân song chừng.

“Ngoan bảo bối... Làm đau ngươi đi, ngươi tiểu huyết thật chặt!!!”. Ôn Nhai sư phụ từ phía sau ôn nhu lau hai hàng lệ đang còn rung rung, làm hại ta dẫn ra khóc thút thít nghẹn ngào không được, phía dưới thật sự bị xuyên qua. Cùng lúc đó, cục huyết kia, nhục bông cũng thông thả rà soát, chơi đùa ngay bên ngoài. Ôn Ly sư phụ nhục bông cắm ở miệng hoa huyết không hề động, một bàn tay bỗng dưng chạm vào mặt trên hoa huyết, nhẹ nhàng vuốt ve. Khô nóng dục hòa theo hân ngón tay chong chát kêu gọi, dâm mỵ, cơ hồ cướp đi hô hấp, ta lại nhìn không được a a kêu rên. Phía trước nhục bông đem hoa huyết phình lên, lướt qua cái miệng nhỏ thẳng sáp đến bên trong tử cung, theo nhịp điệu luật động đột ngột ngưng hẳn, cùng với thoải mái xoa nắn làm cho ta càng thêm khát vọng một ít cái khác này nọ: “Sư phụ... Muốn aaa...”.

“Ngoan bảo bối, ngươi muốn cái gì?” hai người lời lẽ ở bên miệng phảng phất quán quanh, ngón tay cũng đều chọc không ngừng.

“Ta không biết...”, ta cảm thụ được thân thể thanh âm, tay nhưng lại bắt giữ nhục bông kề sát cục huyết, Ôn Nhai sư phụ dùng hân thông thả, đang kịch liệt thờ dục, ta mang theo giọng mũi mềm mại, “Sư phụ, ngươi vào đi”

“Á!” Lại một lần xô xuyên qua làm cho ta cảm thụ dục vọng mà thất thanh, chính là loại này nhồi, đau đến lại mất hồn cảm thụ, “Nha nha... Sư phụ.”

“Tiểu tao hóa, tưởng bị ta sáp từ có phải hay không?”

“A a a... Đúng vậy... Sáp ta đi... Sáp từ ta đi, tiểu huyết hảo đói hảo đói, muốn các ngươi sáp...”, “A... Nha... A a a...” Hai cái đại nhục bông đồng thời co rúm đứng lên, trong thân thể dục hòa mãnh liệt bốc cháy lên, không thể chịu được đau đến hòa vui thích, đều làm cho thủy triều giống nhau phun từ giữa hai chân, ta nhìn không được hết rầm lên.

Bọn họ bỗng nhiên đứng lên, hai cái cao lớn thân hình trước sau kẹp lấy ta, một trước một sau đồng thời co rúm, hai cái cự đại nhục bông cách một tầng thịt hưng hăng ma sát, hai cái giống nhau gương mặt anh tuấn nam nhân dục vọng đông đầy nhìn ta... Ta giống búp bê vùi bị xé rách, nhẹ nhàng bị kim chặt ở bên trong, tay ngọc ôm Ôn Ly sư phụ bả vai, chân bị Ôn Nhai sư phụ đặt tại cánh tay phía trên. Đột nhiên, đầu bị Ôn Ly sư phụ hưng hăng xoay hướng một bên, là gương đồng! Thật lớn gương đồng phản ánh chúng ta ba cái bộ dáng, một cái lửa thân cô gái nhỏ nhắn, kiêu giữa hai cái cao lớn anh tuấn nam nhân thân thể trần trụi, hai cái cự bông cắm ở trước sau hai cái tiểu huyết, liều mạng co rúm, nằng trong mắt giống như hàm chứa thủy khí giống nhau, muốn khóc nhưng không khóc, cái miệng đỏ sẫm nhỏ nhắn còn rên rĩ, trên mặt đúng là tràn ngập tình dục biểu tình. Vô cùng dâm dăng hình ảnh, làm cho ta cảm thấy thẹn thùng, thân thể hốt hoảng căng thẳng, sau đó dâm thủy phun tung toé, hai cái tiểu huyết điên cuồng co rút đứng lên.

“A, tao hóa, ngươi muốn kẹp chết ta có phải hay không?” Hai người sư phụ không để ý tiểu huyết co rút lại, càng thêm rất nhanh hưng hăng mãnh liệt rút ra chọc vào. Đó là một loại cực hạn cảm thụ a, như vậy đau nhanh như vậy, cái gì đều đành phải vậy!

“A a a a a...” Ta điên cuồng thét chói tai, “Sáp ta, sư phụ, hưng hăng sáp ta, ta thật vui mừng... Nha nha nha... Vừa muốn đến” rốt cục, một trận điên cuồng co rúm sau, ta trước mắt trở nên tăm tối hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Sư Phụ, Không Cần Luyện Công Như Vậy Nha 1(Hạn, Cao H

“Dùng đầu lưỡi liếm! Không cần ngâm như vậy.”

“Ô ô ô...”, ta vừa quỳ vừa nằm úp sấp ở trong điện, giữa đồng tơ lụa rộng thùng thình, hàm chứa Ôn Ly sư phụ thật lớn, gian nan phun ra nuốt vào. Hắn hai tay cầm lấy đầu ta, không ngừng theo tiết tấu hần rút ra chọc vào, khiến ta nghẹn cứng cổ họng, nước mắt thi nhau rơi, phía sau Ôn Nhai sư phụ nhúc nhúc khi sâu khi nông rút ra chọc vào, trong phòng không ngừng xuất hiện âm thanh tiểu huyết bị nhúc nhúc bóp sáp nhập. “Ba ba”-âm thanh trong trẻo, đầm mỷ làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

“A Ly, tiểu Tê Nhi gần đây luôn luôn lưỡi biếng trên giường, có phải nên luyện công hay không?” Ôn Nhai sư phụ thanh âm tình dục được thỏa mãn vang lên.

“Ân... Nga... Cái miệng nhỏ nhắn hấp thật thoải mái!!!”, Ôn Ly sư phụ tiếp tục bắt tay vào di chuyển phía trên, động tác ngày càng thuần thực: “Nên bắt nạt luyện tập, mau, nhả ta ra, chúng ta đi luyện công phòng.”

Ta ô ô lắc lư đầu, dùng sức liếm mút nhúc nhúc, mà phía sau nhúc nhúc rút ra chọc vào càng nhanh hơn thật sâu, mỗi một lần đâm xuống đều chen vào hoa huyết bên trong cái miệng nhỏ, đẩy sâu vào tử cung, tiểu huyết càng kẹp càng chặt, tứ chi bắt đầu múa loạn, “A...” Ta lại một lần nữa đạt cao trào.

“Vật nhỏ”, bàn tay to “Ba” đánh mạnh vào tuyết đòn, đau đớn, thế nhưng làm cho co rút càng ngày càng mạnh, “... Nga... kẹp thật nhanh... Còn không có sáp vài cái liền lên tới đỉnh, sư phụ nên trừng phạt người”.

“A...” Cao trào tình dục làm cho ta vô lực, cả người mềm nhũn mất hết tinh lực, muốn rời khỏi người họ, bọn họ lại không buông tha ta, vẫn đang một trước một sau ra sức rút ra chọc vào, mãi đến khi chính mình cũng thoải mái phun ra mới dừng lại. Sau khi qua cơn khoái cảm, thân mình của ta không giống như là chính mình, căn bản không có biện pháp đứng dậy, Ôn Ly sư phụ đôi tay rắn chắc bao bọc lấy ta, hướng thư phòng đi đến.

Vừa rời bọn họ nói phòng luyện công ở đâu? Ta mơ mơ màng màng nghĩ đến, trước giờ không hề đi qua a... Đến thư phòng, Ôn Ly sư phụ ôm ta đi đến chỗ bức họa vẽ cảnh sông núi rồi dừng lại, Ôn Nhai sư phụ đem đinh sắt gắn bức họa nhẹ nhàng nhấn một cái, chỉ nghe răng rắc một tiếng, sau đó giá sách thể nhưng chậm rãi di động mở ra, lộ ra một cái thông lộ đi xuống lòng đất.

“A, sư phụ, đây là cái gì?”

“Bảo bối, chúng ta đến một ngày nào đó sẽ khiến cho người Ngự Tông thấy, sẽ chờ đến khi có thể biến người thành tính nô”

“Sư phụ ~” ta đè nén miệng nhỏ, còn muốn trở thành tính nô sao? Ô ô ô, ta làm công chúa thật là ủy khuất. Ôn Ly sư phụ tà nhìn giường cao khoe miệng, ôm ta vào thông đạo. Thềm đá tít tắp xuống tới tận sâu phía dưới, cách mỗi một đoạn đường thạch bích hai bên liền xuất hiện một đôi đuốc, chỉ chốc lát, trước mắt rộng mở sáng choang. Sư phụ buông ta ra, ta liền bước chung quanh đi tới nhìn chung quanh tìm luyện công phòng đi đến. Nóc nhà phía trên cao treo Dạ Minh Châu, phát ra nhu hòa ánh sáng, đem tầm nhìn phía dưới hiện ra rõ mồn một không sót cái gì.

Giường lớn nằm trung tâm căn phòng, bên giường là một cái nơ nhỏ thành trì vững chắc, phòng ở bên cạnh là một cái tủ bát thật lớn, cái giá bên cạnh là cái giường một người nằm và một ít bàn. Trên bàn để hoa quả tươi, phòng trong tràn ngập mùi Long Tiên Hương.

“Lại đây nào, tiểu Tê Nhi, tháp màu đen đặc biệt chuẩn bị cho người...” Ôn Nhai sư phụ không khỏi phân trần ôm lấy ta, đặt nằm trên tháp.

“Sư phụ, vì sao muốn nằm ở đây luyện công a... Nha” tháp tự hai bên hiện ra hai cái vòng sắt cứng ngắc, hai tay ta bị giam chặt chẽ tại hai bên. Ôn Nhai sư phụ cười đến ngọc thụ lâm phong⁵, “Đây là đem người biến thành tính nô công cụ a ~ tiểu Tê Nhi.”

[5]khôì ngô tuấn tú, ở đây ý chỉ cười thật đẹp, mê hoặc.

“A sư phụ, không cần a...”

Ôn Ly sư phụ không biết ấn động cái cơ quan gì, hai chân phía trên “ba” một tiếng xuất hiện hai cái xiềng xích, hắn nắm lấy trắng mịn chân nhỏ, không chút do dự đem hai chân buộc ở hai cái thiết liên. Thiết liên làm theo yêu cầu bình thường, đem ta hai chân banh rộng mở, nếu như không phải hàng năm luyện võ khiến hai chân mềm dẻo, cơ hồ sẽ bị gãy mất. “Sư phụ... Các người muốn làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Sư Phụ, Không Cần Luyện Công Như Vậy Nha 2

“Ngao bảo bối, lập tức sẽ biết.” Ôn Nhai sư phụ vẫn nhất mực bộ dáng quân tử, nhưng là lời vừa nói ra lại làm cho ta thất kinh. Hai chân rộng mở

buộc ở trong này muốn làm sao? Sau lại chỉ có ta mới biết được, cùng hôm nay luyện tập so sánh với, nguyên lai làm thế nhưng không tính là cái gì?

“Chúng ta nên đối đãi như thế nào với tiểu Tề Nhi?” Ôn Nhai sư phụ đứng ngay cạnh khoanh tay nhìn ta nói.

“Đương nhiên là hung hăng sấp nạng Tiểu Lăng huyết, đem nạng tiểu huyết tạo ra, kia đóá hoa chống được lớn nhất thời điểm, banh như vậy nhanh, đâm thủy chảy, thật sự đẹp cực kỳ” Ôn Ly sư phụ vuốt ve cơ thể của ta, chậm rãi nói. Theo hân vuốt ve, tình dục ẩn sâu bên trong chậm rãi lộ ra, không khỏi đi theo hân trầm thấp lạnh băng tiếng nói, tưởng tượng chính mình đóá hoa bị đại nhục bông rút ra chọc vào đến banh thẳng bộ dáng, hô hấp dần dần dồn dập nổi lên, tay hân khẽ vuốt qua chỗ nào chỗ ấy hiện lên từng đợt da gà.

“Cúc Hoa cũng thực đáng yêu, mỗi ngày bị nhục bông thô to sấp, thế nhưng vẫn là như vậy, mỗi lần cắm vào bên trong đều là chặt chẽ muốn nứt ra, Cúc Hoa nếp uốn cũng không thấy.” Ôn Nhai sư phụ vuốt ve dọc theo cúc hoa, hơi thở phả vào người ta, kia thanh âm ôn nhu đa tình, giống như phụ hoàng phẩm trà khi bình thường. Nghĩ đến phụ hoàng, ta đột nhiên nghĩ đến bộ dáng chính mình hiện tại, làm sao giống thuần khiết được nuông chiều tiểu nữ nhi, xem kĩ thì thật giống một đám oa đang phụ bình thường, bị hai cái sư phụ sấp đến khóc òa, còn hô muốn.”

Tiểu Lăng hóa, chúng ta còn không có làm cái gì, đâm thủy liền như vậy chảy ra, người xem, đều theo hoa huyết chảy tới miệng cúc hoa, có phải hay không muốn?” Ôn Ly sư phụ đỡ hai chân, ngón tay dính ta đâm thủy, lại bắt buộc ta liếm sạch sẽ, nuốt trọn vẹn.

“Không có, sư phụ...” Ta nhịn không được khóc thút thít.

“Của chúng ta tiểu Tề Nhi khóc kêu là thời điểm đẹp nhất, mới 13 tuổi liền như vậy kêu, không biết về sau trở nên thành cái dạng gì a... Tiểu cô nương giống nhau thanh âm khóc hô còn muốn, giống con mèo nhỏ như vậy rên rĩ, có phải hay không a bảo bối?” Ôn Nhai sư phụ ngón tay vuốt ve cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng, mỉm cười nói ra làm cho người ta như vậy mặt đỏ tím đập trong lời nói.

Ta tiểu huyết đâm thủy chảy ngày càng nhiều, đã muốn kêu gào trong suy nghĩ, muốn đại nhục bông lấp đầy. Ta cắn răng, muốn chính mình nhất định không được nói, ta nói với chính mình, hoàn toàn là bị bọn họ làm cho trở thành, ta cần bản không phải một cái đâm đâm.

“A... Đâm thủy đã muốn đem thấp đen phía dưới tắm ẩm ướt, tiểu Tề Nhi muốn sao?”

“Không... Không có... Không nghĩ muốn... Không phải đâm phụ... Ô ô ô.”

“Tiểu tao hóa khóc cái gì, a, tiểu huyết đã muốn hé ra hợp lại, có muốn đại nhục bông hung hăng cắm vào, đảo loạn người không? Hoa nhỏ huyết tuyệt mỹ, mặt trên hồ nước một cây thảo mộc cũng không có (ẩn dụ *hắc hắc*), đóá hoa phấn nộn phấn nộn, mặt trên này tiểu trần châu so với phụ nhân6 còn lớn hơn... Thời điểm rút ra chọc vào, đại nhục bông đều bị người cắn gât gao, huyết bên trong thịt tầng tầng một cắn nhục bông, thật sự là cực phẩm... Tiểu đám oa, rõ ràng trời sinh chính là tính nô!!!” Ôn Ly sư phụ ngón tay trêu chọc tiểu huyết, còn kim trần châu, ta cần môi, nhịn xuống không rên rĩ thành tiếng, nhưng là huyết lại co rút càng ngày càng mãnh liệt, rốt cục khi hân khẽ động đóá hoa liền ngừng run rẩy vươn đến cao trào, đâm thủy lập tức phun dừng nãy. Thế nhưng ta lại bắt đầu không ngừng run rẩy, hai chân muốn lại bắt hạnh không thể động, muốn ma sát cũng làm không được.

“Thân mình thật mất cảm nha, chỉ là nói mấy câu khiến cho người cao trào, còn nói chính mình không phải đâm phụ, àn?” Ôn Ly sư phụ nắm bắt chặt cầm ta, cơ hồ muốn bóp nát, lạnh như băng nói.

“Không... Không... Ô ô”, không dám nhiều lời một chữ, sợ trước mặt bọn họ rên rĩ đi ra, chẳng lẽ ta thật là một cái đâm phụ, một cái trời sinh tính nô sao.

“A Ly, của chúng ta tiểu Tề Nhi mới lớn như vậy, muốn chậm rãi dạy dỗ mới được a... Bảo bối nữ nhi, đừng khóc, sư phụ thương người.” Ôn Nhai sư phụ cúi đầu bạc môi khẽ hôn trán ta, lại dùng đầu lưỡi liếm đi nước mắt.

“Không phải nữ nhi... Là đồ đệ nha.”

Là nữ nhi không phải thành loạn luân sao?

“Một ngày vì sư cả đời vì phụ, chúng ta nhìn người lớn lên, chẳng lẽ cùng phụ thân người có khác nhau sao? Người chính là loạn luân! Như vậy tiểu huyết còn thẹn thùng, bị hai người phụ thân giống nhau đồng thời rút ra chọc vào, còn sấp đến cao trào, hô còn muốn, còn nói không phải, hử?”

Ta ngây dại... loạn luân, bị sấp đến cao trào liên tục, còn không đoạn khóc kêu muốn... Cái gì thật thật sự? Đây không phải đâm phụ là cái gì? Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, tư tưởng trở nên như mớ bòng bong.

“A, công chúa lại bị người nói thành khóc, A Ly, người như thế nào vẫn là như vậy không ôn nhu a? Bảo bối Tề Nhi không phải sợ!” Ôn Nhai sư phụ yêu thương hôn mu bàn tay tuyết trắng của ta, ngẩng đầu cười nói, “Nhanh đến buổi trưa, Tề Nhi của chúng ta vẫn là ăn cơm trước rồi nói sau, được không?”

“Ta còn không đói bụng, sư phụ”, ta sợ hãi nói, “vẫn là phóng ta xuống dưới trước đi.”

“Không ăn cái gì, kia có phải hay không muốn hai cái đại nhục bông sấp người?”

“Ta ăn ta ăn!!!”

“Thế này mới ngoan a.”

“Nhưng mà bị trói như thế này như thế nào ăn a?”

“Ngoan, nữ nhi, sư phụ giúp ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Sư Phụ, Không Cần Như Vậy Luyện Công Nha 3(Hạng, H, Vi Ngược)

“Sư phụ muốn cho ta ăn sao...”

“Đúng vậy, tiểu Tê Nhi, ngươi muốn ăn cái gì?” sư phụ Ôn Nhai vén vạt cọng tóc lòa xòa trước mặt ta lên, cười hỏi.

“Ta thích ăn hoa quả...”

“Thật thông minh, sư phụ có rất nhiều hoa quả, muốn ăn cái gì, nói với sư phụ.”

Cố sức xoay qua, nhìn thấy trên bàn tất cả đều là hoa quả, ta nghĩ nghĩ, nói, “Anh đào.”

“Anh đào ngon lắm!” là ta nhìn lầm rồi sao? Sư phụ Ôn Nhai trong mắt lóe lên một tia sáng không dễ nhận ra... Thật giống như tiểu hài tử muốn làm chuyện xấu.

Sư phụ xoay người bưng tới một mâm anh đào. Anh đào đỏ tươi ướm át ở trên bàn, hương vị ngọt ngào ngon miệng. “Bảo bối Tê Nhi, nhìn ngươi thân thể trắng nõn, so với này gồm sư thượng đẳng tốt nhất còn muốn trắng muốt óng ánh trong suốt hơn, thực khiến người khác có ý nghĩ hung hăng chà đạp a...”

Ôn Nhai sư phụ, ngài vẫn là cái người tao nhớ kia sao, ô ô ô.

“Đến, ăn đi.” Ta ngoan ngoãn hé miệng, cắn một ngụm anh đào. Thật ngọt, thế nhưng không có hột, là hàng công phẩm cao cấp của Thạch quốc. Nhưng miệng còn chưa nuốt xuống, thế nhưng hắt lại nuốt cái thứ hai, “Ồ... Chậm một chút!” Ta hé miệng nhỏ nhắn ăn luôn, hắt lại cầm lấy cái thứ ba... Đây là tình huống quái đản gì vậy... Sẽ không vì không cho người khác ăn bao giờ liền như vậy đi? Còn đang suy nghĩ mông lung, cái thứ tư, thứ năm nói gót tới... “Ồ ô ô” ta cố sức nuốt, còn vội vàng ăn quả anh đào mới... Sư phụ là cố ý. Cái miệng nhỏ nhắn cơ hồ bị anh đào nhồi vào, đều có cảm giác phình to.

Đúng lúc này... “A... Khụ khụ” phía dưới trên miệng cúc hoa xuất hiện dị vật lạnh lạnh! Ta kinh hoàng. “Ha ha, cẩn thận một chút, không cần đem anh đào nhỏ ra a... Bằng không sư phụ sẽ trừng phạt ngươi!” sư phụ Ôn Nhai lại cầm lấy một trái anh đào... Đang cùng với, sư phụ Ôn Ly để cái gì đó giống bạch ngọc trên cúc hoa. Cái kia so với của bọn hắn cũng không tính là lớn, nhưng đối với tiểu cúc hoa không có dịch ướm át bên trong mà nói, vẫn là khá thô to. Cứ như vậy cũng bị một cái gì đó lạnh lẽo sắp đi vào sao? Nghĩ vậy, cảm giác thẹn thùng cùng cảm giác mãnh liệt hư không lập tức ập đến, ta ngơ ngác giật mình miết môi hồng, không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Ngoan, ăn”, lại một trái anh đào đi tới, bên này cúc hoa căng thẳng, nha nha nha, cái lạnh lẽo kia thật không ngờ lại trơn như vậy, đã cắm vào tiểu huyết được một nửa, anh đào lừng lừng trước mặt, ta nhìn xuống ý định thét chói tai, lại một lần nữa ngậm quả anh đào mới, cố sức nhai, “Ồ...” Mặt sau đã muốn cắm vào một cái đầu! Kinh ngạc, chất lỏng màu đỏ của anh đào bị nghiền nát theo khe miệng chảy ra, uốn lượn ở gò má tuyết trắng, dọc theo cổ chảy xuống.

“Cái miệng nhỏ nhắn ăn không nổi sao?” Sư phụ Ôn Nhai trong mắt chất chứa dục vọng, ánh mắt híp lại, “Này, tất cả đều phải nuốt xuống hết biết không? Bằng không sư phụ sẽ hung hăng trừng phạt ngươi, ân?” Sau đó bỗng nhiên ôn nhu cười lên, “Hiện tại muốn uy uy cái miệng nhỏ nhắn căng phồng.”

Mặt sau ngọc còn đã cắm vào cúc huyết, cũng không co rúm, cúc hoa giống như nuốt một cái thạch đầu thật lớn, toan tưởng rất khó chịu. Sau đó một cổ cảm giác tê dại từ cúc huyết lan tỏa! Một chút, sư phụ hướng phía trên ngọc còn lau xuân được! Miệng bị anh đào đỏ tươi ướm át nhồi, cúc huyết cũng bị về loạn xuân được lạnh lẽo, ngọc còn thô lớn sắp trụ, hai tay bị khóa tại hai cái vòng sắt, hai chân cũng bị buộc lên cao, tiểu huyết cùng cúc hoa đều phô bày trước mặt hai người sư phụ... Đây là trường hợp kì quái như thế nào! Bỗng nhiên, hoa huyết đọng phải lạnh lẽo gì đó, ta ngẩng đầu nhìn, là anh đào! Sư phụ bưng khay hoa quả màu tím đứng ở chính giữa hai chân, hướng hoa huyết bên trong nhét anh đào! Nha nha nha, quá dâm đẳng, ta thừa nhận đôi đùi dâm đẳng không thể nào tưởng tượng được! “Ồ!” Dâm thủy từ từ chảy ra, một viên anh đào hồng nhuận liền bị sư phụ đẩy mạnh, đưa vào hoa huyết.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Sư Phụ, Không Cần Như Vậy Luyện Công Nha 4(Hạn, Cao H, Ngược)

“Tê Nhi quả nhiên là cái tiểu Lăng hóa a, người xem này, khóa anh đào mới nhét vào một nửa, thế nhưng tiểu huyết lại đem một nửa còn lại hấp phi thường chặt chẽ! Thật đậm đặc!” Ôn Nhai sư phụ giống như vô cùng vừa lòng, “Tiểu Tê Nhi cũng muốn nhìn một chút đi... Chờ người ăn được mười khóa anh đào, sư phụ liền thưởng cho người.”

“Ô ô ô” nghe được lời sư phụ nói, ta bị dọa ngây người, tiểu huyết còn muốn ăn nhiều anh đào như vậy sao? Địa phương nhỏ hẹp sao có thể chứa nhiều như vậy? Sẽ bị tắc đến hư mất! Nhưng miệng còn ngậm thật nhiều anh đào, ta cố gắng nhai nuốt, mong nhanh một chút nói ra điều mình nghĩ.

“Tiểu tâm phụ, miệng hàm chứa này nọ đều ăn không vô, tiểu huyết còn ăn, trong còn cảm ngọc bồng lớn như vậy, quả thực là nhiễu loạn!” ánh mắt sư phụ Ôn Ly giống như muốn một ngụm đem ta ăn hết, khóe miệng khẽ nhếch, “Sư phụ giúp người.”

Nha! Sư phụ Ôn Ly dùng hai ngón tay chọc cái miệng nhỏ nhắn. Miệng vốn bị nhồi anh đào, hấn chọc khuấy khiến cái miệng càng thêm căng phồng.

“Tê Nhi”, Ôn Nhai sư phụ từ giữa hai chân ngẩng đầu lên, hơi hơi nhếch bực môi cười nhẹ, “Nhớ kỹ lời nói của ta, nuốt hết toàn bộ anh đào đi, ừ?” A a a, Ôn Ly sư phụ thế nhưng rút ra chọc vào cái miệng nhỏ nhắn của ta, ta gắt gao nghiền nát anh đào, sợ phun ra sẽ bị trừng phạt, nhưng ngón tay thon dài luôn luôn ngo ngoáy, ta chỉ có thể hết sức hàm chứa nó

“A... Tiểu tao hóa, cái miệng nhỏ nhắn chứa được nhiều như vậy, đầu lưỡi còn liều mạng liếm loạn, thật muốn lập tức sập chết người!” Ôn Ly sư phụ không ngừng rút ra chọc vào ngón tay, anh đào ở trong miệng đã muốn bị hấn sập nát, nước đỏ tươi theo khóe miệng chảy xuống, miệng ta đã bị sập đến mỗi nhử. A! Tiểu huyết lại bị nhét vào một viên anh đào. “Nữ nhi ngoan, nhìn tiểu huyết của người kia, anh đào bỏ vào liền bị giáp nát, quả thực là cực phẩm a”, vừa nói lại vừa nhét thêm vào một quả nữa. Không cần a, tiểu huyết hảo trường hảo lạnh, sư phụ vì sao còn muốn dứt, nha! Lại một viên, a a a... Cúc hoa bao hàm ngọc bồng thế nhưng nhức nhích, rất ngứa, toàn thân đều bắt đầu ngứa.

“Thế nào, sư phụ sai người làm ngọc bồng cho người thích không? Người xem, nó cảm nhận được dục vọng của người, chính mình mà bắt đầu động, dục vọng càng sâu, động càng nhanh, chính người nhìn xem, chính mình rồi cuộc như thế nào.” Ôn Nhai sư phụ còn tiếp tục nhét anh đào trong tiểu huyết, sắp trưởng chết! Ôn Ly sư phụ liều mạng ở cái miệng nhỏ nhắn rút ra chọc vào ngón tay. Cúc hoa cùng đại ngọc bồng càng lúc càng nhanh rút ra chọc vào, dục vọng mãnh liệt dần dần tràn ngập toàn thân ta. Muốn càng điên càng mãi*, muốn bị hung hăng cắm vào, muốn thét chói tai khi tới cao trào, cái khát vọng này đã đến thì không có cách nào khắc chế!

*: càng được lấp đầy càng thỏa mãn.

“A, nữ nhi ngoan, tiểu huyết ăn nhiều anh đào như vậy! Thật xinh đẹp, tiểu huyết phình to như vậy, âm thủy chảy ra đều là màu đỏ, giỏi quá! Sư phụ thưởng cho người.”

Ôn Nhai sư phụ đi đến gần tủ, ấn một cái, “Ca tra” vài tiếng qua đi, trong phòng bỗng dưng xuất hiện thật nhiều gương đồng, quây chung quanh tháp đen, có ở tứ phía, a! Trên đỉnh đầu cũng có một cái, ta xem gương phía trên đỉnh đầu, bên trong gương có một cô nương nhỏ nhắn, cái miệng bị ngón tay nam nhân rút ra chọc vào, nước màu đỏ theo khóe miệng uốn lượn chảy xuống, trên mặt, trên cổ, trên vai nơi nơi đều là nước màu đỏ, đậm mỹ đến cực điểm. Một cái ngọc thạch thật lớn ở giữa hai chân nàng nhìn rất kích thích.

A... Thật phóng đảng, người này là ta sao? “Ân, ân... A...” Miệng đầy anh đào đã muốn đều đào đến nát vụn, nước chảy ra thật nhiều, chỉ còn lại ngón tay của sư phụ Ôn Ly không ngừng rút ra chọc vào, ta bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng. Ôn Nhai sư phụ đi đến chân ta, lập tức đem đùi phải nâng lên.

“Nữ nhi ngoan, mau nhìn nơi này, người tiểu huyết hàm chứa nhiều anh đào như vậy, xinh đẹp cỡ nào a” Ta nghiêng mắt, nhìn đến trong gương, chỉ thấy hoa huyết trắng nõn bị vô số anh đào đỏ sẫm chen chúc, mật dịch đậm mỹ cùng nước anh đào nát bấy không ngừng chảy xuống, một ít đã chảy xuống theo ngọc thạch không ngừng rút ra chọc vào Cúc Hoa.

“A... A...” Ôn Ly sư phụ rút ra chọc vào càng ngày càng thường xuyên, Ngọc Thạch đã muốn nhanh chóng rút ra chọc vào, cả người khô nóng lại khát cầu khó nhịn, ta bức thiết hi vọng tiểu huyết bị gì đó to lớn, cứng rắn nhồi.

“Muốn... Muốn...” Ta rốt cục nói ra miệng. Sư phụ Ôn Ly rút ngón tay từ trong miệng ra, ta khụ một chút, ánh mắt sưng mù mênh mông nhìn sư phụ Ôn Nhai, “Ta nóng quá sư phụ, ta hảo... Muốn.”

Ôn Ly sư phụ buông chân ta xuống, hấn đi vào phía trước tiểu huyết, lấy tay đè lại trán châu, thông thả xoa nắn, “Nữ nhi ngoan, người muốn cái gì?”

“Ta nghĩ muốn, bị cắm vào đi”.

“Bị ai cắm vào? Nói cho sư phụ, bằng không sư phụ làm sao mà biết người muốn dùng cái gì sập a?”

Còn dùng sức nhào nặn, “Nha... Bị sư phụ... Cắm vào, hung hăng... Ô ô ô.”

“Muốn sáp đến tê liệt cũng có thể chứ?”

“Ân... Ô ô... Cầu ngươì, sư phụ... Không cần... A...” Sư phụ thể nhưng trực tiếp đem nhục bông to lớn chen chúc vào tiểu huyết tràn ngập anh đào, nha nha nha, quá lớn quá thô, không ngừng nghỉ, nhục bông này nọ đều không chen lọt vào tiểu huyết, như thế nào còn có thể nhồi sáp như vậy? A, đại nhục bông hung hăng đẩy chen ép anh đào, nước theo nhục bông chảy xuống, anh đào đều bị giáp đến hư!

“A, sư phụ! Vào không được a... không chống đỡ nổi a.” Sư phụ liều mạng đem nhục bông nhồi vào tiểu huyết, bên trong càng ngày càng chật, bụng nhỏ đều bắt đầu trương to.

“Nha nha nha, sư phụ.”

“Tiểu tao hóa, kêu phụ thân.”

“A, phụ thân! Cái kia, anh đào muốn đi vào nha, phụ thân, tha ta đi, ta mau trương đến chết... A a...” sư phụ Ôn Nhai ồ ồ thờ dốc, hai tay đè tại khó của ta, liều mạng va chạm

“A!” Trước mắt ánh sáng trắng hiện lên, ta hét chói tai lập tức đến cao trào. Đại nhục bông hoàn hoàn toàn toàn tiến nhập, tiểu huyết đầy muốn trương liệt, tiểu huyết hung hăng muốn co rút lại, lại bởi vì hoàn toàn chống đỡ, không tài nào cử động nổi, chỉ có thể gắt gao hàm chứa nhục bông thô to, cả người không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Sư Phụ, Không Cần Như Vậy Luyện Công Nha 5(Hạn, Cao H, Ngược)

Đau, tiểu huyết muốn hoàn toàn vỡ ra. Nhưng là đau đớn sâu đậm khoái cảm liên sâu đậm. Kia nỗ mạnh cùng chướng bụng cảm giác làm cho cả người ta không ngừng co rút run rẩy, tuyết trắng đầu ngón chân đều co quắp. Ý nghĩ bị vây trong trạng thái mơ hồ, không có gì tư duy, chỉ hung hăng kẹp chặt tiểu huyết. Cột lầy hai cái đùi tuyết trắng, vòng ngọc bằng sắt đều hơi hơi run lên.

“A...” Sư phụ thể nhưng nắm ta tuyết đồn, tiếp tục hung hăng rút ra chọc vào đứng lên. “Sư phụ, hảo chống đỡ... A...” Trong tiểu huyết bị lấp đầy bởi anh đào, thôi nát thịt quả bao vây ở sư phụ đầu nhục bông, tiền gần vào tử cung, làm cho ta yết hầu đều giống như bị ngăn chặn.

“Cầu ngươì... Làm cho anh đào... Xuất... Đến... A...”

“Tiểu tao hóa, tiểu Lăng huyết vô luận như thế nào sáp đều là như vậy nhanh, nhìn xem ngươì có thể phóng thật nhiều...”

“A... A... Sư phụ... Ô... A...” Thật sự quá căng rồi, kia đại đại tiểu tiểu anh đào thịt bị sư phụ nhục bông gắt gao bức ở tại bên trong, không ngừng nghiền nát, ta nghĩ co rút lại huyết thịt, bài trừ một ít, nhưng là banh thật chặt, cũng tắc thật chặt, chỉ có đồ sẫm anh đào nước hòa cùng mật dịch phát ra tiếng “Ba ba” đầm mỹ uốn lượn xuống, ướt át cúc hoa điên cuồng rút ra chọc vào Ngọc Thạch đại bông.

“A... Tiểu tao hóa... kẹp ta hảo nhanh, thật là thoải mái... Dùng sức vào, lăng hóa...”

“A a...” Hắn điên cuồng mút hai cái nhũ tiêm, tiểu huyết chịu không nổi lại một lần nữa co rút, cao trào lên. Ta kịch liệt thờ dốc, sư phụ tiếng thờ dốc cũng càng lúc càng lớn: “A... Tiểu tao hóa... ta muốn bắn... Ta muốn đem tinh dịch phun đến trong tiểu huyết khít chặt, đem sở hữu khe hở đều tràn ngập... A!” Sư phụ thân thể bỗng nhiên căng thẳng, hai tay điên cuồng cầm tràn ngập loang lổ nhiều điểm vết hôn ngân vũ, một cổ nóng rực chất lỏng phun ra đến trong tiểu huyết. Kia chất lỏng nhất thời phun ra, theo nhỏ hẹp miệng tử cung đều chiếu vào tử cung bên trong. Ta mật dịch cũng không thể không được, hung hăng phun ra nhiều loạn một mảng lớn. Toàn bộ tiểu huyết tính cả tử cung, bị gắt gao tràn ngập, lại không một điểm khe hở...

“A!” Ta khàn cả giọng kêu lên, sư phụ thật lớn phun phía sau, thể nhưng lại bắt đầu tăng vọt biến cứng rắn, so với phía trước còn muốn thô to! “Không được, sư phụ... A... Ta muốn chết... Muốn chống đỡ đã chết... Tiểu huyết hảo nhanh... Ô ô ô... chứa không được”, không cách nào hình dung cảm giác tăng vọt, bụng đều hơi nhô lên, như là có có bầu giống nhau. Ta ô ô khóc hét chói tai, loại này cực hạn tăng vọt cảm xúc đã không thể dùng ngôn ngữ hình dung. Không cần!

Sư phụ thể nhưng dùng bàn tay to kim ta bụng nhỏ! “Nha nha nha...” Lại một lần bắt trị cao trào. Loại này cực hạn thống khổ mang theo cực hạn khoái cảm điên cuồng đoạt lấy ta, sở hữu lý trí, hai mắt nhắm nghiền, cái miệng nhỏ nhắn giống con cá như vậy khép mở, lại phát không ra tiếng âm, trong miệng nước bọt không chịu không chế dọc theo khóe miệng uốn lượn xuống, cùng vừa rồi đồ sẫm ẩn ký đan vào cùng một chỗ. Không cần xem cũng biết, đó là một bức tranh cỡ nào đầm mỹ. Đầu óc hoàn toàn bị sáng lạn cao trào chiếm đầy, ta còn mê man trong dư vị đồ đã bị sư phụ mãnh liệt rút ra chọc vào, sở hữu cảm quan đều tập trung ở tại kia điên cuồng khoái cảm.

“Nha... Tiểu dams phụ... Lại tiết! Ngại chính mình tiểu tao huyết không đủ thỏa mãn có phải hay không?”

“Sư... Phụ...”

“Muốn sư phụ thế nào?”

“Tê Nhi muốn sư phụ dùng... Dùng sức... Nha “

“Tao hóa, tham lam tao hóa, ta muốn sấp tử ngoại, cho ngoại tiểu huyết đem anh đào đều ăn luôn!”

“A... Hảo ăn no... A... A... Mau bị sư phụ chống đỡ đã muốn chết.”

Hai tay nắm tuyết trắng kiêu đồn, nhục bông ở trần ngập thịt quả mật dịch hòa chính mình tinh dịch, còn không ngừng bởi vì cao trào co rút nhắm đến tiểu huyết mãnh liệt rút ra chọc vào. Sư phụ rên rỉ thanh âm càng ngày càng đậm mỹ, rốt cục, hắc thân mình mạnh mẽ căng thẳng, lại một lần phun ra xuất nóng cháy tinh dịch đến: “A... Đâm phụ... Ta muốn cho ngoại tiểu huyết trần ngập tinh dịch... a...”

Càng nhiều lửa nóng tinh dịch phun ra ở trong tiểu huyết, ta thân mình nhịn không được bắt đầu co rút nhanh, bỗng nhiên sư phụ rút ra nhục bông “A... A... A...” Không thể tưởng tượng cao trào mãnh liệt tập kích ta, tiểu huyết điên cuồng co rút lại, hướng ra phía ngoài bóp chặt anh đào thịt, mật dịch hòa sư phụ tinh dịch. Sư phụ thế nhưng cúi đầu, dùng miệng hung hăng mút tiểu huyết! Chiếc lưỡi như con rắn không xương, ngo ngoáy trong tiểu huyết, khiến ta tê dại cả người.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Sư Phụ, Không Cần Như Vậy Luyện Công Nha 6(Hạn, H)

Ta sợ ngây người, trong lúc nhất thời thế nhưng không thể phát ra cái gì thanh âm “Sư phụ... Lưỡi... Đầu lưỡi...chạm vào trong tiểu huyết đi”.

Mềm mại trắng mịn đầu lưỡi giống nhục bông không ngừng hướng tới rút ra chọc vào, mỗi gấu gao dán tại sung đồ mỗi tiểu huyết dùng sức mút vào, thon dài ngón tay đối với trần châu nhẹ nhàng chà sát mân mê, trong tai trừ bỏ tư tư mút vào âm thanh, còn có sư phụ trầm trọng tiếng thở dốc, rốt cuộc nghe không được các thanh âm khác... Đùi phải đột nhiên bị nâng lên, đầu cũng bắt buộc xoay hướng bên phải, là Ôn Ly sư phụ, hắc đem ta chân nâng cao cao, làm cho ta nhìn thấy Ôn Nhai sư phụ hấp ta tiểu huyết bộ dáng. Trong gương cô gái tính trẻ con còn chưa trút bỏ hết, một đôi mê mang ánh mắt tỉnh đại đại, trong mắt sương mù lưu chuyển, hàm chứa một tia mê ly quyến rũ thủy quang. Nàng cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, đôi môi đỏ sẫm no đủ, gò má một cái đỏ bừng tuyến vẫn trần ngập, biến mất ở dưới gáy ngọc. Hai tay bị chặt chẽ khóa ở giường hai bên, đùi phải bị cao lớn lạnh lùng nam nhân một tay nâng lên, chân trái bị thiết liên kim một bên không thể nhúc nhích. Mà hai chân trong lúc đó, một người nam nhân giống nhắm nháp mỹ vị điểm tâm, liếm láp hít sâu.

“A... Sư phụ... Không cần... Không cần ăn...” Ta kêu sợ hãi, muốn đẩy ra đầu của hắn, lại bất hạnh vừa động cũng không thể động. Thật nhục nhã, thế nhưng cột lấy hai tay, làm cho phụ thân là sư phụ ăn nơi đó, hơn nữa... Còn ăn hương vị như vậy.

Ôn Ly sư phụ lạnh lùng nói, “Bảo bối Tê Nhi, nhìn xem chính ngoại, cỡ nào đậm đặc cỡ nào hương thụ, nhớ kỹ, ngoại đời này vĩnh viễn đều là các sư phụ tính nò.”

“Chỉ có thể là... Các sư phụ... Tính... Nô!” trong gương, cô gái thật sâu nhìn chỉ mình hai mắt, kia trong mắt sương mù càng thêm nồng hậu, không biết là mê võng hay hưởng thụ.

“Sư phụ hôm nay dạy ngoại này nọ, kêu dục vọng. Mỗi người đều có dục vọng, nhìn thẳng vào chính mình dục vọng, không có gì cùng lắm thì, hiện tại, nói cho sư phụ, ngoại thoải mái sao?”

“Thoải mái thời điểm, làm gì chịu đựng, tận tình hưởng thụ không phải rất tốt?”

“Hưởng... Chịu...” Ta ngờ ngác nhớ kỹ sư phụ nói chữ, hưởng thụ... Dục vọng sao? Ôn Ly sư phụ mặt lạnh lùng bỗng nhiên đến trước mặt ta. Hắn buông xuống đùi phải, hai tay vuốt ve khuôn mặt, vờn đầu lưỡi một chút một chút liếm ta cái miệng nhỏ nhắn, sau đó dùng nhất mê hoặc thanh âm, ở ta bên tai nói, “Đáp lại ta...”

Hưởng thụ... Dục vọng... Đáp lại... Ta chậm rãi vờn cái lưỡi bị anh đào nhiễm hồng, xoắn lấy đầu lưỡi trên của hắn, sau đó, bị hắn lập tức hung hăng hấp ở đầu lưỡi, dùng sức mút vào, ta cũng dần dần bắt đầu hưởng ứng, tiếng thở dốc càng ngày càng mãnh liệt, hắc đầu lưỡi theo bên miệng đến đằng sau vành tai, lại đến gáy ngọc, đem trong miệng chảy ra nước màu hồng đều mút hôn vào trong miệng, sau đó một đường xuống phía dưới, hôn qua nụ hoa, rón, đùi ngọc, thế nhưng hôn đến chân nhỏ tuyết trắng. Nha nha nha... Sư phụ thế nhưng ăn ta ngọc tuyết, trắng nõn ngón chân đầu! Thật giống như ăn mỹ vị anh đào như vậy, khê cắn, liếm láp, mút vào miệng.

Hảo ma... Rất ngứa... Thoải mái đến cực hạn: “Ân... Sư phụ... Ân... Hảo... Thoải mái... Tê Nhi... Thật thoải mái...” Không phải vừa rồi như vậy đau đớn kích thích, mà là mạng theo cảm giác khoái hoạt tê dại theo bọn họ lời lẽ lan khắp toàn thân...”A... Vừa muốn... Tê Nhi... Vừa muốn nước

tiểu ... Nha “

Ôn Nhài sư phụ thể nhưng cần hai phiên mềm mại đóa hoa! Đau quá... Thế nhưng như vậy đi ra cao trào! Cứ như vậy, hai cái sư phụ không ngừng đùa bỡn ta, làm cho ta một hồi khoái hoạt một hồi đau đớn. Khoái hoạt hòa thống khổ cảm giác số chết đây dựa cùng một chỗ, ta mật thủy từ nhỏ huyết một lần lại một lần phun ra đi ra, thét chói tai một cái lại một cái tới cao trào. Dâm nỹ thanh âm tràn ngập toàn bộ mật thất.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

“Ô... Ô... Ô...”

Ngón tay trắng nõn xuyên qua đôi môi đỏ búng, thẳng đến phần hồng cái lưỡi phía trên. Hạ thân bị hai sư phụ trước sau rút ra chọc vào, sớm cả người tê dại, ngón tay nhất điểm khí lực đều không có, chỉ lung tung ở trong miệng rút ra chọc vào giao hợp, dâm nỹ nước bọt dọc theo cái miệng đỏ búng nhỏ nhắn hai bên chảy xuống dưới, lại vô lực lau đi.

“Nha đầu vụng về!” Ôn Ly sư phụ túm tay ta, nhưng lại đem hai cái ngón tay cho vào trong miệng chính hân. Hân đầu lưỡi linh hoạt đùa giỡn hai ngón tay mảnh khảnh phấn nộn, sau đó lấy răng khê cắn, dùng sức hấp vào, túm ngón tay ta bắt đầu rút ra chọc vào. Nguyên bản trong treo nhưng lạnh lùng hai mắt hơi hơi cúi xuống, bạc môi khiêu gợi màu tím nhạt hành bản non mềm ngón tay không ngừng xuất nhập, trên mặt hân nổi lên một tia đỏ ửng, đúng là mỹ, ta xem đến ngây người.

“Ấn...” Sư phụ đôi môi hấp càng thêm dùng sức, ta nếm được tư vị, không hề dựa vào tay Ôn Ly sư phụ nữa, lấy hai ngón tay trong miệng hân rút ra chọc. Khi thì ấn mạnh xuống đầu lưỡi linh hoạt, khi thì ở hân trong miệng chạy chung quanh, cảm thụ được đầu ngón tay mảnh liệt khoái cảm. Tay đứt ruột xót, một trận sợ run khoái cảm theo ngón tay thông đến toàn thân “Ấn... Ngón tay... Thật thoải mái... Sư phụ... A!”.

Ngón tay mang đến xa lạ khoái cảm cùng các sư phụ trong tiểu huyết cục huyết rút ra chọc vào khoái cảm hòa vào cùng một chỗ, ta nhưng đi đến cao trào. Tiểu huyết, cục huyết gắt gao hàm chứa ngón tay, liều mạng co rút lại, dâm nỹ mật thủy từ dưới cơ thể lan tràn xuống, hai chân trong lúc đó một mảnh lầy lội. Sư phụ đem tay ta theo trong miệng lấy ra, lạnh lùng nói, “Chiều lắm!” Không cần... Bọn họ thể nhưng nói là chiều lắm! Đem thân thể nhỏ bé của ta đặt ở thư phòng trong ghế thái sư, hai chân bị nâng lên, đặt tại hai cái tay vịn. Bởi vì vóc dáng không cao, ghế dựa lại quá lớn, thân thể cứ như vậy nhẹ nhàng đặt ở mặt trên. Giờ phút này ta lắc lắc lắc lắc không chỗ nào dựa vào, hai tay chỉ quá chặt chẽ bắt lấy tay vịn, tối tư mật địa phương cứ như vậy hoàn toàn toàn toàn lơ lửng ở các sư phụ trước mặt. Ôn Nhài sư phụ cúi người ở trước mặt ta, khẽ cười nói, “Ngao Tê Nhi, sư phụ hôm nay chỉ người vẽ tranh.”

“Sư phụ, như ta vậy... Như thế nào học?” muốn buông chân, lại sợ sư phụ tức giận.

“Không có nghiên Mặc Thủy, đồ nhi cấp sư phụ một ít bã!” nụ cười càng sáng lạn.

“Thủy... Sư phụ, Thủy ở —” ta dừng lại, ngo ngác nhìn sư phụ. Không phải, sẽ không đúng vậy... Thon dài ngón tay nhẹ nhàng lướt qua tiểu huyết đang ẩm, Ôn Nhài sư phụ nhìn ánh mắt ta, đề tại bên ngoài trần châu thấp giọng ở bên tai nói, “Sư phụ muốn nơi này thủy, chính người cho ta.”

“A... Sư phụ... Không được ... Sư phụ... Cầu người” nơi này làm sao có thể.

“Ta nói, ta muốn nơi này!”

“Sư phụ... Ta sẽ không... Ô ô ô...” Thật sự bị dọa cho khóc, làm sao có thể như vậy đâu, trong tiểu huyết, như thế nào có thể chảy ra đủ họa một bức vẽ mật Thủy đâu? “Nha!” Ôn Ly sư phụ từ một bên mang tới ngọc bồng, ngọc bồng này theo chân bọn họ nhục bồng giống nhau thô to! “Không cần... Sư phụ... Đây quá lớn... Vào không được ... A...”.

“Nói vậy, này ngọc bồng là chiếu bộ dáng các sư phụ làm, có thể chứa của sư phụ này tự nhiên cũng có thể!” Ôn Ly sư phụ không đợi ta đáp lời, đã đem Ngọc bồng ở tiểu huyết khấu xoắn lấy, sau đó hướng cục huyết sắp đi.

“A... Không được đâu!” Ta bắt lấy tay vịn lắc lắc lắc lắc, ngọc bồng kề cận mặt dịch, trắng mịn không thể không gắng sức. Ôn Ly sư phụ ở chỗ sâu trong tay phải, từ phía sau bắt được tuyết đồn ấn về phía trước, mà tay trái cầm ngọc bồng xoay tròn hướng phía trong cục huyết ấn đi. “Nha... Đau quá... Sư phụ...” Ta một tay ấn tay vịn, một tay gắt gao bắt được sư phụ, chịu đựng cần môi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

“A...” Sư phụ thế nhưng đem ta gắt gao đặt trên tay vịn, tay trái muốn cầm nửa cái đầu ngọc bồng vào tiểu huyết!

“Sư phụ... Ta...”

“Chính mình giúp đỡ, hướng tiểu thí án!” Dứt lời, Ôn Ly sư phụ cúi người ngậm cái miệng nhỏ nhắn của ta, dùng đại lực liếm. Mà tay trái hạ chậm rãi xuống ấn trên châu không ngừng xoa nắn, một tia tê dại theo trên châu nhanh chóng khuếch tán ra, ta nhìn không được nhẹ giọng rên rỉ. Sư phụ đem cái lưỡi ta hấp, hung hăng mút vào, ngón tay cũng dần dần dùng sức rút ra chọc vào. Trong miệng không khí mau bị hút hết, ta dùng sức đẩy nửa ngày, sư phụ đem lời lẽ từ trong cái miệng nhỏ thu hồi, ngược lại hôn hướng khoe miệng, hai má.

“... Hảo ma... Sư phụ... Mau... Ngồi không yên... Ân...” Sư phụ đôi môi cọ trên mặt ta, mang theo thanh âm hô hấp, trầm thấp mà thông thả ở bên tai nói.

“Tiểu bảo bối, chính mình cầm vào đi” bạc môi dừng lại ở bên tai ta, kia tiếng hít thở giống mì được, thật sâu mê hoặc ta, hấn một tay giúp đỡ lấy tuyết đồn, một tay hai ngón tay thông thả sáp nhập buộc chặt tiểu huyết, ba sâu một nông, dần tới ta không nhìn được rên rỉ. Ngón tay rút ra chọc vào làm cho tiểu huyết tràn ra đầm thủy, trắng mịn mặt dịch theo tiểu huyết chảy tới cục huyết, đem ngọc bồng cùng cả tay ta nắm ngọc bồng, đều ướt. Đám thủy theo chảy xuống đến, từng giọt chảy xuống đến ghé thái sư, âm thanh sư phụ ở bên tai không ngừng vang lên, toàn bộ tiểu huyết bị tê dại khoái cảm bao phủ, ta tay trái gắt gao ôm sư phụ cổ, ngửa đầu từ từ nhắm hai mắt, lấy giọt đầm thủy tay phải đem Ngọc bồng chậm rãi hướng cục huyết sáp xuống.

“A... Đau...” Nhìn không được nhú mày.

“Lập tức là tốt rồi... Tê Nhi... Dùng sức...” Sư phụ thở hổn hển ở bên tai niệm thanh âm trầm thấp, làm cho tâm đều ngứa, đều ma. Vô luận phải làm như thế nào, ta chỉ hảo cố gắng không thêm nghĩ nữa, cục huyết bị sáp nhập đau đớn chướng bụng, đem mọi cảm giác đặt ở Ôn Ly sư phụ ngón tay rút ra chọc vào mang đến. Sau đó lại dùng sức nếm thử.

“A... Sư phụ... Hảo nhanh... Thực... không thể đi vô...” Vẫn là quá lớn.

“Tê Nhi, nhìn ta” ta mở mắt ra, nhìn Ôn Ly sư phụ ánh mắt. Kia trong mắt không giống bình thường rét lạnh lui tới, nhưng lại giống hàm chứa vô hạn thâm tình bình thường. Nhẹ nhàng hé môi cười, thật giống như đầy trời băng tuyết bỗng nhiên bỗng xuất hiện ánh mặt trời ấm áp, như vậy mê người.

“A!”, ta còn trong thời điểm hoa mắt thần trí mê muội, Ôn Ly sư phụ nhưng lại ấn tay ta, hung hăng đem Ngọc bồng sáp đi vào! Hấn thế nhưng đối ta dùng mỹ nhân kế!

“Rất đau a... Sư phụ...” Đau nước mắt đều đi ra, ta ngẩng đầu hàm chứa lệ từng sư phụ, hấn lại một bộ muốn tìm bắt nắn bộ dáng, cắn răng nói, “Tiểu tao hóa, ngươi nếu lại như vậy xem ta, ta liền lập tức hung hăng thao — ngươi —”

“A Ly, ngươi xem ngươi lại táo bạo — không phải nói lần này làm cho Tê Nhi chính mình động thủ sao?” Dứt lời, Ôn Nhai sư phụ cầm một cái Mặc lang bút lông chưa trám, chậm rãi đi đến trước mặt. Cúi đầu hướng tiểu huyết nhìn lại. Trải qua ngón tay vài lần rút ra chọc vào, tiểu huyết đã có một chút vi sưng đỏ, bị xem thanh thanh sở sô**.

** : rõ ràng mạch lạc.

Kia thật nhỏ xuất ra dịch trắng, phảng phất đã trải qua một lần dài dòng bồn ba, lẳng lặng thờ dốc bình thường. Trải qua vừa rồi rút ra chọc vào, đại lượng mật dịch chảy ra, toàn bộ Hoa Diễm đều là ướt át lấy lợi, tiểu huyết còn mang theo mật dịch, tinh lượng hồng nhuận. Sau đó, hấn liền như vậy không hề báo trước đem bút lông thô ráp, lạnh lẽo sáp nhập tiểu huyết

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Sư Phụ, Này Đó Học Sẽ Không 4(Hạn, Cao H, Ngược).

Ngồi bút nhỏ nhọn như trăm ngàn tiểu kim châm, hung hăng chọc đến nộn thịt, “A... Không cần... Đau nha...”

“Ngao bảo bối...” Sư phụ khuôn mặt tuần tú, tà tà cười nói, “Thật sự... Chính là đau thôi sao?”

Dứt lời liền ở huyết nhỏ, rút ra chọc vào khiến mật dịch tràn ra. Kia bút lông cảm thạch ở huyết khẩu hoành hành tàn sát bừa bãi, khiến chỗ nộn thịt đều bị đau đớn. Ta bản năng muốn khuếch trương mở rộng tiểu huyết, làm cho nộn thịt thoát ly chăm chọc chà đạp, ai ngờ tiểu huyết thật chặt, dùng sức mở ra, ngược lại càng thêm hung hăng hút trăm ngàn ngòi bút nhỏ.”A... Sư phụ... A... Xuất ra... Đi... Xuất ra a...” Huyết lý thịt thật sự là quá non nớt, tại đây chịu khổ hình đối đãi, trừ bỏ cầu xin tha thứ không còn biện pháp khác.

“Thật sự muốn xuất ra đi sao? Ân?” Sư phụ chợt biến hóa thủ pháp, không hề chọc vào rút ra, mà là chậm rãi xoay tròn thân bút, trăm ngàn bèn nhọn lông tơ ở mặt thủy ngâm hạ dần dần ngưng tụ, tròn. Đây là cái dạng cảm giác gì nha, châm chọc trộn lẫn đau đớn dần dần trào ra khuấy khuấy, khuấy khuấy càng tích tụ càng nhiều, làm cho đau đớn trở nên mơ hồ, mà tại đây trong vô cùng mềm mại đau đớn, bỗng nhiên biến thành khoái cảm làm cho người ta khó có thể buông tha, vì thế chỉ có hung hăng kẹp chặt tiểu huyết, cảm thụ, chịu được, hưởng thụ kia một tia lại một tia đau đớn, như vậy giống cảm giác xé rách làm cho ta nhìn không được ngửa đầu thờ dốt.

Giống như hiểu biết ý nghĩ của ta, sư phụ lại hung hăng đem bút sáp đi vào.

“A...” Ta cúi đầu, nhưng lại nhìn đến thân bút có một nửa đã muốn cắm vào tiểu huyết.

“Thế nào? Như vậy nhỏ hẹp thân bút đều cần nhanh, Tê Nhi thật là cái Tiểu Lăng hóa!”

“Ân... A...” Kia ngồi bút chông chắt lên đau đớn hòa khoái cảm làm cho ta vô cùng khuấy khuấy, đây là một loại cỡ nào tà ác cảm thụ! Chẳng lẽ ta thật là thích bị ngược đãi biến thái sao? Rút ra chọc vào xoay tròn... Sư phụ vô cùng kiên nhẫn làm cho tiểu huyết mỗi một chỗ đều cảm nhận được đối đãi rồi rấm lại mất hồn, không ngừng thông thả chấp hành thủ pháp trừng phạt này.

“Nha!” Lần này đau đớn thể nhưng đỉnh bút chạm thành tử cung, tử cung nhắm chặt cái miệng nhỏ!

“A... A... Kia ngồi bút muốn xoay tròn sáp đi vào “Không cần... Không cần... Quá sâu sư phụ...” Vô hạn khuấy khuấy hỗn loạn sợ hãi làm cho ta hồ ngôn loạn ngữ, trong miệng nước bọt dọc theo khoe miệng tỉnh tê chảy ra, sư phụ thân lưỡi đảo qua khoe miệng ta, lại hung hăng há mồm ngâm ta cái lưỡi hung hăng hấp nút, rồi sau đó tay hân nắm ngồi bút dừng lại, thanh âm trầm thấp mỉa mai hoặc mỉa mai non bên tai ta “Bảo bối đồ nhi, sư phụ hỏi ngươi một vấn đề, ngươi như trả lời, sư phụ sẽ không sáp vào đi...”

Ta đôi mắt hàm chứa lệ, cần mỗi đáp ứng “Ân...”

“Này ngồi bút ngươi ăn lâu như vậy, nói cho sư phụ, là cái gì?” Mặt lập tức hồng đến cổ, ta liều mạng cắn môi, không thể nói thêm câu nữa... Là bút lông cảm thạch... làm bằng bộ lông động vật...

“Nói cho sư phụ... Ngươi bị cái gì vậy sáp đến thét chói tai, sáp đến nước vắng khắp nơi?”

“Ta... A...” Sư phụ dùng bút lông để miệng tiểu huyết, xoay tròn tử cung sáp đi vào! Tử cung cái miệng nhỏ bị trăm ngàn châm chọc rút ra chọc vào đau đớn, nhuyễn mao ma sát huyết khẩu mang đến khoái cảm, bị động vật bộ lông rút ra chọc vào đến thét chói tai, sáp đến tiểu huyết gắt gao co rút lại mang đến cảm thấy thẹn cảm, làm cho ta lại một lần hung hăng co rút lại huyết khẩu, đạt tới cao trào.

“A...” Mặt Thủy dọc theo thân phun bút ra, ta cả người bần rần, sức cùng lực kiệt từng ngum từng ngum thờ dốt lấy hơi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Cao trào làm cho cơ thể của ta không ngừng co rút, hai tay gắt gao cầm lấy tay vịn, không ra nổi nhất điểm khí lực. Ngửa đầu tựa vào lưng ghế dựa gỗ lim cao lớn, ta giống con cá, chỉ có thể há mồm thở, không phát ra cái gì thanh âm. Ôn Nhai sư phụ mỗi cười mỉm mạnh, đem lang bút lông “Xuy” một tiếng rút đi ra.

“Ồ...” Cao trào khi tiểu huyết gắt gao sáp, hung hăng kéo làm cho nguyên bản nội vách tường mẫn cảm càng thêm tê dại. Nhất ba lại nhất ba thủy triều co rút, sau khi đi qua, nguyên bản hai chân dựa trên lưng ghế gỗ lim cũng duy trì không được, mềm trượt xuống dưới, bán huyền tuyệt đồn cũng thuận theo xuống phía dưới, ngồi trong đồng y phục rộng thùng thình. Cúc huyết vẫn còn chứa ngọc khí hung hăng đụng phải mặt bàn, đẩy thật sâu vào vách tường mềm mại. Ta thét lớn một tiếng, vô lực giãy dụa. Trên mặt y phục tràn đầy dâm thủy dính dính, ngồi xuống liền theo hai chân ta chảy xuôi đến tuyết trắng, hình thành hai phiến ẩm ướt ở cánh tay. Tuy rằng hàng năm luyện tập võ công, nhưng không biết sao lại thế này, bình thường tinh thần gấp trăm lần ta giờ đây tình hình tựa như oa nhi mảnh mai, ép buộc một hồi liền cả người bần rần, không có khí lực. Mơ hồ nghe được thanh âm mặt đạo mờ ra, một đôi tay ôn nhu đem ta ôm lấy, dọc theo mặt đạo thật dài, hướng bên trong đi đến, ta biết, vừa rồi hết thảy còn chính là cái bắt đầu, mặt sau có càng thêm cường ngạnh, càng thêm làm nhục cũng... Càng thêm đối đãi mất hồn chờ ta.

Hai cái sư phụ hàng năm luyện võ, khinh công vô thượng, mặc dù đang ở trong mặt đạo lại chưa phát ra tiếng bước chân, nhưng vẫn nghe thấy tiếng rất nhỏ, thoáng gấp gấp hô hấp tiết lộ một tia dấu vết cấp bách. Ta nhắm mắt gắt gao rúc vào sư phụ trong lòng, hô hấp trong lúc đó đều là thân nhiên hương cỏ xanh, tại đây địa phương âm u nhưng lại trở nên kỳ dị ấm áp mà kiên định.

Ta hỏi chính mình vì sao hội biến thành cái bộ dạng hiện tại này, cái kia linh tê công chúa được phụ hoàng sủng ở lòng bàn tay, cái kia đơn thuần linh tê công chúa, hòa hiện tại này cả người trần trụi, bị chính mình hai cái sư phụ lần lượt đùa bỡn đến cao trào linh tê công chúa, người nào mới là chân chính ta? Mà ta, rõ ràng có quyền sinh sát trong tay quyền lợi, lại vì sao như vậy khuất phục ở bọn họ lực lượng hạ, một lần lại một lần bị làm nhục, đùa bỡn... Cũng hoặc là hung hăng yêu thương? Ta lại nhìn không được xa môi nở nụ cười, nhân sinh trên đời, sao quán được nhiều như vậy.

Trước mắt bỗng nhiên trở nên sáng ngời, ta biết, đã đến mặt thất. Bị đặt nhẹ nhàng trong ôn tuyền, ta thoải mái rên rì, mở mắt ra, Ôn Nhai sư phụ ngồi ở bên trên ôn tuyền Ngọc Thạch, như có chút suy nghĩ nhìn ta, gấp ta mở mắt ra, bỗng nhiên ôn nhu nở nụ cười. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng điểm ngòai bút xinh đẹp, ôn nhu lại cường ngạnh giúp đỡ ta, nói, “Tiểu Tê Nhi, thực hận không thể đem ngươi sinh nuốt vào bụng lý, lúc nào cũng khắc khắc mang theo trên người.”

Ta nhin không được hơi hơi quyết miệng, sảng giọng, “Sư phụ ngươi như thế nào như vậy a... Hơn nữa các ngươi còn tổng như vậy... Thật sự là...”

“Ha ha, cái gì như vậy như vậy... Đây tiểu ngu ngốc...” Sư phụ đi vào phía sau, cây trâm tựa trên đỉnh đầu được rút ra, một mái tóc đen tuyền giống thác nước phủ dài trên Ngọc Thạch. Ôn Ly sư phụ không biết đi tới bên người từ khi nào, gương mặt lạnh lùng nói, “Tập võ người như thế nào không chịu nổi, mới nửa canh giờ tự thành như vậy, còn thể thống gì?”

“Ài...” Thật sự là tuyệt không ôn nhu a!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Như vậy, A Ly, cái này trước giao cho ngươi, ta đi chuẩn bị một chút” Ôn Nhai sư phụ xoay người rời đi, chỉ còn ta cùng Ôn Ly sư phụ ở ôn tuyền trì bên này. Thân nhiên hơi nước tràn ngập ở ao phía trên, ta với sư phụ Ôn Ly rất ít nói chuyện phiếm, như thế khiến cho bầu không khí trở nên cứng nhắc thật sự là không biết nên nói cái gì, vì thế cũng không nghĩ nhiều, chỉ tại trong ao câu được câu không chìm trong dòng nước ấm. Đáng tiếc sư phụ Ôn Ly cường đại mà lạnh như băng khí tràng làm cho ta có điểm ăn không tiêu, vì thế ho khan một chút, yên lặng xoay người. Ôn tuyền chỉ tới bên hông, ta đem tóc dài xả trên Ngọc Thạch vén đến phía sau, xoay người lười biếng ghé vào mặt trên. Đang thịnh hành nữ tử cả đời không cắt ngắn, tuổi càng lớn tóc càng dài. Ta mặc dù chưa cập kê, tóc đen mềm mại đã sớm qua móng. Giờ phút này tóc đen phiêu phù ở trên mặt nước.

“Tê Nhi...” sư phụ Ôn Ly thanh âm lạnh băng cứng nhắc làm cho cơ hồ đang trong mê man nhin không được sợ run cả người,

“Sư phụ... Nha...” Quay đầu, nhưng lại nhìn đến sư phụ Ôn Ly cả người trần trụi đi thẳng tới, mực nước ôn tuyền vừa cao đến thất lưng ta, nhưng là còn chưa quá đùi sư phụ, cho nên cái kia thô to từ hắc... Khí quan theo hắc tiêu sái trên đường hiện lên, làm cho ta kêu sợ hãi ra tiếng. Hắc thẳng tắp hướng ta đi tới, dần dần đi vào vùng nước đầy tóc đen trôi nổi, ta cả kinh chỉ lo há mồm nhìn hắc, nhưng lại quên đem tóc đen thu lại, sư phụ từng bước một tới gần ta, tóc đen nhẹ nhàng từng đợt từng đợt quấn quanh cùng một chỗ với nửa người dưới của hắc, ta nghĩ xoay người nhưng đã không có cách nào di chuyển, hơi chút nhúc nhích liền tóm được ta, này... Đó là một cái tình huống dạng gì a.

“Tê...” Ném thứ hai lần không có kết quả, ta ngoan ngoãn, cố sức quay đầu, bằng ánh mắt thuần khiết, tới sùng bái nhìn lên Ôn Ly sư phụ, “Sư phụ, cái kia... Ngài năng động một chút không?”

“Tốt, theo ý ngươi!” Thật sự là khó được ôn nhu. Chờ hắc rời đi giây tiếp theo giây eo nhỏ đã bị hung hăng bắt lấy, sau đó giống như oa nhi giống nhau, bị nhắc tới di động phía trên, nửa người ghé vào Ngọc Thạch. Tóc đen theo động tác dán tại phía sau lưng, trên tuyết đồn, chỉ chừa một ít còn tại trong nước.

“Ồ... Cảm ơn sư phụ...” Ta giây dựa tường xoay người, lại bị bàn tay to ngăn chặn.

“Không cần cảm tạ... Ta còn không bắt đầu động” Ôn Ly sư phụ ta thực xin lỗi ngài, ta còn tưởng rằng ngài lời nói không tốt, nguyên lai ngài thể nhưng chính là ngôn ngữ thiên tài... Nói có thể như vậy lý giải sao ô ô ô “A... Sư phụ... Khó chịu quá!” Không đợi ta oán thầm xong, liền theo bản năng hét rầm lên, Ôn Ly sư phụ bàn tay to nâng hai chân ta lên đặt tại trên cánh tay, sau đó một cái nhục bông nóng rực thật lớn thô thô đội đến giữa hai chân. Ta ghé vào kia, Liên thân đều chuyển không được.

“Tê Nhi không thích sư phụ đúng hay không?” Lạnh như băng trung nhưng lại mang theo một tia tự giễu, sư phụ sẽ không thật như vậy cho rằng đi.

“Không đúng không đúng... Tê Nhi thực thích sư phụ.”

“Càng thích ta còn là hắc?”

“Đều thích... Giống nhau thích... Ô...” Giữa hai chân nhục bông cao thấp phát, cứng rắn cứng rắn cọ đóa hoa, ta cúi người xuống phía dưới, hai chân ở phía sau treo cao, thật sự là khó chịu nhanh. “Sư phụ...”

“Kêu tên của ta... Kêu A Ly.”

“Ồ nhi không dám... Nha!” Kia cực đại nhục bông đã muốn hung hăng cắm vào tại miệng đóa hoa, kia đại bông hòa đóa hoa trong lúc đó... Còn có ta tóc, “Không cần... Sư phụ... Tóc tập ở” “Kêu A Ly” “A...” Ngay trước bị tóc đen bao vây thô to nhục bông tập ở huyết khẩu, da đầu bị kéo lấy, ta hai tay chống đỡ Ngọc Thạch, cố sức nâng đầu lên “A... A Ly... A!” Lại đi vào một ít, thô to nhục bông đã muốn đem tiểu huyết chống đỡ đến cực hạn, tóc đen nồng đậm bao vây trụ về sau, thô to khó có thể tưởng tượng, ta đã muốn cảm thấy huyết khẩu bị chống đến ban trắng, không thể có rút

lại. Sư phụ song chưởng cái trụ đùi ngọc, bàn tay to gắt gao bắt lấy tuyết đồn của ta, hung hăng nhào nặn. Hạ thân hảo ma, hảo nhanh, da đầu cũng bị xả sinh đau, ta cố sức chống đỡ cánh tay, lại tựa đầu ngửa ra sau...

Đột nhiên, sư phụ dừng lại. Nhục bông khít chặt tại tiểu huyết, bàn tay to bắt lấy ta, cả thân thể lỏa lồ ghé vào Ngọc Thạch, theo sau lưng dụng lực, gắt gao đem ta ôm vào trong ngực. Cùng so sánh với sư phụ, vóc dáng ta thật sự là quá nhỏ, mặc dù là bị ôm vào trong ngực, ta cũng gần đến hân ngực mà thôi. Tóc dài đen nhánh sát ngay phía sau là thân hình cao lớn, tiểu huyết bị nhục bông gắt gao cấm, đem tóc dài phân đến hai bên. Tiểu huyết tuy rằng bị ban thực nhanh, nhưng cũng may là không có tiến thêm một bước rút ra chọc vào. Đầu ta mỗi một tà tựa vào trên vai Ôn Ly sư phụ, nhẹ nhàng thờ dốc. Sư phụ cánh tay gắt gao ôm ta, cảm cũng đặt ở trên đỉnh đầu, không có phát ra thanh âm gì. Thật lâu sau, ta hoảng hốt bởi nghe thấy một tiếng thờ dài, sau đó cặp bàn tay to kia buông ta ra, nhẹ nhàng đem ta mặt xoay qua hướng bên phải, cúi đầu hôn xuống dưới. Đây là một nụ hôn không quá dài lâu, mỗi kia kiên nghị cũng trở nên mềm mại, hân liếm đôi môi ta, răng nanh, đầu lưỡi, quyến rũ cùng hân truy đuổi chơi đùa, gấn bó giao hòa.

Trong nháy mắt, ta thậm chí nghĩ đến hôn này là thuần khiết mà tuyệt vọng, thật giống như muốn lưu lại cái gì đó cực nhanh, thật giống như ai đổi thay cái gì nhưng không nên rời đi tốt đẹp. Ta nhắm mắt lại, cảm thụ nụ hôn ôn nhu mà mãnh liệt, lần đầu tiên tại đây cái nam nhân lạnh như băng cường hân trong ngực, say. Giống như thời gian ngừng lại, cảm thấy ôn nhu đôi môi ly khai, ta nhẹ nhàng mở mắt ra, còn không thấy rõ đã bị hân xoay đầu về vị trí cũ. Nhục bông phủ một tiếng bị rút ra, tiểu huyết ra mặt dịch đầm đìa. Ta đứng ở trong ôn tuyền cơ hồ không vững. Sư phụ lại ôm lấy ta, đặt ở trên Ngọc Thạch ấm áp.

“Như vậy, chúng ta bắt đầu đi!” Là Ôn Ly sư phụ, nguyên lai hân đã trở lại. Thân thể mềm yếu không giống như là chính mình, bị Ôn Ly sư phụ nhẹ nhàng ôm lấy, thả tới chiếc giường chính giữa phòng. Còn chưa lấy lại tinh thần, cổ chân chợt lạnh, hai chân bỗng nhiên lại bị khóa ở vòng thiết liên—ngay lúc vừa rồi, ta còn tưởng rằng sư phụ sẽ bỏ qua ta, được rồi, là ta suy nghĩ nhiều. Bất đắc dĩ biến mếu máo, ta ngẩng đầu nhìn Ôn Ly sư phụ nói, sư phụ, hôm nay cũng không thể ôn nhu được sao?

Ôn Ly sư phụ sừng sốt một chút, sau đó cúi người xem ta, ngón tay đem đám tóc lỏa xoa trước trán vén đến sau tai, cười nói, “Ôn nhu trong lời nói, giống như không phải rất nhiều a...”

Sư phụ người thật sự là rất kỳ quái, lời này là có ý tứ gì a, Tê Nhi nhất điểm cũng lý giải không được ~ Ta vô lực ngẩng đầu nhìn nóc nhà, kia mặt trên có gương đồng. Nhìn trong gương đồng cô gái, tuyết trắng da thịt, tóc dài màu đen tại bên người lượn lờ, đôi môi hồng nhuận hơi sưng vô tội khê nhếch, hai mắt ngập sương mù như muốn thấm xuất thủy. Cả người lỏa lồ cùng chằng chịt vệt xanh tím ứ ngấn, hai chân bị vòng thiết liên giam trụ mở rộng ra, giữa hai chân đóa hoa hồng nộn cũng chiếu vào trong gương đồng rõ ràng. Tuy rằng thường xuyên bị đối đãi như vậy, nhưng nàng vẫn là thẹn thùng đỏ mặt... Ta quá mất mặt, ý đồ đem hai chân hợp nhau, che giấu đóa hoa mềm mại bại lộ ở trong không khí, lại bất hạnh thiết liên lực lượng quá lớn, vô lực phản kháng.

“Tiểu Tê Nhi... Còn nhớ rõ hôm nay sư phụ với người muốn gì đó sao?”

“Sư phụ...”

“Muốn nghe nói, bằng không sư phụ sẽ tức giận” vẫn là như vậy thanh âm ôn nhu, lại làm cho ta nhìn không được đánh cái rùng mình, Ôn Nhai sư phụ tức giận nói, thật là phi thường khủng bố.

“Ta hết sức... A... Không cần a sư phụ... Đây không thể!” Sư phụ thế nhưng cầm Ngọc tiêu tại trong tay, nghĩ đến một hồi khả năng phát sinh chuyện, không biết làm thế nào mới tốt.

“A Ly!” Ta thấy Ôn Ly sư phụ đến đây, vội vàng hướng hân ánh mắt cầu trợ.

“Tiểu tao hóa, người nếu lại như vậy xem ta, ta đã có thể...” Ô ô ô, lại như vậy! Hai cái sư phụ đều là người xấu! Ta nhắm mắt lại muốn mặc cho bọn hân bài bố, nhưng là hai người song sinh hạ thân ở hoa huyết nơi đó do dự, làm cho ta nhìn không được nhìn về phía gương đồng. “Nha!” Ôn Ly sư phụ đem Hoa môi đây đặn của ta tách ra, sau đó hai tay bắt lấy hai cái hồng nộn cánh hoa, hướng hai bên kéo ra. Sau đó sư phụ Ôn nhai cầm cái vật thể Ngọc tiêu nhẫn mịn, hướng tới cái kia bởi vì sợ hãi nên hung hăng co rút lại, tới lỗ nhỏ sáp vào!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15

“Ân...” vật thể lạnh lẽo dán tại địa phương tối mềm mại, ta theo phản xạ rên rỉ kêu la. Kia ống tiêu quá lớn, lại không có đầu nhẫn mịn, căn bản không thể trực tiếp tiến vào. Ôn Ly sư phụ đem đóa hoa kéo căng đến mức không thể rộng hơn nữa, lỗ nhỏ vẫn là không thể dung nổi nữa Tiểu đầu. Ta thật dài nói ra một hơi, là có thể không cần tiêu đi, sư phụ vừa mới... Còn dùng miệng thổi qua, làm sao có thể... Chính tại như vậy nghĩ dưới thân bỗng nhiên căng thẳng, ta tập trung nhìn vào, Ôn Nhai sư phụ nhưng lại đưa ngón tay sáp nhập tiểu huyết! Ngón tay lạnh lẽo dài nhỏ, ở non mịn Hoa trung bắt đầu rút ra chọc vào.

“A...” Ta che ánh mắt, không dám nhìn. Nhưng là trước mắt bóng đen ngược lại làm cho cảm giác càng thêm bén nhọn. Kia ngón tay ở tiểu huyết chặt chẽ qua lại chăm chú, mặt dịch bắt đầu thấm thấu đi ra, thân thể cùng ngón tay ma sát, phát ra xuy xuy thanh âm. Tiểu huyết muốn nhanh nhanh bóp chặt dị vật vừa mới tiến vào, nhìn không được gắt gao lui lên “Ân... Sư phụ...”

“Tiểu tao hóa! Mới một cây ngón tay liền cần như vậy, có phải hay không tưởng tượng bị hung hăng làm a?”

“A... Không có... Ân... Không! ~” Sư phụ lại đi vào một ngón tay! Hai căn ngón tay làm cho tiểu huyết hấp càng thêm nhanh, đồng thời cũng làm cho khoái cảm càng thêm mãnh liệt, ta hai tay gắt gao nắm lấy ga giường, ngón chân đều tê tê cuộn mình đi lên.

“Quá to, sư phụ...”

“Mới hai căn ngón tay liền không được sao?”

“A a a...” Tam căn ngón tay hung hăng tiến vào, khoái cảm tích lũy cùng cảm giác đau đớn như bị xé rách làm cho ta một chút ở cao trào ! Thật thô to, tiểu huyết căn bản không có biện pháp ngậm, thân thể ta giống như bị một cây dục vọng hung hăng dẫn dắt, bụng banh thẳng gắt gao hướng về phía trước nâng lên! Một cổ khoái cảm mãnh liệt từ nhũ huyết phát ra, nhanh chóng ngập tràn toàn bộ cơ thể, nộn thịt ở chỗ sâu trong căn ngón tay, hung hăng co rút lại.

“Không... A... Không cần...” Cao trào vẫn còn đang hung hăng co rút lại tiểu huyết bỗng nhiên bị hung hăng banh ra, sư phụ thể nhưng dùng tam căn ngón tay, làm cho kia Ngọc tiêu thô to theo ngón tay cắm vào chính giữa khe hở đi! Quá lớn, căn bản là nuốt không nổi. Sẽ bị xé rách ! Kia tiêu đầu đã muốn tiến nhập theo ngón tay, kiêu nhũ huyết khẩu cơ hồ đến cực hạn, ở chỗ sâu trong nộn thịt còn tại trong cao trào dư vị không ngừng co rút lại, ta hai tay gắt gao cầm lấy ga giường, cổ họng giống bị tắc ở giống nhau không thể lại phát ra thanh âm. Một lượng lớn mật dịch dính dính, sền sệt, theo ngón tay sư phụ chảy ra, “A...” Tiêu đầu đi vào. Sư phụ rút ra ngón tay, nộn huyết lập tức đem Ngọc tiêu gắt gao hấp trụ. Hào lạnh. Sư phụ cầm Ngọc tiêu, đem nó hướng vào phía trong đẩy đi.

“Ồ... Không được ... Không thể” tiểu huyết kịch liệt cùng Ngọc tiêu lạnh như băng gắt gao hút cùng một chỗ, làm cho ta không khỏi run sợ thật sâu.

“Kẹp lấy, không được ngã xuống!” Tiêu thân phi thường bóng loáng, ở dưới tác dụng của mật Thủy lại như thế. Toàn bộ tiêu thân có cánh tay sư phụ nắm lấy, tiểu huyết co rút nhanh mới có thể đem nó kẹp lấy. Ôn Ly sư phụ nhìn phương hướng, đem chén sứ để dưới một đầu khác của cây tiêu.

“Đinh” một tiếng, đó là giọt mật dịch rớt xuống miệng chén sứ lạnh lẽo. Hai tay ta bắt lấy ga giường, nghĩ đến bị Ngọc tiêu lạnh lẽo thô to như vậy cắm vào nộn huyết thật sâu, vừa cảm thấy thẹn lại có một tia khác thường khoái cảm thoắt quét toàn bộ cảm quan, ta nhũ giọng hừ hừ, ý đồ tách rời một chút dục vọng rồi rằm ở trong cơ thể. Nó coi như con thú nhỏ giận dữ ở trong cơ thể kêu gào xông xáo, lại khổ vô xuất khẩu*.

*:có nổi khổ không nói nên lời.

“Ồ...” Làm sao bây giờ? Ai tới giúp giúp ta... Sư phụ đem tiêu sáp nhập sau lại không có động, chính là ngược ngạo ngồi ở một bên phẩm trà. Ta biết, bọn họ đang đợi ta mở miệng. Ý thức được điểm này, ta gắt gao nhắm hai mắt lại. Hàm răng cắn môi, ngón tay cũng gắt gao vò nát tấm ga giường, không thể để cho chính mình phát ra tiếng, bởi vì một khi lên tiếng, chính là khản câu các sư phụ hung hăng đối đãi ta, ta sợ cái kia khản câu bị rút ra chọc vào bị xô xuyên qua, ta sẽ biến thành một người khác.

“Đinh... Đinh... Đinh...” trong không gian thoáng đặng, thanh âm giọt mật dịch rớt xuống chén sứ không dứt bên tai, lần nữa nhắc nhở ta, chính mình là cỡ nào hư không, cỡ nào khát vọng bị sư phụ đại nhục bỗng hung hăng xô xuyên qua, cái trán dần dần chảy ra mồ hôi, tiểu huyết non nớt cũng bắt đầu cố sức nuốt Ngọc tiêu. Ta cảm thấy chính mình mau muốn chết, bị hư không quái thú sinh sôi nuốt hết...

“Ân...” Một đôi bàn tay to ở trên thân thể thượng đẳng non mềm tuần tra tới lui, còn chưa kịp trọn mắt, hai mắt liền bị người dùng tấm vải bó che lại (vải bó: vật liệu dệt từ bông, vải day). Trước mắt hắc ám làm cho cảm quan vô cùng mãnh liệt. Kia bàn tay to tại khắp mọi nơi trên thân thể linh hoạt khiêu khích, bầu ngực cực đại, rón xinh đẹp, vành tai mẫn cảm, môi hồng nhuận, cổ tuyết trắng...

Giống như lông ngỗng mang theo hương vị tình dục, chính là khê vuốt qua, làm cho ta nguyên bản đè nén thanh âm lại cũng vô pháp nhẫn nại không kêu thành tiếng.

“A... Sư phụ... Dùng sức hơn nữa...” Kia bàn tay to vẫn đang khê vuốt trên thân thể, bên tai có thanh âm trầm thấp làm ngửa ngáy tâm hồn của ta truyền đến, “Tê Nhi dùng tay không sao chứ? Hôm nay chính mình thỏa mãn chính mình thế nào?”

Không cần! Không cần như vậy! “Ồ ô ô... Không thể... Sư phụ... A!” Một ngón tay đè trên hoa huyết trần châu, liền trở nên như thế này ~

“Ân... Sư phụ...” Kia ngón tay linh hoạt điểm ấn, chạm đến, làm cho hạ thân dâng lên tầng tầng sóng gió, sắp đến, ta ngẩng cao đầu, căn môi cùng đợi một khắc kia, làm cho ta trở lại bình thường, làm cho mãnh thú có thể phóng thích.

Nhưng là, ngón tay lại bỗng nhiên ngừng! Một cái bàn tay to giữ chặt ngón tay ta, đem ngón trở đưa đến giữa hai chân. “Ồ...”

“Chính mình có thể làm cho chính mình khoái hoạt, không phải tốt lắm sao, tiểu Tê Nhi, còn chờ cái gì, cùng theo tay người cảm thụ khoái hoạt đi!” Mê hoặc thanh âm ở bên tai không ngừng truyền đến, trong cơ thể đông rồi tây chàng mãnh thú làm cho ta miệng khô lưỡi khô, ngón tay rốt cục không thể kiềm chế đặt trên trần châu, “A... Nơi này” Trần châu được xoa nắn bỗng cứng lên, đem dục vọng trong cơ thể tầng tầng bị tác động đứng lên, điểm ấn vào chính giữa làm cho hạ thân tê dại mềm mại, nếm đến ngon ngọt ta càng dụng lực xoa nắn. Bỗng nhiên, một bàn tay bắt được ngón trở, ở trần châu hai bên trái phải thay nhau làm vụng về, lại ở trần châu cùng tiểu huyết nộn thịt điên cuồng khắp mọi góc ngách, nhiều như vậy bất đồng khoái cảm làm cho ta cơ hồ không làm chủ được bản thân, khi bàn tay to ly khai đều không chú ý. Ngón trở, ngón giữa, ngón áp út... Càng ngày càng nhiều ngón tay gia nhập đùa bỡn chính mình, “Nhanh... Muốn tới... Ân... Nha nha nha...” Đang lúc ta lấy tam căn ngón tay đùa bỡn chính mình, sắp đạt tới cao trào khi, Ngọc tiêu trong tiểu huyết hung hăng hướng sâu hơn va chạm!

“Á!” Tiểu huyết với trần châu đồng thời mang đến cao trào làm cho ta điên cuồng kêu đứng lên, “Leng keng leng keng...” lượng mật dịch lớn theo Ngọc tiêu chảy xuống dưới, trước mắt thoáng hiện ánh sáng, dư vị cao trào làm cho ta cơ hồ thoát lực té xỉu.

“Ba!” tuyệt đồn cao cao bị nâng lên bỗng nhiên hung hăng bị đánh, “Cái miệng nhỏ nhắn đem Ngọc tiêu cắn! Roi xuống ngươi có biết sẽ nhận trừng phạt gì không!” Bởi vì cao trào khiến tiểu huyết gắt gao co rút lại xuất ra đại lượng mật dịch, tuy rằng tiểu huyết còn tiếp tục gắt gao co rút lại, Ngọc tiêu vẫn là cắn không được! Sợ hãi sư phụ trừng phạt, tay trái ta gắt gao cầm chặt Ngọc tiêu, tay phải bị một bàn tay to dẫn đường lại một lần nữa khẽ gảy trần châu.

“Á!” Tay trái bị dẫn đường cầm Ngọc tiêu thông thả rút ra chọc vào, tay phải còn đang kim trần châu, Ngọc tiêu gây cho nộn huyết ma sát lạnh lẽo lại mất hồn, mỗi khi tiêu thân đột khởi ma sát đến nội vách tường khi, đều đã sinh ra sợ run cùng khoái cảm.

“Ném được tư vị? Ân?” thanh âm trầm thấp ở bên tai cười khê, “Nói cho sư phụ, ai đang đùa tiểu Tê Nhi?”

“Nha... Là... Tê Nhi... Tê Nhi đùa bốn chính mình...”

“Tê Nhi đùa bốn chính mình như thế nào?”

“Tê Nhi dùng Ngọc tiêu của sư phụ sáp chính mình tiểu huyết, còn chính mình ấn trần châu... Ồ...” Đầu bị túm đến bên trái, một cái đại nhục bông thô mang theo mùi hung hăng sáp nhập cái miệng nhỏ nhắn! Sư phụ... Liên làm như thế này... Hung hăng cắm vào đi, hung hăng đối đãi Tê Nhi! Đi theo tiết tấu nhục bông, ta tay trái cầm Ngọc tiêu đối tiểu huyết hung hăng rút ra chọc vào, tay phải tam căn ngón tay dùng sức kim trần châu, mà cái miệng nhỏ nhắn dùng sức liếm mút nhục bông thô to cơ hồ chứa không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần Á* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Trước mắt hắc ám làm cho khác cảm giác càng thêm sâu sắc, ta cảm nhận được hương vị tình dục dày đặc tràn ngập ở trong không khí, ta nghe được chính mình thanh âm ma sát mút vào nhục bông, ta nghe được tiếng “phốc phốc” Ngọc tiêu ở trong tiểu huyết rút ra chọc vào, ta nghe được mật dịch không ngừng leng keng rơi xuống chén sứ, ta nghe được chính mình ở trạng thái kích tình muốn quát to lại bị nhục bông chặn ngang cổ họng nên đành ồ ồ, ta cũng nghe được, bên người tiếng thở dốc ồ ồ của nam nhân khi ra sức rút ra chọc vào... Ta giống một tiểu oa nhi chân chính dâm dăng, cảm trong tay Ngọc tiêu lạnh lẽo đùa bốn chính mình, dùng cái miệng nhỏ nhắn ra sức nuốt liếm láp sư phụ, ta bị lạc vào cái thế giới tràn ngập tình dục không thể tự kiềm chế. Trong cơ thể mãnh thú đang không ngừng ma sát va chạm dần dần xoay quanh, ngưng tụ, ta nổi điên rút ra chọc vào, mút vào, đem hết thấy tưởng tượng thành bộ dáng sư phụ đối với ta. Muốn tới... Trần châu khiến cho tê dại trải rộng toàn bộ cơ thể, tiểu huyết cũng gắt gao run rẩy, ta ngừng thở, dùng sức an ủi chính mình, nhục bông trong miệng thừa dịp lúc này hung hăng đứng vững trong cổ họng, làm cho trong đầu ta ông một tiếng nổ vang.

“Ồ... Ô ô ô” đến. Hạ thể phun ra xuất một hồi rồi lại một hồi chất lỏng, theo Ngọc tiêu cơ hồ là giống dòng nước chảy vào chén sứ. Bị ngăn chặn bên miệng không thể kêu to, ta cơ hồ muốn hít thở không thông cùng cao trào run rẩy. Thân thể giống như sắp chết hung hăng co rúm, đầu ngón chân hung hăng cuộn lại, hai chân treo ở vòng sắt cũng lay động, cổ họng cũng bị hung hăng đè ép. Nhục bông đột nhiên trở nên phình to lại cứng, hung hăng run run, bên người nam nhân phát ra thở dốc kịch liệt, đem nhục bông rút ra, nhất ba lại nhất ba chất lỏng tinh ngọt phun ra cái miệng nhỏ nhắn và trên khuôn mặt. Bàn tay to nắm hai má, lấy ngón tay vuốt ve môi, đem chất lỏng không ngừng cho vào trong miệng. “Tiểu yêu tinh, mau ăn nhanh, đem những gì ta đưa cho ngươi toàn bộ nuốt hết luôn!”

Thân thể đã không còn khí lực lại phải động, ta thở hổn hển đem tinh ngọt chất lỏng nuốt vào bụng, còn chưa nuốt tới chất lỏng dọc theo khoe miệng. Giống như có cái gì không đúng, ta nghĩ như vậy, sau đó tất cả đều mơ hồ.

Thời điểm tỉnh lại, bản thân nằm trong tư lự mềm mại. Nghĩ đến hết thấy vừa rồi, đầu óc oanh một tiếng kêu gào — vừa rồi thanh âm không phải sư phụ. Nghĩ như vậy, tâm ta lập tức bị cái gì kéo lấy, tay hơi hơi run rẩy, lỗ tai cũng bởi vì quá độ sợ hãi mà ong ong. Ta không có mở mắt ra, đầu óc lại chuyển động, nếu như hần có thể dễ dàng tiến vào lại không phát ra âm thanh, kia hẳn là sư phụ ngầm đồng ý, bọn họ trợ mắt nhìn ta bị nam nhân khác đùa bốn, là vì cái gì?

Thân thể một trận rét run... Đây thật là chưa từng nghĩ tới chuyện này bao giờ. Cảm giác tuyệt vọng mà bị ruồng bỏ mãnh liệt bao phủ dưới đáy lòng, cô đơn tích lũy, tâm không khỏi sinh đau... Làm sao bây giờ? Muốn chất vấn sao? Muốn làm bộ như không biết sao? Muốn ngầm đồng ý sao?

“Tĩnh?” Là thanh âm của sư phụ Ôn Nhai. Ta cắn chặt môi dưới, chậm rãi mở to mắt, dường như vừa thấy biểu tình ôn nhu trên mặt sư phụ, hai hàng nước mắt thuận thế mà rơi...

“Gặp ác mộng?”

“Không có...” Ta nghẹn nghẹn cái mũi, nói “Sư phụ, vừa rồi, vừa rồi có phải hay không có người khác ở đây?”

Nói vừa mới xong, sư phụ lập tức mặt mày âm trầm “Như thế nào? Nằm mơ đều mơ thấy bị nam nhân khác đùa bốn?”

“Rõ ràng nghe thấy được thanh âm người khác...” Ta lấy ngón tay chống giường ngồi lên, lập tức cảm thấy một cỗ toàn tâm đau.

“Tê...”

“Như thế nào tay ngươi lại bị đứt, ngươi đưa nhỏ này!” Ôn Nhai sư phụ bắt đắc dĩ thở dài, không nói hai lời xoay người đi ra ngoài. Chỉ chốc lát liền lấy đến đây một cái hòm thuốc. Hắn trầm mặc không nói cầm tay ta lên, đem vết máu lau, lại lấy ra thuốc mỡ lạnh lẽo mà thơm ngát. Ta ngồi lẳng lặng ở chỗ kia, ánh mắt vẫn dừng ở trên người hắn, lúc nhìn vào khoảng không, không thể che giấu kích động, ánh mắt chứa đầy vết đau lòng, thời điểm cúi người rịt thuốc chuyên chú nhìn như vậy, lông mi nồng đậm run nhẹ, tâm tình liền như vậy dần dần bình ổn xuống, “Sư phụ, các ngươi sẽ không rời đi Tê Nhi đi?”

Sư phụ không có ngừng đầu, nhẹ nhàng thổi thổi trong lòng bàn tay vài đạo đột nhiên ngừng lại, nói “Sẽ không “

“Sư phụ, các ngươi sẽ không chán ghét Tê Nhi đi?”

“Sẽ không!”

“Có thể trở mặt nhìn Tê Nhi bị người khác khi dễ hay không?” Hắn yên lặng một chút, ngừng đầu lên là Thanh Phong Minh Nguyệt*, mỉm cười, “Sẽ không.”

*: làm bạn với gió trăng (chỉ người thanh cao)

“Vậy là tốt rồi.” ta lẳng lặng nhìn mặt sư phụ, còn thật sự nói, “Ta cuối cùng tin tưởng ngươi, còn có...”

“Cái gì?”

Ta cười vươn tay ra, “Không cần rịt thuốc, ngày mai Tê Nhi sẽ tốt thôi.”

“Sư phụ thật khờ, ngay cả điều này đều đã quên” Đứt lời, vuốt nhẹ sống mũi ta, cầm hòm thuốc đi ra ngoài. Ta ngồi ở trong thạch thất trên giường ấm áp, liếc mắt một cái thoáng nhìn tơ lụa trắng nõn trên giường thấp, vài dấu vết đỏ tươi, đó là vừa rồi đặt tay lên trên lưu lại. Ta đem chặn ngăn, đem vết máu che khuất.

Đêm càng khuya, những bó đuốc trong tấm cung đã tắt, chỉ còn lại đèn tường phát ra ánh sáng leo lét. Hai tay phân biệt bị cái màn giường buộc ở hai bên, ta ngồi chồm hổm ở giữa giường, nhẹ nhàng thở dốc. Toàn thân hư hư ma ma, nhưng là mồ hôi lấm tấm trên da thịt, ngọn đèn lồng lạnh phát ra ánh sáng dục vọng. Giống như trong lòng bị đốt cháy, toàn thân nóng lên, dục vọng tê dại từ bụng nhỏ lan tràn tới toàn thân, tiểu huyết không nhịn được co rút lại, chảy xuôi xuất mật dịch sóng sánh. Giống như muốn, tưởng tượng bị hung hăng xô xuyên qua, tưởng bọn họ cắn nụ hoa hung hăng hút, ta cắn chặt hai môi, thấp giọng khinh ngậm. Cảm giác chính mình lập tức sẽ bởi vì hư không mà tử diệt...

“Hỏi lại một lần, tiểu Tê Nhi, muốn sao?” Ta ngừng đầu, hai mắt hơi hơi rung rung, đến nỗi tầm mắt đều mơ hồ. Trước mắt sư phụ Ôn Nhai ung dung ngồi ở bên giường, kia biểu tình không rõ ràng lắm, như là cười khê trông lại hướng ta. Ta cắn môi, sợ hé miệng liền rên rỉ ra, lại sợ nói ra lời khản cầu dâm dăng nói hấn đối đãi ta.

“Không hổ là công chúa Đương Thịnh, không sai...” Hắn cầm trong tay cây quạt nhẹ nhàng khép lại, cười nói, gia tăng điểm khảo nghiệm với công chúa.

Ta quay mặt qua chỗ khác, nhắm mắt nhẹ nhàng thở dốc. Trong lòng chỉ có một ý niệm trong đầu, “Không thể khuất phục như vậy...”, “Ồ...” Một cái vật thể bóng loáng xẹt qua làn da, ta run rẩy mở ra hai mắt. Nam nhân che mặt! Một, hai, ba, bốn... Bốn nam nhân che mặt, giờ phút này đang tham lam liếm hôn cơ thể của ta.

“Không cần! Sư phụ cứu ta...” thân thể bọn họ đều trần trụi là màu đồng, cả người tản ra hơi thở nam tử xa lạ mà nguy hiểm. Một đôi bàn tay to thô ráp vuốt ve thân thể trắng nõn ấu hoạt của ta, cứng rắn màu đồng cùng non nớt trắng nõn hình thành hình ảnh đối lập, làm cho ta theo trong lòng run rẩy thật sâu. Bàn tay to cứng rắn, còn mang theo nét cứng rắn do luyện võ sinh ra, mà lệ vuốt ve sinh ra một loại đau đớn khuấy khoả. Thân thể bị nam nhân khí lực lớn chặt chẽ không chế, bọn họ rên rỉ liếm hôn cơ thể ta.

A, hơi thở nam tính lướt qua vành tai làm ta hết sức mất cảm. Hai chân ngồi chồm hổm bị hai người cứng rắn tách ra, cánh tay ta gãy giữa mưu toan thoát khỏi kiềm chế, nhưng không cách nào lay động mây may. Một người tách ra hai chân, cúi đầu hướng hai chân hôn tới.

“A...” Hai vú đồng thời bị hai nam nhân hung hăng mút vào, thân thể bị nước miếng tắm ướt, phát ra tư tư thanh âm. Không cần... Không cần... “A!” một tay vuốt ve vành tai, một tay hướng cục huyết, chỉ miệng huyết nhẹ nhàng nhu động, dẫn phát từng trận tê dại... Nha... Hắn cắn xương quai xanh mất cảm...

“Không được ... Sư phụ...” Ta giương mắt nhìn về phía sư phụ, hi vọng hắn có thể cứu ta “Xuy...” Sư phụ dùng cây quạt nhẹ nhàng gõ lòng bàn tay, cười nói, “Tê Nhi, thừa nhận chính mình là nữ nhân dâm dăng khó lắm sao? Chỉ cần ngươi trả lời sư phụ một câu, sư phụ liền tự mình thỏa mãn ngươi.”

“Ta... Không phải...” “A a...” Giữa hai chân nam nhân ra sức cắn hút tiểu huyết, hung hăng mút vào. Nước rỉ ra từ miệng nhỏ đều bị hắn nuốt sạch. Huyết thịt giống bị hấp đi. Tê dại khoái cảm gắt gao néo huyết thịt, làm cho ta nhìn không được hết rầm lên. Nghe được ta phát ra âm thanh, nam nhân dưới thân càng thêm ra sức mút vào, hai tay đem trần châu khê bung, lấy ngón giữa dùng đại lực xoa nắn trần châu. “Không cần... Ô... Muốn tới... Ân...” Thế nhưng bị bốn cái nam nhân xa lạ đùa bỡn đến cao trào... Ở trước mặt sư phụ bị đùa bỡn cao trào, ta chết lặng cắn môi dưới, không cho chính mình lại phát ra thanh âm ngâm nga. Môi bị cắn nát, máu ảm áp theo môi dưới chảy xuống

Chương 17

“Tê Nhi! Vẫn là như vậy không nghe lời!”

Sư phụ đi đến bên người, đem môi dưới chảy máu kéo ra, tiện đà liền đem ngón trỏ hướng về phía trong miệng. Kia ngón trỏ giống món đồ chơi khảy cái lưỡi nhuyễn nộn, trong miệng lập tức chảy ra chất lỏng, theo cái miệng nhỏ nhắn mở ra chảy xuống dưới.

“Ồ...”

Không thể phát ra tiếng, ta lấy ánh mắt cầu xin sư phụ buông tay. Hắn lại mỉm cười cúi đầu, nhìn ta nói

“Tiểu Tê Nhi không phải thích cái miệng nhỏ nhắn bị nhục bồng sấp sao? Cảm nhận ngón tay sư phụ như thế nào?”

Đút lời đút thêm một ngón tay nữa, lấy hai ngón tay để ở cái lưỡi hung hăng rút ra chọc vào.

“Hút, dùng sức hút!”

“Ba!”

Một tiếng thanh thúy vỗ tay, không biết ai hung hăng đánh tuyết đồn trắng tuyết.

“Ồ...”

Ta phản xạ dùng sức mút ngón tay. Như là được cổ vũ, bốn nam nhân đồng loạt tăng lực đạo, hung hăng hôn liếm, bàn tay to đều tới lui tuần tra toàn thân, hung hăng di chuyển trên thân hình kiều nhỏ. Tiểu huyết như bị hút khô. Một chút ít mật dịch đều không có, khô nóng sinh ma đau. Ta muốn kêu nhưng miệng bị sư phụ ngón tay rút ra chọc vào, nước miếng theo ngón tay không ngừng nhều xuống. Hai chân bị đặt tại trên lưng nam tử cao lớn, hai chân căn bản là không có cách nào khép lại. Hắn không ngừng thở dài, như là nhắm nháp đến mỹ vị cực hạn. Sau đó, như là bất mãn, đem lấy hai tay búng đóa hoa, đem thô to lại mềm mại đầu lưỡi cực hạn sấp nhập tiểu huyết thật sâu. Đầu óc oanh một chút... Thế nhưng lại một lần... Bị nam nhân xa lạ đầu lưỡi sấp đến cao trào. Ta thân thể chịu không nổi hung hăng co rút lại, hai chân ban trắng tấp, đầu ngón chân tuyết trắng cuộn lên. Mặc dù là đến cao trào, bên người nam nhân vẫn đang không ngừng, bọn họ như là vực sâu giống nhau, vô cùng vô tận hướng ta bùng nổ dục vọng. Nước mắt giống vỡ đê.

“Sư phụ... Tê Nhi sợ... Không cần người khác... Không cần... A!”

Thét chói tai ngồi xuống, nguyên lai chính là giấc mộng. Toàn thân ướt đầm, gối đầu nhưng cũng bị nước mắt làm ướt. Thân thể còn trong cao trào dư vị trong mộng, tay vuốt vuốt ngực, kịch liệt thở hỗn hển. Thế nhưng lại mơ một giấc mơ như vậy. Cổ khát khô khó nhin, bị nam nhân xa lạ xâm phạm, ở sư phụ trước mắt đến cao trào. Đáng sợ... Nguyên lai, vẫn là quên không được ngày đó thanh âm xa lạ. Sư phụ đã rời đi hai ngày. Ngự Tông có việc cần cấp bách xử lý, ban đầu chính là Ôn Ly sư phụ rời đi, sau lại thu được báo cáo đưa tin, Ôn Nhai sư phụ cũng không thể không đi. Từ lúc mười ba tuổi trở đi, bọn họ chưa bao giờ cùng nhau rời đi ta. Nay hai sư phụ sau khi rời đi, ta mới ý thức được, chính mình dục vọng đã muốn đến cái tình trạng gì. Bọn họ mới vừa đi ngày đầu tiên mà bắt đầu không thoải mái. Giống hệt cảm giác trong mộng, đói khát, nôn nóng, mất cảm... Cho tới hôm nay thân thể dĩ nhiên mất cảm, cho dù nha hoàn chạm vào một chút đều đã run rẩy. Tâm phiền ý loạn đuổi đi hạ nhân, ban ngày miễn cưỡng thông qua sự tỉnh khác dời đi chú ý, nhưng là buổi chiều nghiêm trọng đến toàn thân xuất mồ hôi, tê dại, phía dưới mật dịch đầm đìa, miễn cưỡng đang ngủ đều làm các loại mộng xuân. Thói quen thật sự thật đáng sợ, chẳng lẽ từ giờ trưởng thành về sau đều như vậy sao, như thế nào người khác thoát nhìn đều hảo hảo a! Hơi thở rất cực bằng phẳng xuống dưới, trên người đã muốn thấm đẫm mồ hôi, tiểu y phục gắt gao dính sát vào người, quần trong đều là chất lỏng. Cảm nhận được trong cơ thể dục vọng lại thức tỉnh, ta nhận mệnh thở dài, cầm lấy quần áo đi tắm ở ôn tuyền.

.....

lời của tác giả (không phải editor bịa đầu nhá)

Chắc chắn sẽ có người thét chói tai, kinh ngạc hỏi: Tại sao?

Thần mã, thần mã* thật vất vả có nhiều hơn mấy nam nhân dĩ nhiên là mộng xuân... Cái kia...

Kỳ thật hoàn hảo! Làm mộng xuân là hiện tượng bình thường ha ha ~

Mặt khác nam chủ mới được tuyển chọn sẽ xuất hiện phía sau.

(1) Thần mã, và thảo nê mã đều là tiếng lóng của netizen TQ, thần mã là cái gì (do cách đọc giống nhau), thảo nê mã là một câu chửi tục.

Cửa phòng vừa mở ra, ta lập tức cảm nhận được gió đêm mát mẻ. Hạ nhân đều bị đui đi, không gian trống trải. Thời tiết tháng năm, buổi tối không phải quá nóng, tiếng côn trùng đứt quãng kêu vang lên từ trong bụi cỏ, làm cho thân thể thoải mái một ít. Tuy rằng trong sân không có một tí nữ nào nhưng mà ta biết, còn có một chút đại nội cao thủ ẩn mình trong bóng tối, mỗi đêm đều thủ vệ. Vì thế vẫn gọi người bùng giá khênh tới, nhắm mắt hướng đi ôn tuyền. Giả bộ trên người cũng không tồn tại chất lỏng dính dính. Vừa vào cửa liền cảm thấy không tồn tại bông bột ướt át hơi thở, trong phòng ôn tuyền hàng năm phát ra sương mù lượn lờ, Dạ Minh Châu tỏa ra ánh sáng ôn hòa. Ôn tuyền lộ thiên, ta bận cả quần áo, rồi đi vào. “Ngô...” Thật thoải mái. Nước suối ấm áp nhẹ nhàng vỗ về mắt cá chân, sau đó là tuyết đồn*, ta tìm được ngọc thạch, làm cho toàn thân đều ngâm ở trong nước suối. Thoải mái muốn thờ dài, Tuyền Thủy lưu động ấm áp nhu hòa trấn an da thịt, trên người cảm nhận được khoái ý tê dại... Tê dại... Chờ một chút!

*: mông

Ngay từ đầu còn không quá rõ ràng, nhưng là theo nhiệt độ cơ thể gia tăng, tê dại càng ngày càng mạnh, theo nước gọn nhộn nhạo tràn đầy khắp toàn thân. Đây tê dại không phải là khoái cảm được thỏa mãn, mà là giống như bị vô số lông ngỗng nhẹ nhàng, không ngừng kích thích da thịt, đem cảm giác ấy dẫn tới da thịt, mà nội bộ lại càng ngày càng hư không, muốn nổi điên.

“Là muốn thế nào mới có thể a a a a a...”

Được rồi, ta, Lạc Linh Tê, công chúa duy nhất của Đàng Thịnh, bởi vì bất mãn, khóc. Khóc là không có biện pháp giải quyết vấn đề, không thể mất đi chính mình như vậy, ta liền lấy mu bàn tay lau nước mắt, đứng dậy đi ra khỏi ôn tuyền. Ra khỏi ôn tuyền không khí chợt biến lạnh lẽo, thân thể lập tức không có mẫn cảm như vậy, cảm nhận được điểm ấy, ta không có chà lau thân thể, để thân mình như vậy muốn cho loại cảm giác thanh lương này kéo dài. Ôn tuyền này phòng ở cũng coi như lớn, nhưng trừ bỏ ao trung gian ở ngoài, địa phương nào cũng không thể tùy tiện xâm nhập.

Lũng thường đi tới gương đồng tiền, ta ngắm gương. Nàng nguyên bản da thịt trắng nõn trong sáng bị nước suối phao quá, tàn mát ra ánh sáng phản nộn màu, tóc đen dài phủ đến mông, bởi vì còn thực ẩm ướt nhẹ từng giọt từng giọt dính sát ở trên người. Nàng hai mắt bởi vì vừa mới khóc còn có chút ửng đỏ, cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng bắt đặc đi chu lên, tỏa ra một ít tính trẻ con. Chậm rãi, ánh mắt của nàng dần dần mờ hồ, nàng nghĩ đến, từng có rất nhiều thứ, hai cái sư phụ ở phòng này trước sau xô xuyên qua nàng, đem nàng còn nhỏ kẹp ở bên trong, hung hăng rút ra chọc vào, còn bắt buộc nàng ánh mắt không nháy mắt nhìn gương, mãi đến khi cao trào làm cho nàng ở trong cực lạc mất đi tri giác... Như là bị mê hoặc, ngao mạn chậm, chậm rãi tiêu sái tiến gần gương, khẽ vuốt kính chính mình, hảo lạnh, thật thoải mái... Ta lấy toàn thân gắt gao dán tại trên gương, cảm thụ được vật thể lạnh như băng gây cho chính mình khuấy khoả. Tiểu huyết bắt đầu run rẩy, giữa hai chân chất lỏng uốn lượn xuống, ta biết là bởi vì vừa rồi tưởng tượng đem dục thú ngủ đông tỉnh lại, mà được an bình an ủi phía trước, nó không tính biến mất. Người đã muốn, vậy thì cho người.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Thân thể rời khỏi gương đồng, tự giễu hướng hình ảnh chính mình trong kính cười cười. Sau đó đi vào sau kính sát vách tường. Trên tường lộ ra một bức họa, nhớ lại bộ dáng sư phụ ngay lúc đó, ta nhẹ nhàng nhấn hạ một điểm trong bức họa, “Ca” âm thanh chói mờ thanh thúy quanh quẩn ở trong nhà, làm cho ta thân thể trở nên sợ run. Mỗi một tác da thịt đều giống được ủng hộ, tô tê dại mà bắt đầu nhộn nhạo, kêu gào.

“Hô”

một tiếng, trên vách tường lộ ra trước mắt một cái ngăn tủ. Kia ngăn tủ mặt trên là từng cái vách ngăn nhỏ, mà ta muốn tìm gì đó, liền ở bên trong. Hít sâu, lôi ra một đám vải bịt, xoắn được, thiết liên, Ngọc bồng... Đúng vậy, Ngọc bồng là thứ ta muốn tìm. Bên trong ngăn kéo, lớn nhỏ không đồng nhất Ngọc bồng sắp hàng cùng một chỗ, nhưng ít nhất cũng có phẩm chất cánh tay trẻ con.

Cẩn rằng đem Ngọc bồng ra, đi vào Ngọc Thạch ấm áp. Nghiêng người nằm xuống, thân thể vừa tiếp xúc Thạch Đầu, liền run rẩy. Ngọc thể trần trụi phát ra hào quang ngang dọc trên Ngọc Thạch, ta nhẹ nhàng bao trùm chắn tở lựa ở trên người.

Mặc dù là... Chính mình làm như vậy, vẫn là không muốn chính mình thấy. Hai chân trắng nõn run rẩy rộng mở, nhắm mắt đem hai tay hướng tới thân thể của chính mình. Ngón tay bởi vì trường kỳ lộ ở trong không khí, có chút hơi hơi lạnh, theo mềm mại tở lựa phía dưới xẹt qua, vuốt ve hai khóa nộ hoa trước ngực. Nguyên bản bởi vì dục vọng mà đã sớm hai khóa đỏ búng, nhất định vào liền mẫn cảm trường đại, cứng rắn,

“Ân...”

Một tiếng yêu kiều theo trong miệng xuất ra, lúc này ta như là biến thành hai người, một cái thay thế sư phụ ôn nhu làm chính mình, một cái nằm ở phía trên Ngọc Thạch run rẩy chờ đợi chuyện kế tiếp. Hai tay linh hoạt cảm vù, bắt đầu vuốt ve lên. Tinh tế nhũ thịt bị bàn tay nhào nặn thành hình dạng dâm mỹ, nộ hoa đỏ búng bị ngón trở cùng ngón cái điểm ấn vuốt ve.

“Ân... Sư phụ... Tê Nhi rất khổ sở!”

Hai tay đã không chế không được đại lực lực đạo xoa nắn, đem dục vọng hướng bụng vọt tới. Đại não không chế hành vi cùng cảm xúc. Một bàn tay

còn tại an ủi vú, tay kia thì theo này sợi tơ xẹt qua thân thể, hướng hai chân trong lúc đó dòi đi.

Xẹt qua bằng phẳng, bụng hơi hơi run run, xẹt qua rậm rạp cây cối, đi vào ngực trai dày thịt phía trên. Chính giữa ngực trai hai phiến đóa hoa phấn nộn sớm bị mật dịch làm ướt nhẹp, đầu ngón tay men theo lầy lội đóa hoa xâm nhập, tự hạ hướng về phía trước đi tới trần châu phía trên. Nhẹ nhàng mở ra một tầng nhuyễn thịt, trần châu sớm ướt át đứng thẳng, gấp không thể chờ, run rẩy nghênh đón ngón tay an ủi. Nhớ lại động tác sư phụ ngay lúc đó, cắn răng lấy đầu ngón tay khinh áp trần châu

“A... Sư phụ...”

Da thịt đã muốn mẩn cảm nóng lên, trần châu khoẻ mạnh ở đầu ngón tay bị vò nát, tản mát ra tê dại cảm giác, kia tê dại hướng khắp toàn thân lan tràn, thân thể bắt đầu không nhịn nổi run rẩy.

“Ách... Ân... Sư phụ...”

Ngón tay ngây ngô chạm đến làm cho trần châu lại đau lại thoải mái, càng tích tụ nhiều cảm giác tê dại làm cho hô hấp trở nên dồn dập, bụng cùng tuyệt đòn đã muốn theo đầu ngón tay nhẹ nhàng dựng lên, hai chân nỗ lực chống đỡ nửa hạ thân

“Nga... Không được... Muốn tới... Sư phụ... A!”

Cao trào ... Tiểu huyết phun ra ái dịch trắng đục, trong đầu trống rỗng, hô hấp cơ hồ đình chỉ, tê dại khoái cảm oanh oanh trải rộng toàn thân, nước mắt vui sướng, thẹn thùng hỗn loạn chậm rãi chảy ra hốc mắt. Bụng hung hăng hướng về phía trước cùng khởi, không biết qua bao lâu, mới dần dần bình ổn xuống dưới.

Mãnh thú thông thả bình ổn xuống, dục vọng tạm thời bị áp chế đi xuống, nhưng là đáy lòng lại hiện lên từng trận hưng không. Tiểu huyết rất ngứa... Muốn bị hưng hăng nhồi, muốn nhục bông mả sát, muốn sư phụ hưng hăng tiến vào nơi đó, để hảo hảo tra tấn hoa tâm mãi đến khi ở chỗ sâu trong... Hảo muốn.

Cho dù là các sư phụ trước khi rời đi, cũng thật lâu không có làm như vậy, bọn họ chính là dùng phương pháp bất đồng làm cho ta cao trào, khóc kêu, vui sướng đến té xỉu, cũng rất lâu không có giống hồi xưa hưng hăng xô xuyên qua ta ...

Nhưng là chính mình muốn đem lạnh lẽo Ngọc bồng sáp tới đó sao? Ngọc thạch ấm áp cùng tơ lụa mềm mại bao vây lấy thân thể, dần dần lại nổi lên khát vọng mãnh liệt hơn. Dục vọng mãnh thú không có thỏa mãn, nó cần càng thêm khắc sâu, càng thêm tráng kiện đối đãi.

Hô hấp dần dần dồn dập hơn, ta nâng tay cầm Ngọc Thạch nhúng vào trong nước ngâm, run rẩy suýt nữa đem nó rơi vào trong nước. Nhắm mắt lại, cầm trong tay Ngọc Thạch theo tơ lụa phía dưới để đến huyết khẩu, lạnh lẽo ẩm ướt cùng nóng cháy da thịt đụng vào, tiểu huyết sớm ướt đầm bắt đầu không tự chủ được mấp máy. Hảo to, thật thô to, tiểu huyết run rẩy một ngón tay đều cất chứa không được, lại càng không muốn để cánh tay như vậy thô giết đó tiến vào.

Ngón tay lại một lần nữa áp sát trên trần châu, dọc theo trần châu cùng mật huyết trong lúc đó trượt lên trượt xuống, thật thoải mái, dục vọng lại một lần nữa ngưng tụ ở đầu ngón tay, bụng tê dại, hai chân không tự chủ được rộng mở.

Liên làm như thế này một bàn tay đem hai cánh hoa chống qua hai bên, tay kia thì đem Ngọc Thạch nhắm ngay tiểu huyết, xoay tròn ấn xuống. Huyết khẩu mẩn cảm không ngừng co rút lại, phun ra Ngọc Thạch làm cho nó không thể mả vào, cái trán chảy ra mồ hôi, tay đã một đến phát run... Không có khí lực, Ngọc Thạch vô lực rơi xuống một bên.

Một bàn tay to ấm áp đột ngột xuất hiện trước tầm mắt, làm cho ta cơ hồ hết rầm lêm.

“Ai?”

Trả lời ta là một người thân hình cao lớn trầm trọng, hần cách tơ lụa mềm nhẵn, đem ta gắt gao đặt ở phía dưới. Ta ổn định tâm thần, hô to đến

“Mau nói người là ai, bằng không ta kêu người.”

“Xuy...”

thanh âm không chút để ý nhưng là mang theo từ tính trầm thấp vang lên ở bên tai, khơi dậy một trận nổi da gà.

“Công chúa cái dạng này, thật sự muốn gọi người khác thấy sao?”

”... “Ta là hái hoa tặc, hôm nay chuyên đến hái hoa

”... “Công chúa không mong muốn bị đại nội thị vệ nhìn thấy bây giờ lại một bộ dáng bất mãn?”

“Ngươi!”

Ta bị phản nẩy ra, tay phải theo dưới thân mạnh mẽ đánh ra, nghe âm biện vị hướng hần huyết Thái Dương chém tới.

“Đi? Còn rất mạnh mẽ ”

Tiếp theo động một cái cổ tay phải đã bị bàn tay to bắt lấy, muốn động cũng không thể động. Ta nhân cơ hội vuron tay trái đánh mạnh, ai ngờ bàn tay to kia lại giống nam châm, đem tay trái cũng hung hăng cố định. Chiêu thức ở trước mặt hắn tựa như tiểu hài tử uống rượu với gia gia, không có gì uy hiếp. Hai cái tay đều bị gắt gao nắm lấy, lòng ta đều buồn khổ, nhớ tới trong lời thoại liệt nữ trình tiết khi gặp phải chuyện này đều tự sát, lập tức tính cần lười.

“Ai ~”

Cầm lập tức được buông ra, nhưng trước ngực bị điểm chỉ, ta vừa động cũng không thể động. Hắn muốn chọc giận ta đến ghen mà chết sao?

“Đâm tặc! Có can đảm ngươi buông ra, chúng ta so đấu với nhau 30 hiệp.”

“Ha ha ha...”

thanh âm trầm thấp vui vẻ vang lên bên tai, hắn hần hần thể nhưng giống mũi heo nghịch ngợm lại cái mũi nhỏ nhắn xinh xắn của ta, nói,

“Không được a, ngươi ta là tới hái hoa, không nghĩ tới đánh nhau với ngươi, nữ hiệp a.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

“Ngươi... Ngươi khi dễ ta.”

Các sư phụ đều ly khai, đường đường Đàng Thịnh công chúa mà bắt đầu mỗi ngày quá thống khổ, bất mãn cuộc sống, thật vất vả mới hạ nổi quyết tâm, muốn chính mình tự giải quyết thống khổ, thể nhưng bị một tên hái hoa tặc nhìn thấy, đánh cũng đánh không lại, kêu to cũng kêu không được, bây giờ còn bị hắn điểm huyết áp đảo, ta sống còn có ý nghĩa gì a, rõ ràng nên đi tìm chết để quên đi.

Nghĩ đến đây, cái gì công chúa hình tượng đều bất chấp hết, ta hấp hấp cái mũi, bắt đầu bắt đầu khóc. Đầu tiên là nhỏ giọng khóc nức nở, sau đó chính là oa oa khóc lớn.

“Ai, ngươi nữ nhân này thật sự là... Ngươi khóc cái gì nha”

Thân người to lon ngòi xuống, luống cuống tay chân dùng tơ lụa bao bọc ôm ta vào trong ngực, sau đó bế lên ngồi ở trên đùi hắn, đầu cũng bị ấn đến trong ngực, sau đó bồi rối xoa xoa đầu ta.

“Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc, ta còn cái gì cũng chưa làm đâu.”

“Ô ô ô... Ngươi giết ta đi... Dù sao ta khổ sở quá, cũng không muốn sống!”

“Ai nha ngươi nữ nhân này...”

bàn tay to khô ráo quệt lung tung nước mắt nước mũi một phen, sau đó cọ đến tơ lụa bao bọc trên người ta.

“Ngươi... Ngươi tên hỗn đản này, dám vũ nhục bản công chúa.”

“Ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi còn không được sao?”

“Không được... Ô ô ô... Đều bị ngươi xem hết...”

“Ngươi không phải vẫn như vậy sao, ta cái gì đều không phát hiện.”

“Gạt người!!!” nghe đến đó, ta hận không thể bật dậy đứng lên đánh hắn, “Ngươi nếu vừa mới tiến đến, ta làm sao lại không nghe thấy tiếng động!”

“Ách...” Bàn tay to lại một lần nữa điểm trúng cái mũi ta “Ngươi này nữ nhân còn khá thông minh...” Xem đi, đều bị xem hết.

“Ô ô ô... Quả nhiên là như thế này...”

“Ai... Ngươi... Tưởng ta hái hoa nhiều như vậy, lần đầu nhìn thấy ngươi như vậy... Thật sự là đòi mạng...”

“Không biết xấu hổ, hái hoa tặc, ta nhất định phải tru di cửu tộc nhà ngươi a ô ô ô...”

“Đừng khóc, người muốn khóc tiếp để người khác nghe thấy sao?”

“Mặc kệ ô ô ô... Dù sao mặt mũi đều mất hết rồi”

“Lại khóc ta hiện tại liền cường gian người!”

Đại ác nhân lại bắt đầu uy hiếp ta

“A? Ô ô ô người là cái trứng thối! Dâm tặc! Người đi chết đi, tìm chết đi.”

“Đừng khóc cô nãi nãi, ta buông người ra còn không được sao?”

Bị buông ra trong lời nói,

“Thật sự?”

“Giữ lời nói, chỉ cần người không kêu to ta liền buông ”

Suy nghĩ đến tình thế bây giờ, ta gật gật đầu. Một cái bàn tay to lau đi vài giọt nước mắt còn đọng lại, ta sừng sột một chút, sau đó có một tấm vải khô ráo mềm mại đem nước mũi cũng lau khô hoàn toàn.

“Ngô... Đáng ghét...”

giấy tiếp theo là âm thanh vải bị xé rách. Nghĩ đến vị này hái hoa tặc dùng quần áo lau nước mũi cho ta, lại ngai nước mũi ghê tởm, đem quần áo trở nên dơ bẩn... Bỗng nhiên cảm giác chính mình tốt nhất không nên nói gì... Huyệt đạo được giải khai, thân thể được buông ra nhẹ nhàng, ta lung tung xé mở đồng vải bố bịt trước mắt chạy xuống giường.

“Đến... Ngô ngô.”

Bàn tay to che miệng lại, sau đó “ba” một tiếng ta bị ném lên chiếc giường lạnh lẽo.

“

Người này nói chuyện không tính toán gì hết, tiểu nhân!”

Cư trú đi lên nam nhân vóc dáng cao lớn, ép tới ta vừa động cũng không động dậy, trên mặt hẩn bịt kín bởi miếng vải đen, chỉ lộ ra một đôi mắt biết cười, rõ ràng là trọn mắt nhìn lại nhưng thật giống quyến rũ người khác, ngập nước mê hoặc lòng người. Dâm tặc, xem ta làm cho người lộ rõ diện mạo thật sự như thế nào?.

“Hừ, quả nhiên là bộ dáng hái hoa tặc, đáng khinh!”

Ta oán thán, sau đó trở mình xem thường, tựa đầu xoay qua một bên. Nhìn đến ta không hề kêu to, bàn tay to đem mặt ta xoay lại như cũ,

“Thật sự là cái tiểu nhân!”

“Thả...” Ai cần người lo, tiếp tục xoay đầu qua hướng khác. “Ai, người trúng độc có biết hay không!”

“Trúng... Độc?”

“Đúng vậy!”

“Tên dâm tặc này người hạ độc ta?”

Ta vừa nghe lập tức đại hòa, làm bộ bộ dáng đi đánh nhau. Một cái bàn tay to vội vàng đem hai tay ta cầm trọn, kia tay áo không trọn vẹn lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt.

“Làm trò a, người này độc đều đã nhiều năm, khi đó ta đâu biết người là ai a!”

“Nói bậy, ta luôn luôn tốt !”

“Hào hảo , vậy người vừa rồi ở trong ôn tuyền ngồi khóc cái gì!”

“Ta...” Là trúng độc mới có thể như vậy sao? “Thật sự là giống heo con... Ta giúp người nhìn xem, chó có kêu a.” nam nhân che mặt nâng ta dậy, đôi tay cứng cáp ném ta tới nhuyển thấp, sau đó ngồi ở sát ta, xả quá tay trái cổ tay lấy hai ngón tay tham mạch, vốn nhân nhả hai mắt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc đứng lên, mày cũng ninh ở tại cùng nhau.

“Là... Thực nghiêm trọng sao?”

Hắn không có nói tiếp, chính là đem tay trái buông, đem tay phải nâng lên bắt mạch.

“Tại sao có thể như vậy? Không có khả năng a!” Hắn giật mình như đã quên mất ta liếc mắt một cái, buông tay phải, tay vịn cằm không biết suy nghĩ cái gì.

“Rốt cuộc là như thế nào a...” ta chợt cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ là nghiêm trọng đến vậy?

“Kỳ thật là người trúng võ lâm xuân được sống sắc sinh hương thượng bá đạo nhất, a, cũng không phải, người trúng là Tô Phong Nhuyễn Vũ.”

“Rốt cuộc là người nào a?” Sự tình liên hệ đến mạng người a đâm tặc đại ca, người nghiêm túc một chút được không... Ta khóc không ra nước mắt.

“Kỳ thật ta lúc ấy còn chưa nghĩ ra tên...” tưởng người giỏi lắm... ai “Cái gì? Là là là người phát minh?” Ta lập tức giống con nhím xù gai. “Ta, được này thật ra là vì gia tăng lạc thú hái hoa a, nhưng là nếu như ăn thời gian dài quá sẽ có vẻ không giống với... Kỳ thật, người cảm thấy người nào có khả năng?”

Hắn ta còn thật sự hỏi. Banh khỏi mặt cảm tức đang ở đau khổ rồi rầm rầm, “Người cho ta đi tìm chết...” Lửa giận ông lúi thượng đầu, ta một chút nhảy đến đâm tặc trên người mà bắt đầu không quan tâm cong đứng lên.

“Ai... Người này nữ nhân là điên rồi sao?”

Đâm tặc một bên làm bộ muốn đem ta kéo xuống dưới, một bên chặt vật hoảng hốt, không cho ta cong đến hấn mặt. Lửa giận ngập trời a, vì sao mặc dù là dưới loại tình huống này, ta đều không nhìn thấy mặt hắn dù chỉ một chút! Cảm thấy vừa động, ta hai tay bỗng nhiên buông thân mình hấn ra, tay trái ba một chút kéo miếng vải đen che mặt xuống, sau đó phi thân nhảy đến trên giường. Dám xem thường ta, tốt xấu sư phụ ta đều là cao thủ a! Tay cầm khăn che mặt cười, “Nghĩ đến bản công chúa thật sự cái gì đều làm không được sao?” Giây tiếp theo khi hắn xoay người, ta trợn mắt há hốc mồm ngồi ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Đẹp quá... Ánh mắt vốn chính là đẹp tới cực điểm, hơn nữa mũi cao thẳng, đôi môi độ dày vừa phải, lông mi thật sự là không chỗ nào không đẹp, bề ngoài đẹp do đường nét khuôn mặt không phải trọng điểm, đáng vẽ kia không kèm chế được bộ dáng hào sảng, môi đỏ mọng tùy tiện coi như vừa câu vừa giận, mặt mày gian manh, phong tình vạn chủng tiêu sái không kèm chế được, coi như tự do ở vạn tượng hồng trần ở ngoài, giây tiếp theo có thể buông hết thảy tiêu sái mà đi.

“Nhìn cái gì vậy! Nam nhân mặt đẹp thì có gì hay chứ!”, nam nhân trước mắt coi như phi thường cảm tức người khác tán thưởng dung mạo hắn, một phen kéo lấy miếng vải đen làm bộ muốn bịt kín.

“Buông ra... Có cái gì đẹp...” Lòng ta bỗng trống rỗng quá, trong lòng ngậm bực chính mình thế nhưng bị một cái đâm tặc mỹ mạo kinh sợ.

“Người nói thật?” Đâm tặc còn giống như thực vui vẻ.

“Đương nhiên thật sự, còn không có đẹp như sư phụ ta a...”

“Nào có! Ta rõ ràng so với bọn hắn suất hơn...” Trước mắt nam nhân thanh âm càng ngày càng nhỏ, ý thức được chính mình trước sau mâu thuẫn, bừa môi ngồi yên trên giường. “Người trúng độc thật lâu... Cho nên hôm nay mới sẽ xuất hiện bệnh trạng như vậy”

“Sẽ chết sao? Có giải được sao?” Giải được mới trước mắt mới là sự việc quan trọng nhất.

“Có thể nhưng thật ra sẽ không, giải được... Ta không có làm ra đâu...” Đối diện nam nhân chống má suy nghĩ kỹ càng.

“... Người không phải nói thật nhiều cái sao?”

“Này được ăn cũng sẽ không chết, cũng không đến mức độc ác tính liên phá hủy mạch máu... Ta đã nghĩ cũng không tất yếu phải làm giải được. Hơn nữa ta thế nào nghĩ đến sẽ có người ăn thời gian dài như vậy a!” Nghe được sẽ không chết cũng sẽ không độc phát, lòng ta thở phào một hơi, nhưng là giây tiếp theo, nghĩ đến ai sẽ là người kê đơn, tâm lại cuốn thành một đoàn. Như vậy thời gian trưởng thành, ta từ nhỏ cũng chỉ cầu tự bảo vệ mình, chưa bao giờ hại qua bất luận kẻ nào. Đối hạ nhân cũng là hòa khí, trên tay không dính qua máu, cũng chưa làm qua chuyện phải xin lỗi người khác.

Cho nên hạ độc là... Sư phụ sao? Lắc đầu làm cho ý tưởng này lập tức biến mất, sư phụ đối xử với ta tốt như vậy, làm sao có thể kê đơn. Khẳng định là người khác. Đầu bếp? Hạ nhân? Nha hoàn? ... Trước mắt muốn tìm ra thủ phạm thật sự là đau đầu. Uể oải ngồi ở một bên, hữu khí vô lực (chẳng còn sức lực) hỏi, “Kia người mua thuốc của người là ai?”

“Này cũng không thể nói... Bất quá ta có thể giúp ngươi giải độc!”

“Thật sự?” Nghe thế cái ta lập tức quỳ gối xuống giữ chặt dâm tặc, “Như thế nào giải?” Ai ngờ hắn, hai mắt lập tức sáng long lanh nhìn ta, sau đó một tay đem ta ôm vào trong lòng, bàn tay vuốt ve hai má của ta nói, “Nếu được là ta làm, sao lại không có giải được, không thì ta hy sinh một chút chính mình, dùng thân thể làm giải được a...”

“Ngươi đi chết đi, dâm tặc!” Ta mặt đỏ lên, dương tay liền hướng hắn đánh tới.

“Ài, ta nói thật mà,” dâm tặc bắt được tay ta, bỗng nhiên đứng đắn nói, “Ngươi uống thuốc lâu lắm, hiện tại nếu như không mỗi ngày cùng người ái ân, sẽ phi thường khó chịu... sẽ không chết, nhưng là như thế này tiếp tục thật sự có thể hỏng mắt hoặc là điên mất.”

Hội điên mất sao? Ha ha, chẳng lẽ đây là mục đích của kẻ hạ độc, một khi không có nam nhân tại bên người, sẽ bất mãn đến nổi điên... Ta thực ngốc nghếch, còn không biết đắc tội người nào, mới rơi vào kết cục như thế.

“Như vậy,” dâm tặc nâng cằm ta lên, bắt buộc ta xem mắt hắn hoa đào ẩn tình, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, cười nói, “Ta cho ngươi thuốc giải được không?”

Linh hồn giống như bị thôi miên bởi ánh mắt hắn, nhìn ánh mắt kia, thiếu chút nữa liền thật sự bị giam chặt. May mắn ta thường xuyên soi gương, từ nhỏ đến lớn vẫn nhìn thấy vẻ đẹp còn hơn cả của hắn (ha ha, câu này là của tác giả). Lấy tay đẩy đầu hắn ra trước mắt, “Không cần!” Ta ôm cánh tay đứng dậy, “Ngươi đi đi, bản công chúa coi như cái gì cũng chưa phát sinh qua”

“A... ta lại bị ghét bỏ, nhưng là,” nam nhân trước mắt so với trong tưởng tượng của ta còn trấn định hơn, chu môi khẽ mở miệng, cười nói, “Ngươi muốn tơ lụa rơi xuống?”

“A? Nha!” Phương vừa đi Thần*, lập tức bị nam nhân đánh đổ, xoay người rồi đi. Hai chân bị ngăn chặn, hai tay cũng đều bị áp đến đỉnh đầu. Dâm tặc, người gạt người!”

*: theo ý Jab nghĩa là vừa có ý định rồi đi, không dịch được rõ ràng, só ri ~,~

Dâm tặc, hắn y như lời ta nói! Khuôn mặt tuấn tú được phóng đại cơ hồ dán chặt trên người ta, không nói lời nào chính là dùng cái loại ánh mắt tựa tiểu phi tiểu này nhìn, “Yêu nghiệt!” Chấn ghét đem mặt xoay qua một bên, ý đồ giãy ra khỏi hắn. Cũng mặc kệ như thế nào Đông Đô sử không hơn kính*, ta giãy dụa kêu lên, “Yêu nghiệt, dâm tặc, hỗn đản, buông, buông ra...”

(*: cái này thì bt thật rồi, có ai biết comt Jab cái nhá)

Hắn lại giống như đại nhân dung túng tiểu hài tử tiếp tục cười xem, nhìn như vô tình lại như có ngàn cân lực lượng, áp chế ta, làm cho ta lửa giận công tâm. Hắn không thể dùng ánh mắt giống như đao sắc chém chết hắn.

Nhìn thấy ta bộ dáng vừa bất đắc dĩ vừa buồn phiền (buồn bức + phiền nộ), hắn dùng tay trái đem hai tay ta cố định lên đỉnh đầu phía trên, tay phải rất an phận, không có giống những gì ta sợ hãi, lung tung chiếm tiện nghi. Hắn nghiêng người nằm ở bên người ta, mỉm cười ôn nhu, nhẹ tay xoa xoa đầu ta, dùng thanh âm giống như có lực từ trầm thấp ở bên tai nói, “Ngoan, không phải sợ... Không có việc gì”

Tay được buông lỏng ra, nhưng ta không động nữa. Ta nhất định là bị mê hoặc. Thanh âm kia lần lượt lặp lại, thật giống như trong kí ức nhiều năm trước ở ngự hoa viên dưới tàng cây, ta nằm ở trong ngực mẹ ấm áp, phơi nắng giữa trưa tháng tư nóng bức. Gió nhẹ nhàng thổi, hết thấy đều như vậy yên tĩnh. Vì thế liền trở nên an tĩnh lại, nước mắt trong suốt dọc theo khóe mắt chảy xuống, rơi vào tóc. Ta nhẹ nhàng nức nở, không biết vì sao. Bàn tay to vuốt ve cùng thanh âm ấm áp hòa tan ta, ta thậm chí đã quên, bao nhiêu lâu rồi không ai ôm ta ôn nhu như vậy, nhẹ giọng nói với ta. Chạm rảnh ánh mắt đều có chút chu đáo, trước nay chưa từng thả lỏng vây quanh ta.

Này, trời ơi, đây là lần đầu tiên, không có tình dục, không có khăn trương lo âu, cũng không có mộng xuân, ta liền như vậy nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Thời điểm tỉnh lại ta phát hiện chính mình ở trong điện, chấn đấp kĩ càng, bên cạnh gối đầu có một đóa hoa màu vàng nhạt, không biết tên. Nhìn đến bông hoa, nhìn không được gương cao môi nở nụ cười, này hái hoa tặc, thật sự là vừa đáng ghét vừa đáng yêu.

“Cười cái gì? Suy nghĩ về ta sao?” a, dâm tặc lại một lần nữa xuất hiện trước mắt ta.

“Ngươi như thế nào lại tới nữa?”

“Có phải hay không suy nghĩ tới ta a?”

“Nhiều thị vệ như vậy, ngươi làm như thế nào vào?”

“Có hay không mơ thấy ta a?”

“Ngươi làm sao mà biết ta ngủ tại đây?”

“Thích hoa này không?” Trong lòng thờ dài một tiếng, ta thua... “Thích!”

“Ngoan!” Bàn tay to xoa bóp cái mũi ta, không chút khách khí nằm đến bên người.

“Thả ra... Ai hiếm lạ người, dân tộc!” Bên người, hân hô một lần lại một lần “Cái trụ” ta,(ặc ặc đoạn này không hiểu nổi ~,-), cười nói “Kẻ lừa đảo nhỏ, người thích ta”

“Nói vậy! Ta chỉ thích sư phụ!”

“Nhưng là ta thích người, làm sao bây giờ?”

“Người...” đây là lần đầu tiên trong cuộc đời ta bị người khác thổ lộ như vậy, vẫn là dưới tình huống tư thế này, ta xấu hổ đỏ mặt, tựa đầu thiên hướng bình thường. “Thích người khi tức giận bộ dáng mặt nhăn cái mũi, thích người oa oa kêu to làm bộ một bộ dáng rất lợi hại, thích người ngẫu nhiên mỉm cười, thích người lúc ngủ, khi giống con mèo nhỏ chui vào trong lòng ta “, hân nhìn chăm chăm mặt ta, mỉm cười nhìn mặt ta, nói, “Cho nên ta giống như thích người vô cùng, làm sao bây giờ?”

“Người...” Mặt bị bàn tay to nắm, thân thể bị thân hình cao lớn nặng nề đè xuống, sau đó cứ như vậy bị nói hết nỗi lòng. Chưa từng có ai nói cho ta biết đối mặt với nam nhân yêu nghiệt như vậy, đối mặt tình cảm sâu như vậy nên nói nên làm cái gì cho tốt...

“Ta... Ngộ...” Nam nhân kiều diễm môi đỏ mọng lập tức hôn lên ta, làm cho ta nhất thời liên nghĩ đại. Mềm mại nở nang môi nhẹ nhàng nghiền nát, sau đó lấy đầu lưỡi phác họa môi hình dáng. Ta trừng mắt to, nhìn hân nhắm mắt lại, lông mi như cánh bướm nhẹ nhàng run rẩy. Sau đó ánh mắt lập tức mở, giống hàm chứa Thủy Quang như vậy thật sâu đem ta khắc vào bên trong, sau đó lấy tay nhẹ nhàng vuốt vào hai mắt, lại một lần nữa hôn xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

Đôi môi cùng môi ta nhẹ nhàng ma sát, như gần như xa không ngừng nhẹ nhàng mút vào. Đầu lưỡi mềm mại trong lúc đó cường ngạnh sáp nhập đôi môi, mang theo hơi thở tình dục liếm láp qua lại hàm răng. Hương vị ngọt ngào làm cho ta choáng váng, mềm nhũn môi dưới bỗng nhiên bị cắn, còn chưa kịp phát ra tiếng đã bị đầu lưỡi công thành đoạt đất, một đường tiến nhập trong miệng. Kia đầu lưỡi ở trong miệng càn quét chung quanh, cùng lưỡi ta truy đuổi chơi đùa.

Trong đầu trống rỗng, trong bóng tối chỉ có thể thuận theo cảm thụ linh hoạt nơi đầu lưỡi này. Nguyên bản một bàn tay to ở bên mặt nhẹ nhàng vuốt ve, một tay kia lướt qua chân lạy, đi tới lưng trần trụi, khiêu khích trượt cao thấp.

“Ngộ...” Ta mở mắt ra, không thể. Mặt trên nam nhân bắt đầu dĩ mở mắt ra, dùng ánh mắt ẩn đầy tình dục nhìn ta thật sâu, giống như khiển trách ta làm sai cái gì. Sau đó lại một lần vùi đầu vào trong cái miệng nhỏ. Lúc này đây là kinh đào hải lãng* cùng hôn sâu, lưỡi linh hoạt ở trong miệng qua lại, làm cho trong miệng tê tê đại ma cơ hồ muốn hít thở không thông.

* : sóng to gió lớn.

Sau lưng bàn tay to đi vào bên người, đè tại cánh tay trái, tay kia nhẹ vuốt cổ tay ta. Một cổ tình triều theo cổ tay cực nhanh lan tràn mở ra, sau đó lửa cháy lan ra đồng cỏ đem toàn bộ thân thể châm lên. Gắn bó giao hòa cùng da thịt ma sát, đánh thức quái thú dục vọng ngủ đông hồi lâu ra.”Ấn...”

“Muốn sao?” Bàn tay to không ngừng ma sát cổ tay, động tác mềm nhẹ như thế làm cho ta cơ hồ quân lính tan rã.

“A... không được...” “Kẻ lừa đảo...” Ánh mắt tà mị gắt gao khóa trụ ta, đôi môi ly khai cái miệng nhỏ nhắn, cắn cắn lỗ tai. Hai bàn tay to học theo đầu lưỡi, trầm trọng lại nhu thuận khóa chặt thân thể. Thanh âm trầm thấp mang theo từ tính ở bên tai vang lên, “Ngoan cực cùng, da của người hảo tron nhắn, thật muốn ăn một ngụm...” Đầu lưỡi liếm láp lỗ tai phía sau, tiếng thở dốc mị hoặc làm cho ta toàn thân run lên. Bụng bùng nổ một trận nóng, ta thể nhưng liền ẩm ướt.

A... Hân ngâm vành tai, lại lấy răng nanh nghiền nát qua lại, làm cho ta rốt cuộc nhịn không được rên rỉ đi ra. “... Đau... A “

“Ngoan bảo bối, nhẫn một chút, một hồi thì tốt rồi...”

“Người... Nha...” Hân thể nhưng cắn ta cổ, qua lại mút vào. Sau đó là kiều nữ. Hai bàn tay to không nhẹ không nặng xoa nắn, làm cho trong thân thể dục vọng trào dâng tích tụ ngày càng nhiều. Nha! Hân dùng răng nanh cắn nụ hoa, dùng sức mút vào.

“A...”, ta có thể cảm giác được, nụ hoa bên trái bị hân đùa bỡn cứng rắn đứng thẳng lên. Đầu vú bên phải kêu gào cần bổ khuyết hư không. Giống như nhìn thấu ý nghĩ của ta, hân lấy tay trái tiếp tục xoa nắn, miệng lại đi tới phía bên phải, lấy đồng dạng phương thức chơi đùa, đùa giỡn. Toàn thân dục vọng đều bị bàn tay to khiêu khích đứng lên, bụng phía dưới càng ngày càng hư không, mặt dịch tiết ra sọ đã làm giường ướt, ta đem hai chân gắt gao khép chặt, sợ bị hân phát hiện chính mình động tình.

Cảm giác được động tác nhỏ ấy, hân nhả hồng môi ra, thuần thực cỡi quần áo, trần trụi xoay người đem chân lạy kéo xuống, sau đó chui vào ổ chăn, trực tiếp cùng cơ thể của ta tương đối.

“A... Dâm tặc, người đi ra ngoài đi ra ngoài!” ý thức được chính mình đang làm gì, cảm giác thẹn thùng lập tức đem ta đánh tan. Các sự phụ vừa mới đi ba ngày, ta lại bị một cái hải hoa tặc phóng đăng quyền rũ — quả nhiên là nữ nhân phóng đăng sao.

“Ngoan bảo bối, người trúng độc, ta ở giúp người giải độc a...” “Người nói vậy... Ô ô ô... Người như vậy... Ta chính là phóng đăng nữ nhân.”

“Ai nói, ” bàn tay to nhẹ nhàng lau đi nước mắt, “Người xấu là ta, người rõ ràng là bất buộc ... Khó hiểu độc, chẳng lẽ cứ như vậy chờ nổi điên sao?” “Người...” Thật sự là một người vừa khiến người ta yêu lại hận vô cùng. Hướng ta cười yêu mị, dâm tặc ở chỗ gần một đường xuống phía dưới hôn tới.

A... lưỡi mềm một đường đi tới bụng, ở tiểu xảo rốn lưu luyến không trở lên, toàn thân dần dần run rẩy, làm cho ta nhìn không được dồn dập thờ dốt. Bàn tay to theo nhắm chặt hai chân gian chậm rãi xuống phía dưới, một đường đi tới bụi hoa biên. “Ngoan bảo bối đã ẩm ướt như vậy, có phải rất muốn bị ca ca cắm vào hay không...?”

.....

Phun máu mũi, kế tiếp thiếu nhi phi thường không nên,

xem truyện thỉnh trân trọng

A, thân ái, Di di muốn tới thịnh yến có thịt.

Nhớ rõ mang giấy lau máu mũi nga ~

“Không có... A...” Hắn lấy bàn tay to đem hai chân nhẹ nhàng tách ra, đầu lưỡi cũng đi tới trên đùi, ở bắp đùi liếm láp cao thấp. Đầu lưỡi ướt át mềm mại trần trọc ngay tại bụi hoa, làm cho ta cơ hồ thoát lực. Sau đó, lại lấy đồng dạng phương thức đối đãi bên kia. Muốn điên rồi... Bụng khắp nơi ngứa run lên, hận không thể bị hắn hung hăng đối đãi, tiểu huyết dần dần toan trướng không thôi, mặt dịch dính dính trắng đục chảy ra, chờ mong bị hung hăng đối đãi, nhưng hắn lại đi xuống.

Hắn liếm dọc theo đùi dần dần đi tới đầu gối, một đường đầu lưỡi liếm ướt át, lại lấy răng nanh khẽ cắn, làm cho ta vừa đau lại ngứa. Đầu gối non nớt lần đầu bị đối đãi như vậy, chịu không nổi nhẹ nhàng run run, hắn lại ngược lại hướng về phía trước, một đường hôn trở về đùi. Ướt át đầu lưỡi một lần nữa treu chọc ở chỗ bắp đùi ngay sát bụi hoa, ta chịu không nổi bắt đầu cuộn tròn người lại. Muốn phát điên lên, không thể kêu, không thể hô to, cắn môi nhỏ giọng rên rĩ, chân cũng luống cuống, run run không chịu nghe theo khống chế, theo động tác chân thành đông đưa đứng lên.

Đùi thỉnh linh bị ép sát vào bụng, toàn bộ hoa huyết cứ như vậy bại lộ ở dưới ánh mắt hắn. Ta ngượng ngùng tựa đầu quay qua một bên, hận không thể chui vào cái hố. Bỗng nhiên bị vạch trần, ta cứ như vậy nhìn rõ như ban ngày, nhìn hắn mặt kẻ sát ở trước hoa huyết.

“A... Chấn... đưa cho ta nha!”

“Ngoan bảo bối, như vậy không phải càng có ý tứ sao?”

“Người biến thái... A!” hơi thở ẩm áp gắt gao dán sát vào hoa huyết, cái lưỡi dọc theo hoa huyết hướng vào cục huyết liếm láp. Da thịt mẫn cảm lập tức tê dại, ta cuối cùng nhìn không được rên rĩ ra tiếng. Giống như nhận được sự tán dương của ta, dâm tặc càng thêm dốc sức. Ướt át đầu lưỡi dọc theo đường mòn liếm tới, toàn thân từ đuôi đến đầu một trận thư sướng. Hắn thể nhưng lấy đầu lưỡi để trên cục huyết. “Nha...” thỉnh linh xảy ra tập kích làm cho ta lớn tiếng hét chói tai, tiểu huyết “ồ” một chút chảy ra càng nhiều mặt dịch.

Dâm tặc để môi ở huyết khẩu, há mồm nuốt hết đông chất lỏng. Không đợi ta phản ứng, cao thẳng cái mũi đã muốn đi tới đóa hoa đầy đặn, sau đó lấy chớp mũi đem hai phiến cánh hoa nhỏ non mịn tách ra, một ngum ngậm, mút vào. Đầu lưỡi Linh hoạt dậm ngoài tảo động, làm cho ta tinh thần toàn bộ tập trung ở nơi này, trong lòng theo đầu lưỡi một lần một lần run rẩy. Đây, đối đãi quá dâm đăng, tựa đầu hướng sang một bên, không dám nhìn thẳng. Hắn khẽ cười một tiếng đi vào bên cạnh người, đem hai cánh hoa nhỏ đồng thời ngậm trong miệng dùng đại lực mút, đầu lưỡi còn không khi theo đóa hoa trung gian sáp nhập theo nộn thịt thượng đảo qua đi, làm cho ta cơ hồ quân lính tan rã. Toàn bộ khát vọng làm ta muốn điên mất, ta gắt gao bắt lấy sàng đan, giống như khóc giống như kêu rên. Không biết là quá vui mừng hay là khát vọng. Cả người trở nên mơ hồ, ta hai mắt nhắm nghiền, trừ bỏ hưởng thụ cảm giác này không còn mong muốn gì nữa.

“Nha!” Tựa hồ bất mãn đối với ta, hắn lấy răng nanh cắn một mảnh đóa hoa! “Hỗn đản... A...” Không đợi ta mắng xong, hắn đem môi gắt gao kẻ sát tiểu huyết khẩu. Toàn bộ đóa hoa lập tức bị cảm giác mất hồn cùng ẩm áp vây quanh, muốn gọi kêu không được, muốn khóc cũng khóc không được. Ta cảm thấy chính mình ngay lập tức sẽ phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Ngón tay thô ráp đem hai cánh hoa tách ra, đầu lưỡi bắt đầu khi nhẹ khi mạnh ở hoa huyết bốn phía đảo quanh, ngẫu nhiên còn nghi áp sát đến mặt trên, ta thờ hớn hển đem toàn bộ tinh thần còn lại đều chuyển dời đến nơi này, uớt át đầu lưỡi treu chọc trần châu! Ta thét chói tai bắt lấy đầu của hắn, nhiều lắm, này khoái cảm ngập tràn... Trần châu giống như được thức tỉnh, khát vọng bị lại một lần nữa được đối đãi, nhưng là đầu lưỡi lại lại nhớ tới tiểu huyết, chơi đùa không chán.

“Nơi đó... Muốn...” Chịu không nổi cầu xin.

“Làm sao? Phương diện này?” ngón tay sượt qua tiểu huyết, đầu lưỡi ở tiểu huyết kích thích trái phải, “Là mặt trên... Mặt trên a...” “Nơi này sao?” Trầm thấp thanh âm đem dâm mỹ khí thể thổi đến tiểu huyết, làm cho ta nhìn không được rên rỉ. Uớt át đầu lưỡi lại một lần nữa theo cục huyết hướng tiểu huyết liếm đi, cổ ý không đến nơi trần châu ngứa đến nổi điên. Ta rốt cuộc nhìn không được ngồi xuống, bắt lấy bờ vai của hắn, cơ hồ khóc gào, “Là nơi đó... Mặt trên...”

“Nơi này sao?” Hơi thở nhẹ nhàng thổi đến trần châu, dẫn tới ta một trận run rẩy. “Là nơi này nơi này... A...” Lưỡi dài nhẹ mút trần châu, không đợi ta phản ứng, từng chút sáp nhập hoa huyết. Linh hoạt đầu lưỡi ở bên trong càn quấy, dục vọng dần dần tích tụ, càng ngày càng nhiều, ngứa đầu cơ hồ đã quên hô hấp, đến, muốn tới... A a a... Đầu lưỡi đột nhiên rời khỏi, toàn bộ miệng đem trần châu sung phòng vắt gao bao vây, lúc này đầu lưỡi nhẹ nhàng nhất để.

“Nha... Đến...” Trần châu như là phiêu phù trong miệng của hắn, ta nổi điên tới cao trào, tiểu huyết hung hăng run rẩy, bụng hung hăng hướng về phía trước uốn lên, ngón chân cuộn mình, nước miếng cũng bởi vì hưng phấn uốn lượn chảy xuống dưới.

“A a a...” Đại nhục bông tại thời điểm cao trào sáp nhập. Tiểu huyết nổi điên càn nuốt nhục bông, ta ở cao trào hạnh phúc khóc. Giống như dục vọng chìm trong biển, nhất lãng còn chưa qua, còn có nhất lãng rất cao hướng ta hung hăng đánh đến. Hắn như là chúa tể không chế cảnh hoa, đem ta bao phủ ở tại vô tận cao trào. Đại nhục bông ba ba vuốt hoa huyết, làm cho ta thân thể theo động tác hắn pháp phòng. Nước mắt hạnh phúc không ngừng lan tràn trên gương mặt, ta không thể nói nên lời. Dục tiền dục tử, trong đầu cũng chỉ có thể xuất hiện mấy từ này.

“Hi Hoan Ca ca sáp người Tiểu Lăng huyết... vui không?” Dâm tặc thờ hớn hển giọng cao hai chân ta, “Thích...”

“Hi Hoan Ca ca làm gì sao?”

“Hi Hoan Ca ca... Hung hăng sáp ta.”

“Làm sao...”, “Sáp... Tiểu Lăng huyết... Nha...” Hai chân bị áp đến tít trên cao, đầu gối ở ngay tại vũ tuyết, hắn đem ta cơ hồ chiết khấu, thờ hớn hển hô, “Nhìn ta, nhìn ta sáp người...” Ta giống búp bê vài bị khống chế, mờ to mắt, nhìn nhục bông đen tím thô to một chút một chút dâm mỹ dâm vào tiểu huyết, kia huyết thịt cắn thật chặt, mỗi lần nhục bông rút ra, đều đồng dạng như vậy.

“Nha... Thật chặt... Thích không?” “Ca ca... A... Hảo vui mừng... Ta muốn chết...” Nước mắt hòa nước miếng theo thân thể pháp phòng không ngừng chảy ra, huyết lý mật dịch cũng vậy ra đến trên đùi, nhiều lắm... Đã không thể thừa nhận rồi, ta ở dư vị cao trào vô tận, rốt cuộc chống đỡ không được hôn mê bất tỉnh.

Từ trong cao trào tỉnh lại, thân thể đã muốn bị cuốn lại đây, giống con chó nhỏ ghé vào giường. Toàn thân thoát lực lại không thể chống đỡ, chỉ có tuyết đôn (mông) bị Cao Cao thôi khởi, thừa nhận nhục bông một lần lại một lần. “... Không được... Tha ta đi!”

“Còn kém xa lắm đầu nữ nhân...”

“A... Ô ô ô... Ta muốn chết... Tha ta đi” Trả lời ta là một lần lại một lần đại lực rút ra chọc vào, tiểu huyết đã muốn toan trương đến chết lặng, toàn thân không còn một tia khí lực. Đúng lúc này, “Khởi bẩm công chúa!” Là hạ nhân, có hạ nhân ở ngoài cửa kêu ta. Muốn điên rồi...

Ta ngẩng đầu hướng về phía dâm tặc ra ánh mắt khẩn cầu, đôi mắt cũng là yêu nghiệt vô cùng tươi cười, kia hai tròng mắt nhộn nhạo gọn nước, mưu toan đem ta ăn sống. Nhục bông một chút một chút, rút ra chọc vào càng thêm thường xuyên, ý thức được bên ngoài có hạ nhân, cảm thấy thẹn thùng càng làm cho tiểu huyết co rút thêm mãnh liệt. “Nga... Tiểu yêu tinh... Thiếu chút nữa làm cho ta bắn...”

A... Hồn dân này thế nhưng véo mông ta! “Khởi bẩm công chúa!” Thật sự là... Ta đem hết toàn lực rút ra được một tia hơi thở, hỏi, “Có việc gì...”

Mặt sau bị rút ra chọc vào làm cho ta một trận thoát lực lại nằm úp sấp xuống, “Khởi bẩm công chúa, tối hôm qua Ngự Lâm quân thủ vệ toàn thể bị trúng mê dược, xin hỏi công chúa có an toàn hay không!” Căn môi lại trừng mắt nhìn dâm tặc, sau đó trả lời “Không có việc gì... A... Đi xuống đi... Không có gì bẩm báo không được đến!”, “Là!”

Thanh âm dần dần đi xa, ta ghé vào trên giường lại vô lực đứng dậy, muốn rên rỉ đều phát không được, phía sau dâm tặc lại giống như có vô tận khí lực, một lần lại một lần lặp lại rút ra chọc vào động tác. Vẫn như cũ bị bắt buộc nâng cao mông, nghênh đón đại nhục bông một lần lại một lần xen kẽ, hắn nhấp tới khi tay ta đã hoàn toàn thoát lực, liền ôm đến eo thon. Sau đó mỗi khi sáp nhập, liền hung hăng ấn đi xuống phía dưới... Hảo trưởng, đó là nhục bông... sáp nhập thật sâu bên trong tử cung “A...” Thanh âm đã nhỏ còn trở nên nhỏ hơn nữa, lần lượt chậm rãi phát ra.

Tiểu huyết không ngừng run rẩy, số chết hấp nhục bông hắn, cuối cùng... Nhục bông hung hăng rút ra, sau đó thân thể bị xoay ngược lại, đầu nhục bông trắng kiện đi vào cái miệng nhỏ nhắn không thể khống chế được của ta, đem cái miệng đỏ búng chống đỡ không thể khép lại, sau đó nhất ba lại nhất ba phun ra chất lỏng trong suốt vào miệng.

“Vật nhỏ... uống hết thầy cho ta... Nga... Hảo thích...” Nhiều lắm... Cũng quá mệt mỏi... chưa không được... Dâm mỹ chất lỏng theo khóe miệng chảy xuống dưới, ta mờ hai mắt ra nhìn nam nhân trước mặt, hắn nhắm chặt hai mắt, nhục bông vằm trong dư âm cao trào... Không chỗ nào không tàn

ra hơi thở dâm mỹ... Không cần... Vừa mới phun xong không bao nhiêu lâu, nhắm chặt hai mắt rồi một lần mở ra... hai mắt tà mị tiểu* nhìn về phía ta, đôi môi hồng nhuận nhẹ nhàng phun ra vài lời, làm cho ta cơ hồ muốn lập tức chết đi “Còn chưa xong đâu!”

*: mang theo ý cười.

Bản thân vô lực mặc cho hắn bài bố, yêu nghiệt này như là có vô cùng vô tận khí lực và vô cùng vô tận ý tưởng về tư thế, ta cứ như vậy bị chiết đến chiết đi hung hăng rút ra chọc vào, toàn bộ tiếng kêu dâm mỹ vào ban ngày, tiếng rên rỉ vẫn quanh quẩn ở điện công chúa..

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

“Tê...” ngón tay thon dài mang theo thuốc mỡ lạnh lẽo ở trong tiểu huyết về loạn qua lại, lại lạnh lại ma, làm cho huyết thịt sưng đỏ nhẹ nhàng run rẩy. Ta vô lực nằm ở trong lòng dâm tặc không nói lời nào.

“Đừng nóng giận... Ta thôi thôi cho ngươi...”

“Không cần!” Ta bĩu môi mếu máo, quay đầu không tính để ý đến hắn.

“Ta sai lầm rồi còn không được sao? Lần sau sẽ không như thế trong thời gian dài.” Khuôn mặt tuần tú phóng to trước mặt ta, mắt hoa đào ngập nước mang theo ý khẩn cầu.

Tiếp tục xoay người. Ngày nam nhân đáng chết, thế nhưng thử các loại tư thế dâm mỹ, đem ta chiết đến chiết đi rút ra chọc vào cả một ngày, làm hại ta xương sống thất lưng âm ỉm đau, tiểu huyết sưng đỏ, nhất điểm khí lực cũng không có. Tuy rằng ngay sau đó đem ta đến ôn tuyền tắm rửa sạch sẽ, lại bôi thuốc ân cần xin lỗi rất thành ý, nhưng là ta sao dễ dàng tha thứ hắn vậy, vạn nhất sau này hắn còn như thế không biết chừng, ta đã có thể thâm.

Sau này... Nghĩ đến đây, ta tự giễu cười cười. Lạc Linh Tê, người thật điên rồi, tưởng tượng cùng một tên hái hoa tặc có “Sau này”. Tuy rằng hắn đối với ngươi tốt lắm, nhưng là chỉ hôm nay lúc này đây, hắn rất nhanh liền phải rời khỏi, mà các sư phụ lập tức sẽ trở lại. Hết thấy đều trở lại như cũ, mãi đến khi... Mãi đến khi phụ hoàng đem ta gả cho một vị đại thần được coi trọng, tướng quân, hoặc là Vương Tử hoặc là hoàng tộc quốc gia khác, cả đời sẽ như vậy đi qua. Nghĩ vậy, ta không hề tự hỏi tiếp. Mà là quay đầu nhìn hắn, “Nói suông thì có ích gì, ngươi chuẩn bị bồi ta như thế nào?”

“Ta không phải ở cùng ngươi sao?” đôi môi đỏ mọng nước ba tấc một chút hôn lên mặt, ánh mắt giao hoạt làm cho ta muốn động tay đánh hắn, bắt đắc dĩ tí xú điểm khí lực cũng không có.

“Ít nói nhảm, ngươi có biết bản công chúa nói gì không?”

“Kia, bảo bồi của ta, công chúa điện hạ, ta xem bộ dáng ngươi thật hường thụ a.” Đôi môi dâm tặc kề sát bên tai ta, thấp giọng nói ra. Ngón tay thon dài trắng nõn rút từ trong huyết nhỏ ra, dựng thẳng đến trước mặt ta. Ngón tay giống như khối bạch ngọc, mặt trên bao vây bởi một tầng chất lỏng màu đục dâm mỹ, còn có một ít dọc theo kẽ ngón tay chảy xuống. Lượng mật dịch kia vừa bị ngón tay kích thích ra. Răng nanh khẽ cắn vành tai, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng kêu gọi ở cổ, làm cho người ta tê dại, “Thời điểm ta xoa được, cái miệng nhỏ nhắn nhà ngươi không ngừng hấp ta, còn phun ra nhiều dâm thủy như thế, bôi thuốc cũng không được!”

“Ngươi!” từ lúc hắn mở miệng ta tức muốn chết, nhớ tới bản thân có thể chạy thoát nhưng không có khí lực. Dâm tặc thấy ta tức giận không thềm nhắc lại, cười khê không nói lời nào, mà là xoay người đem ta áp đảo ở dưới, đem ngón tay dính đầy mật dịch đến sát đôi môi ta, làm bộ muốn đút vào bên trong.

“Ngươi dám!” Ta thờ phỉ phỉ nhìn hắn, sợ hắn đem ngón tay dính đầy mật dịch kia cắm vào miệng ta. “Hồi công chúa, thần thật sự không dám, nhưng là, ” hắn nheo cặp mắt hoa đào lan tràn hai hồ nước sâu kia lại, xà môi cười nói, “Thần cũng, luyện tiếu!?”

Tùy hậu, hắn thế nhưng liền nhìn ta mị hoặc như vậy, đem ngón trỏ cho vào miệng, giống như ăn mỹ vị mật ngọt, dâm mỹ mút tròn.

“Nha, ngươi!” Ta hồng thấu mặt, muốn nhắm chặt hai mắt nhưng không tài nào rời khỏi đôi môi hồng nhuận kia. Đôi môi đỏ mọng no đủ hơi hể mở, dưới ánh sáng của Dạ Minh Châu, lóe ra sắc thái dâm mỹ phóng đảng, ngón tay bạch ngọc vẫn còn ở đôi môi, còn có mật dịch dọc theo ngón tay hắn nhỏ giọt xuống dưới, nhắc nhở ta ở trong miệng của hắn rốt cuộc là từ đâu đến, là cái loại gì. Kia hai mắt hồ ly chuyên quyến rũ nhân giống như xuyên qua sự quần bách của ta, ý cười càng thêm khắc sâu.

Hắn rút ngón tay ta, nhìn ta chăm chú, vươn chiếc lưỡi màu đỏ khê liếm ngón tay. Hầu kết lẫn lộn cao thấp, lông mi như cánh bướm nhẹ nhàng run rẩy. Như vậy dâm mỹ, như vậy xinh đẹp. Ta nhất thời ngây dại. “Thực ngọt, bảo bồi mật dịch ăn ngon thật!”, hồ ly giống như đang nhắm nháp mỹ vị, lấy đầu lưỡi liếm môi nháy mắt, nói, “Ngươi cũng ném thử nhé?” Sau đó không hề báo trước cúi người xuống, đem đầu lưỡi vói vào cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch của ta. Đầu lưỡi còn có ta hương vị mật dịch, nghĩ đến đây đầu óc oanh một tiếng, ngây dại.

Bàn tay to khẽ vuốt ta đầu phát, đại lười ở ta trong miệng tuần tra chung quanh tới lui, mang theo một cổ hương vị trong veo lại đậm mỵ. Cái lười bị bắt cùng đại lười chơi đùa giao hòa, mặt dịch không ngừng bị đưa vào trong miệng, muốn chạy trốn cũng trốn không ra, làm cho ta chỉ có thể nuốt xuống. Thân thể dần dần nóng lên, tình dục bắt đầu rục rịch, ta bị hấn giao hoạt trên trục đến tối sầm mặt mũi, không nhìn được rên rỉ ra tiếng.

“Ân...” Phát hiện biến hóa, dâm tặc không ngồi yên, chỉ có đôi môi còn dừng lại trên môi ta, ghé hai má vào nhau. “Hôm nay ngươi quá mệt mỏi, ta cũng thật luyến tiếc lại động ngươi.” Bàn tay to kéo tay nhỏ bé của ta dịu dàng hôn, sau đó đặt ở giữa hai chân hấn. Kia lửa nóng thật lớn đã muốn đứng thẳng, đang nóng lòng muốn thử nhảy lên, như muốn lập tức nằm trong tiểu huyết căn quấy một phen. Ta quá sợ hãi, quần bách lúi về phía sau. “Không cho phép nhúc nhích! Bằng không ta liền...”

Dâm tặc bắt đầu nhìn ta, “Ngươi có biết, nếu nó không ai an ủi, ta cũng thật quản không được a...” Mặt trên nam nhân nhìn ta, sau đó đem trường y cởi ra, dùng bàn tay to mang theo tay ta nhỏ bé chậm rãi vói vào quần, giữ chặt lửa nóng thô to. Thật thô, tay nhỏ bé căn bản là không có biện pháp cầm. Ở dưới ánh mắt hấn khẩn cầu, ta theo bàn tay to, nhẹ nhàng cầm nơi đó, cao thấp trượt. Hấn nhẹ giọng rên rỉ, không có bắt buộc ta làm cái gì. Mí mắt càng ngày càng nặng trĩu, tay ta dần dần chậm lại, mí mắt nâng không nổi.

“Ngươi này vật nhỏ...” Hồ ly bắt đầu dĩ nộ cười, sau đó nhẹ nhàng xoay người nằm cạnh bên người ta. “Ài, ngươi có nguyện vọng sao?” Dâm tặc nhìn lên trần nhà, nhẹ giọng hỏi ta.

“Nguyện vọng,” ta mơ mơ màng màng, cảm giác chỉ trông vào bản năng ở cùng hấn nói chuyện phiếm, “Cái gì nguyện vọng?” “Chính là này, ngươi muốn nhưng không có, ta nghĩ có thể giúp cho ngươi hay không?”

“Muốn gì đó,” ta khốn đốn cố sức chuyển động cân não, nói, “Muốn nhưng giống không chiếm được a, nghĩ tới người bình thường, có phụ thân mẫu thân tại bên người, có huynh đệ tỷ muội, còn có phu quân, sau này còn có đứa nhỏ...” người bên cạnh không nói gì, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng theo bên tai truyền đến. Mí mắt càng ngày càng trĩu xuống, ta tiến nhập mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

“Này, tỉnh tỉnh ~” không biết kẻ phiền nhiễu đáng ghét nào phá hỏng mộng đẹp của ta, bàn tay to ở trên mũi ấn đến ấn đi, “Chán ghét!” xoay thân, tiếp tục ngủ. Vì sao càng ngày càng khó thở? Không thể hô hấp! “A!” Ta lập tức mở mắt ra, dâm tặc dùng ngón tay nắm mũi ta, cười phi thường dâm dăng. Lấy thủ đem trên mũi “Đầu sỏ họa thủ” vuốt ve, ta tức giận nhìn hấn, “Cười cái gì? Hơn nửa đêm không ngủ được muốn làm gì sao?”

“Ngươi nói ta muốn làm gì sao?” Dâm tặc cười càng vui vẻ. “Không được!” Ta đem chân kéo qua đầu, thanh âm rầu rĩ theo bên trong phát ra: “Ta mệt mỏi quá, đêm nay không được ~”

“Không được a? Vốn ta còn muốn dẫn công chúa vào thành đi chơi — nguyên lai có kẻ quá mệt mỏi, quên đi!”

“Vào thành?” Ta lập tức làm rơi chăn, nhìn đến dáng vẻ dâm tặc ung dung ôm cánh tay nhìn ta, tựa hồ đoán ra ta sẽ không chì khí cầu hấn. “Dâm tặc ~” ta giữ chặt tay hấn, kêu lên, “Thật sự có thể đi ra ngoài sao?”

Bị lắc đến hoảng nam nhân ôm cánh tay cười bí hiểm, đắc ý nhìn ta, “Chỉ cần các sư phụ của ngươi không có mặt, ta tiến Linh Tê điện như giẫm trên đất bằng”.

Giương mắt vô tội cùng ánh mắt tối khát vọng nhìn hấn, “Dâm tặc tốt bụng, đi thôi đi thôi, mang ta đi đi”, “Ngươi nha!” Dâm tặc hai tay vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn, khẽ hôn trán ta nói, “Thật sự là hồng nhan họa thủy. Bất quá ngươi đáp ứng ta ba sự kiện, ta mới mang ngươi đi.”

“Việc gì a? Đừng nói ba cái, mười cái cũng có thể a” nghe được có thể đi ra ngoài, ta cao hứng quên hết tất cả.

“Ha ha, ba cái là tốt rồi. Đây chuyện thứ nhất, chính là không được nhìn nam nhân khác như thế!”, “A? Vì cái gì?”, “Bởi vì,” dâm tặc lập tức xoay người đem ta đặt ở dưới thân, đôi môi ép sát đến bên tai, nói “Loại ánh mắt này quá câu người, nam nhân nhìn đến sẽ nhìn không được.”

“Nhìn không được... Cái gì?” Trên người chứa hơi thở nam nhân làm cho ta nhẹ nhàng run rẩy. “Nhìn không được... Muốn... ăn ngươi”

“Ngươi! Dâm tặc chết dẫm!” Chưa từng nghe hấn nói ngôn ngữ thô lỗ trực tiếp như vậy, mặt ta! Lập tức đỏ, nâng tay làm bộ muốn đánh hấn, lại bị bắt được, đôi môi cũng bị hung hăng hôn trụ.

“Ngô... dừng... Muốn đi ra ngoài... Đi chơi...” Trong lòng ta chỉ nhớ thương chuyện đi chơi, nào có tâm tư làm việc này. Dùng sức đẩy hấn ra, lại bị dâm tặc lấy lý do đi chơi uy hiếp. Mà bởi vì cảm giác phi thường muốn đi ra ngoài ta cuối cùng không vận vẹo nữa, thành thành thật thật mặc hấn khinh bạc.

Tươi mới môi đỏ mộng bị chà đạp trở nên kiều diễm ướt át, đầu cũng choáng váng choáng váng, dâm tặc cuối cùng buông tha ta, nằm ở trên người nhẹ

giọng thờ dốt, tựa hồ cố gắng áp chế dục vọng chính mình. Ta không dám lỗ mãng, sợ lại gọi lên dục vọng, chỉ ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, tưởng tượng một hồi đi ra ngoài có bao nhiêu sao hảo ngoạn. Nghĩ nghĩ, nhện không được vui vẻ cười ra tiếng đến, làm cho đám tắc không nói gì ngưng nghẹn thật lâu.

Hắn hô hấp dần dần vững vàng, dần ta tới thu thập quần áo. Vì xuất môn, ta thay đổi một thân lúc ấy lấy luyện võ vì từ làm cho hạ nhân làm nam trang, tóc cũng bị đám tắc kết lại, mang theo khăn chít đầu, chiếu chiếu gương thật là giống công tử môi hồng răng trắng, đáng tiếc vóc dáng quá nhỏ, đứng ở trước mặt đám tắc cùng thư đồng thật giống nhau. Còn tại gương đồng phía trước chiếu, đám tắc liền theo mặt sau đem ta ôm ở trong lòng, cúi đầu hôn hôn ta đầu đỉnh, nhìn ta kính trung ánh mắt nói, “Cũng may ngươi không phải là nam nhân”

Hắn sờ cái mũi nhỏ của ta, cười nói, “Ngươi muốn là nam nhân như lời nói, ta chẳng phải là luyện thượng nam nhân?” Ánh mắt thâm tình rõ ràng như thể biểu đạt tình yêu làm cho ta lập tức đỏ mặt, không biết nói sao, chỉ nói muốn chạy nhanh đi ra ngoài, hắc ha ha nở nụ cười, bên tai hơi thở nam tính thoảng thoảng xuy phát lại đây, làm cho ta mặt càng đỏ hơn, tâm hoảng ý loạn lại phải đuổi theo hắn nói chuyện một phen, không hề đề cập tới lúc này. Cuối cùng thời điểm chuẩn bị tốt, đã đến giờ dần. Đám tắc làm cho ta ở trong phòng chờ, vừa ở phía trước cửa sổ chợt lóe đã không thấy tăm hơi. Hắn đi ra ngoài ước chừng một nén nhang thời gian, ta lo lắng chờ, chỉ nghe đến vài tiếng động tĩnh rất nhỏ, đám tắc lại xoay một chút đi tới trước mặt ta.

Đây là lần đầu hắn ở trước mặt ta triển lộ thân thủ, lòng ta đầy thất kinh, cảm thấy hắn đã cùng hai cái sư phụ khinh công tương xứng — đều so với ta mạnh hơn nhiều. Không chờ ta có thời gian thở dài thở ngắn võ công thấp kém, hắn tay phải ôm ta, nhỏ giọng nói, “Không cần dùng sức, đề khí đi theo ta là tốt rồi”, sau đó liền nhẹ nhàng nhảy đến nóc nhà, dọc theo nóc nhà lặng yên không một tiếng động hướng hậu điện Linh Tê chạy đi. Vừa mới bắt đầu còn lo lắng bị phát hiện, nhưng là dần dần phát hiện đại nội cao thủ bên đường đều bị phóng ngã, ngất ngưa ngất ngưỡng chạy thẳng một đường. Trong lúc đó có một người mơ mơ màng màng, giống như có Phù tường trong tay đứng lên, chỉ thấy đám tắc tay trái khinh động, sau đó xoay một chút ngân quang hiện lên, người nọ lập tức lại cong vẹo ngã xuống.

Ta mặc dù cùng các sư phụ học võ nhiều năm, nhưng căn bản là không có chân chính cùng người khác động tay động chân, nhìn đến người này bỗng nhiên ngã xuống thiếu chút nữa kinh hô ra, cũng may bị hắn đứng lúc bụng kín miệng, an ủi nói ta những người này nhiều nhất ngủ thẳng hùng đông sẽ tỉnh, cũng không phải bị đánh chết. Chúng ta rất nhanh đi ra địa phương Linh Tê điện tiếp giáp núi rừng, phóng mắt nhìn lại phía đông nghìn nghịt cây cối, đám tắc đem ngón trỏ tay trái cùng ngón cái bỏ vào trong miệng huýt một hơi dài, không đến một hồi, một con tuần mã nghênh diện chạy vội đến, bởi vì bóng đêm còn mờ mờ, nó một thân đen thui cơ hồ dung nhập bóng đêm, chỉ có sắc lông đen thui ở trong lúc chạy chợt lóe chợt lóe.

Đám tắc ôm ta ý muốn dắt lên lưng ngựa, tuần mã lập tức chạy tới, có lẽ là bởi vì trong cuộc đời này lần đầu làm loại chuyện khác người, ta vẫn thực khảm trương ngồi trên lưng ngựa, hai tay cầm lấy bờm ngựa.

“Này ~” đám tắc lớn tiếng nói, “Không có việc gì, ngươi vì sao kêu như vậy bọn họ đều không nghe được!” “A? Thật sự?” Ta nghe hắn nói như vậy, vội vàng nhìn lại, Linh Tê điện đã tuột lại rất xa lơ mờ qua rừng cây, ánh mắt chỉ có thể phóng đến đỉnh chủ điện.

“A a a... Ta đi ra, thật tốt quá! Đi ra đi ra ~” Ta hai tay buông bờm ngựa ra, hoa chân múa tay vui sướng thiếu chút nữa ngã xuống, bị đám tắc từ phía sau ôm chặt, gắt gao bắt lấy không cho ta rêu rao. Đám tắc tuần mã chạy trốn rất nhanh, trong rừng chỉ có một cái đường mòn ruột dê, nó một đường chạy vững vàng, hai hàng cây lui lại phía sau. Đám tắc nói vì an toàn muốn vòng sơn đạo đi, ước chừng còn có một canh giờ mới có thể chạy khỏi ngọn núi này.

Ta vẫn hưng phấn ngả nghiêng đông xem tây xem, tựa hồ trường như thế đại, lần đầu cảm giác chính mình được tự do. Ta chính ở phía trước dao động hoảng hốt, ngựa lại bỗng nhiên ngừng lại. Lòng ta cảm thấy kỳ quái, quay đầu hỏi đám tắc tại sao như thế. Vừa quay người lại đã bị nam nhân phía sau hôn.

“Ngô...” Vừa rồi còn chìm đắm trong niềm tự do vui sướng, hiện tại ngay tại trong rừng cây này bị đám tắc hôn trụ, ta có điểm phản ứng bất ngờ, mong đây hắn ra, nhưng là khí lực cùng thân thủ thật sự kém nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Đại lưới hắn ở trong miệng ta tới lui tuần tra, ồ ồ thờ dốt tại rừng sâu yên tĩnh hắc ám càng rõ ràng hơn nữa. Ta dục vọng trong cơ thể bị chậm rãi gọi lên, bởi vì vừa rồi trên đường hưng phấn mà thân thể nóng lên lập tức trở nên càng nóng. Không biết qua bao lâu, đám tắc cuối cùng buông miệng ta.

“Ta nghĩ muốn ngươi...” “Àn... Này... Nơi này... Sao?” Dục vọng bị gọi lên kêu gào càng nhiều, nhưng là tại dã ngoại địa phương cùng hắn thân thiết, luôn có loại cảm giác bị nhìn trộm. Ta nghĩ muốn lại không dám muốn, hai tay bắt lấy vạt áo hắn, không biết là nên thôi hay tiếp tục.

“Đừng sợ...” Hắn găm nhắm vành tai mắt cảm của ta, ồ ồ trầm thấp thờ dốt làm cho ta càng thêm phấn khởi. Hai tay của hắn theo mặt sau cời ta trường bào, đem quần theo phía sau cời ra. Trắng nõn kiều mông cùng hoa huyết phấn nộn lập tức trực tiếp tiếp xúc đến lưng hắc mã, ta đột nhiên giật mình một cái, hạ thể thể nhưng tại đây loại tình hình này cảm thấy thẹn, ảm ướt.

“Àn... đừng...” Đám tắc cời y phục dạ hành hắc bào từ trước mặt đem chúng ta bao vây, lúc này mặc cho ai đều không thể nhìn thấy, áo choàng cời xuống ta đã đem địa phương tối bí ẩn lộ ra, tại đây tình hình cảm thấy bối rối hạ lưu ra mặt dịch. Đám tắc đem tay phải theo tuyệt đồn phía dưới thân đi qua, đụng đến một lượng lớn mặt dịch, hắn rút ra ngón tay đem mặt dịch đưa vào miệng ta, cường bức ta nuốt vào toàn bộ. Bị tình dục vây quanh ta vô

lực phản kháng, dùng đại lực mút vào ngón tay hấn, hấn hôn cổ ta cùng lúc rút ra chọc vào ngón tay, thanh âm trầm thấp thờ dốc cùng với mị hoặc không ngừng vang lên bên tai... “Như vậy liền ẩm ướt sao...”

“Như vậy thân mình lỏa lồ ngồi ở trên lưng ngựa, có phải hay không thực thích...” “Ngươi xem ngươi, tiểu huyết, đã muốn chảy ra bao nhiêu nước, toàn bộ lưng ngựa đều bị ngươi tắm ẩm ướt...” Cuồng loạn rút ra chọc vào cùng ngón tay đâm dăng, làm cho ta vừa thẹn thùng lại khát vọng, vô lực ý trên người hấn, ta dùng đại lực mút lấy ngón tay, mật dịch trong miệng theo ngón tay uốn lượn xuống.

“Ngoan bảo bối... Ta nghĩ cho ngươi cảm thụ thể nghiệm khoái hoạt hơn, muốn nghe ngươi lớn tiếng rên rỉ... Ngươi xem nơi này bốn bề vắng lặng, làm gì người khác cũng không nghe thấy, ngoan bảo bối... Lớn tiếng kêu... Kêu cho ca ca nghe một chút...” Ngón tay từ trong miệng rút ra, đâm tặc bàn tay to xoa nắn tuyệt đồn bên cạnh, đại lực nhào nặn xoa xoa mông nở nang, tuyệt đồn bị nắm trong tay hấn không ngừng cùng yên ngựa ma sát, trần châu mềm mại cùng đóa hoa không ngừng lặp lại một lần lại một lần đâm dăng thôi tể, ta không thể tự chế rên rỉ ra tiếng, lớn tiếng hưởng đâm tặc cầu xin tha thứ, “Không thể... Ở bên ngoài a... Không được... A...” “Kêu thật là dễ nghe... Lại kêu một lần...” “Ca ca... A... Mau không được...”

“Bảo bối... Muốn càng nhiều sao?” “Ngô... Tường... Muốn nha...” Đâm tặc làm cho hắc mã bắt đầu tăng tốc, lửa nóng khuếch trương cùng cơ bắp hữu lực kích thích, da lông màu đen bóng loáng cùng thân thể ta trắng nõn không ngừng tiếp xúc, tuyệt đồn còn bị bàn tay to không ngừng thôi tể ma sát, ta ô ô rên rỉ, không thể dùng từ ngữ hình dung cảm giác đâm dăng lại khoái hoạt này. Biết chính mình hạ thân rõ ràng bị động vật trực tiếp ma sát, còn đâm dăng như vậy chảy ra mật dịch, toàn bộ đóa hoa cùng lưng ngựa phía dưới đều trở nên ẩm ướt dính nhớp, ta không thể chịu đựng được loại cảm giác thẹn thùng này, trong cuồng loạn tới cao trào.

“Ngạch... A...” hai chân dùng đại lực kẹp lấy bụng ngựa, đại hắc mã trong khi ta run rẩy chạy càng thêm mạnh mẽ. Đúng lúc này thân thể bỗng nhiên bị một lực lớn nâng lên, đâm tặc nhục bỗng không ngừng hưởng tới tuyệt đồn vui dập. Ta còn trong dư vị cao trào, xấu hổ run run không thể nói thành lời, chỉ có thể dựa đâm tặc, vô lực run rẩy. “A a a... Không được... Nhiều lắm” nhục bỗng thô to đứng vững tại miệng tiểu huyết. Nhục bỗng thật sự quá thô to, long đầu cực đại khít chặt tại tiểu huyết không thể di động, ta hô hấp cơ hồ ngừng, cảm quan đều tụ tập trong mỗi di chuyển. Không thể... Không được... Thật thô, tiểu huyết còn tại dư vị cao trào không ngừng co rút lại, từng ngum từng ngum phun ra mật dịch, nhanh thực đến cực điểm, căn bản là không thể đi xuống.

“Ngồi xuống đi,” thanh âm trầm thấp tà mị ở bên tai vang lên, ý đồ mê hoặc linh hồn ta, “Dùng sức... Ngồi xuống đi” “Đừng... Không được a... Lớn như vậy không thể đi xuống” vẫn là trong lúc bồn chồn trên lưng ngựa, vì sao có thể... “Ngoan bảo bối, ngươi có thể ~” Nam âm trầm thấp một lần lại một lần gõ trong lòng ta, ta bị hấn mê hoặc thật sâu, hai tay chống đỡ lưng ngựa, ta dùng sức ngồi xuống phía dưới “Ngô... Hào sâu...” Tiểu huyết bị điền tràn đầy, ta nhìn không được rên rỉ đi ra “Tiểu bảo bối,” đâm tặc đem đầu ta chuyển tới trước mặt hấn, trong bóng đêm cảm nhận được hai ánh mắt nhìn ta thật sâu, một chút lại một chút hôn hai má, đôi môi, “Ngoan bảo bối, còn kém xa lắm, vừa mới vừa tiến đi được một nửa mà thôi...”

“Nhồi vào... Thật sự... Đã không có biện pháp đi xuống... Nơi đó... Đều nhồi vào...” Ta thờ dốc yếu thế, phát ra lời nói vô cùng đâm dăng. Hấn bắt được tay ta, bắt ta cảm nhục bỗng thô to lộ ở bên ngoài, cảm giác chính mình đến tận cùng ăn bao nhiêu. Lửa nóng nhục bỗng còn lại hơn phân nửa ở bên ngoài. Tay nào ra đòn căn bản không thể hoành nắm Cự Long mặt trên, trần đầy ta chảy xuống mật dịch, niêm ngậy nhất ba lại nhất ba uốn lượn xuống, tỏ rõ ta rốt cuộc có bao nhiêu khát vọng nó tiến vào. Không thể... Đâm tặc thể nhưng đỡ ta tuyệt đồn, một phần một phần xoay tròn xuống phía dưới ấn động. Kia nhục bỗng thật lớn nhanh trí xoay tròn nộn thịt gian, ma sát, đè ép tiểu huyết, hưởng chỗ sâu nhất đội lên. Đã muốn đỉnh đến hoa huyết-cái miệng nhỏ, ta ngửa đầu đại lực thờ dốc, trong miệng mật dịch đều nhìn không được uốn lượn xuống, nhiều lắm, cái miệng nhỏ cũng chống đỡ đến hồng rồi, a a a, muốn điên rồi, hấn lại khiến cái miệng nhỏ chuyển động, nhục bỗng thô to thể nhưng xuyên qua nơi đó, tiến nhập càng sâu. Toàn bộ hoa huyết mềm mại bị chiếm giữ.

“A...” Còn ở cao trào dư vị ta rơi vào loại đối đãi vô tình này, cứng nhắc không thể động một chút. Bàn tay dùng sức ép xuống phía dưới, nhục bỗng đã tiến sâu đến nỗi không thể sâu hơn nữa thể nhưng lại một lần hưởng vào phía trong hung hăng đè ép, cuối cùng nhìn không được thét chói tai lâm vào một lần cao trào khác.

“Ách... Tiểu trứng thôi,” đâm tặc ba một tiếng phát ta tuyệt đồn, “Cái này lại cao triều sao, giáp ta thiếu chút nữa phun ra... Hào nhanh...” Ta ở cao trào trung hung hăng co rút tiểu huyết, trước mắt giống như Yên Hoa sáng lạn hoảng hốt, cả cơ thể chỉ còn mất hồn tê dại run rẩy, căn bản là không thể thốt nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

Kích tình điều khiển cơ thể khiến ta như con rối gỗ, hai tay dụng lực vuốt ve hạt đậu đo đỏ, Bạch ngậy nhũ thịt theo khe hở bên trong đâm mị bài trừ, làm cho tình dục càng thêm mê mông bao phủ trí thức. Lúc này bỗng nhiên hấn đẩy nhanh tốc độ, đại lực ba ba phát, nhanh đến nỗi ta không thể thừa nhận... Nhiều lắm, ta thét chói tai thừa nhận hấn một lần lại một lần đối đãi thô bạo mà ngọt ngào, nước mắt vui sướng dọc theo gò má rơi xuống, cả người ta như thuyền nhỏ lênh đênh trên biển cả.

Đột nhiên, đại hắc mã nhảy lên, ta vô lực giương mắt, đúng là một con ngựa tốt. Quá nguy hiểm, trong lòng mạnh mẽ co rút một trận, trần châu cũng mãnh liệt rung động, trong lúc hắc mã hí lên một tiếng thuận lợi rơi xuống, đâm tặc bắt lấy lưng áo mềm mại của ta, hung hăng ấn xuống phía dưới. Hít thở không thông, tiểu huyết chưa từng gặp qua đối đãi quá hung hăng, ta ngửa đầu há họng muốn kêu nhưng không được, lập tức giống như tiến nhập đêm tối không có giới hạn cuồng nhiệt tới cao trào. Mật dịch móng cháy mãnh liệt phun đến nhục bỗng, đâm tặc mạnh mẽ run lên, cũng run run phun ra ái dịch

nóng rực, tiến nhập cao trào. Hấn gắt gao ôm cơ thể của ta, đôi môi nóng cháy dán tại bên tai. Hai người chúng ta cuồng liệt thờ dốc, từng đợt lại từng đợt khoái cảm làm cho hai thân thể kề sát nhau không ngừng run rẩy. Chân trời có ánh sáng xuất hiện, rừng rậm bắt đầu không còn là một mảnh tối đen nữa. Ta tỉnh thần một hồi, vô lực ghé vào trên người hắc mã, từng ngậm từng ngậm thờ dốc. Phía sau đám tặc sớm đã bình ổn, lấy tay nhẹ nhàng khi dễ, xoa nắn tuyệt đòn. Hắc mã còn không ngừng chạy băng băng trong đêm đen, đất đất tiếng vó ngựa quanh quẩn ở trong rừng cây vô cùng trống trải.

“A... đừng...” bụng ta gắt gao co rút lại, đâm thủy lại chảy xuống dưới. Dâm tặc đưa tay phóng tới Cúc Hoa nơi đó. “Nơi này có thoải mái sao? Ân?” Ta hận không thể lập tức đào tẩu, nhưng là không có tí xíu khí lực. Chỉ có thể mặc hắc mã ôm chặt trên lưng ngựa. “Không có... A...” Ngón tay ấn khế lại làm cho ta một trận run run.

“Nói dối, phản ứng so với phía trước còn mạnh hơn” giống như xác minh sự thật, dâm tặc bắt đầu một chút một chút kim cục huyết, làm cho ta không nhịn nổi run run. Bàn tay to thêm muốn ở đó hoa treu chọc, lập tức dính đầy niêm ngậy mật dịch. “Nha... Quả nhiên rất mạnh, không tin ngươi thử xem” hắc mã, có ý xấu đem ngón trở dính đầy mật dịch ấn cục huyết, khiến ta kêu sợ hãi liên tục, ngừng thờ dốc. Nơi đó thật sự là quá chặt, chỉ có ngón út mà cũng không chứa nổi! Ngón trở cùng lúc ngựa bôn chạy không ngừng rung động, mở rộng, ở chỗ sâu trong, làm cho ta cơ hồ run rẩy không thể tự giữ. Dâm tặc cười xấu xa đem ngón trở xoay tròn đẩy vào, không quản ta bởi vì vừa rồi vài lần cao trào sớm sức cùng lực kiệt.

“Dâm tặc, ngươi là người xấu... Ô ô ô...” Một hồi cũng bị cuồng liệt cao trào này làm sợ hãi vô cùng rốt cuộc ta nhịn không được khóc lên. “Ngoan, đừng khóc,” dâm tặc kéo ta một phen, làm cho đại hắc mã thả chậm tốc độ, “Bảo bối, không thích như vậy sao?” “Ta...” Ta không biết nói ra như thế nào, chính là ngẩng đầu nhìn hắc mã, “Ta có phải hay không nữ nhân dâm đảng, vừa rồi ta nhịn không được kêu lớn tiếng như vậy, còn có, ta... Đem lưng ngựa đều...”

“Ha ha ha, bé ngoan của ta,” dâm tặc giúp xoay người, đối diện trước mặt hắc mã, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên xoa xoa nước mắt ta, lại hôn hôn ta ánh mắt, nói, “Đây không có cái gì sai a, chính mình thoải mái khoái hoạt là có thể, ngươi không cần lúc nào cũng khắc khắc đối với thân phận của ngươi suy nghĩ, nói đến thánh nhân đều cũng thực sắc, có thể thấy được tại đây mỗi người đều giống nhau, chẳng qua là, ngươi chưa thấy qua mà thôi!”

“Vậy ngươi một cái trực tiếp đối người ta như vậy, người ta một hồi quá...” Ta mân mê miệng, điểm mũi hắc mã nói.

“Không phân rõ phải trái,” dâm tặc một đôi mắt hoa đào thâm thúy nhìn ta, đầy mặt ủy khuất nói, “Cố sức rõ ràng là ta, ngươi liền luôn luôn ngồi yên một chỗ mà thôi”

“Ngươi!” Ta nghĩ phản kích hắc mã, nhưng đây tựa hồ là sự thật, giống như, chính là giống như hắc mã nói, nhưng là vì cái gì, ngược lại người mệt là ta, nhất định là bởi vì vô công vấn đề.

“Ngươi võ công so với ta giỏi hơn, cho nên chính mình sẽ không mệt như vậy?”

“Võ công?” Dâm tặc bật cười, “Ta có đối với ngươi dùng võ công hay không?”

“Võ công gì?” Ta nghi hoặc ngẩng đầu hỏi, lại không biết bản thân rơi vào cạm bẫy của hắc mã, hắc mã lấy mu bàn tay xẹt qua hai má, cúi đầu ở bên tai nhẹ giọng nói, “Muốn biết, ta liền thử cho ngươi xem” Dứt lời bàn tay to nhẹ ấn vài cái nơi tay cổ tay, đùi, rốn, sau đó cắn lỗ tai rồi đếm tới “Một, hai, ba...”

Hắc mã còn chưa dứt lời trong đầu ta oanh một tiếng, hình như có khát vọng vô tận đi theo mấy điểm kia chảy vào tứ chi bách hải, đột nhiên trong lúc đó xông lên đỉnh đầu, so với thời điểm xuân được phát tác càng thêm hưng không. “A! Vì sao trở nên như vậy... Trúng thối... Ngươi làm gì ta a...”

Dâm tặc bẹp một cái hôn mặt ta, “Liền cùng ngươi thảo luận võ công a, nói dễ hiểu một chút, liền giúp ngươi giải quyết”, “A...” Ta nắm chặt vạt áo hắc mã, đột nhiên cảm thụ cuồng liệt làm cho ta không thể tự giữ nổi, phải ngẩng đầu nhìn hắc mã, năn nỉ “Ta không được, hảo dâm tặc, nhanh chút...”

“Vì sao không được?” Bàn tay to bắt đầu vuốt ve cao thấp kích thích vú, ngón tay hắc mã chạm đến nhũ tiêm ta liền nhịn không được nhỏ giọng rên rỉ, “Thực hư không thực hư không, nơi này xảy ra chuyện gì...” Ta đành phải làm vậy, lấy tay hướng tới đó hoa. Trên đường liền bị một cái bàn tay to bắt được.

“Muốn bị lấp đầy như thế nào? Nói cho ta biết!”

“Tiểu huyết, tiểu huyết muốn bị nhồi hung hăng, nha...” Dâm tặc lấy tay bắt lấy tay ta, tìm được hoa huyết phía dưới. Bàn tay nhỏ bé bị bàn tay to kềm hai bên, cái miệng nhỏ nhắn nhịn không được co rút lại nhẹ phun ra chút mật dịch, “Là nơi này sao?” Dục vọng tăng vọt làm cho ta cái gì rụt rè đều biến mất, giống con mèo nhỏ cọ cọ ngực hắc mã, nói, “Đúng, đúng, nhanh chút!”

Đầu sỏ gây nên cười tà mị vô cùng, nhẹ thờ ở bên tai “Tuân mệnh!” Mà lúc này, vói vào hoa huyết lý, dĩ nhiên là ngón tay ta. Thật chặt, ngón tay bị nện thịt đè ép bốn phương tám hướng, làm cho ta cơ hồ không thể rút ra. “A...” Một ngón khác lóng lánh trở của nam nhân, thuận theo ngón trở của ta chậm rãi tiến nhập nơi đó! Tiểu huyết nộn thịt bị khuếch trương, ngón tay thon dài bởi vì cầm kiếm mà có vết chai, kề sát ngón tay ta dâm mỹ tiến nhập. “A... Dâm... Dâm tặc... Ngươi muốn làm gì sao...”

“Giúp ngươi a, bảo bối ngoan...” Dứt lời ngón trở thô to dạo chơi bên trong ta, vách tường tiểu huyết chung quanh bị ban rộng. “A...” Ngón trở cọ cọ làm cho ta bá một chút sợ run đứng lên, nhịn không được thét chói tai. “Như vậy chính là nơi này.” Dâm tặc giúp ngón trở của ta thể nhưng ngón tay ở trong tiểu huyết cong lên, đem tiểu huyết vách tường phồng lên!

“Nha nha... đừng mà...” cảm quan đều tập trung ở tại nơi đó mặt, ngón tay cong lên đem nộn huyết khuếch trương tách ra, làm cho ta kêu sợ hãi liên tục. Hắc mã đem ngón trở nhắm ngay điểm vừa rồi dùng đại lực đè xuống, “A...” Đột nhiên tê dại làm cho ta toàn thân lập tức buộc chặt, hai chân nhanh chóng kẹp chặt, một lượng lớn mật dịch chảy ra, ở tiểu huyết phía dưới hai ngón tay đều tràn đầy dâm mỹ.

“Ăn ở nơi này, không cần buông tay nga,” dâm tặc bình tĩnh nhìn ta, trong mắt như có một khối nam châm dụ dỗ khiến ta cuồng loạn gât đầu. Ngón tay rút khỏi, ta nhìn không được phát ra “A...” một tiếng, không biết là vì ngón tay xẹt qua vách tường dẫn đến sợ run, hay còn là vì hân lập tức phát ra thờ dài. Tùy tiện bị nhét ra chộc vào khiến ta rớt cuộc nhìn không được hết rầm lêm. Ngón tay chấm dứt nhồi vào tiểu huyết, thế nhưng bị đại nhục bỗng như cánh tay chống đỡ. Mà trong tiểu huyết, còn có ngón tay ta đang ấn giữ. “Dâm tặc...” Đại nhục bỗng duyên niếm ngậy ngón tay hướng vào phía trong nhất điểm nhất điểm đè ép, mỗi một lần đè ép đều làm cho ta càng thêm dùng sức đè lại cái kia. Đại hắc mã bỗng nhiên chạy rất nhanh, ở trên lưng ngựa trong tình trạng này càng làm cho cảm xúc càng thêm khắc sâu. Vô tận hư không giống nhau tìm được nơi xuất khẩu, toàn thân mỗi một chỗ đều gât gao bao lấy đại nhục bỗng, “Tiến vào... Dâm tặc... Ta nơi này...”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Dâm tặc sợ tổn thương đến ngón tay ta, chậm rãi hướng vào phía trong xoay tròn đại bỗng, ta một bàn tay ôm chặt lấy cổ hân, chống đỡ thân thể chính mình bởi vì kích tình nên thoát hết lực. A a a... Nhục bỗng chậm rãi tiến nhập, quá vẹn toàn, ngón tay ta cùng nhục bỗng thô to ma sát lẫn nhau, đè ép vách tường mềm mại, đau đớn tràn ngập làm cho ta muốn ngừng mà không được. “Mau chút, dâm tặc, mau nữa chút...” Ta nửa nhắm nửa mở mắt, ngửa đầu hưởng thụ cảm thụ mất hồn khoái hoạt này. Nhục bỗng như chiếm được sự cô vũ của ta, càng trở nên cứng rắn cùng thô to.

“A! thật chặt chội! Cũng bị người giết chết” Dâm tặc gấp ta đầy mặt hưởng thụ, rớt cuộc nhìn không được kim thật chặt, đem nhục bỗng sáp nhập cơ thể của ta thật sâu. “Ồ...” Ta một ngụm cắn xương quai xanh hấp dẫn của hân, tại đây trong lúc sáp nhập thật sâu lại một lần tới cao trào. Miệng tràn ngập vị máu. Hơi thở càng thêm kích thích cảm xúc, cả người run rẩy căng thẳng, không thể thét chói tai, không thể ngăn chặn run rẩy, cơ thể của ta không còn là của ta. Dâm tặc không bởi vì ta lên cao trào mà đình chỉ, hân thúc giục đại hắc mã ra sức chạy nhanh, nhục bỗng ở trong tiểu huyết ban hành quá chặt chẽ, ma sát ngón tay ta, cùng lúc ngựa phóng chạy còn không ngừng ma sát, đè ép.

“A... Ta muốn chết... Chậm một chút...” Kia thanh âm kiều mỹ, làm nũng cùng dâm dăng là ta sao? Tiếng dâm tặc thờ dốc không ngừng rơi vào tai ta, hạ thân phát ra tiếng nước liên tục tập kích ta, mỗi lần đè ép ngón tay đều làm cho vách tường bên trong nổi lên tình triều hết lớp này đến lớp khác, mà ngón tay trong lúc nhục bỗng ma sát, sớm lấy lợi chết lặng. Dâm tặc rút ra chộc vào xâm nhập, ma sát tiểu huyết của ta bởi vì hoan ái nên sưng đỏ, làm cho ta tê tê ma dại, lại không ngừng đòi hỏi. Nửa điểm thanh tỉnh để suy nghĩ cũng không tìm thấy, quên hỏi hân, rớt cuộc đây là võ công tà môn gì... Dục vọng tích lũy ngày càng nhiều, ta gât gao ban hành thân mình — ta nghĩ muốn đem tình triều nhỏ vụn hội tụ cùng một chỗ, muốn lên tới đỉnh. Run rẩy, thờ dốc, căng thẳng... Tiểu huyết càng lúc càng nhanh co rút lại, cắn chặt môi dưới, ta biết nó cuối cùng sẽ đến. Thế là nhắm mắt lại, chờ đợi một khắc đối đãi mất hồn buông xuống.

Lại nghe thấy dâm tặc thấp giọng nói, “Có người!” Chúng ta cuối cùng đã ra khỏi sơn đạo, dâm tặc từ phía sau gât gao ôm trọn lấy ta. Bởi vì vừa rồi kinh hách cùng tình triều đã hoàn toàn vô lực ta, con ngựa đen chậm rãi chạy ở ngoại thành, cho ta thời gian chậm rãi khôi phục. Tới thành khi vừa xong giờ mẹo, phía trước cửa thành tụ tập người buôn bán nhỏ cùng thường dân, quan binh đang kiểm tra, liền từng bước từng bước đi đến xếp hàng. Nhìn đến trong tay bọn họ đều có cùng một loại giấy thông hành gì đó, ta mới nghĩ đến chính mình trừ bỏ công chúa ngọc bài cái gì đều không có, đáng tiếc hiện nay ngọc bài này căn bản không dùng được.

Dâm tặc vỗ vỗ tay ta, ý bảo ta đừng lo lắng, sau đó liền bình yên tự đắc. Ta biết hân trong lòng đều có tính toán, cũng không lo lắng nữa, chính là nghe dân chúng nhỏ giọng đàm luận chuyện nhà, trong lòng cảm thấy có chút ý tứ. Mặt sau chậm rãi cảm thấy có chút không được tự nhiên, không biết vì cái gì, một ít dân chúng chung quanh sau khi nhìn đến ta, đều là trợn mắt há hốc mồm, sau đó bắt đầu chỉ trỏ, càng ngày càng nhiều người đem ánh mắt tập trung trên người chúng ta. Ta xem xem chính mình quần áo hân là không có vấn đề, lại quay đầu hỏi dâm tặc trên mặt có cái gì kỳ quái hay không.

Dâm tặc buồn cười đem ta đặt tại trong lòng, tựa hồ có ý cao giọng nói, “Quái chi đồ thừa nương tử thật đẹp, đem người qua đường choáng váng” Giống như đáp lại lời hân nói, đại thúc bên cạnh gánh hai sọt rau xanh lớn giọng nói, “Ta nói vì sao xinh đẹp như thế, nguyên lai là tiểu nương tử yêu kiều!” Bên người mọi người hi hi ha ha cười rộ lên, thiện ý nhìn chúng ta. Dâm tặc vỗ vỗ bị dân chúng nhóm tiếng cười siêu đi qua đi lại đại hắc mã, tiểu nói “Thê tử ăn mặc nghèo nàn, còn thỉnh các vị bên cạnh gờ cao đánh khẽ ~” người chung quanh cười hớ hớ, chỉ có một nam nhân trẻ tuổi h mặt ông vụng trộm quay đầu xem. Dâm tặc ăn dấm chua ở bên tai thấp giọng nói, “Lần này đi ra thật thất sách, lần sau đi ra nhất định phải dịch dung a”

Ta không nói gì xoay người nhìn hân, không cần thận chạm đến ánh mắt của thanh niên nhìn lên, hân nhìn ta kinh ngạc kêu một tiếng, gương mặt ngăm đen lập tức trở nên đỏ bừng, lập tức xoay đầu lại. Hai cái lỗ tai đỏ hồng, thân mình không ngừng run rẩy, làm cho ta nhất thời cảm thấy rất buồn cười. Quan binh kiểm tra tốc độ rất nhanh, ước chừng sau một nén nhang đến lượt chúng ta, dâm tặc thu hồi gương mặt khi vui cười cùng dân chúng nói chuyện, chính là đem một khối lệnh bài lấy ra quơ quơ. Quan binh thấy vội vàng hướng chúng ta hành lễ, cung kính nói “Đại nhân thỉnh”.

Dâm tặc chỉ gât gât đầu, liền kéo kéo cương ngựa vào cửa thành. “Đại nhân?” Ta ngạc nhiên nhìn dâm tặc, “Người có chức vị?”

“Không giống?” Hân ho nhẹ một tiếng, nói nói, “Kia hiện tại thì sao?” Ta nhìn nhìn mặt hân, giống như tức giống như giận. Hai mắt như hoa đào hàm chứa nước trong suốt, môi đỏ mọng kiều diễm xinh đẹp, từ trong ra ngoài làm sao giống như đại quan bộ dáng? Thế nên lắc đầu nói, “Không giống”

“Ha ha ha,” dâm tặc nheo nheo mắt ta, đắc ý nói, “Này lệnh bài tất nhiên là thời điểm ta hái hoa thuận tay sờ đến” “Người!” Ta không biết vì sao trong lòng âm thầm chua xót, dỗi không để ý tới hân. Chính vào lúc này lại nghe đến một tiếng gào to, “Đại nhân thỉnh đi chậm!”

Ta nghe thấy thanh âm nhất thời sững sờ, chỉ thấy một người mặc quần áo võ quan tay hê ra bức họa từ cửa thành hồng học chạy tới. Dâm tặc giương

mắt nhìn hần, nhảy bèn hỏi, “Các hạ có chuyện gì sao?”

Người chạy tới bộ dáng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, mặt ngăm đen bởi vì chạy nhanh hơi hơi phiếm hồng. Hần không đợi lấy hơi xong, liền bước nhanh đi lên trước nói, “Các hạ thỉnh đưa ra thủ bài” Dâm tặc không kiên nhẫn đưa ra thẻ bài, tên kia tiếp nhận nhìn kĩ càng, lại giờ lên bả cáo trong tay đối chiếu với dâm tặc. Ta nhìn thấy trên kia viết rõ ràng “Lệnh truy nã” nên hơi hơi sửng sốt, chỉ thấy tay dâm tặc chợt lóe lên, sát khí trong phút chốc đại thịnh. Lòng ta khẽ nhúc nhích, lấy tay để lại tay trái hần, nói với tên kia, “Vị này, ta cùng với phu quân còn có việc gấp, mong ngài nhanh lên một chút.”

Dâm tặc nghe được hai chữ ” phu quân ” lập tức trầm tĩnh lại, giống một đứa nhỏ, đắc ý cầm tay ta nhéo nhéo. Tên kia đành phải trả lại thẻ bài, lấy tay lau ót đầy mồ hôi, cúi đầu thờ dài nói, “Không biết đại nhân giá lâm, tiểu nhân vô lễ. Đại nhân thỉnh đi chậm.”

Dâm tặc hừ lạnh một tiếng, vỗ vỗ lưng ngựa, đại hắc mã tiếp tục tiến về phía trước. “Ha, ” vừa đi xa được một chút, ta cuối cùng nhìn không được chăm chọc nói “Truy nã hái hoa tặc Diệu Lan, hái hoa đạo tặc, còn Diệu Lan — chính là người đi “

“Tên hỗn đản nào, ta mới không phải!” Dâm tặc tựa hồ rất để ý nói, “Ngày nào đó hần bị ta bắt lấy, nhất định trước hoạn sau giết” “Ai, người sinh khí cái gì a?” Ta nghi hoặc đưa mắt nhìn hần cao thấp mấy lần, “Người cũng chẳng phải là hái hoa tặc sao?”

“Hái hoa tặc... Hái hoa tặc cũng chia ba bảy loại, tên hỗn đản này, hần nên thấp hương bái Phật cầu không bị ta nhìn thấy” Còn nói sạo. “Hần đắc tội người?”

“Đâu chỉ đắc tội!” Dâm tặc thờ phỉ phỉ nói, “Ngừng nhắc lại cái này, chúng ta trước tìm địa phương cho Truy Quang, sau đó đi ăn điểm tâm được không?”

“Truy Quang? Con ngựa đen kia tên gọi Truy Quang a?” “Ừ” dâm tặc cười điểm điểm cái mũi ta, bốn cọt nói “Bởi vì người nào đó, Truy Quang trước tiên muốn tắm rửa “.

“Người!” Ta vừa thẹn vừa giận, dỗi không để ý tới hần. Dâm tặc cười ha ha, cũng không nói sau cái gì, giục ngựa hướng bên đường đi đến. Bởi vì bị dâm tặc trêu đùa, ta cũng quên hỏi lại chuyện hái hoa tặc lúc trước. Sau đó ta thường tưởng tượng, nếu như lúc ấy ta truy vấn nhiều một chút, sau đó sự kiện làm cho ta bị phần muốn chết có hay không sẽ không phát sinh ...

Truy Phong sành sỏi chờ chúng ta đông quẹo tây quẹo, ở bên đường Chu Tước trong ngõ nhỏ tại một gian nhà thực bình thường mái ngói xanh phía trước liền ngừng lại. Dâm tặc xuống ngựa tiến lên gõ gõ cửa, chỉ chốc lát cửa mở, một tên hạ nhân mặc áo xám hướng ra phía ngoài nhìn nhìn liền đi ra. Người nọ cũng không nói dư thừa, chính là hướng dâm tặc xoay người khom người cúi chào nói một tiếng “Công tử“, cùng lúc khi xoay người, đem đại hắc mã dắt vào.

Ta đi theo dâm tặc hướng chỗ sâu trong ngõ nhỏ đi đến. “Vừa rồi là chỗ ở của người?” “Chính là một cái địa phương đặt chân mà thôi” “Thò khôn có ba hang!” “Ha ha ha, ” dâm tặc cười kéo kéo tay ta, “Nuông tử vừa mới phát hiện sự âm hiểm của ta a!” Ta làm bộ muốn đánh hần, bị hần lập tức ôm lấy quang lên trời lại tiếp được, thực tại làm ta muốn nhảy dựng. Ta thét chói tai ôm cổ hần, một người phụ nữ trong ngõ nhỏ ra ngoài đổ nước vừa vận nhìn thấy. Nàng nhìn thấy chúng ta đầu tiên là sửng sốt, trên tay cầm một cái gì đó, người phụ nữ niệm kinh a đi đả Phật vội vàng đóng cửa lại. Ta nghĩ đến bản thân còn mặc nam trang, hai cái nam tử liếc mắt đưa tình, đem vị này kinh sợ. Vuốt dâm tặc làm cho hần đem ta thả xuống dưới, ở phía dưới tay áo rộng thùng thình, hai người tay nắm tay hướng ngõ nhỏ ở chỗ sâu trong đi đến.

Cuối ngõ nhỏ là một con phố dài không rộng lắm, còn ra khứ tự nghe được hi hi như rồng như thanh âm. Đi vào bên trong giống như bước vào một phiên Thiên Địa khác, bên đường nơi nơi đều là những người thương gia nhỏ đang rao hàng đứng san sát nối tiếp nhau. Các loại tiểu hàng xén thượng làm ra vẻ sơn bột nước, châm tuyến vải vóc còn có một chút ta gọi là không hơn tên vật nhỏ. Ta kêu to bỏ nhào đi lên xem, lại bị dâm tặc đè đầu lại, “Tiểu thư đồng, công tử còn chưa đi, người nhưng lại chạy trước!” Hiện tại trang phục quả thật không giống nữ tử, ta khụ một tiếng, thấp giọng nói, “Dạ, công tử ” Cười khê, lấy bàn tay to đem ta ôm đến bên người, dâm tặc khó được nghiêm túc nói, “Ở bên ngoài không thể so với trong nhà, mọi việc phải cẩn thận. Đi theo bên người ta, không được chạy loạn khắp nơi.”

Trong lòng ta cười thầm, hần bỗng nhiên trở nên cũ kỹ, lại phối hợp nói, “Vâng” đem hần cao giọng cười to. Bên người mọi người nhìn đến chúng ta lại là một trận xôn xao, dâm tặc xuất ra một cây quạt nhỏ thứ một chút tiêu sái mở ra, nhẹ nhàng phe phẩy nói, “Chúng ta đi ăn cơm trước, sau đó chạy đi mua cho người mũ mào che mặt. Thật không bớt lo được chút nào ~ ai ” Thật sự là càng ngày càng cũ kỹ . Ta oán thầm nói, lại giả vờ giả vịt ở bên cạnh hần đi theo. Dâm tặc mang theo ta đến một quán nhỏ cách đó không xa thượng ngừng lại. Sạp bao gồm một đôi vợ chồng lớn tuổi còn có một tiểu cô nương bận rộn nấu vằn thắn, bung com cho người gọi. Quán ăn rất đông, còn có một số ít người thể nhưng bung bát ngồi xỏm ăn ở ven đường, đủ thấy sinh ý rất tốt. Kia lão hán đang nấu vằn thắn nhìn thấy chúng ta, lập tức lau tay vào vạt áo, chạy tiến về hướng dâm tặc thờ dài nói, “Ăn công, ngài đã tới, mau mời mau mời!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

“Trương Đại Thúc đừng khách khí, vợ ngài bệnh tình thế nào?” Dâm tặc vội vàng đứng dậy giữ chặt lão hán đang thở dài, hiềm khi có được đáng về đứng đắn nói chuyện. “It nhiều đều nhờ có thuốc của ân công, vợ lão đã có thể đi đứng bình thường.” lúc này phu nhân đang làm vãn thần cũng đi lên, vừa nói vừa run rẩy nước mắt lưng tròng, “Cái mệnh này ít nhiều đều do ngài cứu, không biết làm sao để cảm ơn ngài!” Dâm tặc cười cùng lão phụ gạt đầu, nói, “đại thúc và đại thẩm vẫn làm vãn thần cho ta có thể đỡ thêm, chính là công ơn lớn lao rồi!” Hai người vừa gạt lệ vừa cười, vội vàng dọn dẹp bàn trống cho chúng ta. Dâm tặc nói vài tiếng mong muốn hai người không cần ở lại, tiếp tục phục vụ đặc biệt chúng ta nữa. Hai vị lão nhân gia vừa cảm kích vừa thở dài đi làm cơm.

“Ân công?” Ta hứng thú nhìn về phía dâm tặc, “Ngươi rút cuộc còn có bao nhiêu thân phận a?” Dâm tặc cười hi hi nhìn ta, cũng không giải thích, ta biết hẳn tất có lý do, cũng không hỏi nhiều. Chỉ chốc lát hai chén vãn thần nóng hằm hập được bụng lên, đánh vỡ sự yên lặng vừa rồi. Tiểu cô nương bụng vãn thần thực nhu thuận, bộ dáng tám sáu bảy tuổi. Nàng đem vãn thần phương hướng sau này không có đi, chỉ oai đầu sợ hãi xem ta. “Nữ Nữ đang nhìn cái gì a?” Dâm tặc lấy ngón tay đem một ít bột mì dính trên mặt tiểu hài tử lau xuống, cười theo nàng ánh mắt hướng phía ta. “Tiểu ca ca thật là đẹp mắt, Nữ Nữ nếu có thể gả cho hần thì tốt rồi.” Ta đang thưởng thức canh vãn thần nhìn thấy ánh mắt nàng nóng bỏng, bị lời nói trẻ con hồn nhiên làm cho kinh sợ, bị ghen bởi miếng thịt. Dâm tặc vội vàng đứng dậy giúp ta xoa lưng, vừa xoa vừa trách ta không cẩn thận, tiểu cô nương kia ngơ ngác nhìn chúng ta, một lát sau như đã hạ quyết tâm đột nhiên chạy đến bên người ta nói: “Tiểu ca ca, ngươi không cần gả cho ân công, nhất định phải cưới ta” sau đó liền đỏ mặt chạy biến.

Ta và dâm tặc nhìn nhau, lại bị hần thì thầm một hồi “Lập tức mua mũ” ... Vãn thần rất ngon, khác biệt với những món ngon tinh xảo được làm trong phủ, là cái loại này chất phác nguyên thủy lại dễ ăn, không biết vì sao lại khiến ta cảm thấy như mỹ vị thơm ngon. Hơn nữa này hai ngày “Vận động” kịch liệt năng lượng tiêu hao sạch sẽ, ta chậm rãi đem chén vãn thần ăn hết, học người bên cạnh lấy tay áo lau miệng. Thật là thống khoái. Dâm tặc cười lắc đầu, lấy tay lau chút thức ăn còn sót lại trên miệng. Một chút cơm rất nhanh liền ăn xong rồi, chúng ta hướng lão nhân gia lúc này tạm biệt. Dâm tặc lại cường ngạnh để lại ngân lượng, không đề cập tới việc ta bị Nữ Nữ lôi kéo xiêm y thật lâu. Vốn định cuối cùng có thể dạo chơi kinh thành thống khoái, lại bị dâm tặc lôi kéo đi mua chiếc mũ màu trắng, lụa trắng bán trong suốt kéo dài đến ngực, đem tâm nhìn kết rắn chắc thực che đi một nửa. Dâm tặc lại rêu rao sợ ta bị phát hiện, hại ta không thể xem kĩ những quán ven đường gì đó, một đường đi lắc lắc lắc lắc.

Mặc dù như vậy ta vẫn vô cùng vui vẻ, chúng ta vừa đi vừa xem, còn có thể mua thượng một ít, trống bỏi, kẹo hồ lô, tiểu mặt nhân, hà bao, son... Rất nhiều thứ phi thường thú vị, nhanh đến buổi trưa thời điểm, dâm tặc trong tay đã lắc lắc lắc lắc đang cầm một xấp ngân phiếu, vô luận ta làm nũng như thế nào cũng không nguyện ý đi dạo thêm một hồi, hẳn kiên trì nói muốn mang ta đi một cái tửu lâu phi thường mỹ vị. Ta cũng cảm thấy có chút đói bụng, cuối cùng đáp ứng đi ăn cơm trước. Tửu lâu tọa lạc tại một con đường cái càng thêm phồn hoa, hai tầng cao cao giắt mấy dải đèn lồng, cửa dán hai câu đối, bên phải là “Mỹ vị đưa tới thiên hạ khách”, bên trái một câu là “Rượu hương dẫn trong động tiên”, trên cao đề “Hoa anh thảo” ba chữ to. Tiểu nhị đứng ở cửa điểm nhìn thấy chúng ta đi vào, ân cần tiếp nhận dâm tặc đưa cho cái gì đó, cao giọng xưng to “Mời khách quan vào”.

Lần đầu đi vào tửu lâu, ta cảm thấy khắp nơi đều mới mẻ, hết nhìn đông tới nhìn tây đi theo dâm tặc vào. Vào cửa chỉ thấy một cái quầy, mặt sau quầy là cái tủ đứng lớn, trong tủ đựng rất nhiều vỏ rượu linh tinh, quầy có hai ba cái vỏ rượu lớn, tán ra hương rượu nồng đậm. Sánh lớn phương bắc có cái bàn được đánh bóng, mặt trên có người lớn tiếng giảng giải cái gì, đối diện hần có rất nhiều bàn vuông hòa điều đáng, ngồi đủ kiểu người, bọn họ khi thì thật sự nghe, khi thì lớn tiếng vỗ tay, nhìn qua phi thường náo nhiệt. Có mấy tên trên bàn bày đao kiếm, vài hần tử mày rậm mắt to ngồi, bọn họ đều vừa uống rượu vừa cao giọng đàm luận cái gì. Tình cảnh này làm cho ta nhất thời vui vẻ, đây không phải là giang hồ sao.

Còn chưa tới buổi trưa, người tới ăn cơm đã có không ít, nhìn khắp toàn bộ đại sảnh chỉ còn hai ba cái bàn trống. Dâm tặc thấy ta mãi mê nhìn chung quanh, liền lấy tay đem ta kéo đến trong trung tâm tửu lâu ngay chỗ bàn nhỏ cạnh tường. Đến chỗ ngồi ta lập tức vỗ tay tán thưởng, ngồi tại đây ta nghe được thư sinh phương bắc kể chuyện xưa, còn có thể nghe được đến đại hiệp phía nam tán gẫu giang hồ. Nếu như không phải ngẫu hứng đi đến nơi này, ta suýt nữa tưởng rằng những gì mình chuẩn bị đều đầy đủ hết rồi. Tuy rằng ta giả trang làm nam tử để tránh phiền toái không cần thiết, dâm tặc vẫn kêu ta đưa lưng về phía nhân sĩ giang hồ, cũng nhỏ giọng nói trước khi ăn không cho hạ mũ sa. Ta biết hần lo lắng cho ta nên tự nhiên không nói thêm gì nữa.

Vừa ngồi xuống ta đã bị một chiếc bàn được đánh bóng sáng loáng phía bắc hấp dẫn, nơi đó có một người đang kể chuyện. Cách lụa trắng bán trong suốt, ta căn bản thấy không tương mạo rõ lắm, hoặc có thể nói bình thường đến mơ hồ, chính là bộ dáng thư sinh ba mươi mấy tuổi. Nhưng là thanh âm lại cực kì đặc thù, có một cỗ ma sát sắc lẹm bị đè nén nơi cổ họng, lạ nhất là thanh âm kia rõ ràng giống như hữu khí vô lực, nhưng ta nghe thấy rõ ràng. Chẳng những không khó nghe, ngược lại làm cho người ta nghe xong sinh ra một loại thương cảm.

Lúc hần kể chuyện “Thánh nữ mỹ lệ bị mù hai mắt vì cứu xã tắc kết duyên cùng hoàng tử thoát ải giang hồ” một đoạn này. Nói là Thánh nữ kia vì xã tắc lẻ dân để tránh xảy ra chiến loạn xâm hại, cam nguyện lấy hai mắt té trời, cuối cùng âm thầm rời đi. Đại hoàng tử lại yêu thương Thánh nữ, buông tha cho giang sơn cùng nàng dặt tay thoát ải giang hồ. Con cháu đời sau cảm tạ Thánh nữ ân đức, còn vì nàng lập một ngôi miếu thờ. Khi câu chuyện đi đến hồi kết, phía dưới có người lấy tay lau nước mắt có thờ dài thờ ngắn. Ta nghe được một đoạn, trong lòng cũng ần ần cảm thấy đáng tiếc, một nữ tử tốt như vậy, nhưng bị mù hai mắt, cũng may hoàng tử kia trọng tình nghĩa, vì hồng nhan buông giang sơn.

Ta hỏi dâm tặc hẳn là có từng nghe qua chuyện này hẳn lại hồ nghi nhìn nhìn ta, nói, “Không ai giảng qua với ngươi chuyện này sao?” “Kỳ quái,” ta hỏi, “Ta vì sao phải nghe qua?” Dâm tặc động tay vén mũ sa lên, chui đầu vào bên trong. Hai con mắt nhìn chăm chăm ta mất nửa ngày, sau một lúc lâu mới nói, “Ngươi thật sự không biết cái này!”

“Ài, ngươi người này trong hồ lô bán cái gì vậy, tại sao ta phải quan tâm đến chuyện xưa này?” Hần đem trà hoa cúc do tiểu nhị bưng tới đổ vào ly của ta, lại rót cho chính mình một ly, hớp một ngụm nhỏ mới chậm rãi ngẩng đầu, một câu liền làm ta kinh sợ. “Hần kể chuyện đều là sự thật” “Ngươi là nói...” “Đúng,” dâm tặc nhẹ giọng nói, “Mặc kệ là Thánh nữ hay là hoàng tử, tất cả đều là sự thật. Ta vừa nghe hần nói tuy có khoa trương, đại để cũng tám chín phần mười — đây từng là bí mật hoàng gia không truyền ra ngoài.” Ta có chút hồ đồ, “Nếu là không truyền ra ngoài, tại sao ở đây lại kể chuyện này?”

“Tê Nhi ngươi kinh nghiệm giang hồ còn thấp, không hiểu ra đạo lý thế gian không hề có bức tường nào không hở này. Tại đây thế gian tất cả mọi bí mật nếu như đã bị người biết, rồi sẽ bị vạch trần vào ngày nào đó thôi. Hoặc sớm hay muộn, chỉ nhìn một cách đơn thuần kia bí mật tạo hóa thôi.”

“Tại sao a...”

“Ha ha, ” dâm tặc cười vuốt vuốt miệng chén sứ, “Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì, nói cho ngươi một ví dụ liền hiểu được ” Hân tiếp tục nói, “Nếu như một sự kiện chỉ đồn đãi lên lút, người đồn đãi cũng bị phát hiện ra thậm chí giết chết, như vậy ngươi nói, việc này là thật hay giả?” “Nói như vậy, ” ta phồng chùng một chút, nói “Ít nhất cũng có năm sáu phần thật.”

“Nếu như một sự kiện đầu đường cuối ngõ đều bàn luận, mỗi người còn kể không giống nhau, ngươi nói chuyện này là thật là giả?” “Như vậy, có lẽ chính là chuyện xưa thôi ” Dâm tặc vỗ vỗ mũ chụp của ta, cười nói, “Trẻ nhỏ dễ dạy ” Ta ngửa đầu cười “Đó là tự nhiên.”

“Đến ông nội ngươi, cũng chính là Thái Thượng Hoàng trước kia, việc đã xảy ra đã hơn năm trăm năm, bí mật nhỏ cũng thành bí mật, tất yếu không thể che giấu được. Nghe nói hân tìm chín chín tám mươi một thể năng tiên sinh chuyên viết truyện, lấy lý do hoàng tử thích nghe chuyện xưa, ra lệnh bọn họ tụ tập đầy đủ tại Hoa Anh điện viết chuyện. Năm đó Thái Thượng Hoàng chỉ cho bọn hân trăm tự mạch lạc, bắt buộc họ trong sáu giờ nghĩ ra một cái chuyện xưa. Rồi sau đó mọi chuyện đều là từ trăm câu truyện truyền miệng kia mà đến.”

“Ngươi có biết cái bí mật kia chân chính là như thế nào không?” “Ngươi là công chúa cũng không biết, ta cũng chỉ biết một ít thôi !” Mới vừa rồi thời điểm ta nghe thư sinh kia nói chuyện xưa, dâm tặc đã bắt đầu ăn. Khoảng thời gian chúng ta nói chuyện, thỉnh thoảng có đồ ăn nấy vị bung lên bàn. Dâm tặc giúp ta vén tấm lụa trắng lên, bắt đầu gấp một miếng thịt bò kho tương đã được cắt nhỏ bỏ vào chén ta, nói, “Trước hết ăn một chút đã, vừa ăn ta vừa kể cho ngươi nghe” Trong lòng vương vấn bí mật hoàng tộc, ta cũng không có bao nhiêu tâm tư ăn cơm. Chính là khi dâm tặc gấp đồ ăn cho ta, vừa ăn vừa nghe qua. Nghe những lời này làm cho ta yết hầu căng thẳng, trong miệng đồ ăn mắc nghẹn nơi cổ họng. Hân nói, “Chuyện xưa này với sự phụ thuộc cũng có quan hệ.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

“Ngươi cũng biết Ngự Tông bắt nguồn từ Hà Trạch mà đến sao?” Hân chậm rãi buông chiếc đũa xuống, “Ồ năm trăm năm trước, Thủy hoàng đế đánh nam dẹp bắc hai mươi trận, cuối cùng thống nhất bảy nước sáu bộ, khai sáng Đế Quốc Đại Xương. Chuyện lịch sử ngươi rõ ràng hơn so với ta? Thủy Hoàng cả đời chỉ có một người vợ, bởi vì hàng năm đi theo hân chiến đấu, Thủy Hoàng hậu đến bốn mươi tuổi mới hoài được một đôi song sinh bảo thai”

“Song sinh ư?” Ta buông chiếc đũa trong tay, “Ta vì sao nhớ rõ là một đứa duy nhất?” Dâm tặc cười cười, đáp “Bởi vì đây chính là bí mật kia.” Hân gấp đồ ăn cho ta, tiếp tục nói, “Truyện thuyết Thủy Hoàng hậu trước khi sinh nằm mơ, trong mộng hai con rồng tranh đoạt một châu (một đơn vị hành chính thời xưa) hủy trời diệt đất, ngày thứ hai liền sinh hạ hai đứa con song sinh. Hai con rồng cùng tranh nhau một châu vốn là điềm xấu, Hoàng hậu sợ hoàng đế động sát tâm, liền tự tiện che giấu chuyện này. Nàng nguyên tưởng nuôi hai người lớn hơn một chút, thuyết phục Thủy Hoàng tuyển một người tư chất rất tốt làm hoàng đế, một người ban đất phong vương, ai ngờ hai người từ nhỏ đều có thiên tư thông minh, văn võ tương đương, cùng với hiểu chuyện sẵn sốc. Sự tình trái nói phải bần, liền kéo dài tới tình trạng không thể văn hồi. Hai người quả nhiên là một đôi song sinh, đã tâm cùng mưu lược cũng là tương xứng. Thời điểm hai mươi tuổi, bọn họ âm thầm bồi dưỡng thực lực lần lượt động tay động chân, trải qua tranh đấu gay gắt, không chỉ có tiêu hao thực lực trong nước, còn làm cho gian tế địch lên vào nước, có khi tranh đấu này làm cho đất nước đang phát triển đến bị hủy hoại. Thủy hoàng đế khi đó cũng bệnh nguy kịch, Hoàng hậu lại không có khả năng giải quyết, hết thầy cơ hồ đã thành cục diện chết. Đúng lúc này, Thánh nữ xuất hiện không có người nào biết nàng xuất hiện như thế nào, chỉ biết là nàng tâm như Bồ Tát, xinh đẹp như tiên nữ giáng trần lại thông minh quả quyết, tự mình thuyết phục hai vị hoàng tử tạm thời buông tha tranh đấu, lại trợ giúp bọn họ trừ gian tế, đáp ứng nguyện vọng của dân chúng, giữ gìn hòa bình, cuối cùng vì trị bệnh ôn dịch ở phía nam nên mệt nhọc quá độ, cứ thế hai mắt mù.”

“Không phải là vì tể trời sao?” Ta hỏi. “Tương truyền tuy có tể trời, cũng lấy hai mắt hiến tế. Nàng hai mắt là vì làm lụng vất vả quá độ không nghỉ ngơi nên bị mù.” Dâm tặc tiếp theo nói, “Sau này đại lục hòa bình trở lại, Thánh nữ muốn quy ẩn.”

Ta nghĩ đến lời kể của người vừa rồi, “Bởi vì đại hoàng tử thích nàng?” “Xem như vậy! Phải nói là thích đến điên cuồng. Theo truyền thuyết đại hoàng tử ở trước mặt trăm quan quý xuống cầu Thánh nữ cùng hân sống chết, cùng tồn tại lời thề cùng nàng cả đời không xuất hiện ở đế đô, cả đời bảo hộ Đại Xương.”

“Vậy Thánh nữ thích hân, nguyện ý cùng hân cùng một chỗ sao?”

“Chuyện này... Có người nói nàng thích hân, có người nói không thích, còn có người nói nàng thích tình cảm chân thành cùng quyền lực của nhị hoàng tử. Bất quá cuối cùng, không ai biết nàng đi đâu. Thánh nữ nói đến cùng, cũng chỉ là cá nhân thôi, là người bị vận mệnh bài bố. Chỉ là sau này, xuất hiện một cái Ngự Tông. Đế đệ lên làm vua, mà ca ca chương quân Ngự Tông, Ngự Tông thoát khỏi quyền cai quản của quốc gia mà độc lập xuất hiện, cũng lấy duy trì bảo vệ yên bình xã tắc làm nhiệm vụ của mình. Chính là vĩnh viễn không thể chen chân để đổ. Mà hoàng thất từ đây về sau cũng có vấn bản rõ ràng quy định, trong hoàng tộc nếu hoài thai song sinh, sẽ ở khi sinh ra giết đứa thứ nhất.”

Hoàng thất... Hai đứa con..... Mấy thứ này ta đều nghe qua, nhưng là mãi đến khi liên hệ cùng bí mật này, mới cảm nhận được trong đó có vị sát phạt. Ta hơi hơi run rẩy, nhưng lại cảm thấy thời tiết tháng năm có chút lạnh lẽo. Vuốt vuốt ly trà ấm áp trong tay, hồi tưởng chuyện xưa, cuối cùng cảm thấy trong lòng phiền muộn, đến nỗi đến tận cùng phiền muộn cái gì cũng không hiểu hết. Mở miệng, cũng không biết nói nên tiếp tục nói cái gì.

Dâm tặc thấy ta an tĩnh lại, nhéo nhéo ta mũi ta, nói “Một hồi về nơi vừa rồi, ta giúp ngươi dịch dung, như vậy là không cần mang theo mũ sa. Thật vất vả mới được đi ra ngoài chơi, cười một cái, nương tử!” Ta xem hân mắt trong vắt ý cười, nhìn không được cũng lấy tay điểm điểm mũi hân, cười nói, “Đã

biết, công tử!” Hần thuận tay bắt lấy ngón tay ta, cho vào miệng khẽ cắn mút, cảm giác tê dại từ ngón tay từng chút từng chút một lan tràn toàn thân, không biết là do xuân dược hay là bị ánh mắt hần mê hoặc, chính là một cái hoảng hốt, ta ý thức được chính mình lập tức ảm ướt. Đây là từ lâu, bên cạnh còn có nhiều người như vậy, ta lập tức muốn rút tay ra, nhưng là dâm tặc thân nhiên tự đắc, ta vì sao tránh bị ôm lấy cũng không được. Một kẻ không thành lại sinh một kẻ, ta ho nhẹ một tiếng, dùng thanh âm vô cùng nghiêm túc hỏi hần, “Liên quan đến quan hệ giữa ngươi và sư phụ, liên quan đến thân phận hái hoa tặc, liên quan đến y thuật, ngươi có thể chỉ điểm cho ta?”

Dâm tặc xem bộ dáng ta không giống vui đùa, thành thành thật thật đem ngón tay buông ra. Hần suy tư một hồi, cau mày nói, “Kỳ thật ta...” Chính vào lúc này một người “Ba” một tiếng bị ném tới bên cạnh bàn.

Trước mắt nhoáng lên một cái, dâm tặc đã chắn bên người ta, mũi lụa trắng cũng vì hần bay nhanh nên rớt xuống, mà tiểu nhị vừa rồi bùng rượu và thức ăn cho chúng ta nằm trên mặt đất kêu la rên rĩ. Một đại hán say rượu từ lâu hai phi thân xuống, lắc lắc rơi xuống bên cạnh bàn chúng ta. Lập tức lấy mũi chân khơi mào tiểu nhị cảm, hỏi “Vừa rồi ngươi nói mỹ nhân ở trong này?” Tiểu nhị bị rơi chết khiếp, làm sao còn khí lực đáp lời, đại hán kia làm bộ giờ chân đá hần, ở cuối cùng ngừng lại, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm dâm tặc. Đại hán đối với dâm tặc nói, “Quả nhiên... Ồ... Là mỹ nhân tuyệt sắc, Aha, thật lâu không nhìn thấy mỹ nhân như vậy”, tùy sau đó định thò người ra xem ta, trong miệng còn không ngừng nói “Tiểu huynh đệ xoay người cái, làm cho... Ồ... Ca nhìn xem thế nào.” Hần mắt cũng chưa nâng liền đem tiểu nhị đá đến một bên, cười hi hi nhìn dâm tặc, lại muốn vén lụa trắng muốn xem mặt ta. Trong lòng ta buồn nôn, đang muốn lách mình tránh ra, lại nghe phịch một tiếng, đại hán ngã xuống trên sàn, một chiếc đĩa cắm mặt trên búi tóc, vết máu theo chiếc đĩa uốn lượn xuống. Ta kinh ngạc nhìn về phía dâm tặc. Hần lấy tay phui phui tay áo, thần thái cũng không biến hóa, chỉ nhìn vài người đi theo đại hán xuống lầu, mở miệng nói, “Mang theo hần rời đi”. Có vài người nói giận đùng đùng phía sau đại hán lại không dám tiến lên, nâng trước đỡ sau nâng lên ngã xuống đất đại hán, chạy trời chết ra ngoài.

Sau một trận lộn xộn, mất thất tiếng người bỗng nhiên ngừng, một lát sau một trận ồ lên. Có kẻ nhát gan vội vàng tính tiền rồi đi, kẻ gan lớn đồ Ly rượu, chạy đến gần xem, trên đường lại bị người khác lôi đi, trong miệng nói xong, “Hiện đệ chạy nhanh đi, này náo nhiệt người cũng nhìn xem!” Mọi người chạy hỗn loạn, quán rượu lập tức trở nên trống rỗng. Những người đó vừa rời đi, chuông quầy cùng vài tiểu nhị đã đến nơi này, một bên hướng chúng ta xin lỗi một bên đem tiểu nhị mặt mũi bầm dập không ngừng rên rĩ nâng lên. Chuông quầy nói với dâm tặc, “Khách quan có điều không biết, Uông Lương Tài kia là tên lưu manh nổi tiếng quanh đây, có... Đoạn tụ chi phích. Hần là tay chân của Thanh Sam,” hần hạ giọng, “Là cậu em vợ của Lễ bộ Thượng Thư, không thể chọc, mời khách quan cẩn thận.” Dâm tặc gật gật đầu, giúp bọn họ nâng tiểu nhị ngồi dậy ở một bên, tay nhanh nhẹn điểm xoa bóp mấy chỗ trên người hần, lại xuất ra một viên thuốc ép hần ăn. Tiểu nhị run rẩy mồ hôi, mọi người lúc này mới thở dài một hơi đầy nhẹ nhõm.

Đúng lúc này chỉ nghe một trận ồn ào, hai người hầu rời đi vừa rồi mang theo một đám người mặc áo Thanh Sam tới quán rượu, như vậy đây chính là người “Thanh Sam giúp”. Nam nhân cầm đầu mặc sắc sỡ, hần nâng tay ngăn trở những hạ nhân đang định tiến lên từ phía sau, tiến lên phát tay áo đối dâm tặc vì cục nhất cung, nói “Tại hạ Thanh Sam giúp Quảng Lộc, không biết hạ nhân chúng ta vì sao chọc tới tráng sĩ”

Dâm tặc không có trả lời, mở “ba” một tiếng nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt, nói “Loại này có chút tài mọn hạ độc, còn dám đến trước mặt ta khoe khoang” Tên đối diện nghe vậy lập tức biến sắc, đầu tiên là đại lực huy tay áo, rồi sau đó giờ kiếm hướng ta đâm tới. Ta tháo xuống mấy hạt nhỏ ném về phía hần thuận tay rút nhuyễn kiếm trong thất lưng định xông lên trước. Dâm tặc một tay giữ chặt ta kéo ra phía sau, một tay đem cây quạt gấp lại, lách mình cùng Dư Quảng Lộc đánh nhau. Người nọ phải đánh trái tránh, khắp nơi sát chiêu, dâm tặc đứng nguyên vị trí cũng không động, chính là lấy cây quạt khinh chán, lại chiếm thế thượng phong. Ta xem động tác hần vô cùng nhẹ nhàng nhưng là chiêu nào cũng chỉ vào chỗ yếu của đối phương, thân thủ rất là xảo diệu. Kia Dư Quảng Lộc dần dần chống đỡ hết nổi, sắc mặt càng ngày càng đen tím, oán hận lại không có biện pháp tiến lên. Hần xi một tiếng khinh miệt, quát to, “Đều lên cho ta” Rất nhiều tên áo xanh xông tới, đem chúng ta vây chặt ở góc. Dâm tặc tựa hồ cũng không để vào mắt, cùng Dư Quảng Lộc so chiêu đồng thời chặn những kẻ đang tiến lên.

Đang lúc ta xem vui vẻ, nghe được dâm tặc hô to một tiếng, “Cẩn thận!” Dư Quảng Lộc sử dụng chiêu thức cùng chết, lấy vai trái đón dâm tặc một phiến, tay phải ngay sau đó đem kiếm đâm tới ta. Ta vội vàng trốn nhưng chậm đi một bước, bả vai bị kiếm đâm vào một chút. Dâm tặc thấy ta bị thương sát khí nổi lên, một tay ôm chặt ta một tay cầm nhuyễn kiếm của ta, hướng Dư Quảng Lộc đâm tới. Người nọ vừa mới bị đánh trúng, trốn tránh không kịp bị dâm tặc một kiếm đâm trúng, miệng phun máu tươi ngã xuống. Nhân mã phía sau thấy hần bị đánh gục, nhất thời đều ngậm ngậm cả người. Ta xem dâm tặc lấy kiếm có ý định đánh lần nữa, vội vàng giờ tay. Việc nhỏ này không đến nỗi dẫn đến cái chết của những kẻ kia. Những người đó đều phản ứng lại đây, kêu “Giết người” hướng ra phía ngoài chen chúc mà đi. Ở góc tường vài tên tiểu nhị chạy theo, chuông quầy sợ tới mức vừa run run vừa nói “Này nên làm sao đây?”

Dâm tặc đem ta kéo đến trước mắt, nhìn cánh tay ta. Ta lúc này mới phát hiện mình chảy không ít máu. Hần lấy ra một cái chai xoa thuốc cho ta, lại từ trong áo đưa ra một miếng vải mềm băng bó cho ta. Còn chưa kịp nói chuyện, đã bị thanh âm huyền ảo thu hút, hướng ra phía ngoài nhìn, mắt thấy rất nhiều quan binh đi theo một cái người mặc áo xanh hướng từ lâu chạy tới, ta giữ chặt dâm tặc nói, “Vẫn là không cần kinh động quan phủ, bằng không bị Hoàng... phát hiện ta liền thảm.”

Dâm tặc gật đầu, dịu ta xoay người định đi lên lầu hai, lại nghe một tiếng thét kinh hãi “Thánh nữ đại nhân!” Ta trở lại vừa thấy, đúng là người kẻ chuyện vừa rồi. Hần ánh mắt nhìn ta thẳng tắp, mang theo năm phần thành kính năm phần kinh ngạc, kia nguyên bản mặt vô cùng bình thản, giờ đôi lông mày hơi lộ quang, sâu thẳm “Dâm tặc”, ta trở lại hỏi, “Hần vừa mới bảo ta cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Dâm tặc kinh ngạc nhìn nhìn người kể chuyện, nói, “Không có gì, chúng ta chạy nhanh đi!” Dứt lời liền kéo ta hướng lầu trên chạy đi. Phía sau chợt lóe, một thỏi bạc văng vàng rơi xuống trong tay chuông quỳ. Quán rượu lầu hai đều là gian phòng trang nhã, dâm tặc không có chút do dự lôi kéo ta chạy đến một gian phòng bắc, nguyên lai có cửa sổ hướng từ lầu hậu viện. Ngoài cửa sổ là một gốc cây Bạch Dương xanh um tươi tốt, dâm tặc dừng lại ôm lấy ta vận khí nhảy đi ra ngoài, văng vàng rơi xuống thân cây.

Phía sau không ngừng truyền đến tiếng ồn ào, một cái thanh âm khàn khàn càng rõ ràng hơn cả, “Thánh nữ đại nhân, đợi ta với!” Thanh âm kia giống cát đá ma luyện lộ tai, nói không nên lời, thê lương, làm cho ta không khỏi quay đầu. Chỉ thấy hần dâm nát cửa sổ phía dưới, một tay vịn khung cửa sổ, tay kia thì không ngừng huy động, cả người lắc lắc, làm cho người ta nhìn liên kinh hãi. “A, hần muốn ngã xuống !” Ta giữ chặt tay áo dâm tặc, hô, “Cứu cứu hần đi !” “Cô gái ngốc nghếch, ” dâm tặc ôm chặt ta, nói, “Hần nội công không dưới ta, ngã xuống cũng không có việc gì” dứt lời phi thân nhảy tới mái hiên của lầu lầu , hướng phía trước chạy đi.

“Bọn họ ở trên kia! Đuổi theo!” Phía dưới quan binh thấy chúng ta, vội vàng triệu tập nhân mã hướng về phía chúng ta chạy tới. Phía sau một cái bóng đen cũng nhanh chóng chạy vội đến, vừa chạy vừa thê lương cao giọng la lên, “Thánh nữ đại nhân, ta đến đây!”

Quả nhiên, ta nhìn nhìn dâm tặc, người này thật đúng là cao thủ. Dâm tặc ở trên nóc nhà như gắm trên đất bằng, chạy khoảng chừng có một nén hương, phía sau quan binh đã không thấy bóng dáng, vừa vận thư sinh phía sau lại tổng cũng đã không xong(???-bỏ tay với ý này). Người nọ thật sự là kỳ quái, rõ ràng kiễng chân ngã trái ngã phải, nhưng là mỗi một bước đều đáp trên nóc nhà một cách kì lạ. Hần một đường tiến đến chúng ta càng ngày càng gần, hé ra nước mắt kích động trên mặt, chỉ trong vòng một thoáng sẽ bắt kịp. Dâm tặc xà môi cười nói, “Cái này biết giang hồ hiểm ác đi!” Nói xong ông tay áo vung lên, một cổ bột phấn màu trắng theo gió bay đến người ở phía sau. “A! Người dụng độc!” Thanh âm khàn khàn cao giọng hô, chỉ nghe “Ba” một tiếng, sau đó chính là tiếng chó sủa từ trong viện truyền đến. Ta quay đầu nhìn lại nóc nhà, thư sinh vcuối cùng ngã xuống.

“Yên tâm, không phải độc dược, ” dâm tặc tựa hồ nhìn thấu tâm tư của ta, “Tiểu Tiểu gì đó, giáo huấn một chút hần thôi.” “Vậy chúng ta đi đâu?” Phóng mắt nhìn lại tất cả đều là sân, ta hoàn toàn phân không rõ phương hướng . “Phòng chừng bốn cửa thành đã bị quan binh canh giữ, ta mang ngươi đi địa phương tuyệt đối an toàn.”

Ta xem trước mắt Tú Lâu, son phấn thom phức nồng nặc. Nếu như “Hồng Tụ chiêu” ba chữ to dài to lựa đồ giảng khắp nơi còn không rõ, kia trên lầu một loạt nữ nhân trang điểm xinh đẹp cùng nam nhân nói nói cười cười đã nói lên tất cả. Tuy rằng chưa bao giờ chân chính xem qua, nhưng là “Kỹ viện” hai cái chữ to hiện lên ở trước mắt. Người phụ nữ phong tao mời gọi liếc mắt khách nhân vào cửa, mặt đầy phấn theo biểu tình mặt tươi như hoa tuôn rơi rơi xuống, nhìn xem ta cứng họng. Nuốt một ngụm nước miếng, ta hỏi dâm tặc, “Kỹ viện, đây là địa phương tuyệt đối an toàn?”

Từ trước chỉ trong thoại bản nói đến nơi này, chẳng lẽ hôm nay có thể đi vào xem sao? “Không phải nơi này.” Hần gặp ta biểu tình nóng lòng muốn thử nở nụ cười nửa ngày, lôi kéo ta vào bên trái tường viện. Quẹo trái quẹo phải đi tới trước một cái cửa nhỏ, dâm tặc nói, “Chúng ta đi cửa sau.” Sau đó ôm ta thả người nhảy tới trong viện màu tím. Viện này so sánh với phía trước mà nói xem như thanh tịnh, chính giữa là một cái bồn hoa không nhỏ, loại hoa cỏ cũng hồng hồng xanh xanh phía trước này rất có phong phạm nữ tử. Tú Lâu ba tầng tất cả đều là phòng riêng, hình như là chỗ nữ tử nghỉ ngơi. Từng phòng phía trước đều lộ đèn lồng màu đỏ, nhìn lại thấy rất vui mừng. Không kịp xem nhiều, dâm tặc liền mang ta nhảy vào một cái phòng hơi lớn trên lầu hai, hần hai tay nhẹ nhàng ở cửa phòng đưa nghịch một hồi, nhẹ nhàng đẩy, mở ra cửa phòng. Hần ngón tay dựng thẳng ở trước miệng thở dài một tiếng, liền lôi kéo ta phóng nhẹ cước bộ rồi đi vào.

Trong phòng trang trí so với tường tượng của ta thì thanh lịch hơn, án tượng đầu tiên là cái bàn gỗ lim giữa phòng. Bên cạnh bàn, hai chiếc ghế dựa trái gấm vóc tốt nhất, trên bàn bày một bộ chén sứ trắng noãn tinh xảo, bên trong không có nước trà. Một bình phong đem phòng chia làm hai nửa, đi qua bình phong, hé ra giường lớn cơ hồ chiếm hơn phân nửa diện tích, gió nhẹ thổi qua, vài màn nhẹ nhàng lay động, hé ra khuôn mặt nữ tử đang ngủ say. Có người! Ta thiếu chút nữa là lên, may mắn dâm tặc nhanh tay lẹ mắt bưng kín miệng ta.

Đúng lúc này cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, một thanh âm nhẹ giọng nói, “Tiểu thư tỉnh tỉnh, Lý công tử bọn họ đến đây, người đứng lên tiếp khách cho má má!” Dâm tặc nhanh tay lẹ mắt, lôi kéo ta núp dưới giường. “Di, vừa rồi rõ ràng thấy bóng người, chẳng lẽ là hoa mắt ?” Chỉ thấy một đôi giày thêu vòng qua bình phong đi đến, chủ nhân đôi giày nghi hoặc lăm lăm lầu bầu. Ta ở dưới giường thờ cũng không dám thở mạnh, sợ bị nàng phát hiện. Chính vào lúc này đình đầu ván giường một trận lung lay, thanh âm một nữ tử trầm trầm sáng giọng, “Sớm như thế đã tới rồi, thật nóng nực.” Nhân cơ hội này ta mới vội vàng thở hắt ra một hơi, lại cảm thấy tình cảnh hiện tại cùng dâm tặc nằm úp sấp ở dưới giường thật phần buồn cười. Giày thêu kia đi đến bên giường, sau đó chính là một trận thanh âm tuôn rơi, tưởng là nàng kia mặc quần áo, phỏng chừng mặc xong là có thể đi ra ngoài. Ở dưới giường nằm úp sấp một hồi, ánh mắt đã thích ứng hoàn cảnh hắc ám này, ta lấy một bộ “Hoàn hảo hoàn hảo” ánh mắt nhìn về phía dâm tặc, lại suy sụp xụi mặt khi một thanh âm vang lên. “Tiểu Hạnh nhi, tiểu tâm can, không cần mặc quần áo, ca ca tiến vào !”

Một đôi giày màu đen theo thanh âm nam nhân nói nói càng ngày càng gần, cuối cùng đến bên giường. “Ngô...” Theo một tiếng nữ tử khinh ngăm cửa phòng vội vàng bị đá ra, trong phòng bây giờ còn tất cả bốn người, trên giường một nam một nữ, dưới giường cũng là một nam một nữ. Một trận gấn bó giao hòa cùng thanh âm thờ dốc quá to, đôi giày màu đen bị đá văng ra, người nọ nóng nóng khó dần nổi hiện lên giường. Ván giường bởi vì thừa nhận sức nặng mới phát ra âm thanh rất nhỏ dất chỉ, tâm ta cũng bất ổn theo. Bất đắc dĩ nhìn nhìn dâm tặc, loại tình huống này muốn làm sao đây? “Ấn, chán ghét !”

Trên giường thanh âm nữ nhân vừa mềm mại vừa nhu nhược, ngọt ngào làm cho người ta xương cốt đều ngứa ngáy. Một tiếng kinh hô mềm nhũn, xoạt xoạt tiếng cời trang phục vang lên, một kiện lại một kiện quần áo rơi xuống, tiếng nam tử thờ dốc cùng tiếng rên rỉ của nữ tử dần dần to lên. Dưới giường không gian tại đây có vẻ càng ngày càng chật chội, bên người nam nhân tiếng hít thở ở bên tai càng rõ ràng. “A! Hảo ca ca, người ăn ngực ta làm cái gì... Ô... Hảo ma ” Âm thanh rên rỉ và lời nói dâm dăng làm cho ta đỏ mặt, đồng thời trong đáy lòng lại sinh ra một tia khát vọng kỳ dị. “Ngô... Bên trái cũng muốn, dụng lực, hảo ca ca...” Tiếng bẹp bẹp mứt vào rõ ràng với tiếng nữ tử hờn dỗi phát ra rõ ràng, ta hô hấp càng ngày càng dồn dập, thân thể cũng càng ngày càng nóng. Dâm tặc lại không có gì khác thường. Kia hai người động tác càng trở nên dồn dập hơn, tuy rằng không nhìn thấy bọn họ làm cái gì, nhưng là ván giường rung động kịch liệt cùng tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn làm cho ta miên man bất định. “A... Ca ca... Thật cứng rắn...”

Ba ba phát thanh theo thanh âm từ trong xương tủy vang lên, ván giường trước nay chưa có vang lên đến, ta sớm một chút mặt đỏ tai hồng, tim đập như muốn vỡ ra. “Ngô...”

“Hư... Đừng lên tiếng” dậm tắc một tay nắm tay ta, ta sợ tới mức thiếu chút nữa kêu sợ hãi ra tiếng. “A, không được, ” hần nhẹ giọng ở bên tai, “Ta còn sợ người lên tiếng ” Ngón trở vói vào trong miệng, dậm tắc nói, “Như vậy thì tốt rồi “

“Ngô...” Ngâm ngón tay trong miệng khiến cho ta không thể nói chuyện, còn không thành thật vuốt phẳng đầu lưỡi. Mà tay kia thì xẹt qua quần áo, đụng đến quần lót phía dưới.

“Xuy...” Nam tử bên người phát ra một tiếng cười khê, “Đã muốn ướt đầm.” Ta đem hai má đỏ bừng chuyển qua một bên, hai má bắt đắ dĩ lại bị bàn tay to chế trụ. “A... A... Thật thô... Thật lớn... Sáp chết ta...” “Tao hóa, người không phải nói thích nhất dương vật lớn của ta sao, hả?” Nam tử thanh âm trầm thấp rít gào, cùng với thanh âm càng lúc càng nhanh. Ta tay chân sớm tê dại, không biết là vì được tính còn hay là vì trường hợp kích tình này, mềm yếu vô lực, nếu không phải có dậm tắc ngón tay, ta chỉ sợ thật sự rên rỉ ra. Dậm tắc ngón tay ở trong miệng trêu chọc cái lưỡi, trừ lần đó ra lại không có động tác khác. Hai mắt có chút sưng mù, cái lưỡi cũng bị đùa bỡn chết lặng, mặt dịch theo ngón tay quấy không ngừng uốn lượn xuống, toàn thân đều nóng lên.

“A... Hảo thích... Sáp ta... Hung hăng sáp ta...”

“Tao hóa, xem ta vì sao sáp chết người!” Một âm thanh vang lên”A!- tiếng nữ tử kêu sợ hãi “Người muốn bẻ gãy ta, nha! Quá sâu !” “Ba, ba” thanh âm đánh vào thân thể vang lên, “A, người vì sao đánh ta... Người phá hư... A...” “Muốn đánh người mới thích... Ta chính là thích vừa sáp người vừa đánh người móng trắng nõn !” Hai loại “Ba ba” xen kẽ cùng một chỗ, làm cho ta bản năng vượt ra ngoài cảm nhận, mang theo tiếng nước là thanh âm nhục bông nam nhân cắm vào trong tiểu huyết, càng vang dội là thanh âm tay hần phát cái móng.

Hai sư phụ cũng thường đối đãi ta như vậy. Không bọn họ càng thêm quá đáng, bọn họ đem ta treo ở chỗ cao, bốn phía đều là gương, bọn họ một trước một sau phân biệt chiếm cứ hai cái lỗ nhỏ trên người ta, vừa ra sức rút ra chọc vào vừa vỗ mông ta. Mà ta bị bắt nhìn chính mình ở trong kính bị ôm thẹn thùng, còn có bộ dáng khốc vì bị đùa bỡn đến cao trào. Lần đầu tiên thời điểm bọn họ phát mông ta, còn tưởng rằng bọn họ thật sự đánh, thiếu chút nữa dọa ta khóc, sau đó liền cảm nhận được tư vị trong đó. Nhưng ta chưa bao giờ nói thích.

Nhắm mắt lại, cảnh tượng lại rõ ràng hiện ra trong đầu: cây đuốc hừng hực thiêu đốt, trong sâu thẳm thăm nghĩ, cảnh tượng ở phủ công chúa bị đè ở phía dưới, bị các sư phụ đùa bỡn. Vô số lần hoan ái đã làm cho nơi đó có không giống hương vị ái muội người thường, cùng nơi này tương tự, lại bất đồng. Một lần lại một lần, hai cái sư phụ ở chỗ này ôn nhu, lạnh như băng, thô bạo kinh hoàng đối đãi ta. Toàn thân dần dần cứng lên, hô hấp càng ngày càng dồn dập, tiểu huyết cũng co rúm đứng lên, mặt dịch theo hoa huyết không ngừng chảy xuôi đi ra. Bên tai phát thanh hòa tiếng gào làm cho ta giống nhau đặt mình trong cái trường hợp kia, tiếng kêu cùng trong trí nhớ chính mình xen kẽ cùng một chỗ, phân không rõ người nào là nàng, người nào là ta trong trí nhớ.

“Muốn sao?” Dậm tắc bỗng nhiên đem mặt yêu mị tới gần ta, ngón tay vuốt ve đem mồ hôi trên đầu ta lau, “Muốn hay không ta cũng như thế sáp người?” Ta mở to mắt, xem hần ngón tay theo trong miệng đi ra, tha ra một sợi tơ thật dài, trong suốt. Trong đầu thậm chí không còn nhiều thanh tĩnh, các loại cảnh tượng không ngừng thoáng hiện, có rất nhiều rất nhiều thanh âm gào thét càng ngày càng rõ ràng. Ta nghĩ đến chính mình muốn nổi điên. Mà nam nhân bên người lại thanh tĩnh thật sự, hần cúi người ở ta bên người, đôi môi đỏ mọng mềm mại đáng yêu mở rồi đóng, thanh âm như dụ dỗ, “Muốn liền nói cho ta biết.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Dậm Tắc, Chúng Ta Ở Dưới Thật Thẹn Thùng

“Người...” Ta vừa thẹn lại cảm phần nhìn hần, rõ ràng muốn lại không mở miệng được, lý trí cùng dục vọng lập lại rối rắm, làm cho ta không biết nên làm thế nào cho phải, cuối cùng vẫn là xoay người không để ý tới hần. Thân thể phản ứng càng mãnh liệt, ta cuộn mình thành một đoàn, mong muốn ức chế cảm giác tê dại toàn thân. Thân thể như là sốt cao không nhìn được run cầm cập. Một cái bàn tay to theo phía sau bịt kín miệng ta, thân thể cũng bị bao vây dường như dính sát vào nhau. Dậm tắc hô hấp nóng rực, dọc theo phía sau tai ta đem tác tác đốt cháy. Hương vị độc đáo thuộc về hần đem ta thần chí tăng tăng bao phủ, không lưu một tia đường sống. Thất lực bị một cái vật càng thêm nóng rực, cứng cựa vào sinh đau, lại sinh sôi theo chỗ kia bật ra khát vọng, nháy mắt lan tràn toàn thân. Trong lòng biết, hần từ lâu nhìn không được.

“Đưa ngốc, ” một bàn tay vuốt ve vành tai, “Vì sao vẫn là thẹn thùng như thế a, ta đây liền không khách khí !” “Ngô...” Khác với sự ôn nhu trong quá khứ, hần chuyển đầu ta qua, trực tiếp hôn hướng về phía cổ ta — không, không phải hôn, quả thực chính là một con sói hoang đối bụng ba ngày cắn con mồi. Răng nanh một tắc một tắc chà đạp da thịt trên gáy, mỗi ngó ngoách đều tỉnh té xẹt qua.

“Thơm quá... Tê Nhi thơm quá...” Dậm tắc tay buông miệng ta, chuyển qua dùng tay phải cời quần áo ta ra. “A... Không được...” Ta vội vàng né tránh hần hướng đến môi đỏ mọng, nhỏ giọng nói, “Còn có người khác.” “Người xác định?” “Xác định...” “Tốt, ” hần trong mắt hàm chứa dục vọng, hần không thể lập tức đem ta nuốt vào, “Vậy thì mặc quần áo làm.”

“Người... Ta...” Không kịp nói chuyện, đã bị cái miệng của hần vội vàng hôn xuống, bàn tay to từ dưới mặt vói vào trong áo dài kiểu nam nhân, vuốt ve

(mông) cánh hoa mẩn cảm. “A... Ca ca... Ta muốn đến...” Trên giường nữ tử đột nhiên cất cao thanh âm, giường lay động càng thêm mãnh liệt, “Tiểu yêu phụ, ta lợi hại hay không, àn?” “Ca ca... Ca ca thật là lợi hại... Ta muốn tới... A...” Thanh âm vừa xong làm cho chúng ta cùng sùng sốt, vừa mới chìm đắm ở trong kích tình ta thiếu chút nữa quên mất mặt trên có hai người tồn tại. “Muốn sao?” Hân liếm cắn lỗ tai ta, ý xấu thổi khí truyền vào tai, thanh âm trầm thấp cơ hồ dán lên vành tai phát ra, chấn động ta tiếng lòng, “Muốn ta cũng hung hăng sáp người, cho người dục tiên dục tử sao?”

Tưởng muốn cự tuyệt lại phát không ra tiếng, toàn thân sớm khát vọng làm ta muốn điên mất, tựa như cỏ nhỏ lâu hạn, mỗi một tác đều ở khát vọng bị tưới dễ chịu. “Người... Ta... Ta muốn...” Cắn môi cúi đầu phát ra âm thanh, tùy hậu liền thẹn thùng cái ở chính mình mặt. “Nghe không rõ a... Tiểu Tê Nhi” giọng điệu mang theo một tia bồn chồn, tiếng hô hấp dồn dập cũng đã không giấu diếm được. “Muốn... Nha!” Bàn tay to cách quần lót, gắt gao dán sát vào hoa huyết nơi đó. Bởi vì là nằm nghiêng, hai chân còn gắt gao khép cùng một chỗ, tay kia đột ngột tiến vào, làm cho cảm giác càng mãnh liệt hơn nữa. Quần lót sớm bị mật dịch thấm ướt đầm, lạnh lạnh dính dính dán trên da thịt non nớt, làm ta không tự giác phát ra một tiếng than nhẹ. Vội vàng đem miệng mình bịt lại, tình hình trước mắt thật sự là làm cho người ta nổi điên a...

Giữa hai chân ngón tay sờ soạn toàn bộ Hoa Khâu hình dạng, khi hân va chạm vào điểm mẩn cảm nhất, ta toàn thân run lên, hút một ngụm lạnh khí. Dâm tặc phía sau phát hiện ta mẩn cảm, bắt đầu tập trung kích thích điểm này. Ngón tay cách quần lót ướt đầm, vòng quanh trần châu nhỏ đánh vòng, ta nhìn không thấy động tác hân, chính là cảm giác được toàn bộ quần lót ướt đầm trung gian đều bị kìm vào bên trong hoa huyết, mà tiểu trần châu cũng bị gắt gao vây quanh. Trần châu sớm sung huyết bành trướng giống như hạt đậu, to như vậy, bị hai cái ngón tay nắm, một chút một chút đè ép. Giống như là một cơ quan liên tiếp, hân sờ, cả người ta liền run lên. Lại đau lại ngứa lại ma lại thoải mái. “Đừng ngừng, tiếp tục như thế này!” Ta nội tâm âm thầm cuồng hô, lấy vật áo nhanh che miệng mình, sợ thanh âm không chịu khống chế bật ra khỏi miệng.

Thanh âm bị chính mình gắt gao kìm ở miệng, làm cho thân hình trở nên càng thêm buộc chặt. “Án!” Trần châu bị ma sát, đồng thời tiểu huyết khẩu cũng bị gắt gao! Kia ngón tay cứng rắn hướng về phía trước một đường, coi như hạ quyết tâm muốn đẩy quần lót vào huyết đạo. Không cần, như vậy liền nhiều lắm! Hai cái mẩn cảm bộ vị đồng thời bị kích thích, trên đỉnh đầu không ngừng phát ra rên rỉ âm thanh, làm cho ta rốt cuộc nhìn không được một trận cuồng loạn co rút lại, không tiếng động ý ở tại hân trong lòng.

“Như thế đã ra sao? Ta cái gì cũng chưa làm đâu, tiểu Tê Nhi.” Dâm tặc cũng không có bởi vì cao trào run rẩy mà dừng tay, ngược lại càng thêm dùng sức hướng vào phía trong ấn xuống, “Như thế mẩn cảm, nguyên lai Tê Nhi thích trước mặt người khác làm a!” “Thế nào... Có...” Ta bị thỉnh linh xảy ra cao trào tra tấn dục tiên dục tử, căn bản không có càng nhiều khí lực để nói. Dâm tặc nhắc nhở làm cho ta ý thức được chính mình còn ở dưới giường, mặt trên thanh âm cuồng loạn rên rỉ đều làm cho tình cảnh trở nên vô cùng rõ ràng. Cảm giác làm tình ở chỗ có người lạ mặt làm cho thủy triều vừa mới ngăn chặn lại lan tràn, đem lý trí ta hoàn toàn bao phủ.

Chương 48: Dâm tặc, muốn ta chính mình tạo ra nơi đó? (Cao H, hạn)

“Không cần... Không cần...” Không cần xoa bóp hoa huyết, sẽ bị bóp đến hư... Vài dẹt ướt đầm cùng ngón trỏ tiến nhập thịt ở phía trong, đem khe nhỏ biến lớn, tay thô ráp đè ép da thịt vô cùng non nớt. Ta đau khổ vô lực, mặc hân ôm vào trong ngực từ phía sau, một lần một lần nhẹ nhàng xoay tròn, một lần lại một lần vô tình dùng vài dẹt kích thích.

“Tiểu Tê Nhi, muốn cái gì đó thô to hơn cắm vào sao?” Hân thanh âm khàn đặc vuốt ve cổ ta, làm cho ta một trận giật mình. Toàn thân da thịt đã sớm tỉnh lại, chính là chỉ cần đụng vào đều mang đến kích thích mãnh liệt. “Không” “Người!” “Hư...” Lấy ngón tay đè môi ta lại, hân thế nhưng, cứ như vậy đem quần lót phía dưới vạch ra tìm tới.

“Ngô...” Vài dẹt xâm nhập hoa huyết khiến mọi cảm quan của ta đều bị tê liệt, phút chốc bị rút ra, ma sát dẫn đến một trận tê dại. Một lượng lớn mật dịch theo quần lót ẩm ướt chảy ra, theo từ mông tích tích rơi xuống. Mảnh vải ẩm ướt đưa đến trước mắt, vốn là màu xám nhưng bị mật dịch thấm thành thien hắc ánh sáng, còn có mật dịch một giọt một giọt nhỏ xuống phía dưới, mang theo dâm mỹ hương vị. Cái gì đó vừa rơi xuống cứ như vậy bị ngón tay trắng nõn nắm bắt, xảy ra trước mặt ta. Dâm tặc ghé vào vai ta, “Người xem, ướt đầm, nước đều nhỏ đến đây, thực đáng tiếc.”

Sau đó hân vươn đầu lưỡi, liếm tại mảnh vải ẩm ướt. “Thật ngọt, thơm quá”. Đầu lưỡi hồng nhuận ở mật dịch phía dưới chậm rãi nếm thử, bởi vì dục vọng mà hai mắt đều sáng rực lên, không hề chớp mắt nhìn ta. Quá dâm mỹ... Cũng quá mê người. Yết hầu khinh hoạt nuốt xuống nước miếng vừa rồi bị hồ ly dụ hoặc, ta bị hân cấp mị hoặc gây chết người.

“Tiểu Tê Nhi cũng muốn ăn?” Lời còn chưa dứt hân đã đem vài bộ ẩm ướt nhét vào miệng ta. “Ngô...” Ta có ý định lấy vật nọ ra, lại bị nam nhân đem hai tay chế trụ, thân mình bị kéo qua, hai tay cũng bị áp đến trên đỉnh đầu. Tinh ngọt tư vị tràn ngập ở trong miệng, mỗi lần hô hấp hương vị liền càng thêm rõ ràng — đó là dục vọng cam thuần, ở trên người không thể hạ nhiệt độ chỉ càng thêm khát, chỉ làm cho ta càng thêm nóng rực. Ngón tay theo vài bộ ẩm ướt vói vào miệng, ở trong miệng càn quấy, hân ghé vào bên tai ta nhẹ nhàng nỉ non, “Mật dịch của người là xuân dược mạnh nhất, ta uống xong, người cũng uống, phía dưới sẽ cho người giải được...”

“Ngô...” Bởi vì quần lót đều bị kéo ra, toàn bộ hoa huyết đều bại lộ trong không khí, bàn tay to bao trùm tới đó, làm cho ta theo bản năng co rút lại. Dâm tặc không chút nào thương tiếc ban hai phiến đoá hoa lớn gắt gao khép kín ra, trong lúc đó lại lấy đầu ngón tay dọc theo trần châu cùng khe hở mẩn cảm nhất nơi hoa huyết hơi thổi mạnh, làm cho ta hai chân run run, toàn thân một lần lại một lần sợ run.

“Râm!” Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, ta cả kinh thiếu chút nữa kêu lên. Bởi vì trong miệng ngậm miếng vải ẩm ướt, chỉ kịp ô một tiếng, hoàn hảo. Cửa phòng sau khi mở ra, một người không nhanh không chậm đi đến. Từ bên trong có thể nhìn rõ ràng đến bình phong bên kia đôi giày màu đen tuyền chậm rãi tới gần. Lúc này nếu như cúi đầu, có thể dễ dàng nhìn đến chúng ta. Vừa rồi thời điểm người khác tiến vào cũng thật không ngờ sẽ đi tới nơi này, mà hiện tại tâm cuồng loạn nhảy nhót, sợ bộ dáng giờ phút này bị người xa lạ nhìn đến. Phía dưới quần lót bị vạch ra ngoài, da thịt tư mật bại lộ bên ngoài, bởi vì thẹn thùng mà kịch liệt co rút lại; trong miệng kề cận mật dịch trên vài dẹt, làm cho ta không thể nói ra lời; nam nhân ở trên người xoay xoay thoát quần chính mình, đem nhục bông thô to bại lộ ở tại bên ngoài. Chờ một chút, hân hân đang còi quàn? Hiện tại? Không được... Ta không dám phát ra âm thanh, lấy nhất mắt ý bảo hân không cần động dấy. Ai ngờ dâm tặc chẳng những không đứng yên, ngược lại lại làm thêm, đưa nhục bông của hân thô cứng rắn kề sát hoa huyết.

Ta nghiêng đầu nhìn đôi gầy kia vẫn đang tiến tới từng bước một, mà trên người cái kia nam nhân, thế nhưng bất vì sở động động chạm hoa huyết, nếm thử đem đầu đại nhục bóng nhét vào nhanh trí mật huyết lý đi. “Đừng...” Ta liều mạng lắc đầu, không cho hắn tiếp tục động, ai biết hắn chỉ liếc nhìn ta một cái, liền tiếp tục vùi đầu ra sức hướng bên trong dút vào. Cũng bị nứt vỡ ... Ta nghĩ đem tiếng kêu gao nuốt xuống, bởi vậy làm cho phía dưới càng thêm khản trương, dâm tặc dùng mọi cách cũng chen không lọt đi. “Thả lỏng,” trên người dâm tặc đã tẩm một tầng mồ hôi, hắn chuyển qua nhìn phía trên đầu, nhẹ giọng dụ dỗ, “Ngoan, mở ra, mở ra cho ta...”

Muốn... Mở cái miệng nhỏ kia ra sao? Kia thanh âm coi như ma rủa giống nhau, làm cho ta nhìn lại hắn, đó là một đôi mắt tuyệt mỹ, mang theo tia khát vọng. Bởi vì nhìn nhện khê cau mày, giống như đứa nhỏ ăn không đủ no nhìn ta. Giống như vui giống như giận, lại giống như làm nũng. Nhưng là, muốn vì sao mở ra? Hắn cười khê thả tay ta ra, hai tay đem ta kéo đến phía dưới, mãi đến khi va chạm vào... Mang theo Thủy tí mềm mại đóa hoa. “Chính mình tạo ra ta muốn đi vào địa phương kia.”

Ta sợ ngây người, ngây ngốc nhìn hắn, muốn làm rõ ràng ý tứ ta lý giải đúng hay không, mà hắn lại đem hai tay vuốt ve vành tai, không nhẹ không nặng vuốt ve. Kia ngón tay một chút một chút, không nhanh không chậm, đem lý trí trong đầu ta lung lay sắp đổ, bỗng “oanh” một tiếng, hắn lại nằm ở ta bên người, nói, “Lấy tay ra ta muốn đi vào địa phương kia...”

“A... A... Mã công tử, người vì sao giờ mới đến... A... Nhẹ một chút a ca...” Thanh âm nữ nhân kia đột nhiên cất cao, trên giường nam nhân hừ nhẹ một tiếng, “Tiểu yêu tinh, một người chơi, người còn ngại không đủ sao?” “Ca ca... A... Người... Chán ghét...” “Xuy...” Nam nhân vừa đến thanh âm lạnh lẽo nở nụ cười một tiếng, trèo lên giường. Ván giường đổi diện bởi vì đột nhiên thừa nhận thêm sức nặng, chấn động mãnh liệt. Ánh mắt dừng tại gổ đen trơn mịn, biến thành hai nam một nữ. Mà nam nhân trước mặt, hắn dùng đầu lưỡi mềm mại khê liếm lỗ tai ta, vừa liếm biên vừa nói, “Cho ta... Ta muốn”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Dâm Tặc, Bọn Họ Đi Xuống

“Phù...” Nam nhân bên người bắt đầu một chút rồi một chút, ở sau tai nhẹ thổi khí, hương vị nam nhân hỗn tạp làm xôn xao tâm mạch ta, đem ta phiền loạn, không thể an tĩnh. Tâm đã muốn biết trước hành động kế tiếp, huyết mạch toàn thân sôi sục. Hai tay mất đi lý trí, đuổi theo dục vọng một đường thông thả xuống phía dưới sờ tới sờ lui. Hai chân bị hướng hai bên đẩy ra. Đôi tay nóng rực vuốt ve tay ta, đem chúng nó dẫn dắt đến một địa phương ướt sũng.

Nơi này cao ngất giống như hai cánh cửa lớn, trước cửa có chút cỏ thừa thốt, tay dâm tặc dẫn đường mang theo tay ta vạch đám cỏ ra, tìm được một khe hở đi vào. Đầu ngón tay bị dẫn dọc theo khe hở ẩm ướt trượt từ trên xuống dưới, bị hai đóa hoa mềm mại ở bên trong ngăn trở. Bàn tay to nắm một ngón tay từ giữa trượt vào, móng tay xướt qua nộn thịt ở chính giữa, làm cho trong lòng ta rung động, mật dịch chảy ra, làm cho hai cánh hoa càng thêm lay lộn. Bàn tay to đi rồi, chúng nó dừng ở trên đùi ngọc, một thanh âm trầm thấp nói, “Cho ta... Tạo ra chúng nó.”

Ngón tay ta run rẩy sờ soạng đến trên đóa hoa, bối rối lại không biết làm như thế nào. “Ngốc nghếch” hắn cười khê lấy tay cầm tay ta đem hai chân đưa đến trước ngực, mũi chân suýt chút nữa đụng phải ván giường, ta hô nhỏ một tiếng, ngay sau đó đã bị lời nói này của nam nhân làm sợ ngây người, “Cúi đầu,” hắn hai mắt nhìn ta, nói, “Cúi đầu có thể thấy” Đi theo ánh mắt hắn, ta chậm rãi cúi đầu, bàn tay to kia trắng nõn mà khớp xương rõ ràng cầm hai đùi, gát gao dán tại bên cạnh. Mà lại hướng hai cái tay nhỏ bé trắng nõn vô thức đặt ở chính xác mặt trên hoa khêu, không biết là muốn rộng mở cánh cửa kia hay là tính che dấu.

Trắng nõn tiểu thối cùng mũi chân phấn hồng vô tội hướng về phía trước duỗi thẳng, theo hô hấp mà run rẩy. Đem hai tay áp chế hai chân, hai cái bàn tay to đi vào giữa hai chân. Chúng nó đem tay nhỏ bé trắng nõn chuyển qua hai bên, không chút do dự nắm hai cánh hoa. Kia đóa hoa quá non quá nhỏ, bị ngón trỏ thô to cùng sao chỉ nắm liền nhìn không thấy. Hai bên đều bị nắm hết, ngón tay dùng lực nhẹ nhàng hướng hai trắc rút ra. “Như vậy có thể sao?” Ta đỏ bừng mặt nhìn hắn, hai tay ôm đầu tránh suy nghĩ bất lấy tay hắn, làm cho hắn không cần làm tư thế dâm mỹ như thế, đúng lúc nữ nhân trên giường kêu một tiếng đem chú ý của chúng ta hấp dẫn đi.

“Ai nha... Không được... Công tử...” Thanh âm nữ nhân có chút khàn khàn, muốn khóc nhưng không khóc thét chói tai cầu xin, “Nhiều lắm... Sẽ phá hư mất a... Nha...” “Phía trước tiểu huyết vừa mới đi vào bốn ngón tay, mặt sau mới ba ngón mà thôi, người liền kêu như thế, lát nữa không biết có khóc lóc cầu chúng ta dùng cái gì đó càng thô sáp người không!” Thanh âm lạnh lùng không mang theo một tia cảm tình, theo tiếng nước xì xì nói. “Đúng vậy, lần trước thời điểm đùa người không phải thực vui vẻ sao? Khóc cầu đại gia chúng ta dùng sức ngoạn người hai cái lỗ nhỏ. Nga, không đúng, là ba cái, ba cái miệng nhỏ nhắn cơ.”

Nữ tử kia nói tiếp. “Vâng... A... Nhưng là rất đau... Nha, mặt sau tiểu... Huyết muốn... Nứt ra rồi. Các người nhẹ chút a” Ba thanh âm cùng tiếng nữ tử kêu truyền đến, ngay sau đó là giọng nam lạnh như băng. “Vậy người Tiểu Lăng huyết vì sao phun ra nhiều nước như thế, đem ngón tay ta đều tẩm ẩm ướt... Thật là đáng đánh đòn...” “Ba ba ba” thanh âm ngón tay rút ra chọc vào ở phía trước sau tiểu huyết luân phiên truyền đến, nữ tử rên rỉ dần dần theo thống khổ chuyển hướng vui thích, càng ngày càng hưng phấn. “A, thật thoải mái, ta muốn thăng tiên... Công tử, ca ca, tương công, mau hưng hăng sáp ta a... Nha...” Tiếng la cuồng loạn cùng với sự rung động mãnh liệt, một lúc sau chính là tiếng thờ dục kịch liệt.

“Như vậy liền đến cao trào sao? Hai cây gậy lớn còn không có cắm vào đâu.” Dứt lời liền nghe thấy được nữ nhân thét một tiếng chói tai, “A... Thật thô! Ta chóng đờ đến chết mất!” “Cần chóng đờ còn tại lúc sau!” Thanh âm lạnh như băng kia mang theo một tia hứng thú nói, “Lý huynh, hôm nay chúng ta chuyển sang tư thế đứng người nói như thế nào?” “Hay lắm!” Ván giường lay động một chút, kia Lý công tử cắm ở trên người nữ nhân, ôm

nàng bước xuống giường. Bọn họ người trần trướng dính sát vào nhau hợp cùng một chỗ, theo dưới giường chỉ có thể nhìn đến rồi rầm đùi cơ bắp cùng với đôi chân trắng nõn lảo đảo bị che khuất. Một đôi bàn tay to thô ráp đem đôi chân trắng kia hướng về phía trước lao khỏi, nam tử nói, “Kẹp lấy” Phía sau đó có một đôi chân rắn chắc hữu lực bước xuống giường, đi về phía chân thô đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Dâm Tặc, Ta Tự Làm Sao?

“Một cây đại bông đủ sao, tao hóa?” Thanh âm từ trước giường truyền đến, mang theo một tia áp lực hứng thú. “Không đủ... Còn muốn... Hạnh nhi còn muốn...” Thanh âm bất mãn nhưng mềm mại, thấp khốc nói, “Cái miệng nhỏ phía sau cũng muốn đại bông hung hăng cắm đến... A!” Lời còn chưa dứt, chợt nghe âm thanh nàng kia vừa thỏa mãn vừa đau khổ kêu ra. Thanh âm càng ngày càng to, nữ tử khóc kêu hỗn loạn, “Đau a... Ách... Nơi đó... Không cần ấn trên châu... Đã tê rần” bọn họ hướng chính giữa phòng đi đến, toàn cảnh dần dần thu vào tầm mắt của chúng ta, kia hai nam nhân cao lớn, một người có làn da màu đồng, cơ bắp rồi rầm, một người có nước da hơi trắng, cường tráng khỏe mạnh, nữ tử bị kẹp ở bên trong trắng nõn nhu nhược, có vẻ điềm đạm đáng yêu.

Hai căn nhục bông thô lớn tím hồng một trước một sau trên thân nàng, giống như thương lượng coi đi từng bước đồng thời sáp nhập, rút ra như thế nào làm cho nàng ở bên trong bị đè ép kêu a a. Mật dịch đã muốn tích tích âm ướt một khoảng. Mỗi khi hai người kia thả chậm tốc độ tình tế nghiền nát, nữ tử lập tức khóc hô cầu bọn họ mau mau hung hăng sáp chính mình, trên mặt trắng nõn khóc rống hỗn loạn cùng vui thích, nước miếng hưng phấn dọc theo khóe miệng chảy ra ngoài. Cảnh này lập tức khiến ta nghĩ tới ngay vài ngày trước, ta cũng là như vậy bị kẹp ở giữa hai sư phụ, khóc hô cầu bọn họ đừng thêm sức. Ta vóc người còn chưa trưởng thành, bị kẹp ở hai cái sư phụ trung gian hai chân căn bản là kẹp không được thất lung bọn họ, thế là bị bọn họ dùng dây thừng đen buộc vào, từ trước sau hai bên rung động rung động ấn vào. Nhục bông bọn họ so với cánh tay ta còn to hơn, thời điểm mỗi lần tiến vào đều đau đến đòi mạng, ta khóc hô cầu bọn họ tha cho ta không cần như vậy, lại đòi lấy một lần một lần ma sát vô tình, sau đó thân thể dần dần thích ứng được, mỗi một lần ma sát đều mang đến khoái cảm không thể nói thành lời, khoái cảm càng ngày càng cuồng loạn, đến sau đó mật thủy bắn ra bốn phía, dịch ruột non không ngừng chảy xuôi.

Các sư phụ có ý xấu, gắt gao ngăn chặn hai cái cái miệng nhỏ, không cho nó chảy ra, chính cho đến mức ta khóc, cầu xin tha thứ đều không có dùng. Nhưng mà lúc khóc kêu đồng thời lại cảm thấy phía dưới hai nơi càng thêm mãnh liệt, giống muốn nứt ra co rút lại. Mãi đến khi cuối cùng sư phụ đem lửa nóng tình dịch từng chút từng chút phun ở bên trong vách tường cục huyết, đem ta chống đỡ, bụng đều to giống như mang thai, không có khả năng có thể chứa đựng gì nữa, cuối cùng mới đồng ý rút nhục bông thô to ra. Khi đó toàn thân run run cao trào, đem chất lỏng phun ra, hình thành một bãi dịch màu trắng. Ta cũng run rẩy không nói nên lời, nước mắt đầy mặt, khóe miệng chảy ra nước miếng kích thích tình không thể khống chế.

“Xem đủ sao?” Thanh âm bên tai lập tức đem ta quay về hiện tại, quay đầu lại, nhìn thấy ngọn lửa ham muốn trong mắt người nọ làm cho lòng ta một trận kinh hoàng. Hắn khi động tình trong mắt tà mị ngược lại càng hiện ra rõ ràng. Ta từng nghe sư phụ nói qua, động vật càng lợi hại càng cho rằng bản thân xinh đẹp, chúng nó dùng chính mình hoa văn sắc sỡ mê hoặc địch nhân, tùy thời cơ thừa dịp chúng nó thất thần ngơ ngác một phát cắn đứt yết hầu, sau đó một ngụm một ngụm ăn luôn. Ta nhìn người trước mắt, quả thật là một bộ dáng bụng đói kêu vang.

“Nhìn người khác làm, có phải hay không thực kích thích?” Kia thanh âm mang theo một tia khiêu khích. Ta quay đầu đi, trên mặt có chút nóng. “Người xem nơi này — người tiểu huyết không ngừng chảy ra dâm thủy, đẹp quá” Ta cúi đầu, chỉ nhìn thấy mật dịch uốn lượn theo giữa hai chân chảy tới đầu gối, “Giống như ta vậy chính mình bắt lấy, ngoan” Bên tai sóng cuồng tiếng kêu cùng hai mắt cầu hôn trước mắt làm cho ta không khỏi lấy hai tay của chính mình chạm vào đóa hoa, hướng hai bên rộng mở.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

“Ngô... A...” Ngón tay... Bị bóp chặt. Đầu nhục bông quá lớn, còn chưa tới cái miệng nhỏ, đã bị tay ta chặn. “Hé cái miệng nhỏ ra một ít... Ngươi...” Đầu lưỡi trắng nện ở sau tai tới mềm mại địa phương một lần một lần liếm, thanh âm trầm thấp dụ hoặc mê hoặc thần chí ta, hai tay ban rộng hai bên, kéo căng khiến đóa hoa sinh đau. Cắn chặt miếng vải trong miệng thừa nhận nhục bông thô lớn, cảm giác cổ họng mất đều bị cây gậy thô to gắt gao ngăn chặn, ta không thể hô hấp. Đi vào... Thô to nhục bông đầu gắt gao đem hai bên đóa hoa cùng cả ngón tay hướng ra hai bên, đem thần chí của ta đều tập trung ở tại địa phương đau đớn lại tại đại, một phần một phần hướng bên trong nhấn vào.

Hoa huyết đã bị lực lớn đè ép vô lực co rút lại, căn bản không ngăn được xâm nhập mãnh liệt như vậy. Mật dịch theo cái miệng nhỏ bị bắt mở ra đến cực hạn chảy ra ngoài, làm cho ngón tay càng thêm trắng mịn, cơ hồ không ma sát được hai cánh hoa. Mau cắt đứt, ngón tay mau cắt đứt, tiểu huyết khẩu cũng mau bị xé rách, tô tề đại ma chống đỡ không lại. Nhưng là hắn lại muốn càng nhiều, đầu thô to còn không có hoàn toàn tiến vào, làm cho ta muốn hét chói tai. Nhiều lắm, nếu đi xuống sẽ hít thở không thông. Bị bịt miệng khiến ta cơ hồ muốn điên mất, cuối cùng rốt cuộc nhẫn chịu không nổi, đem ngón tay tê dại rút ra, muốn kéo miếng vải bỏ trong miệng ra.

“Ân... Tiểu yêu tinh...” Thời điểm ngón tay rút ra, không cần thận xướt đến đầu nhục bông, làm cho hấn giật mình bắt được tay ta. “Chớ đi, giúp ta xoa xoa.” Tay nhỏ bé bị bàn tay to bắt được, đặt ở trên đại bông. Vốn chỉ biết nhục bông hấn phi thường thô to, nhưng là tay vòng không được qua bộ phận trung gian, làm cho ta không khỏi hít một ngụm lạnh khí. Cúi đầu nhìn vật ở trong tay, cảm nhận được nó giống như sống ở trong tay nhảy lên, thô to, nhất thời miệng khô lưỡi khô. Vươn hai tay đề tại đầu bên ngoài, đưa tới một trận kêu rên. Ta định mở miệng nói chuyện, lại nhớ tới miệng còn ngậm cái này cái nọ. Hấn túm trụ hai chân ta vây quanh ở phía sau, đem miếng vải ẩm ướt trong miệng kéo ra, mang theo một đồng chỉ bạc. Lấy ngón tay vuốt phẳng khoe miệng ướt át, hấn nói với ta, “Người muốn nói cái gì?” Ta há mồm, phát ra âm thanh khàn khàn đến chính mình đều nghe không hiểu, “Giống... Cái nắm...” “Phải không?” Hấn bật cười, bắt được mông ta dùng sức xoa nắn “Vây người chạy nhanh đem cái nắm này ăn đi ~” “Ta... A...” Thô to nhục bông đội vào trong tiểu huyết. Tùy lúc hấn xoay tròn hướng phía dưới ấn xuống, đem ta cả người tề đại không ngừng run rẩy. Toàn thân không theo điều khiển, hai tay ta kim chặt thất lư, hai chân cũng gắt gao vòng tại thất lưng hấn, bồi rồi run run thừa nhận tư vị phát điên này.

“Muốn ta hung hăng sáp người sao?” “A... A... A... A...” Bên ngoài âm thanh liên miên không dứt, nữ nhân tiếng kêu cơ hồ khàn khàn, một câu cũng nói không nên lời, chỉ không ngừng kêu. Dâm tặc đề tại trần châu, ngón tay một chút lại một chút nhéo, làm cho ta lại đau lại ma, khó chịu nói không nên lời. “Rốt cuộc người có muốn ta đi vào hay không, sáp đến sâu bên trong người?” Hai nơi mẫn cảm địa phương bị tra tấn, ta trong lòng dục vọng đã muốn tràn ra, theo hấn nghiền nát run rẩy nói, “Muốn người, muốn người cắm vào đi... Nha...” Thô to nhục bông hung hăng sáp đi vào! Nhục bông thế nhưng cắm vào lút cán, chạm đến cửa nhỏ bí ẩn, làm cho nó run rẩy mở ra cái miệng nhỏ nhắn nghênh đón chà đạp. Ta cắn bờ vai của hấn, ô ô nhỏ giọng rên rỉ tới cuồng liệt cao trào. Toàn thân run run, không dám kêu to, bên ngoài liên miên không dứt tiếng người phía dưới cái miệng nhỏ co rút lại càng thêm mãnh liệt. “Ngô... Tiểu yêu tinh kẹp chết ta. Sáp bao nhiêu thứ đều như thể nhanh, bảo bối thật ngoan” Thật xấu hổ, bị dâm tặc dâm loạn ngôn ngữ kích thích, ta run run càng thêm lợi hại. Hấn bắt lấy ta tuyệt đồn, không để ý tiểu huyết cuồng loạn co rút lại, một lần lại một lần rút ra chọc vào, mà ta chỉ có thể cầm lấy hai tay của hấn, thừa nhận một lần lại một lần vô tình.

“Gọi ta...” “Dâm tặc...” “Ta tên là Thanh Nham, ta gọi là Thanh Nham” “Thanh Nham... Ngô...” “Lại kêu” “Thanh Nham...” “Lại kêu” “Thanh Nham, Thanh Nham...” “Muốn Thanh Nham làm cái gì?” “Muốn Thanh Nham hung hăng sáp ta... A... A...” Hấn nắm lấy mông ta một lần lại một lần hữu lực xoay tròn rút ra chọc vào, làm ta vô cùng sợ hãi, toàn thân cơ hồ muốn cháy. “Thoải mái sao? Có muốn kêu ra không?” “Ường, thật muốn gọi to lên...” “Chúng ta đẩy ra ngoài làm đi” “Cái gì... Ngô...” “Chúng ta đi ra ngoài làm...”

Tiếng nói vừa dứt nghe trong phòng truyền đến tiếng “Ba!” Một thanh âm vang lên, ta sợ tới mức phía dưới trở nên run rẩy, suýt chút nữa tiết ra ngoài (!!!). Trong phòng nữ nhân la hét vừa rồi bỗng nhiên lặng yên không một tiếng động. Ta xoay người liền thấy, ba người nằm nghiêng thẳng tắp tại cùng một chỗ, hạ thân vẫn còn cùng một chỗ. Nhìn qua vừa buồn cười lại vừa quái dị. Tên yêu nghiệt này ra tay tốc độ thật mau a.

“Bọn họ... Ngô... Xảy ra chuyện gì?” Tên nam nhân này một điểm cũng không hề phân tâm “Thuốc mê...” “Người... Ân... Nhẹ chút... Chúng ta đi ra ngoài trước... A...” Dâm tặc, không, là Thanh Nham, Thanh Nham đề chân ta lại, giống như giận dữ nói, “Không được, chờ ta ăn xong một ngụm này thì đi ra, hôm nay còn không có hảo hảo ăn no” dứt lời càng thêm ra sức rút ra chọc vào. Ta trước mặt hấn căn bản không có tí sức lực nào, chỉ rên rỉ nắm lấy tay hấn, một lần lại một lần nuốt xuống thật lớn của hấn.

“Kêu ra, bảo bối ngoan...” “Ta... A...” “Kêu, lại kêu, giống người nọ vừa kêu...” “Không được... A...” Vì sao có thể a, nằng kêu lớn như vậy, kiểu mỹ như vậy. “Nếu nữ nhân không gọi như vậy, người bên ngoài sẽ cảm thấy rất kỳ quái.” “A?” Sẽ sao? Toàn thân bị sáp bụn rùn như nước, đầu óc căn bản là không có cách nào suy nghĩ bất kì cái gì nữa. “Có thể học nằng sao?” “Ta... Ta thử xem...” “Ng Sloan” Thanh Nham lấy tay lau đi mồ hôi trên trán ta, nói, “Kêu ra” “A...” Ta nhẹ giọng rên rỉ, thanh âm kia còn dọa chính mình nhảy dựng. “Còn gì nữa...”

“Công tử... Ách... Người... Sáp ta chết mất thôi...” Kỳ quái, thời điểm ta kêu ra những lời này, trong lòng càng thêm mãnh liệt. Giống như có một loại, khoái cảm rất xấu rất xấu trong lời nói. “Còn gì nữa...” “Đau quá a... Ân...” Ngửa đầu khinh ngậm, ta giống như càng ngày càng thuận buồm xuôi gió. Thanh âm tự động thốt ra, không có một tia hỗn loạn nào, nhưng lại so với nằng kia còn mềm mại hơn ba phần.

“Ng Sloan, kêu thật là dễ nghe, ta xương cốt đều ma dại” dâm tặc xoa nắn bắp đùi ta, thì thầm bên người ta. Hình như, nhục bông đột nhiên trở nên càng thêm thô to, càng ngày càng khiến ta chống đỡ không nổi. “Người... A... Người phá hư...” “Cục cụng lại kêu” thanh âm hấn khàn khàn, hơi thở nóng rực đem ta da thịt sinh đau. “Nha... Sáp chết ta mất” “Lại dùng lực a...” “Ca ca, tướng công... Ta muốn chết...”... Ta kim lòng không đầu lần lượt kêu lớn làm cho chính mình đều mất đồ tìm đập, vô tận xấu hổ hòa khoái cảm. Nhục bông thô to hung hăng và chạm tiểu huyết một chút rồi một chút. Coi như hạ quyết tâm phải sáp liệt ta, một chút một chút, xâm nhập bên trong. Nhục bông nghiền nát xoay tròn bên trong nộn thịt, mỗi một lần đều làm cho ta bị bắt đem chính mình rộng mở, vô lực chống cự. Vốn tưởng rằng hấn một ngụm ăn rất nhanh sẽ, ai biết thế nhưng thời gian ăn dài như vậy. Thẳng đem ta kêu đến khàn khàn, không biết run rẩy tới bao nhiêu lần cao trào, mới đưa một cổ nóng rực chất lỏng phun ra, một đợt lại một đợt lấp đầy tiểu huyết. Khi lại một lần nữa đạt tới cao trào chất lỏng phun ra hít thở không thông, hấn cuối cùng đem nhục bông thật lớn rút ra. Một cổ chất lỏng theo nhục bông rời khỏi dâm mỹ chảy xuống, hạ thân ta có một chút co rút, toàn thân đều ở trong dư vị cao trào. Đầu óc giống như có vô số pháo hoa nổ ra, thân thể lỗ chân lông đều mở ra. Ta cảm giác chính mình giống như một con cá vừa rời khỏi nước, tham lam ở một bãi nước nhỏ há mồm to thở dốc. Quần áo bị mồ hôi thấm ẩm ướt, dính sát trên người có chút khó chịu, hai chân run rẩy.

Ta nghiêng đầu hướng ra phía ngoài nhìn, bên ngoài trời đã tối rồi, cửa đèn [bad word] gọi điểm lượng, ở gió đêm gọi lên lay động xuất hai luồng màu đỏ vàng sáng. Thanh Nham chính mình đi ra ngoài, lại đem ta túm đi ra, ôm đến trên giường. Nhìn ba người kia thân mình nằm lả tả ở giữa phòng thật khó chịu, ta liền kêu dâm tặc đem chăn đệm trên giường vừa rồi đắp lên người họ, lại mang tới một. Trong phòng không có nước, hấn tìm một khối vải sạch sẽ tinh tế lau qua người ta, lại đem quần áo cởi ra, đem ta bỏ vào chăn. Hấn nhẹ nhàng ôm cả vai ta, một chút một chút hôn hai má, cái trán, miệng. Ta ngẩng đầu nhìn hấn về mặt thoả mãn bộ dáng yêu mỹ, giống như tiểu hài tử ăn đường cười với ta, ra nhìn không được cũng gây ngốc cười rộ lên. Tựa vào hấn bên người, đầy người một mùi còn có một tia ngọt ngào dưới đáy lòng nồng đậm lan tỏa.

Bỗng nhiên nghĩ đến, nếu cùng hấn như vậy trôi qua cả đời, có thể hay không thật hạnh phúc. Tìm một địa phương không người, cùng với mặt trời mọc mặt trời lặn, sinh vài đứa nhỏ. “Tiểu Tê Nhi, người có nguyên ý theo ta đi hay không a?” Hấn nhưng lại cùng suy nghĩ với ta? “Người là nói...” “Đúng vậy, chúng ta cùng nhau rồi đi, đi một địa phương non xanh nước biếc, chúng ta gọi món ăn, ban ngày ta xem bệnh cho người ta, người ngay tại nhà chờ ta. Buổi tối lấy lòng người. Sau đó, hắc hắc...” “Ai nha, không đứng đắn.” Ta bắt lấy tay hấn đang lần mò lên, đột nhiên lại luyến tiếc xuống tay. Hấn ôm chặt lấy ta, tiếp tục nói, “Sau đó sinh vài cái đứa nhỏ, chờ bọn hấn trưởng thành liền ăn bọn họ uống bọn họ...” “Tốt...”

Ngẩng đầu nhìn ánh mắt hắn sáng long lanh, ta nhẹ giọng nói. “Thật vậy chẳng?” Hắn dường như không thể tin được nhìn ta. “Thật sự.” Ta xem ánh mắt hắn, mỉm cười ngọt ngào nhìn hắn khó có được bộ dáng luống cuống. “Sẽ không dối ý sao?” “Sẽ không...” “Ngày mai lập tức đi sao?” “Hào...” ... Một ngày này thật sự là quá mệt mỏi, bất tri bất giác liền dựa trong lòng hắn ngủ. Thời điểm tỉnh lại trời còn chưa sáng, trừ bỏ côn trùng ngẫu nhiên kêu vang vài tiếng. Ta hướng bên cạnh phát hiện không có ai, sờ tay qua đệm giường đều lạnh. Buồn ngủ lập tức biến mất vô tung vô ảnh, ta mở mắt ra nhìn chung quanh, mới phát hiện hắn quần áo chỉnh tề ngồi ở bên giường. Hôn ám ngọn đèn, ánh mắt nhìn chăm chăm ta, lại như không có tiêu cự, lướt qua xem cái khác. Cả khuôn mặt ngơ ngác không có một tia biểu tình, hoàn toàn không thấy thần thái ngày xưa. Thật giống như là ma chướng.

Ta sợ tới mức vội vàng đứng dậy đi qua quơ quơ hắn, “Thanh Nham người xảy ra chuyện gì? Vừa rồi gặp ác mộng sao?” Qua nửa ngày hắn mới chậm rãi lấy lại tinh thần, ánh mắt dần dần trở lại bình thường. Ngọn đèn hạ ánh mắt bình tĩnh nhìn ta, làm cho ta tự động cảm thấy có chút sợ hãi. Hắn thanh âm khàn khàn chưa bao giờ từng có, trên nét mặt mang theo một tia không thể tin, “Tê Nhi, người miệng vết thương trên cánh tay, vì sao không thấy? “Có phải hay không ta nhớ lầm, giống như ngày hôm qua bị thương.” Kéo cánh tay ta qua, hắn một lần một lần vuốt ve nguyên bản hắn là miệng vết thương da thịt, đem cánh tay ta đều đau, “Miệng vết thương nguyên lai ngay tại này, vì cái gì không thấy?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

“Thanh Nham, người xảy ra chuyện gì?” Ta rời khỏi chỗ đứng dậy tiến lên, nói “Ta từ nhỏ liền là như vậy a!” Hắn nhìn ta, tựa hồ còn có chút không thể tin, “Bắt đầu từ khi nào?” “Ta cũng không nhớ rõ, hình như từ khi biết ghi nhớ liền...” “Người khác biết không? Hoàng đế bề hạ biết không?” Không đợi ta nói xong, hắn lại truy vấn. “Người khác... Người hỏi cái này làm cái gì, chẳng lẽ sợ ta là yêu quái gì sao?” Ta trong lòng có chút bị đè nén, miệng vết thương phục hồi như cũ còn sai phạm gì. “Tê Nhi, ta là vì tốt cho người, người phải tin tưởng ta.” Dậm tắc đứng lên, ngồi vào ổ chăn lạnh thấu. Hắn đem ta cùng với đồng chăn gắt gao ôm vào trong ngực, “Mặc kệ người là người là yêu hay là cái gì khác ta đều không cần, trọng yếu nhất là an toàn của người.” “An toàn?” Ta kinh ngạc nói, vươn cánh tay bị thương nhìn kỹ, “Này rất nguy hiểm sao?” “Ta cũng không chắc chắn. Nhưng là hiện tại hết thấy đều không biết, người biết người ít đi một phần an toàn thêm một phần.” Hắn lại hỏi, “Hiện tại có ai biết?”

Nếu như không phải hắn hỏi như thế, ta còn thực không chú ý tới, người biết chuyện này rất ít. Thuở nhỏ mất mẹ, ta tôn thờ mẫu làm mẹ. Nàng đối đãi thập phần tốt, cho tới bây giờ cũng không hề cho người khác biết. Nhớ rõ mới trước đây, ước chừng là năm sáu tuổi, ta bị hoàng tử khác khi dễ chân bị thương, bởi vì thương rất nặng, phụ hoàng hạ chỉ tuyên ngự y đến trị liệu. Kỳ thật buổi thứ hai vết thương đã tốt lắm, mẹ vẫn bắt ta tiếp tục bọc miệng vết thương không thể xuống giường. Ta rất muốn đi ra ngoài bắt bướm, khóc nháo muốn đi ngự hoa viên, mẹ vì sao cũng không cho. Nàng nói cho ta biết nói, miệng vết thương mau lành như thế không thể để cho những người khác biết, bằng không bọn họ càng khi dễ ta.

Còn có mấy ngày hôm trước khi lâm chung, có một lần nàng ban đêm ôm ta khóc, ầm ỨT ngượng ngừng nước mắt giọt ở trên mặt, đem ta đánh thức. Nàng nói rất nhiều, bởi vì ngủ mơ mơ màng màng, ta cũng nhớ không nhiều lắm, nhưng ấn tượng nhất “Miệng vết thương chuyện này vĩnh viễn đừng cho người khác biết, nhất là người trong hoàng cung” những lời này nàng nói vài lần. Sau đó mẹ qua đời làm cho ta thực thương tâm, lớn chút nữa đối với những lời này trí nhớ liền càng ngày càng mơ hồ.

Chính là trùng hợp, theo sau đó ta cũng không bị vết thương gì nghiêm trọng, an toàn mãi đến khi rời đi hoàng cung tiến vào phủ công chúa. Dậm tắc nhắc nhở làm cho ta bỗng nhiên cảm thấy trong lời nói nhũ mẩu có ẩn tình khác—— mà chuyện này, từ đầu tới đuôi đều bị ta bỏ qua. Ta đem suy nghĩ kéo trở về, nói, “Phụ hoàng hẳn là không biết, hẳn bận quá, không chú ý tới. Nhũ mẫu ta biết, nhưng là nàng đã chết. Còn có các sư phụ.” “Không có khác người sao?” Hắn tựa hồ thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp tục hỏi. “Giống như... Không có đi” “Giống như?” “Đúng vậy, trong phủ nhiều người như vậy, nhà hoàn a Thái y a, vạn nhất ai chú ý ta cũng không biết a” “Người thật đúng là...” Dậm tắc thờ dài một hơi, đem ta gắt gao ôm vào trong ngực. Về mặt của hắn đã bình tĩnh trở lại, nhưng là mặc dù cách một tầng chăn, ta dĩ nhiên cảm nhận được ngực hắn kịch liệt nhảy lên. Hơn nửa ngày, hắn đem ta đặt ngay ngắn, lấy biểu tình chưa bao giờ nghiêm túc như vậy nói, “Tê Nhi, vì an toàn của người, cũng vì tương lai của chúng ta, người nhất định phải đem ta kể tiếp trong lời nói nhớ kỹ.” Tựa hồ là bị lời nói của hắn cuốn hút, ta cảm thấy đối thoại phía dưới hẳn là rất trọng yếu. Xê dịch chăn làm cho chính mình ngồi thẳng chút, ta nói nói, “Người nói.”

Hắn hạ môi cười khẽ một chút—— trong cười còn hỗn loạn thật nhiều thứ, lại nở nụ cười, “Hai chúng ta ngốc hội hai đứa trước tiên sẽ đến nhà ta. Ta sẽ đưa cho người được phù hợp, cho người trong vòng mấy ngày không chịu xuân dược ảnh hưởng. Sau khi thành mở cửa, ta đem người trở về, liền rời đi một đoạn thời gian. Đã nhiều ngày ta muốn đi chứng thật một sự tình, mặt khác tìm một chút dược liệu trị bệnh này của người. Không có gì bất ngờ xảy ra, bảy ngày là đủ rồi. Sau bảy ngày ta ở sau Linh Tê điện chờ người. Cũng chính là địa phương ngày hôm qua chúng ta rời đi, nhớ kỹ chưa?” “Thanh Nham, này hết thấy đến tột cùng là vì sao? Ta là vì sao?”

Trong lòng loạn loạn, đối với sợ hãi không biết tên làm cho ta không biết như thế nào cho phải. “Nói thật, ta cũng không rõ ràng. Hiện nói với người cũng không tốt. Ta sẽ nghĩ biện pháp biết rõ ràng, sau bảy ngày khi trở về, mặc kệ tra không tra ra, ta đều với người.” “Người nhất định sẽ đến đúng hay không?” “Sẽ” hắn ôm lấy ta, nhẹ nhàng vỗ, “Yên tâm đi, hết thấy có ta. Người hãy chiều cố mình. Bảy ngày sau, mười tám tháng năm, nhớ kỹ sao?” Nhìn bộ dáng hắn lo lắng, trong lòng đang hỗn loạn của ta lại có một tia vui mừng, tức vì hắn có ý giấu diếm sâu lo gì đó, vừa vui sướng hắn sẵn sàng. “Nhớ kỹ, công tử.”

“Người a.” Hắn điểm điểm cái mũi nhỏ của ta, ôm ta nhẹ nhàng phe phẩy. Nếu như không phải ôm thật chặt, ta còn nghĩ chuyện này tựa như hắn nói như vậy thật đơn giản. Sau đó mỗi khi nhớ tới lúc này, mới cảm thấy chính mình thật sự là ngây thơ a, trải qua chuyện còn nhỏ huyết tính khùng bô ta vì sao lại quên, đề cập đến hoàng thất, đề cập đến bí mật, sao có thể dễ dàng chấm dứt. Mãi cho đến khi sự kiện ấy hoàn toàn xảy ra, ta mới cảm nhận được, hắn

lúc ấy ôm chặt ta trong lòng bất an thế nào. Đáng tiếc ta luôn biết quá muộn. Thanh Nham, Thanh Nham.

Cùng thời gian rời khỏi kỹ viện, chúng ta nhanh chóng rời thành, trời còn chưa sáng. Ánh sáng mờ mờ trong đêm có một cổ hơi thở tối nghĩa xơ xác tiêu điều, bởi vì đột nhiên bãi bỏ lệnh cấm, có rất nhiều quan binh tuần tra trên đường, chúng ta quyết định vẫn theo đường nóc nhà lần trước đã đi. Một đoạn thời gian thật lâu sau này, ta lại muốn quay lại tình cảnh ngay lúc đó. Thanh Nham lôi kéo tay ta, chạy ở phía trên nóc nhà tối tăm rậm rạp — để mau chóng tới đường lớn Chu Tước, chúng ta chạy trốn rất nhanh, bên tai truyền đến tiếng gió vù vù cùng tiếng vang rất nhỏ khi chân đạp mái ngói, làm cho người ta tự dưng cảm thấy áp lực.

Ta nghĩ nói chút gì đó phá vỡ sự tĩnh lặng này, nhưng lời nói vừa bên miệng lại vòng vo nuốt xuống, tựa hồ tại thời điểm này địa phương này, đề tài gì đều lỗi thời. Nhắc tới khí lực chạy gấp rút... Hay chính là, nắm tay nhau truy đuổi một khoảnh khắc chợt lướt qua. Có một khắc, ta thậm chí chờ mong cái thư sinh ngày hôm qua đuổi theo chúng ta, cũng tốt hơn xem nhẹ bất an trong lòng. Bất quá sau đó, khi ta trăm ngàn nghĩ đến tình cảnh ngay lúc đó, tổng hội không tự giác cười rộ lên. Gắt gao nắm hai tay, trong lòng hai người cực kì thỏa mãn, có thể tự do cùng nhau chạy khắp trời đất.

Thời điểm tới Thanh Nham Trang, trời còn chưa sáng, sau khi hẩn mang ta vào một phòng nhỏ liền vội vàng đi phối dược. Nằm ở trên giường hẩn, ta căn bản là ngủ không được, trong lòng tràn ngập nghĩ vẫn cùng chờ mong đối với tương lai, khi thì lo lắng khi thì vui mừng. Đây là một cái phòng cực kỳ tàn mạn. Trên tường treo kiếm, bên cạnh kiếm là một bộ bản thảo, hai chữ to “Nghe Phong”. Dưới phía dưới là nhất Trương Thư án, án thư bên trái thả mấy quyển sách, có y thuật trị liệu nghĩ nan tạp chứng, còn có một chút là hiệp khách khách Du chí. Trong đó có rất nhiều lời hẩn phê bình chú giải, như là “Này Phương mặc dù diệu đã có thương tỳ chi hoặc, đãi nghiên phán”, “Làm cùng tiên sinh rong chơi vu sơn hải gian, cộng uống cạn một chén lớn” vừa phóng đảng vừa có một cổ ngạo khí thanh tao, quả nhiên chữ như người. (đoạn này bạn nào biết thì dịch giùm nhé, ad k hiểu gì cả)

Ngón tay khẽ vuốt qua bộ sách, ta chú ý tới cái chặn giấy làm từ một khối Thanh Ngọc chính giữa cái bàn. Bất đồng với những cái ta từng nhìn thấy, cái chặn giấy này tựa hồ chưa tạo hình, trừ bỏ phía dưới thoáng san bằng một ít. Hình như là thường xuyên sử dụng, cái chặn giấy từ phía đều thực bóng loáng, xúc tua ôn nhuận, là khối ngọc tốt.

Trong tay vuốt ve khối ngọc vừa cứng vừa ôn nhuận, ta bỗng nhiên nghĩ đến một từ, quân tử như ngọc. Trước mắt lại hiện ra bộ dáng khi hẩn cười, không khỏi hé miệng cười rộ lên. Đây là một loại cảm giác kỳ diệu, thật giống như nói, trên thế giới có một người như vậy, hẩn đặc biệt đặc biệt tốt. Mà trùng hợp, hẩn yêu người. Phía dưới cái chặn giấy có một tờ giấy viết một ít chữ dày đặc, ta cầm lấy xem, đều là một ít dược liệu, ghi lại cách sử dụng vài đồng tiền vài phần hiệu quả như thế nào. Nam nhân này mâu thuẫn như thế, còn thật sự tùy ý như thế, còn thật sự tùy ý.

“Đang nhìn cái gì, cười đến vui vẻ như thế?” Một đôi bàn tay to theo phía sau hoàn trụ ta, mang theo mùi dược. “Nhìn người viết cái gì đó, ” ta xoay người dựa ở trong lòng Thanh Nham, ôm chặt lấy thắt lưng hẩn, “Sau bảy ngày mặc kệ có tìm được dược liệu hay không, cũng không quan có biết được rõ ràng hết mọi thứ, người đều phải đến được không?”

“Được.”

“Người nhất định sẽ đến đúng hay không?”

“Sẽ, nha đầu ngốc.”

“Kỳ thật không cần, ta cái gì đều không muốn biết, ta đã nghĩ với người cùng một chỗ.”

“Thật sự là giống đứa nhỏ, “ hẩn một chút một chút xoa đầu ta, cười khẽ, thanh âm theo trong ngực vẫn rơi vào bên tai, “Nhắm mắt lại liền nhìn không thấy, ô thượng lộ tai chợt nghe không thấy, như vậy nhưng là không được a.” Nước mắt theo hai gò má rơi vào xiêm y hẩn, “Nhưng làm sao đây, ta đã bắt đầu nhớ người.”

“Đừng khóc, ” hẩn thở dài một hơi, vỗ nhẹ lên tay ta, “Ta nhất định sẽ đến. Vui vẻ chờ ta trở lại a.”

“Nhất định phải nhớ rõ thời gian.”

“Sau bảy ngày, mười tám tháng năm.”

“Không thể gạt ta!!!”

“Tuyệt đối không lừa người.”

“Chúng ta ngoan tay” ta giờ lên đầu, hé ra khuôn mặt tươi cười khó coi, vươn tay ở hẩn trước mắt quơ quơ, “Gạt người là con chó nhỏ.” Hẩn cười đem ngón út ngoan ngoãn tay ta, sau đó đem ta ôm ở trong lòng, mỉm cười nói “Đúng, gạt người là con chó nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Sáng sớm mùa hạ, rừng rậm có chút cảm giác man mát, ánh mặt trời xuyên qua sương mù mỏng manh chiếu lên trên người, ẩm ướt không có một tia cảm giác âm áp. Trên đỉnh đầu thỉnh thoảng một hai tiếng chim hót càng làm bốn phía xung quanh thêm trống trải. Ta cùng Thanh Nham một trước một sau ngồi ở trên lưng ngựa, dọc theo lịch trình quay về Linh Tê điện. Rõ ràng vui vẻ như vậy, rõ ràng ngày hôm qua còn ước cùng nhau rời đi, nhưng là sau này tình lại, hết thấy đều thay đổi. Chúng ta sắp tách ra, tuy rằng sau bảy ngày sẽ gặp mặt, nhưng là trong lòng vẫn rầu rĩ, có loại dự cảm xấu.

Sư phụ nói thế sự luôn không lường trước được, hiện tại ta chỉ có khẩn cầu trời đất, nhất định phải giúp Thanh Nham bình an trở về. Đến trên đường có chút trắc trở, quan binh kiểm tra thực nghiêm, cũng may khi thấy chúng ta mặt đen tướng sĩ thù thành liền thả đi. Cho nên ở trên sườn núi nhìn đến Cung Linh Tê bị nhiều binh mã vây quanh, ta không kinh ngạc lắm. Phụ hoàng hẳn biết ta một mình xuất cung. Hắc mã to lớn bất an phun khí, chúng ta xuống ngựa. Quan binh nhiều lắm, Thanh Nham không có biện pháp đưa ta tới cửa, hai người nhìn nhau không nói gì. Ta cái mũi có chút chua xót, sợ chính mình không tiền đồ khóc lóc, xoay người nhìn về Linh Tê điện.

Nếu như có thể, ta nguyện giờ này khắc này để lại mọi thứ tiếp theo lên cùng hân rồi đi, nhưng không được. Ta còn có phụ hoàng, còn có các sư phụ, nếu như ta liền biến mất như thế, bọn họ khẳng định sẽ thật thương tâm. Cho nên hiện tại, thừa dịp hân rồi đi mấy ngày, ta cũng muốn đem chuyện này an bài cho tốt. Thanh Nham từ phía sau choàng tay ôm lấy ta, hôn hôn hai má, hân nói, “Tê Nhi, người này đó sống trong hoàng cung thật tốt, có phải hay không muốn cùng ta cùng nhau đi, dù sao lưu lạc chân trời không thể so với làm công chúa thoải mái, ta không muốn người sau này hối hận.”

“Ta không cần, “ ta giống như cự thú canh gác trong cung điện, trong lòng chưa bao giờ quá rõ ràng, “Ta đều sống theo ý tứ của bọn họ, chưa bao giờ vui vẻ như mấy ngày nay, ta nghĩ muốn cuộc sống chính mình, nếu như vẫn ngốc ở trong này, cùng chim trong lồng không có gì phân biệt.” Người phía sau cúi đầu dùng mặt vuốt ve ta, không thêm nhắc lại, một lát sau hân nhẹ nhàng buông ra ta. Nói, “Không cần quay đầu.”

Tiếng bước chân rồi đi rất nhẹ, lại một tiếng khác trong đầu ta, Linh Tê điện trước mặt dần dần mờ hồ, vạn vẹo biến thành một viên lệ, theo khóe mắt lạnh lẽo chảy ra. Ta nhẹ giọng nói, “Sau bảy ngày, không gặp không về.” Chân giống như đeo vạn cân, không thể mại khai bộ tử, bởi vì mỗi bước, đều đã cách hân càng ngày càng xa.

Hít sâu, ta nói với chính mình, “Lạc Linh Tê, người muốn trưởng thành, muốn sống cuộc sống mình muốn, sẽ dừng cảm đứng lên.” Từng bước, hai bước, lau nước mắt trên mặt, ba bước, bốn bước, trở về bộ dáng công chúa. Ta vừa đi vừa suy tư muốn cùng phụ hoàng giải thích như thế nào, còn có vì sao chuẩn bị sau bảy ngày rồi đi. Ngực cuối cùng thu không như vậy nhanh, nguyên lai lớn lên chính là cái dạng này. Ta có muốn đi tương lai, cũng còn có phải gánh vác trách nhiệm. Bởi vì là từ điện hậu phương tới được, vòng đến linh tê điện cửa chính còn có một khoảng cách, cho nên khi ta theo điện hậu vừa chuyển loan liền thấy cách đó không xa cái kia thân áo giáp, phong trần mệt mỏi nam nhân khi, lập tức ngăn cả người.

Hân tựa hồ cũng thấy được ta đã đến, một đôi mắt phương mị mị, lập tức theo khóe miệng gọi lên một tia cười. Hân xoay người giẫm chặn tại chỗ hướng ta đi rồi, cười nói, “Tiểu muội, người cũng quá bướng bỉnh.”

Ta không thể tin nhìn dần dần đi vào, “Tam ca! Người đã về rồi!”

“Đúng vậy, ta đã trở về.” Trong lòng những lo lắng thoáng tán đi, Tam ca cuối cùng từ biên cương đã trở lại. Nam nhân bước đi đến lập tức ôm lấy ta, quay vòng vòng vài vòng. “Nha đầu nhỏ, vài năm không thấy, có nhớ đến Tam ca?”

“Nhớ, vô cùng nhớ, Tam ca đi rồi sau này, sẽ không có người theo ta chơi.”

“Ha ha ha, ” tiếng cười sang sảng cách một lớp khôi giáp lạnh lẽo truyền đến, “Đã lớn như thế, còn ham chơi như thế a. Người xem người, thế nhưng mặc nam trang chạy nơi nơi” “Tam ca người chê cười ta!” Ta nhìn chính mình mặc quần áo, không khỏi thẹn lười. Muốn nói chuyện với hân, lại bị khôi giáp chần đến sinh đau. Nghe rằng tròn mắt lại khiến cho hân nở nụ cười. “Ai, Tam ca, người buông ta a” này lão nam nhân còn ôm ta, khôi giáp lạnh lẽo chần ta sinh đau.”Ha ha ha, xem trí nhớ ta này, tiểu muội chúng ta đã lớn lên.”

“Tam ca!” Cuối cùng được buông xuống, ta đứng ở trước mặt hân, lôi kéo tay áo hân nói, “Người ta vốn không là tiểu hài tử! Lần này trở về sẽ không phải đi được không?” Hân ngăn người, lập tức cười rộ lên, tươi cười kia thật là đẹp mắt, “Tốt, vậy thì không đi.”

Ta nghe nói như thế vui vẻ cười rộ lên, nhưng là nghĩ đến sau bảy ngày ta sẽ rời đi nơi này, đến lúc đó sẽ không còn được gặp lại Tam ca còn có phụ hoàng, sư phụ, trong lòng có chút khổ sở. “Nha đầu ngốc, vì sao rơi nước mắt.” Bàn tay to giúp ta xoa xoa nước mắt, làn da thô ráp khiến ta sinh đau. Kéo tay hân ra, nước mắt chảy càng nhiều hơn. Khi huynh đệ bọn tỷ muội đều không thích ta, chỉ có Tam ca một người rất tốt với ta, khi đó hân thường xuyên ôm ta đi chơi, hai tay trở thành bộ dáng gì ta đều nhớ rõ một mực. Đó là một đôi tay thon dài nở nang, so với ta và một vị huynh đệ tỷ muội đều đẹp hơn, trừ bỏ ngón trỏ vì viết nhiều nên tự xuất hiện vết chai, lại không một tí vết nào. Nhưng là hiện tại, này hai bàn tay to đều là vết chai, lại cứng, trên mu bàn tay còn có vết sẹo phình lên, mấy năm nay hân chịu bao nhiêu khổ cực a!

“Tam ca, có đau hay không a?” Ta vuốt một cái vết sẹo trên mu bàn tay hân, nước mắt lách cách lách cách rơi đầy mặt.

“Nha đầu ngốc, đã sớm không đau” Tam ca lấy tay giúp ta xoa xoa nước mắt, “Mau lau khô lệ, mặt cùng con mèo hoa giống nhau, chúng ta trước về phủ giặt rửa mặt rồi nói sau.”

“Àn, Tam ca người đừng đi mau như vậy a, đợi ta với.” Nhoáng một cái bảy tám năm không gặp, ta có rất nhiều vấn đề, dọc theo đường đi lôi kéo tay áo Tam ca hỏi đông hỏi tây, rất nhanh liền đi tới cửa trước phủ. Kiệu phu sớm chuẩn bị tốt, ta không muốn lên kiệu, bị Tam ca phụng phịu giáo huấn, mới ngoan ngoãn ngồi trên đó. Tam ca liền đi theo ta vào phủ, ta một đường hiền lành cùng hân nói chuyện phiếm phi thường vui vẻ, nhưng là mơ mơ hồ hồ, tổng cảm thấy có cái gì không thích hợp.

Đến bên trong phủ, ta kêu Tam ca ngồi ở thư phòng, chính mình chạy đi thay đổi quần áo. Nha đầu Bích Nhi vẫn hầu hạ ta nhìn đến ta trở về rất là vui vẻ, nhưng là hôm nay luôn phạm sai lầm, trong chốc lát hệ sai vặt áo một hồi xả đến cùng phát, không đợi ta nói chuyện liền run rẩy quỳ trên mặt đất xin tha, làm cho ta mặt danh kỳ diệu.

Thời điểm đi ra Tam ca cũng thay đổi một thân trang phục bình thường, một thân nguyệt sắc sắc áo choàng có vẻ ngọc thụ Lâm Phong. Ta bận làm biểu tình sắc lang, tiến lên lấy ngón tay để ở hán cầm, cười gian, “Không nên mỹ nhân, đèn, cấp bản công chúa cười một cái!”

“Ngươi nha, bướng bỉnh!” Tam ca kéo tay ta, nói, “Ta ở biên trấn chợt nghe nói Linh Tê công chúa là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Tam ca, ngươi giễu cợt ta à” ta nhìn hán giận dữ nói, “Ta vì sao cảm thấy ngươi so với ta đẹp hơn a.”

“Ha ha, ngươi nha đầu kia.” Nam nhân lấy bàn tay to vỗ vỗ đầu ta, đứng dậy nhìn tranh chữ trên tường. Ngồi ở bên cạnh bàn học ta câu được câu không bắt làm bút lông cầm thạch trên bàn, đột nhiên nghĩ đến sư phụ từng có một lần dùng nó đùa bỡn ta, thế là trong lòng không khỏi có một trận xấu hổ, vội vàng đem nó quăng đến một bên.

“Nghe nói ngươi bái hai hộ pháp tả hữu của Ngự Tông làm thầy.”

“A, đúng vậy” giống như là bỗng nhiên bị người khác vạch trần tâm sự, ta lập tức đỏ mặt, ngoan ngoãn trả lời. “Bọn họ võ công cũng không sai, lần khác có cơ hội luận bàn một chút.” “Tốt, ” lòng ta cả kinh,

“Tam ca biết các sư phụ?”

“Ừ”, hán đứng dậy cầm lấy Ngọc tiêu trên tường, nói, “Năm đó ta đi núi Võ Lăng học nghệ, cũng từng theo chân bọn họ cùng nhau luận bàn.”

Nhìn hán định thổi Ngọc tiêu, mắt thấy hán muốn thổi, ta sợ tới mức chạy nhanh tới đoạt lấy treo lại trên tường. “Xảy ra chuyện gì? Tiêu này giống như bảo bối à!”

“Nào có a, ” lòng ta trống rỗng nói, “Chính là... Chính là muốn nghe ngươi đánh đàn a.” Ta phản phó hạ nhân đem Cầm và lư hương đặt ở đình nhỏ trong hoa viên, chính mình cũng đi theo Tam ca chậm rãi đi vào hoa viên. Tháng năm có chút nóng, nhưng là hồ nước trong hoa viên trong suốt, tầng tầng cây xanh thấp gần tiểu đình có một phen thanh lương khác lạ. Bên ngoài đình đồng tử lẳng lặng pha trà, mùi hương của trà theo gió mát truyền đến. Tam ca ngồi xếp bằng để Cầm bên cạnh bàn trên nhuyễn thấp, ngón tay khẽ vuốt, Cầm Âm thanh thúy giống như giọt mưa leng keng thùng thùng rơi. Một tay xẹt qua, hán ngồi thẳng lên, thần thái thanh thản cao nhã, mắt phượng mỉm cười, phong tư ung dung có thể nói thiên hạ vô song. Ngón tay thon dài linh hoạt trên Cầm, bạc môi khẽ mở ngâm nga:

“Có gặp một người đẹp, tâm tư khác ghi

Tại sao một ngày không thấy, chân tay như phát cuồng.”

Thanh âm kia giống như phù Băng Toái Ngọc, cao nhã đường hoàng, khiến ta thốt không nên lời. Hán ngâm xong hai câu này lại chỉ đàn đàn cổ không hề mở miệng, ta bị Thiên Âm cùng Cầm Âm cuốn hút, tùy theo xướng lên:

“Phượng trèo tường, bốn bề cầu hoàng

Bất đắc dĩ giai nhân, không ở đông tường

Đem Cầm thay lời nói, tán gẫu viết tâm sự.

Hà ngày kia biết hứa Hề, an ủi ta giữ hoàng.”

Tam ca vừa chuyển Cầm Âm, theo ôn nhu khiến quyền dần dần chuyển đến đoạn trào dâng, cùng ta xướng lên,

“Thuận ngôn mà nói với hề, cả phải chằm với tương

Không được thấy hề, ta chết đây, ta chết đây.

Không được thấy hề, ta chết đây, ta chết đây.”(*)

Hai người cùng một câu kết thúc cùng một lúc, vừa hùng tráng vừa uyển chuyển dưới tiếng đàn lại vô cùng hài hòa, trong lòng ta hiện ra bộ dáng Thanh Nham, không khỏi cười rộ lên. Âm thanh du dương nhiều lần nấn ná, cuối cùng ở âm cuối cao vút chấm dứt. Người hầu pha trà đều nghe đến ngây ngốc, sừng sốt nửa ngày mới đem nước trà bưng lên.

“Cười cái gì?” Tam ca đem Cầm đặt qua một bên, tay cầm chén sứ trắng thanh thản thổi lá trà, sau đó nhấp nhẹ một cái “Không nghĩ cái gì, a, đúng rồi Tam ca, ngươi tuổi cũng không nhỏ, có phải hay không nên đón dâu? Ta nghe nói có rất nhiều giai nhân tài mạo vẹn toàn hướng vào ngươi, muốn muội giúp ngươi chọn hay không?”

Tay Tam ca hơi hơi run lên, nhưng lập tức hồi phục bộ dáng thanh thản. Hán mắt phượng khẽ nâng lơ đăng liếc mắt một cái, đem ly trà đặt trên bàn. “Vì sao, muội muội muốn lập gia đình sao? Vì sao nhớ tới cấp Tam ca tìm nữ nhân?”

“Nào có?” Trong lòng ta âm thầm thờ dài, sau vài ngày ta liền cùng dân tộc đi rồi, ngoài miệng lại làm nũng, “Ca ca đàn một khúc Phượng cầu hoàng như thế thật cảm động vô cùng, có phải hay không có ý trung nhân?”

“Đúng vậy.” Tam ca một tay giúp đỡ ta đi xuống bậc thang tiểu đình, sau đó chúng ta liền một trước một sau tản bộ trên con đường nhỏ khúc chiết. Bởi vậy ta cũng không có nhìn thấy, chén sứ màu trắng được Tam ca đặt lên bàn, bỗng nhiên liền vỡ vụn thành hai nửa.

(*: bài trên là khúc phượng cầu hoàng, nhưng jab dịch hơi khác một chút so với các bản khác. bản gốc và bản dịch khác ở đây nhé:

Phượng cầu hoàng cảm ca

Hữu mỹ nhân hề, kiến chi bất vong,

Nhất nhật bất kiến hề, tư chi như cuồng,

Phượng phi ngao tường hề, tứ hải cầu hoàng,

Vô nại giai nhân hề, bất tại đông tường,

Tương cầm đại ngữ hề, liêu tả trung tràng,

Nguyên ngôn phối đức hề, huê thủ tương tương,

Hà thi kiến hứa hề, úy ta bạng hoàng,

Bất đắc vu phi hề, sử ta luân vong, sử ta luân vong.

Phượng đi cầu còn Hoàng cảm ca

Có mỹ nhân làm trò hề, thấy mà muốn chết

Chủ nhật không đi xem hề, chân tay như phát cuồng

Phượng trèo qua tường đi xem hề, bốn biển cầu xin hoàng

Không chờ đợi giai nhân diễn hề, bất bại đồ tường

Cảm xúc xác to mà diễn trò hề, tá lả đánh giũa tràng

Thuận ngôn mà nói với hề, cà thì phải chảm tương

Hà mà nhìn thấy Hề, lòng hấn bạng hoàng

Không được thấy hề, ta chết đây, ta chết đây.)

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

“Là thiên kim nhà ai, ta có biết hay không?”

“Chính nàng cũng không biết, ta mới không nói cho người.” Tam ca quay đầu cười, lờm ta một đôi mắt màu xanh lam đẹp mê hồn.

“Nhớ rõ trước đây người thích nhất con bướm này, Tam ca bắt cho người có muốn hay không?”

Ta xem con bướm kia ở trong không trung tự do bay lượn, xinh đẹp tự tại nói không nên lời, thế là mở miệng nói, “Coi như hết, nó...” Lời còn chưa dứt, con bướm liền bị bàn tay to giờ lên trước mắt. “Ài, tay người thực mau a Tam ca, ” ta xem con bướm kia liêu mạng vùng vẫy nói “Vẫn là thả đi, ta không phải trẻ con, không bắt bướm chơi” trong lòng đáng thương nó bị bắt lại sau này sẽ không có tự do, nếu không bị bắt có thể bay lượn trong bụi hoa. Ai ngờ vừa nói khỏi miệng, con bướm đã bị ném xuống, cánh sớm xinh đẹp không hề động tĩnh, nó đã chết. Ta há miệng thở dốc, lại không biết nên nói gì.

“Suy nghĩ cái gì nha đầu nhỏ, còn không lại đây.” Phía trước Tam ca hướng ta ngoắc ngoắc, tươi cười so với tức giận còn đẹp hơn, nhưng nhìn hấn, ta lại bỗng nhiên cảm thấy có chút xa lạ. Giống như tu là từ biên cương trở về, có phải hay không tâm địa đều trở nên cứng rắn? Nam nhân trước mắt cả người đắm chìm trong ánh sáng ấm áp, vươn hai tay cũng bị chiếu lờ lờ sáng lên, giống như một vị thần ưu nhã thông dong. Sẽ không, hấn trong đáy lòng ta là

Tam ca thiện lương nhất, ta vì sao có thể nghĩ như thế. Lắc lắc đầu làm cho chính mình quên mất một màn vừa rồi, ta chạy nhanh tới bên người, cùng Tam ca nói giỡn. Thời gian một ngày qua rất nhanh, mắt thấy trời bắt đầu chạng vạng.

Ta nhiều năm không thấy Tam ca, cũng rất ít cùng người nhà nói chuyện, làm nũng khiến hấn lưu lại dùng com chiều. “Người không giữ ta lại, ta cũng muốn mặt dày ở đây.” Tam ca cười nói, “Nhân mã của ta trú ở năm dặm ngoài đại bắc, không có phụ hoàng ra lệnh không thể vào kinh, phủ đệ lại ở quận Bách Lý ngoài kinh đô.”

“Vậy người làm sao giờ?” Hấn bắt đầu đi thờ dài một hơi, “Không có biện pháp a, chỉ có thể ăn ngủ bên ngoài.” “A? Ăn ngủ a?” Hiện tại tuy rằng là đầu hạ, nhưng ban đêm rất dài, ta nghĩ Tam ca bên ngoài chịu khổ, trở lại kinh thành còn không có chỗ ở. Thật sự thật đáng thương. Nghĩ đến đây, ta bỗng nhiên suy nghĩ vừa động, “Bằng không, Tam ca ở chỗ ta một đoạn thời gian được rồi. Như vậy cũng rất tiện.”

“Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.” Kì lạ, chẳng lẽ ta có cảm giác sai, vì sao ta cảm thấy dường như Tam ca sẽ chờ ta nói như thế. Phân phó hạ nhân đem Tam Hoàng huynh đến phòng khách phía đông, chúng ta quyết định đến hoa viên ở đình nhỏ dùng com. Sắc trời đã dần dần tối, cung nữ mang theo đèn lồng và thức ăn chậm rãi đi theo chúng ta tới hoa viên. Đình nhỏ khoác một tầng vân sa mỏng, gió thổi qua lay động phiêu đảng, dưới sự chiếu rọi của mấy chiếc đèn lồng càng có vẻ mông lung giống như tiên cảnh. Chạng vạng gió đêm thực ấm, hương vị đồ ăn phía trước thổi đến, khiến mọi người đều có cảm giác say.

Hạ nhân vừa đem rượu và thức ăn sắp ra trên bàn đã bị Tam ca sai đi. “Ở đại mạc ngọc thời gian lâu, không có thói quen bị hầu hạ như thế.” Tam ca đem đồ ăn gấp bỏ chén ta, nói, “Nhiều năm không gặp, Tê Nhi trở thành là cô nương xinh đẹp.”

“Đúng vậy, thế mà đã bảy năm, thời điểm người đi ta còn không đến chín tuổi.”

“Tê Nhi từng uống rượu sao?” Tam ca rót một ly rượu, hương rượu mát lạnh nhất thời xông vào mũi. Hấn nâng chén, sau đó cười xem ta, “Bát quá này rượu hơi mạnh, người nha đầu nhỏ tốt nhất đừng uống.”

“Xem ta a!” Ta tiếp nhận ly rượu giữa đầu uống xong, chỉ cảm thấy rượu này hương vị thuần hậu, còn có một cổ mùi hoa quế. Nặng, tuyệt không nhạt. “Uống ngon thật, đây là rượu gì a, Tam ca?”

“Đây là rượu nếp ngon gia truyền trứng gà của Mặc Sĩ Gia ở phía nam, bọn họ ở biên cảnh buôn bán, biết ta thích hàng năm đều tiện đường đưa đến cho ta. Đừng nhìn rượu hương vị ngọt, uống nhiều hơn nhưng sẽ say.”

“Sẽ sao?” Ta cười hi hi gặp Tam ca đưa rau, vỗ bộ ngực khoe từ lượng chính mình tốt. Từ nhỏ thân cận nhân sẽ không nhiều, Tam ca làm cho ta rất là vui vẻ, ngoài ra trong lòng rõ ràng nhưng không cách nào nói ra miệng, ba năm ly rượu ngon vào làm cho ta dần dần không rõ, giống như có vô số vui vẻ chuyện, trừ bỏ ngây ngô cười cái gì cũng không nhớ rõ.

Nhìn thấy hình ảnh Tam ca tươi cười dưới ánh sáng ngọn đèn, ta hốt hoảng chỉ vào hấn kêu lên sợ hãi, “Tam ca, đầu người vì sao luôn luôn di chuyển, còn có những ba cái?” Sau đó cái gì đều không nhớ rõ. Sau đó ta liền thấy Thanh Nham, hấn ở trước mặt ta tà mị cười, ôm ta vào trong lòng. Ta uống nhiều lắm không thể đứng dậy, hấn liền đến bên người ta, ôm ta đến ồn tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Ta bị ngâm ở trong ao, cả người tê dại nhận nhạo, không tự giác phát ra từng trận rên rỉ, tựa như đi vòng quanh trong nước. Thanh Nham cởi quần áo lộ ra thân hình cường tráng. Hấn vót ta lên ôm vào trong ngực, ta hung hăng dụi vào ngực hấn, ta trừng mắt tức giận vì hấn dùng sức, lại bị hung hăng hôn trụ, đại lưỡi ở trong miệng đâm mỹ trần trọc, khiến ta rên rỉ. Hấn nghe thấy tiếng càng thêm dùng sức, đều nhanh đem ta nghiền hồng rồi. Ta mềm mại muốn hấn ngừng lại, làm nũng dường như muốn khóc đến nơi. Hấn thấy ta khóc vội vàng thả cái miệng nhỏ nhắn, ngược lại lấy môi đồ mọng cắn hôn cổ, ngực, cuối cùng là bụng cùng hạ thân.

Địa phương kia bị hấn hàm ở miệng lại hấp lại cắn, tra tấn ta chết đi sống lại, ta bắt lấy đầu của hấn, ngửa đầu rên rỉ, đem những từ ngữ dâm đảng, phóng túng học được đều nói ra. Hấn đầu tiên là sùng sốt, sau đó đem ta vót lên phóng tới trên nhuyễn thấp, không chút nào thương tiếc hung hăng rút ra chọc vào. Ta khóc kêu, sợ, đánh hấn muốn thoát đi, lại bị ném trở về, theo lực sáp ngày càng lớn. Ta khóc kêu vụn vụn, lại thoát không được bàn tay to kiểm chế. Ta lấy tay vịn bàn tay to cầu xin tha thứ, lại phát hiện trên tay có một vết sẹo phình to.

Ta xoay người, phía sau nam nhân đang dụng lực rút ra chọc vào không phải Tam ca còn ai vào đây? “A!” Ta kêu sợ hãi ngồi xuống, mới phát hiện nguyên lai là giấc mộng. Đầu rầu rĩ đau, nhìn sang chung quanh, hoàn hảo là khuê phòng của ta. Đứng dậy muốn đi lấy nước ở trên bàn, quần áo theo chuyển động chầy xuống, lộ ra thân thể trần trụi. Tối hôm qua thế nhưng ngay cả áo lót cũng chưa mặc? Đầu dường như bị kim châm, ta dùng sức hồi tưởng đêm qua đều đã làm cái gì, lại không thể nghĩ được nội dung gì. Thời điểm xuống giường cả người đau nhức, ta ôi một thân ngã xuống đất, đại lưng bị xả rơi xuống, trùng hợp rơi ở tại trên người.

“Xảy ra chuyện gì?” Cửa phòng hô một chút bị đẩy ra, ta thấy đại ca tiến vào, không tự chủ được phát ra một tiếng thét chói tai. Hấn vội vàng đi tới, nói, “Người nha đầu kia, uống lên mấy chén liền say ngã, vừa cảm giác ngủ thẳng đến sau giờ Ngọ, vừa rồi ta còn tưởng rằng người xảy ra chuyện gì!”

“A, sau giờ ư?” Ta nhanh chóng được quần áo, bế lên giường, trong lúc còn đau, rên rỉ một tiếng. “Xảy ra chuyện gì, đau đầu sao?” Đại ca đắp chăn cho ta, xoay người lại. “Lần sau không cần uống, nhìn người ngày hôm qua thật giống mèo say.”

“Thật sự à?” Ta thề lười, hỏi, “Ta cái gì đều không nhớ rõ, đại ca, người xem xem Bích Nhi nha đầu kia đâu? Nhưng lại cũng học ta lười như thế, không hầu hạ ta rồi giường.”

Kỳ thật ta muốn hỏi nàng một chút ngày hôm qua quần áo là ai cởi. “Còn dám nói,” đại ca cười nói, “Người ngày hôm qua ới ra đây người, lại ới ra người Bích Nhi, ta xem nàng thực không dễ dàng, cho nàng đi xuống nghỉ ngơi.” “Ta đây quần áo...” “Tự nhiên là ta thoát.” “A? Người người người...” “Xuy,” Tam ca cười khế, như là nghe được cái gì đáng chê cười, “Nói gì người đều tin a, mà phủ công chúa chẳng lẽ chỉ có một nha hoàn Bích Nhi sao?”

Khi nói chuyện vài nha hoàn đang cầm quần áo cùng dụng cụ rửa mặt chậm rãi vào phòng, ta thỉnh đại ca đi phòng dành cho khách trước để nghỉ ngơi, sau đó nha hoàn hầu hạ mặc quần áo. Thời điểm thu thập tốt ngày đã muốn ngủ về tây, ta lại một lần nữa cảm thấy chính mình sau khi uống rượu thật thất đức, bất quá nghĩ đến còn có sáu ngày liền thấy Thanh Nham, nghĩ rằng trời qua như vậy cũng không sai, say vài lần hẳn có thể tới tìm ta.

Đầu rất đau, cả người cũng toan đau lợi hại, ta gọi nha hoàn tiến vào giúp ta xoa xoa, Tam ca lại vào. “Xảy ra chuyện gì?”

“Tam ca? Ta đau đầu, thất lưng đau, tất cả đều đau!”

“Phải không?” Hắn tự trách nhìn ta, nói, “Sớm biết như vậy sẽ không cho người uống rượu.”

“Nào có a, rượu uống thực tốt, ta ngày mai còn muốn uống.”

“Người a, con mèo nhỏ tham lam,” Tam ca điểm điểm mũi ta, liền vòng đến phía sau, hai tay xoa huyệt Thái Dương, nói, “Làm sao đau, ở chỗ này sao?”

“Àn, là này, ngô... Thật là thoải mái...”

“Ha ha, người nha đầu kia.”

Ta ngẩng đầu nhìn lên cảm Tam ca, mặt mang theo tia sùng bái, “Tam ca kỹ thuật không sai a, người học ai.” Hắn cúi đầu cười xem ta, nói, “Ở bên ngoài đánh giặc hàng năm xương sống thất lưng chân đau, bị bệnh lâu cũng thành thầy thuốc.” “Ta đây cũng học học, sau này Tam ca uống rượu, cũng giúp người xoa xoa.” “Người a, nói dễ nghe,” tay hắn lại xoa đến hai vai, ở hai bên vuốt ve, làm cho ta toàn thân đều giãn mở.

Hắn làm cho ta xoay người ghé vào trên tháp nhỏ, theo phía sau xoa bóp thân thể, ta từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ mát xa vô cùng chuyên nghiệp, thoải mái đến muốn kêu. Bàn tay to theo ba vai ấn nhẹ đến thất lưng, lại theo thất lưng ấn đến hai chân, cả người đau xót dần dần tán đi, khiến toàn thân ta đều thoải mái lười nhác. Ta nhẹ nhàng hừ, hoàn toàn đã quên là Tam ca giúp ta mát xa. “Thoải mái sao?” Thanh âm trầm thấp theo bên tai truyền đến, hơi thở nam nhân thổi đến vành tai mẩn cảm. Ta mẩn cảm run lên, nơi đó thể nhưng ẩm ướt. Một cổ tê đại dọc theo nơi ướt đầm tê đại hướng toàn thân lan tràn ra, ta vội đứng lên, lại bởi vì quá độ tê đại, thân ngã xuống tháp.

“Xảy ra chuyện gì?” Tam ca lấy tay đem ta nâng dậy, thân thiết hỏi, “Làm sao không thoải mái?” Ta nghĩ đến ngày hôm qua sáng sớm ăn giải độc, hiện tại tỉnh ra đều hơn một ngày, khó trách được hiệu quả đã qua. Hôm nay dậy quá muộn, thể nhưng chuyện uống thuốc trọng yếu như thế đều quên, lần này sợ ý thật sự là quá nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Tam Ca, Là Giúp Ta Hay Là Tra Tấn Ta (H)

“Phát sốt sao?”

Bàn tay to thô ráp đụng đến đỉnh đầu ta, mang đến một tia thanh lương. Hơi thở nam tính làm cho dục vọng trong cơ thể lại sôi trào lên, ta tức giận thân thể của chính mình, ngay cả đối với Tam ca cũng phản ứng. Mà hiện tại cái bộ dạng này, thật sự là khó trả lời.

“Tam ca, ta có chút mệt nhọc.”

Ta nhìn nét mặt hắn, nhưng lại lập tức nghĩ đến hình ảnh trong mộng đêm qua, khi hắn rút ra chọc vào ta bộ dáng tà mị. Trong lòng căng thẳng, tiểu huyết chắt chắt co rút lại. Dâm thủy thể nhưng lại chảy ra ào ạt, đem tháp tím ẩm ướt. Thân thể vô lực mềm yếu, ta không biết nên làm sao, hai tay nắm chặt một cái cổ tay áo chà xát qua lại.

“Còn có thể đi sao?”

“A?”

“Ngươi xem ngươi, ”

Tam ca ôm lấy ta, cất bước hướng khuê phòng đi đến,

“Mặt hồng như thế, ta xem có vẻ như phát sốt, chạy nhanh trở về nghỉ ngơi đi.”

Ta vô lực mặc hần ôm, cầu nguyện mặt dịch ở hạ thân không chảy ra ngoài nữa, nhưng mặt dịch lại giống như lúc đã mở cơ quan ra, không ngừng hướng ra phía ngoài lưu động. Mỗi lần ma sát với thân thể Tam ca, trong lòng sẽ không tự giác rung động, ta cần môi không cho chính mình rên rỉ ra, cầu nguyện hần chạy nhanh đem ta đuổi về trong phòng. Trên người hần có hương vị rất dễ chịu, là một loại hỗn hợp Long Tiên Hương của nam nhân, bởi vì ở sa trường ma luyện có một loại hơi thở lạnh ngạnh (= cao ngạo, lạnh lùng) lại có chút giống như vô mùi không ngừng trên chọc đục vọng trong thân thể, làm cho ta nhìn không được tham lam há mồm hô hấp.

“Mau một ít, mau một ít”

trong lòng ta âm thầm kêu lên, lại xem Tam ca vẫn đang không nhanh không chậm, quả thực muốn cái mạng nhỏ này rồi. Không thể mở miệng, sợ hãi một khi hé miệng, toát ra chính là rên rỉ dâm dăng.

Ta cơ hồ nghe được, mặt dịch xuyên thấu qua quần, thanh âm một giọt một giọt rơi xuống. Không biết là hương vị mặt dịch hay là của thân thể, hay là của xuân dược, ta miễn cảm nhận ra trên người chính mình tan mất ra một cỗ hương vị đặc thù. Hương vị này cùng hương vị trên người Tam ca dây dưa lẫn nhau, làm cho ta càng không thể tự chủ. Nhìn mặt Tam ca, hần tựa hồ cái gì cũng chưa cảm giác được, vẫn cao nhả vừng vàng ôm ta, cẩn thận đặt lên trên giường.

“Ngoan, nghỉ ngơi thật tốt.”

Ngón tay hần phát qua mặt ta, đem tóc dài dính dính mồ hôi vén đến sau tai, ngón tay thô ráp ma sát đến lỗ tai miễn cảm, làm cho lòng ta thâm rung động. Trong lòng âm thầm kêu khổ, Tam ca, ngươi là tới chiếu cố ta, hay là đến tra tấn ta a?

“Tê Nhi, vì sao không nói lời nào?”

Bàn tay to chạm đến đầu ta, thành công làm cho ta rên rỉ ra tiếng.

“Ngô...”

“Khó chịu sao? Mặt vì sao hồng như thế?”

Ta run rẩy cơ hồ không thể ức chế, quả muốn hần chạy nhanh ra ngoài, rồi lấy ra dược để ăn.

“Tam ca... Ta có điểm mệt nhọc, ân, ngươi trước đi ra ngoài đi.”

“Không cần tuyên Thái y đến xem sao?”

“Không cần... Không có việc gì...”

Thân thể nóng rực làm cho ta cảm thấy bức mình, trong mắt ẩm ướt, cái gì đều không thấy rõ lắm, môi có chút khô, theo bản năng lấy lưỡi liếm liếm môi, lại đột nhiên cảm thấy động tác có chút áy náy — ta là xảy ra chuyện gì? Đối mặt với ca ca thân thiết có ý tưởng kì quái như thế, chẳng lẽ là bởi vì giấc mộng đêm qua?

“Tốt, ta đây đi ra ngoài trước.”

Lời nói của đại ca khiến ta suy nghĩ, hần nhìn ta mặt xác định không có vấn đề gì, cuối cùng định rời khỏi. Lúc gần đi hần thay ta đem chăn kéo lên, mu bàn tay đào qua cằm ta, thành công làm cho ta run run đến phát điên.

Tam ca không có biểu tình gì đứng lên, kéo kéo tay áo hướng cửa đi đến, bóng dáng cao lớn đi bình ổn cao quý thong dong. Thanh âm cửa vừa động ta liền đi xuống giường run rẩy tìm được ngăn tủ đựng dược, hóp một ngụm nước trà nuốt xuống. Trờ lại trên giường nằm một hồi, thân thể dần dần không nóng như lúc trước nữa ta cuối cùng trầm tĩnh lại, lại một lần tiến nhập mộng đẹp.

Trong mộng là thế giới kỳ quái, tràn ngập dày đặc hơi thở huyết tinh. Trong bóng đêm một đám người khóc kêu, đột nhiên xuất hiện gương mặt xa lạ, đôi mắt chảy ra huyết lệ, thi thể chất đông ngón ngang lộn xộn, có người quỳ rạp trên mặt đất, bộ mặt mơ hồ vờn hai tay đến ta khóc kêu,

“Cứu mạng a, tha ta đi!” Ta nghĩ đi nâng hần dậy, nhưng là từng bước đều bất động, cổ họng giống như bị chặn lại, một chữ cũng nói không nên lời. Trong đầu có một chút này nọ miêu tả sinh động, nhưng là ta nghĩ đến sức cùng lực kiệt cũng nghĩ không ra là cái gì, giống bị người ta dùng một tảng bao bên ngoài, rõ ràng ngay tại trước mắt, chính là không đứng dậy được. Mơ hồ có một tia lý trí nói cho chính mình, đó là mộng, tỉnh lại thì tốt rồi.

Thần chí dần dần thanh minh, ta rên rỉ một tiếng, mở hai mắt. Cửa sổ ba một thanh âm vang lên, làm ta giật cả mình. Cung nữ trực đêm ngáp một cái đứng dậy đóng cửa sổ, ta nghe thấy thanh âm tí tách từ bên ngoài truyền đến, nguyên lai là trời mưa. Trời vẫn tối đen, trong phòng chỉ có vài ánh đèn hôn ám chiếu lên tường. Hình như ngày hôm qua ngủ nhiều lắm, hiện tại một điểm cũng không mệt mỏi.

Mộng vừa rồi rõ ràng như hiện ra trước mắt, trong lòng có chút cảm giác không rõ. Trơ mắt nhìn trên đỉnh tầng tầng lớp lớp màn, ta kiệt lực suy nghĩ những chỗ bất thường. Trong bóng đêm một việc lại một việc trôi lên trong óc, giống như một đốm lửa nhỏ thiêu cháy cả đồng cỏ. Trong lòng càng ngày càng lạnh, ta bưng kín miệng, khiến cho chính mình không kêu lên. Nếu như ta suy nghĩ đúng, hết thấy liền quá khủng bố

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tam Ca, Người Rốt Cuộc Có Ý Đồ Gì?

Ngày hôm sau, ta giống lệ cũ tới giờ liền rời giường. Cung nữ đang cầm dụng cụ rửa mặt nối đuôi nhau đi vào, hầu hạ ta rửa mặt chải đầu.

Tê, vì sao không cẩn thận như thế !”

Cung nữ chải đầu sợ tới mức quỳ trên mặt đất, căn phòng to như vậy nhất thời lặng ngắt như tờ.

“Bích Nhi đâu, kêu nàng tới đây chải đầu.”

Cung nữ phụ trách chải đầu vội vàng dập đầu nhận lỗi, đứng dậy ra khỏi phòng. Ta đứng dậy nhìn những người khác còn đang quỳ trên mặt đất, ánh mắt lóe lên, đem tất cả mọi thứ trên bàn ném xuống, bệnh tâm thần kêu lên,

“Cút, các người đều cút ra hết! Sáng sớm khiến cho lòng người phiền não!” Những người đó sợ tới mức vội vàng đứng dậy rời khỏi phòng, đem cửa phòng đóng lại.

Trong phòng chỉ còn lại có một mình ta, ta ngồi xuống nhìn nhìn đồng hồ hỗn loạn dưới đất, tốt lắm, đây là kết quả ta muốn. Chỉ chốc lát, cửa nhẹ nhàng đẩy ra, Bích Nhi đi vào. Ta ngồi ở trước gương, chỉ nhìn nàng không nói lời nào. Nàng giống động vật nhỏ bị chấn kinh trốn tránh ánh mắt ta, quỳ trên mặt đất đem một kiện một kiện nhặt lên.

Chưa bao giờ cùng các nàng phát giận, cũng không nói rõ ta sẽ không, thân ở hoàng thất, đối với vì sao phải cho người khác áp lực, điểm này ta hiểu biết phi thường rõ ràng. Ta đang đợi nàng nói chuyện.

Nàng động tác dần dần thông thả, mãi đến khi đình trệ, thời điểm ngừng đầu trong mắt mang theo sợ hãi, khóe miệng run rẩy, vẻ mặt đều là nước mắt.

“Công chúa...”

Ta xem nàng, một chữ một chữ nói ra,

“Ta không ở mấy ngày nay, đã xảy ra chuyện gì?”

“Trong phủ những người khác, đều đi nơi nào?”

Nàng mở miệng, nhưng không có phát ra tiếng, chính là nhìn nhìn ngoài cửa. Ta gật gật đầu, lớn tiếng nói,

“Đến, chải đầu cho ta.”

Nàng thuận theo đứng lên, đi đến phía sau ta, tay run rẩy cầm lược chải một chút một chút cho ta, ngừng đầu lên nhỏ giọng nói ra chuyện phát sinh trong mấy ngày nay. Lúc ta rời khỏi là sáng sớm, trời còn chưa sáng, Tam ca liền mang theo Tinh Vệ quân đi tới

Linh Tê điện. Lúc ấy người trong điện cũng không biết ta đi ra ngoài, đến thời điểm thông báo tìm không thấy ta, ngược lại thấy thị vệ liên can bị đánh ngã. Bên trong phủ nhất thời rối loạn, Tam ca sau này biết chuyện này, giận dữ, đem thị vệ dưới mệnh Tinh Vệ doanh tướng đều chop tới khảo vấn, bọn họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, Tam ca liền lấy lý do không bảo vệ được công chúa, đưa bọn họ xử chết. Chín chín tám mươi một mạng người, cơ hồ huyết tẩy Linh Tê điện. Có thái giám cung nữ nhìn thấy cảnh tượng này sợ tới mức nổi điên chạy đi, bị nắm đi xử tử luôn. Cung nữ phụ trách hầu hạ, thủ vệ thị vệ, phạm là liên lụy đến chuyện này toàn bộ bị giết hết.

“Công chúa chả hỏi tại sao có mùi máu tươi sao, ”

Bích Nhi dần dần bình tĩnh trở lại, không, là từ cuồng loạn sợ hãi, dần dần biến thành chết lặng. Ánh mắt của nàng trống rỗng mà tuyệt vọng, trong thanh âm có một loại sắc nhọn mất tự nhiên

“Bọn họ thi cốt hôm đó đã bị tha đi rồi, không biết đưa tới nơi nào. Sau đó hoàng tử không biết làm thế nào nhận được tin tức liền đi ra ngoài, thời điểm trở về, là cùng ngài.” Nàng nói tiếp,

“Ngài nếu hôm đó không trở lại, sở có người chết tiếp.”

“Tam điện hạ nói, ai lộ ra chuyện này cho ngài, chính là người kế tiếp phải chết.”

Ta từ trong kính trông thấy mặt mình, đó là hế ra khuôn mặt bình tĩnh, đó là một con người đáng sợ. Con người này bởi vì chính mình muốn đi chơi, hại chết hơn một trăm người. Ta cúi đầu nhìn hai tay chính mình, nguyên lai trong một ngày, mặt trên bàn tay đã dính đầy máu tươi. Bọn họ bảo hộ ta, hầu hạ ta, chiếu cố ta, cùng ta ở chỗ này rất lâu rồi, bọn họ bởi vì ta đã chết, đều đã chết. Giết chết bọn họ, là Tam ca của ta, là người nhà của ta, từng là người duy nhất thật tình đối đãi với ta.

Ta nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu thời điểm mở to mắt, là một mảnh thanh minh.

”Bích Nhi, ” ta kéo nàng đứng lên, hướng vào phía trong.

“Vì cái gì không ở bên người ta?”

“Tam điện hạ nói chúng ta hầu hạ bất lợi, tìm cung nữ mới đến đây.”

Ta trầm ngâm một chút, không lên tiếng. Không thích hợp, nếu như là giận chó đánh mèo vì bọn họ đã đánh mất ta, thay người sẽ không xảy ra trong vòng một ngày. Như vậy chỉ có một khả năng

—— Tam ca đã sớm chuẩn bị tốt đối người trong phủ ta, mà hẳn như thế làm, đến tốt cùng là vì cái gì? Ta chỉ là một cái công chúa, tuy rằng được phụ hoàng sủng ái, nhưng là không có mẫu tộc duy trì, cũng không có đỉnh hôn, trong chính trị căn bản không thể lợi dụng. Huống chi, chúng ta từ nhỏ quan hệ tốt lắm, hẳn vì sao tổn tâm tư đối với ta như vậy? ! Nếu có sự phụ thì tốt rồi, nếu có Thanh Nham thì tốt rồi.

Không, không thể dựa dẫm vào người khác như vậy. Tâm dần dần yên tĩnh trở lại, ta là người trưởng thành, Thanh Nham vì ta đi giải quyết chuyện giải được, như vậy ta cũng muốn vì tương lai của chúng ta, giải quyết tốt chuyện tình công chúa trong phủ. Kỳ hạn rồi đi còn có năm ngày, tình hình hiện nay, chỉ có đem người còn lại bên trong phủ an bài tốt, ta mới có thể an tâm rồi đi.

Cho tới bây giờ ta mới biết được, ta được các sự phụ bảo hộ quá tốt. Ta chỉ theo chân bọn họ học nghệ, chỉ hưởng thụ cuộc sống công chúa, chỉ để ý thương xuân thu buồn ngâm thơ đọc sách, còn cái khác ta đúng là hoàn toàn không biết gì cả. Đột nhiên cảm thấy như vậy làm cho ta không khỏi kinh hãi, lần đầu tiên ý thức được, các sự phụ đối ta trả giá bao nhiêu. Bọn họ vốn là hiệp khách tự do trên giang hồ, từ khi thu ta làm đồ đệ liền hàng năm ngây ngốc ở trong này. Ra vào phủ chỉ phí ăn mặc thậm chí là nhân viên điều phối, ta chưa từng có hỏi qua. Ta còn nói với

Thanh Nham, không nghĩ theo bọn họ ý tứ lớn lên, kỳ thật chân chính bị liên lụy là bọn hắn. Ta xem Bích Nhi, nàng ánh mắt mờ mịt nhìn chằm chằm mặt một chỗ, không biết suy nghĩ cái gì

Bạn đang đọc truyện *Sự Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tam Ca, Người Vì Sao Vào Đây?

“Bích Nhi, hiện tại bên cạnh ta, chỉ có ngươi.”

“Công chúa!”

Bích Nhi kinh ngạc nhìn ta, giống như không thể tin được vào những gì mình nghe được. Ta kéo tay nàng qua, nói,

“Tình hình hiện nay, ta cũng không biết hẳn nhằm vào cái gì. Nhưng có một việc thực rõ ràng, trong phủ ngày nào càng nhiều người, liền nhiều nguy hiểm ngày đó.”

Ta nhìn mắt nàng, thông thả mà kiên định nói,

“Ta muốn dùng hết sức bảo trụ mọi người. Mà hiện tại, ta cần ngươi giúp.”

Nàng ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt có chút rung động

“Công chúa cần gì phải khách khí với một hạ nhân như ta, ngài suy nghĩ vì hạ nhân trong phủ, Bích Nhi cả gan trước hết thay nhiều người cảm tạ ngài.”

Nàng cúi đầu thật sâu rồi ngẩng đầu nói,

“Ngài cần Bích Nhi đi làm cái gì, Bích Nhi khẳng định muôn lần chết không chối từ.”

Lòng ta một trận cảm động, lại vì nàng lo lắng,

“Hiện tại cần làm rõ cung nhân cũ còn lại bao nhiêu, ở nơi nào. Ngươi có thể làm được không?”

Nàng gật gật đầu,

“Có thể, chúng ta ở địa phương rất gần.”

“Tốt lắm, ”

ta nghĩ một chút, hỏi,

“Hôm nay giờ Dậu đến chỗ ta, thời gian đủ không?”

“Hẳn là đủ.”

“Hào, vậy ngươi đi đi” ta nhắm mắt lại, huyết Thái Dương âm ầm ầm đau.

“Vâng, công chúa.”

“Bích Nhi?” Bích Nhi trở lại nhìn ta,

“Công chúa có gì phân phó?” Ta mở to mắt nhìn nàng,

“Phải chú ý an toàn, không cần bị phát hiện.” Nàng ngượng ngùng cười cười, nói,

“Đa tạ công chúa, Bích Nhi đã biết.”

Sau khi nàng đóng cửa lại, ta liền xui lơ tại ghế trên, trên người mồ hôi lạnh ướt đầm. Ta không thể bối rối, nếu như ta rối loạn, bọn họ nên làm sao đây? Thanh Nham còn có năm ngày sẽ đến, đến lúc đó sẽ có chuyện gì phát sinh? Ta ngỡ ngác ngồi ở trong phòng, trong lòng lại không ngừng suy nghĩ một khắc nào.(khắc=15 phút).

Trước mắt khi thì bộ dáng Tam ca ôm ta đùa vui vẻ, khi thì là bộ dáng hẩn uất nhũn thương đau đánh đàn. Ở trong trí nhớ ta hẳn là một người phi thường ôn nhu thiện lương. Nhớ rõ mới trước đây, chúng ta từng cùng nhau nuôi một con chó nhỏ, kia con chó nhỏ không cẩn thận làm thái tử ca bị thương, hẳn vì bảo vệ con chó nhỏ ở cửa Càn Nguyên điện quỳ nửa ngày. Sau đó con chó nhỏ bị đánh chết, hẳn đem thi thể tìm được, cùng ta vụng trộm chôn nó. Ta thật sự không nghĩ ra, một người như vậy vì sao sẽ biến thành ác ma giết người? Đầu tiên là sự phụ ròi đi, sau đó gặp dâm tặc phát hiện trúng độc, nửa đường gặp thư sinh kỳ quái bảo ta là Thánh nữ, trở lại trong phủ Tam ca đã muốn giết nhiều hơn một nửa hạ nhân...

Phóng Phạt có hé ra hắc ám cự vồng lạng lẽ bao phủ ở trên người ta, những người bên cạnh đều có bí mật, mà ta lại hoàn toàn không biết gì cả, loại cảm giác này thật sự làm cho ta phần nộ và bất lực. Trong lòng chưa bao giờ quá khủng hoảng, không biết kế tiếp lại có chuyện tình gì sẽ phát sinh.

“Tê Nhi có trong đó sao?”

Vẫn là thanh âm ưu nhã thương đau, vì sao hiện tại nghe qua có hàn ý đến tận xương? Ta nắm thật chặt quần áo trên người, đứng dậy nói,

“Tam ca, ta ở đây.”

“Điểm tâm chuẩn bị tốt rồi, còn không mau đến ăn.”

Tuy rằng một xiu khẩu vị cũng không có, nhưng mà ta biết hiện tại cần nhất là thường xuyên qua lại với hắn.

“Tốt, ta liền đi ra.”

Ta vội vàng mở ngăn kéo, lấy ra giải được nuốt xuống, ngày hôm qua nếu không có nó có thể đã xảy ra chuyện. Điểm tâm quả thực nhạt như nước ốc, ta ăn đồ ăn Tam ca gấp, cơ hồ đã đem hết toàn lực mới không cho chính mình nôn ra. Không biết có phải hay không bởi vì đã biết chuyện phát sinh hai ngày trước, ta cuối cùng cảm thấy có một cổ mùi máu tươi lượn lờ ở trong phòng, có cảm giác buồn nôn.

“Tê Nhi, ta nhớ rõ mới trước đây ngươi yêu nhất chính là rượu nếp than chân vịt.”

“Được, Tam ca, ngươi cũng ăn đi.”

Ta thật sự không muốn ăn, chỉ đành học theo, dùng chiếc đũa gấp một ít thanh duẩn cho hắn. Ai biết tay run lên, đồ ăn không cẩn thận rơi trên tay áo hắn.

Tam ca khề cau mày, ta ngỡ ngác nhìn hắn, bởi vì trong mắt hắn chợt lóe qua tàn khóc kinh hãi.

“Nhìn ngươi sợ tới mức kia, ta là yêu quái sao?”

Một chốc kia nụ cười như ngọc, vô cùng xinh đẹp, Tam ca nhìn ta, thanh âm so với gió xuân thảng ba còn muốn ấm áp hơn ba phần.

“Tam ca, ngươi lại giấu cợt ta.”

“Thật giống trẻ nhỏ.” Tam ca điểm điểm ta cái mũi, ra lệnh cho hạ nhân đổi một đôi đũa khác, đứng dậy đi thay quần áo.

Ta thấy bóng dáng hần rời đi, bả vai chậm rãi thả lỏng xuống, hứu một hơi thật sâu, trong lòng lo lắng như vậy khẳng định sẽ làm hỏng mọi việc. Rốt cuộc muốn làm sao đây? Là vụng trộm đem hạ nhân an trí tốt liền rời đi, hay là cùng Tam ca hỏi rõ ràng, hay là, đi đến chỗ phụ hoàng?

“Suy nghĩ cái gì vậy?”

Tam ca đổi qua một bộ quần áo đen hắc ám, đứng ở nơi đó càng có vẻ uy vũ hiên ngang, cao quý bức người, tăng thêm một cỗ hơi thở áp bách.

“Tam ca a, ta suy nghĩ chúng ta có phải hay không nên đi gặp phụ hoàng trong cung.”

“Tê Nhi nhớ phụ hoàng sao?” Tam ca nhíu mày nhìn ta,

“Tam ca nếu không có thánh chỉ không thể vào cung, Tê Nhi lại bởi Tam ca vài ngày đi.”

“Nhưng là...”

“Vì sao, Tê Nhi không phải rất nhớ Tam ca sao?”

“Ta chỉ nghĩ đến phụ hoàng một chút, ta...”

“Tê Nhi!” Tam ca lạnh giọng đứng dậy, mặt mày nhíu lại nhất thời tràn đầy sắc thái sát phạt. Hần nhìn ta bất đắc dĩ hít một tiếng, khôi phục thần sắc ôn hòa vừa rồi, hần nói,

“Ngươi còn nói như vậy, Tam ca tâm bị dả thương.”

Ta ngồi ở trên ghế, mặc hần đi tới đem đầu ta ôm vào trong lòng, giống trước đây nhẹ nhàng vuốt ve.

“Tam ca vài năm không gặp ngươi, thăm nghĩ sẽ cùng với ngươi vài ngày.”

Ta nhắm mắt lại, dùng toàn lực khống chế không cho chính mình phát run. Ta lấy lý do thân thể không khoẻ bỏ cơm trưa, về tới trong phòng. Đem manh mối sở hữu trong đầu suy nghĩ kỹ càng, ta vô lực phát hiện, trừ bỏ chờ đợi tin tức, ta không thể làm gì. Sắc trời chậm rãi trở tối, cung nữ gõ cửa tiến vào cầm đèn lại nhẹ nhàng rời đi, giờ Dậu đã chậm rãi trôi qua. Bích Nhi còn chưa có đến. Lòng ta bất ổn chờ đợi, vào lúc này lại nghe được thanh âm không mong muốn nhất.

“Tê Nhi?”

“Tam ca, ” ta đột nhiên đứng dậy, nhìn người phía sau, tâm nhất thời lạnh một nửa

“Ngươi là vì sao vào?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Tam Ca, Có Cái Gì Hướng Về Phía Ta (Ngược)

“Tê Nhi nói đùa, Tam ca nếu muốn đi vào nơi nào, sợ là không có khả năng không vào được.”

Tam ca chậm rãi tiêu sái tiến đến chỗ ta, làm cho ta từng bước lùi về phía sau.

“Tê Nhi sợ cái gì, Tam ca cũng không phải rắn độc.”

Gần như tựa vào đầu giường, ta ngẩng đầu nhìn hần,

“Tam ca, ngươi rốt cuộc muốn làm gì.”

Nam nhân trước mặt đột nhiên đem ta áp đảo trên giường, mọi việc xảy ra thành linh làm cho ta sợ run, hần lấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má ta,

“Tê Nhi thật sự nhìn không ra sao?” Ta ngạc nhiên nhìn ánh mắt hần tràn ngập dự vọng, không thể tin nhắm hai mắt lại,

“Không có khả năng, chúng ta... Chúng ta là huynh muội.”

“Huỳnh muội, ” hắn nở nụ cười, lấy hai tay chế trụ kéo đầu ta lại gần, bắt ta mở to mắt,

“Chúng ta vốn không cùng mẹ, sao có thể là huỳnh muội. Lại nói, hai người sư phụ của ngươi thân thiết như phụ thân đều có thể, chẳng lẽ ca ca lại không thể sao?”

“Ngươi!”

Ta, oanh một cái, như chìm vào vực sâu không đáy. Chuyện ta với sư phụ, Tam ca thể nhưng đã biết. Xấu hổ cùng phần nộ khiến bề tức tràn đầy lồng ngực, ta như lọt vào mây mù, như chưa bao giờ chân chính nhận thức hắn. Người này, ngay tại giờ này khắc này cười vẫn là cao quý thanh lịch như vậy, nhưng bộ mặt lại trở nên vô cùng xa lạ. Cái kia ca ca ôn nhu thiện lương vì sao lại biến thành như bây giờ?

“Vì sao ư, bị ta nói trúng rồi.”

Hắn một tay gắt gao nắm chặt hai tay ta, tay kia thì dùng ngón tay nhẹ nhàng hương hai bên áo của ta nắm lấy, nói,

“Tê Nhi, không cần có ý định rời xa ta.”

“Tin tưởng ta, kết quả ngươi không chịu nổi.”

Biểu tình trên mặt hắn, ta chưa bao giờ nhìn thấy, đó là bất chấp tất cả cùng dục vọng. Ta nhìn ánh mắt hắn, đó là một đôi mắt thật đẹp, nhưng lúc này lại đong đầy lửa giận của địa ngục. Hắn như vậy làm cho ta sợ hãi lại khổ sở. Hắn cầm lấy bàn tay ta, nói,

“Ta nghĩ muốn phụng bồi mẫu hậu ta, nhưng mà người đã chết; ta nghĩ muốn phụ giúp phụ hoàng, nhưng hắn không tin nhiệm ta; ta muốn sống một cuộc sống bình thường, nhưng ông trời cố tình làm cho ta lang bạc khắp nơi; hiện tại ta nghĩ muốn —— là ngươi Lạc Linh Tê, ngươi không cần rời khỏi ta, vĩnh viễn cũng không thể rời xa ta!”

“Tam ca, không có lý do gì, nếu như muốn ta, sao có thể hạ sát nhiều người như vậy? Ngươi rốt cuộc là muốn cái gì?”

Hắn giọng điệu chậm lại, giống như ngày xưa vuốt ve đầu ta nói, “Ta giết người đều có lý do, ngươi không cần nhiều lời. Ngươi chỉ cần nhớ rõ ta là vì tốt cho ngươi.”

Ta vùng vẫy thoát khỏi tay hắn, nói,

“Ta không cần ngươi vì bản thân ta muốn giết người, ngươi là ác ma, ngươi căn bản không phải là Tam ca của ta!”

“Ý muốn của bản thân?”

Hắn cười nhạt,

“Vậy còn ngươi, ngươi lúc đó chẳng phải vì bản thân, vì thỏa mãn nguyện vọng cứu vớt người khác, để cho người khác đi mạo hiểm sao?”

“Bích Nhi, ”

ta đột nhiên phản ứng,

“Ngươi đã làm gì Bích Nhi?”

“Vì sao, ngươi thật sự muốn một lý do ư?”

“Chuyện này cùng Bích Nhi không liên quan, ngươi thả nàng ra.”

“Tốt, vậy ngươi thay thế nàng đi.” Hắn cười xem ta, trong mắt mang theo một tia khinh miệt.

“Tùy ngươi!”

Ta trừng hắn,

“Có cái gì đều đổ lên đầu ta, tất cả mọi người đều vô tội.”

“Tê Nhi, ngươi đừng hối hận.”

“Chỉ cần ngươi cam đoan không giết chết hạ nhân trong cung.”

“Tốt, ”

hắn nhìn ta, ánh mắt, giống như nhìn một kẻ xa lạ, sau đó nở nụ cười,

“Ngươi đã nói như vậy, ta đây sẽ thanh toán cho ngươi.”

Ta không nói gì, chính là im lặng nhìn hấn. Chỉ cần người trong phủ không chết, ta có thể nghĩ biện pháp cùng Thanh Nham rời đi. Ta nghĩ đến vô số khả năng, lại chưa từng đoán trước được những gì sắp xảy ra.

Ta đi theo Tam ca, một đường đi tới thư phòng. Tam ca đi đến chỗ bức họa Trương Sơn Thủy liền dừng lại, hấn nhìn ta liếc mắt một cái, nói,

“Tê Nhi, nếu như hiện tại hồi hận, còn kịp.”

Tâm ta cuồng loạn nhảy lên, nhẹ nhàng gạt đầu. “Lộng sát” một tiếng, đó là thanh âm Tam ca ấn vào cơ quan. Hấn biết, hấn thế nhưng biết toàn bộ. Giá sách chậm rãi di động mở ra, lộ ra một con đường tối đen như mực đi xuống dưới. Ta vừa rảo bước vừa thầm nghĩ, Tam ca đi đằng sau. Nơi này ta từng đi qua vô số lần, có khi bị các sư phụ ôm, có khi đi bên người bọn họ. Chưa từng có lần nào, lại giống hôm nay sợ hãi như thế. Bởi vì ta biết, sư phụ sẽ dùng vô số loại phương thức tìm đập thẹn thùng đối với ta, cũng sẽ không chân chính thương tổn ta. Mà nam nhân phía sau, là một ác ma, ta không biết hấn sẽ làm gì với ta.

Gió theo thông đạo ở chỗ sâu trong không ngừng thổi tới, hỗn loạn tiếng nữ tử kêu cuồng loạn. Ta hé miệng muốn hỏi, lại bị hấn bịt kín mồm.

“Hừ, hiện tại nói chuyện, không sợ nha đầu kia nghe thấy sao?”

Ta run rẩy bước về phía trước, nghe được thanh âm càng ngày càng rõ ràng.

“A... A... Cầu người... Tha ta...”

Giọng nữ run rẩy mang theo nỗi tuyệt vọng mơ hồ, thanh âm dĩ nhiên đã khàn khàn, nhưng ta nhận ra được, đó là nha hoàn hầu hạ ta gần năm năm, Bích Nhi.

“Vi sao không đi, sợ sao?”

Tam ca đột nhiên lên tiếng, khiến ta sợ tới mức suýt nữa kêu lên. Hấn lôi kéo ta, từng bước một đi tới cái động. Nhìn đến cảnh tượng bên trong, ta cơ hồ cả người xụi lơ, ngã xuống bên tường.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tam Ca, Vô Tình Đối Đãi

“Vi sao, sợ hãi?”

Tam ca đem ta vây chặt trên tường lạnh lẽo, hơi thở nóng rực gắt gao trên đỉnh đầu.

“Người, vì cái gì...”

Vì cái gì muốn dùng thứ ta sợ hãi nhất...

“Đúng, người đoán đúng, ta nhớ rõ người sợ nhất cái gì.”

Ta nhắm mắt lại, toàn thân nhện không được run rẩy, nếu như không bị hấn đè lại, căn bản ta đứng không nổi. Là xà, xà độc vô cùng sắc sảo đem

Bích Nhi giam chặt trên giường. Chân tay nàng bị dây thừng quấn quanh, màu trắng đen đối lập giao nhau. Thân rắn thô to trượt trên thân thể trơn bóng của nàng, cái cảm giác dính dính, trơn trượt làm cho ta buồn nôn. Mà đối diện chỗ của chúng ta, là hạ thân rộng mở của nàng, kia bên ngoài tiểu huyết và cúc huyết, đều có (xúc tua) to bằng cánh tay vịn vẹo. Chúng nó đã chui vào một nửa. Một con rắn thật nhỏ, đang ở nơi trần châu mẫn cảm nhất, không ngừng xoay tròn ma sát.

Sẽ chết mất, như vậy sẽ chết mất. Đôi môi ta run rẩy muốn yêu cầu Tam ca, lại như thế nào đều phát không ra tiếng.

“Người có thể thay thế nàng.”

Thanh âm vô tình từ đỉnh đầu truyền đến. Ta ngây ngẩn cả người, quay đầu không thể tin nhìn hấn. Chỉ có như vậy mới có thể cứu vớt nàng sao, cũng bị xà thể thô to như vậy hung hăng sáp nhập sao? Muốn cho xà thể ghé tằm như vậy, thô to như vậy, sống chết tiến vào huyết lý nhỏ hẹp sao?

“Không thể, không thể. Ta sẽ chết mất.”

Ta ngơ ngác nhìn Bích Nhi, nàng chính vì ta mới phải chịu thương tổn như vậy. Nàng khóc kêu cầu xin tha thứ, thanh âm sắc nhọn mà khàn khàn, mang theo thống khổ lại hỗn loạn và một tia vui thích yếu ớt. Nàng tiểu huyết căn bản không thể khép lại, chống đỡ đến cực hạn. Có chất lỏng dính dính không

ngừng chảy ra, nơi đó còn kèm theo máu xử nữ. Xà là động vật ta sợ hãi nhất, hần thể nhưng làm cho ta nhận trừng phạt khủng bố như thế sao?

“Xuy, ”

Tam ca nhắc tới cơ thể của ta, thật giống như dẫn theo một Con Rối. Hần buộc ta đối diện hần, mở miệng nói,

“Ngươi còn có lựa chọn khác. Thế nào? Chỉ cần cầu ta hung hăng đùa bốn ngươi, là có thể.”

Muốn khăn cầu bị đùa bốn sao? Kia cũng tốt hơn bị động vật ta sợ hãi nhất tiến vào... Nước mắt theo hai má chảy xuống dưới, ta run rẩy nhắm hai mắt lại,

“Cầu... Ngươi.”

“Cầu ta làm cái gì?”

Bàn tay to nhẹ nhàng buông ra, ta dựa lưng trên tường. Hần nâng cằm ta lên, nói,

“Nói rõ ràng, muốn ta làm cái gì.”

“Đùa bốn ta! Cầu ngươi hung hăng đùa bốn ta!!!”

Cách đó không xa tiếng kêu thống khổ hỗn loạn cùng vui thích không ngừng truyền đến, ta ngọt ngào quá, không dám tưởng tượng hoàn cảnh của Bích Nhi.

“Muội muội ngoan, vậy thì như ngươi mong muốn.”

Áo bị hai tay to lớn kéo ra, cái yếm phía trong cũng bị xé rách, sau đó quần lót bị kéo sang một bên (đoạn này ta chém nhá!), đem huyết khẩu ngưng lộ ra ngoài, tối tăm mặt địa phương cứ như vậy bị bắt rộng mở trước mặt ca ca. Thân thể mềm mại nhỏ bé vừa tiếp xúc không khí lạnh lạnh của mặt đạo ẩm ướt, không khỏi co rúm lại một chút. Cẩn môi không cho chính mình rên lên, ta cố gắng ấn thân thể dán lên tường, hợp toàn lực làm cho chính mình bỏ qua ý nghĩ hần là ai, nhưng lại làm không được. Hần là người ca ca thân thiết với ta, bị ca ca của chính mình vô tình đùa bốn, ta là cái dâm loạn nữ nhân, ta sợ hãi bị xà thô to sáp nhập, lựa chọn bị ca ca thân sinh đùa bốn. Ta vừa rồi cầu hần, đùa bốn ta.

Hần ôm lấy cơ thể của ta, đem ta đối diện địa phương có Bích Nhi, bắt ta xem tình cảnh khủng bố lại thối nát kia. Hần dùng đầu lưỡi thuần thực khiêu khích tai ta, một bàn tay tuần tra chính giữa hai chân.

“Ngươi có biết đó là con gì không?”

hần ở bên tai phun ra hơi thở,

“Đó là độc xà sống ở núi đá có thể khoan thành động nơi biên cương phía Bắc, rắn thấy được lỗ nhỏ, đều nhịn không được tiến vào.”

Ngón tay mang theo vết chai sần đồng thời búng hai cánh hoa mang theo sương sớm, ở bên trong nơi mẫn cảm di động cao thấp.

“Nó vừa mới ngay tại nàng nơi này đi.”

Ta không khỏi run lên một chút.

”Nó thấy được nơi này...”

Ngón tay thô to đè tại tiểu huyết khẩu, một chút rồi một chút ấn mạnh xuống.

“Ngươi đoán nó thế nào?”

Ngón tay xuy một tiếng cắm vào tiểu huyết, làm cho ta chấn động toàn thân, trong nháy mắt cứng lại.

“Không cần, không cần nói... Cầu ngươi.”

“Vì sao, Tê Nhi sợ sao?”

“Không cần...”

“Tê Nhi không có nhìn đến, nàng nơi đó bị đầu rắn một chút một chút hung hăng chui vào, cuối cùng là phá ra. Máu nàng ta theo thân rắn chảy ra.”

“Không cần nói.”

Ngón tay một chút rồi một chút rút ra chọc vào huyết nhỏ, phát ra thanh âm xì xì. Thân thể đã bị dạy dỗ đến mẫn cảm như thế, ta cảm thấy xấu hổ với chính mình, ở trước mặt ca ca, nhanh như thế đã ẩm ướt. Tiểu huyết hung hăng mút ngón tay hần, ở hần rút ra chọc vào vui mừng kêu.

“Tê Nhi cũng hiểu được kích thích có phải hay không, Tê Nhi đã ẩm ướt như thế.”

Hắn nâng đùi ta lên, đặt ở trên vai, ánh mắt đối diện với tối tư mật địa phương, không nháy mắt nhìn chòng chọc.

“A, ta đã biết, đây là không đủ.”

Theo sau là một ngón tay nữa cắm vào, đem tiểu huyết non mịn banh rộng hơn.

“Đừng, không cần, nhiều lắm.”

“Nhiều sao, không biết là.” Ba ngón tay, hắn đem ba ngón tay đều sáp vào. Ngón tay bởi vì hàng năm cầm kiếm, có thật nhiều vết chai, ma sát khiến tiểu huyết sinh đau.

“Đau a.”

Ta khóc thút thít, ngẩng đầu nắm lấy cánh tay hắn, cầu xin tha thứ nói,

“Ma đau quá.”

“Ba!” Đại chưởng hung hăng đánh vào mông ta,

“Gạt người, Tê Nhi tiểu huyết rõ ràng đều cao hứng khóc.”

“Ngươi nghe ” Xi xi thanh âm theo hắn đại lực rút ra chọc vào truyền đến, càng ngày càng nhiều mật dịch theo ngón tay đi ra, trong tiểu huyết bị ma sát tê dại không chịu nổi. Ta cắn chặt môi, sợ chính mình phóng đăng kêu ra.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tam Ca, Muốn Lấy Ngón Tay Chọc Cái Miệng Nhỏ Nhắc Của Ta Sao

Hạ thân bị ba ngón tay thô lệ vô tình ma sát, nam nhân trên người còn ngại không đủ, hắn đem ngực ta hướng về phía trước kéo gần, toàn bộ tiểu huyết nhất thời hướng về phía đỉnh, mà cục huyết nhắm chặt đối diện nam nhân trước mặt. Hắn tràn ngập tình dục nhìn vị trí tư mật của ta, làm cho nơi đó không khỏi co rút mạnh mẽ. Ngón tay thô ráp gầy gầy cái địa phương nhắm chặt, hắn nhìn ta cười nói,

“Vi sao, có phải hay không rất muốn bị sáp vào, nơi này đã tự chuyển động.”

Hắn càng ngày càng dùng sức kìm, đầu ngón tay dần dần áp vào cục huyết bên trong.

“Không được, nơi đó không được a... Tam ca...”

Ta gắt gao bắt lấy tay hắn cố gắng giờ lên đầu, nhìn hắn, nước mắt theo hai má chảy xuống dưới.

“Vật nhỏ khẩu thị tâm phi, ”

hắn nhìn bộ dáng ta, cười tà mị, nói,

“Đừng, Tê Nhi nếu muốn như trong lời nói, cứ như vậy, hãy chờ xem.”

Dứt lời đã ôm lấy toàn thân ta, đặt ở trên tường. Giờ phút này ta lưng dựa sát vào vách đường hầm lạnh lẽo, cổ bị siết đến sinh đau không thể hướng về phía trước nâng lên, cái yếm dường như bị bung ra, tiểu huyết bị nâng lên banh rộng về phía trước. Trơ mắt nhìn ba ngón tay ngay trên tiểu huyết ra vào vào, đâm đâm chát lỏng theo mỗi một lần trừu tiến tổng xuất đều bị vẩy ra. Mà hai chân ta khoác lên trên vai Tam ca, ánh mắt hắn nhìn địa phương tối tư mật, một bàn tay hung hăng rút ra chọc vào tiểu huyết, tay kia thì ở phía dưới, hướng cục huyết ấn một chút rồi một chút.

Quá đâm đâm, hắn là thân ca a, vì sao có thể cùng hắn làm chuyện như vậy. Cảm giác thẹn thùng mãnh liệt làm cho phía dưới càng thêm khát khao mãnh liệt. Ta gắt gao nhắm hai mắt, không muốn nhìn.

“Mở mắt ra, nhìn ta.”

Ta không nói lời nào, răng nanh gắt gao cắn môi dưới, nhắm chặt nước mắt không ngừng chảy ra.

“Đừng quên chuyện người đáp ứng, vẫn là nói, người muốn nàng liền như thế bị một phòng đầy rắn... Giày vò cho đến chết ở bên trong.”

Không thể như vậy. Nghe được lời hắn nói thân mình ta run lên, tiện đà mở mắt ra, nhìn người trước mặt. Mặc kệ là mây kiếm anh khí, mắt phượng mị hoặc, mũi cao thẳng hay là đôi môi hoàn mỹ, đều là bộ dáng ta nhìn đến trăm ngàn lần, vì cái gì, giờ này khắc này người trước mặt trở nên xa lạ.

“Sao vậy? Không biết ta?”

Hắn nhìn thấy ánh mắt ta, nói,

“Ta đây liền đến giúp người suy nghĩ một chút.”

Ba ngón tay nơi hạ thân phốc xịch một tiếng hoàn toàn rút ra, hư không làm cho toàn thân ta run run. Tiểu huyết mất đi chống đỡ, run run hé ra đóng lại. Lúc trước bị ngón tay cản quấy trong huyết đạo, mật thủy bên trong thuận thế chảy xuống, dọc theo tiểu huyết, đem cục huyết cũng tắm ả ướt hoàn toàn. Hắn đem ngón tay phủ đầy mật dịch kề sát miệng ta, dọc theo đôi môi đỏ mọng chậm rãi phác họa.

“Tê Nhi khi còn bé bú sữa bình, nghe tiểu thái giám nói mật đều lấy từ tổ ong, ưng bú sữa đòi ta đi theo người đi tìm. Khi đó người sáu tuổi.”

Hắn in dấu răng thật sâu vào môi dưới của ta, lấy một ngón tay vuốt ve dấu răng.

“Vào mùa thu đi săn thú, chúng ta cùng phụ hoàng đến bãi săn. Ta mang theo người lên đi đến trong rừng tìm tổ ong, trùng hợp đụng phải một con Gấu đen. Ta đem hết toàn lực đánh chết nó, toàn thân không ngừng chảy máu. Còn nhớ ta nói cái gì hay không?”

Nước mắt không ngừng chảy xuống, ta nhớ rõ lúc ấy hấp hối hắn còn cố bước qua xác con gấu đã chết, đem tổ ong xuống liền đứng không vững. Bùm một tiếng hắn ngổl ngó xuống đất, giờ tổ ong lên đưa cho ta, nói,

“Tê Nhi đừng khóc, muốn cái gì Tam ca liền cho người cái đó.”

“Tam ca, người...”

Ngón trở xẹt qua đôi môi, xả ra một sợi ti trong suốt đậm mỹ, hắn nói,

“Hôm nay Tam ca lấy được mật từ người, uống được không?”

Dứt lời đem ngón trở dính đầy mật dịch cùng ngón giữa cho vào miệng ta, vuốt ve cao thấp, trêu đùa cái lưỡi. Ta nhẹ giọng hừ hừ, hai tay bắt lấy cổ tay, lấy ánh mắt cầu hắn không cần như vậy. Bởi vì ngón tay nhào nặn cái lưỡi, nước bọt không ngừng theo ngón tay chảy xuống, hắn dùng sức kéo cái yếm ở trên cổ ta ra, nâng cằm lên, bắt ta ngửa đầu,

“Tê Nhi uống mật dịch của chính mình hương vị thế nào.”

Đầu bị nâng cao càng làm cho nước bọt trong miệng dọc theo cổ họng chảy xuống dưới, hai ngón tay thô ráp ở trong miệng hành vi phóng đảng, mật dịch quện cùng nước miếng đều chảy xuống.

Uống hết!”

Hắn một tay ở trong miệng lật tới lật lui, một tay tóm chặt cằm ta.

“Ngô...”

Ta hàm chứa hắn hai căn ngón tay cố sức nuốt, trong miệng tất cả đều là mật dịch. “Ách... Tiểu hồ ly tinh, lại hấp, dùng sức hấp.”

Như là được ăn sơn hào hải vị, hắn khoan khoái nhở cây trâm Ngọc trên đầu ta xuống, mái tóc dài đen mượt theo đó xỏa ra.

”Gắt gao hấp... Ân...”

Chiếc lưỡi giả hoạt ở bên tai vừa liếm vừa cắn, âm thanh rên rỉ làm cho ta toàn thân nhin không được nóng lên. Trong miệng bắt đầu sinh ra một loại khuây khoả không hiểu, chiếc lưỡi gắt gao bao vây ngón tay thô to tạo cảm giác tê dại, làm cho ta bắt đầu có phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tam Ca, Ta Ngồi Xuống Không Nổi Đi

Cảm giác tê dại dần dần tràn ngập toàn thân, ta không tự giác bắt đầu mất mạnh ngón tay kia. Hần dần dần buông đầu ta, lấy ngón tay tàn phá ngực tuyết trắng nổi lên vài điểm điểm đỏ búng.

“Ngô...”

Địa phương non mềm như vậy sao có thể chống lại ngón tay thô xoa nắn khinh bạc, chỉ chốc lát liền tê dại sưng trướng lên. Bên trái thân mình hình như có một dây thần kinh truyền cảm xúc từ đầu ngực nổi thẳng xuống bụng, toàn thân đột nhiên run lên, hạ thân lập tức ẩm ướt.

“Thích nơi này sao?” Tam ca thanh âm khàn đục từ bên tai truyền đến, ngón tay dùng chút lực.

“Ách...”

Đau, nguyên lai nhũ tiêm tê dại bị hung hăng đè ép, ta đau đến mức cơ hồ thét chói tai, mà thanh âm vô tình bị chặn lại bởi hai ngón tay ở trong miệng. Miệng gắt gao mở ra, nhưng đôi lấy ngón tay trong miệng càng đút vào sâu hơn. Ngón tay cơ hồ chạm đến cổ họng. Nước mắt do hai nơi bị thống khổ nhất thời chảy ra, toàn thân càng lùi về phía sau nhưng bị tường lạnh ẩm ướt chặn lại. Hần giống như đã phát hiện, tốc độ thoáng chậm lại. Ngón tay từ ngực đi dò xuống, một đường xẹt qua da thịt ẩm ướt, cuối cùng đi tới bụng. Nó xoay tròn về vài vòng, lúc sau không có hảo ý tiến vào hoa huyết.

“Nơi này lại chảy ra. Muốn sao?”

Hần xả môi cười, hai mắt nhìn ta thật sâu, lại đưa tay đặt ở miệng hoa huyết vẫn không nhúc nhích, ta không khỏi run nhè nhẹ, mọi cảm giác đều tập trung ở chỗ kia, sợ hắn nghĩ ra chủ ý gì tra tấn ta.

“Muốn cái gì đó lớn hơn sao?”

Ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng, bắt được tay ta, đặt tại trước khó của hắn. Nhục bông thô to bị trói buộc ở trong quần, nhảy dựng nhảy dựng, giống như có sinh mệnh. Ta sợ hãi liên tục lắc đầu quảy quảy, không cần, không cần nhục bông ca ca tiến vào...

“Giúp ta cởi “

“Ngô...” Muốn ta tự tay cởi quần ca ca sao? Lắc đầu, ta làm không được.

“Vậy thì để cho xà đến.”

“Ngươi!”

Trong lòng ta khóc thét, con người trước mặt quả thực muốn đem ta tra tấn đến chết mới cam tâm a. Trong miệng còn bị hai ngón tay rút ra chọc vào, toàn bộ cảm giác tê dại, hai tay run rẩy đi vào lưng hắn, ngón tay nhẹ túm muốn cởi bỏ đai lưng. Đầu đầy mềm mại ồ phát chảy xuống đến trước mắt, hắn lấy năm ngón tay nắm lấy mái tóc hướng về phía trước. Chắc là ta quá khản trương, ngón tay run rẩy, làm thế nào cũng không tháo được đai lưng, hắn thở dài một tiếng buông tóc, một tay nhanh và gọn đem dây lưng cởi bỏ. Sau đó liền kéo tay ta đem khó cởi ra, nhục bông thật lớn lập tức hùng dũng nhảy ra.

“Tự mình ngồi lên.”

Ngồi chồm hồm ở trước mặt Tam ca, nhục bông cao cao hướng về phía trước giờ lên, bắn ra bắn ra đong đưa cao thấp, như là nóng lòng muốn thử. Đỉnh nhục bông mautím đã muốn rỉ ra dịch trắng đục, tỏ rõ nó rốt cuộc có bao nhiêu vội vàng.

“Ngô...”

Ta ngậm ngón tay hắn, lắc đầu tỏ ý không được.

“Không lên trên, hửm?”

Nói xong ngón tay hắn rút khỏi miệng ta, bàn tay to đem ta nâng lên một chút, ngược lại dựa chính người mình lên tường, đem ta đặt ở trên đùi. Nhục bông thô to đặt lên cái bụng bằng phẳng của ta, chảy ra dịch trắng, ra sức tàn sát rón nhỏ. Vừa mới bị ngón tay sấp lâu lắm, ta miệng còn run lên, mặt dịch không chịu khống chế chảy xuống phía dưới, hắn lấy ngón tay quẹt chất lỏng chảy ra, lập tức bỏ vào miệng mình.

“Thật ngọt.”

Đôi mắt tràn ngập tình dục nhìn chằm chằm đôi môi ta được tắm ẩm ướt mà tỏa sáng, vội vàng hôn lên. Ta đề bờ vai hắn lại lùi về phía sau, lại bị nhắc bông lên.

“Chính mình tự ngồi xuống đi.”

“Tam... Tam ca...”

“Ngồi xuống đi!”

“Chúng ta không thể... Không thể... Chúng ta không thể...”

“Còn nhớ rõ người đã nói cái gì sao?”

Đúng vậy, ta nói rồi — cầu hấn hung hăng đùa bỡn ta, nhưng là... Tình hình hiện tại, vô luận thế nào ta cũng ngồi không nổi nữa. Bởi vì thân mình nhẹ nhàng, ta theo bản năng nhẹ cầm lấy bờ vai của hấn, không biết làm sao. Nhục bông ngẩng cao đầu ngạo nghễ ngay tại phía dưới tiểu huyết, kích thích mãnh liệt cùng cảm giác hồ thẹn làm cho ta hô hấp không thuận, không nhịn được nhẹ giọng thở dốc.

“Ta đếm tới ba, nếu Tê Nhi nếu không xuống dưới, ta buộc phải để thứ gì đó đặc biệt đi vào.”

“Ta... Ô ô... Người là đồ trứng thối...”

“Một...”

“Ta không dám... Sẽ không...”

Thất kinh vặn vẹo eo nhỏ, ta vô luận như thế nào cũng không dám ngồi xuống.

“Hai...”

“... Ngộ...” Cẩn rằng buộc chính mình ngồi xuống, ai biết thế nhưng miệng nhỏ lại khép chặt ngay trên đầu nhục bông. Ta ngồi nửa vùi, nước nỏ làm sao cũng không thể di chuyển xuống dưới. Tam ca nâng thất lưng, bởi vì dục vọng bị tiểu huyết của ta gắt gao cắn mà thờ dài.

“Vật nhỏ thật nhanh, vừa rồi không phải còn ăn được ba ngón tay sao?”

Nghe được lời nói dâm loạn của ca ca, toàn thân ta đều căng thẳng, tiểu huyết lại co rút lợi hại hơn.

“Tê... Nha đầu hư hỏng, tưởng kẹp chết ta sao?” Ba! Đại chương hung hăng hạ xuống miệng ta, toàn thân căng thẳng mạnh mẽ, thế mà liền thuận lợi ngồi xuống.

“Nha nha nha!”

“Xem ra Tê Nhi thích như vậy!” Ba, ba, ba, ba... Đại chương không ngừng phát vào vú tuyết trắng mềm mại, tiểu huyết chứa nhục bông không ngừng co rút lại. “Đau... A... Ân...” Mông đau đớn tác động khiến tiểu huyết phía trước không ngừng co rút lại, dần dần mang đến đồng dạng khoái cảm. Ta cắn môi, sợ chính mình lại phát ra thanh âm dâm dăng.

“Biết diệu dụng sao?(giúp ad với)” Ba, ba, ba... Bàn tay to không ngừng ngược đãi, bức bách tiểu huyết gắt gao cắn nhục bông, một lần một lần tác động xuống phía dưới. “Hảo nhanh... Nha... Tiểu Tê Nhi huyết nhỏ phóng tung thực nhanh, gấp ca ca thật thoải mái.”

“Không... A...” Không cần nói như vậy, tiểu huyết của ta không ngừng co rúm, hai tay gắt gao cầm lấy bờ vai của hấn, tiểu huyết vừa mới ngậm được một nửa cây ư nhục bông, mặc cho Tam ca phát cỡ nào cũng không thể nuốt xuống.

“Hao tổn tâm trí a...” Tam ca nói xong, bỗng nhiên thất lưng động một cái hung hăng đâm lút cán.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Tam Ca, Khoảng Thời Gian Kia Đã Xảy Ra Chuyện Gì?

“Là rắn đúng hay không, Tam ca... A... Là rắn...”

Ta run rẩy khóc lớn, hai tay gắt gao vùi chặt cánh tay hấn.

“Tam ca, ta sợ nha, Tam ca... Tê Nhi sẽ chết...”

“Nha đầu ngốc, vì sao Tam ca nỡ để người chết?”

Hấn dùng thanh âm ôn hòa trấn an ta, nhục bông lại lấy phương thức tàn nhẫn một chút lại một chút không ngừng dùng sức rút ra chọc vào. Thân thể nắn cảm sớm đạt cao trào liên tục, tâm thần lơ đãng. Giờ phút này cục huyết phía sau bị thứ gì đó lạnh ẩm ướt hung hăng đâm vào, nỗi sợ hãi đối với xà làm cho ta cơ hồ hồng mắt. Tam ca đè nặng hai chân ta hướng ngực gắt gao đè xuống, hai chân ta bị ban rộng hết cỡ, mặc cho hấn thở hỗn hển điên cuồng rút ra chọc vào.

Toàn thân như bị một đoạn dây thừng dục vọng gắt gao siết, ta trong cao trào không ngừng co rút cuộn tròn mình. Cuối cùng hân đem chất lỏng nóng rực phun vào chỗ sâu nhất trong tử cung khiến ta run rẩy hôn mê bất tỉnh. Trong lúc cuộn cuộn thăm thăm (mê mang không mình bạch), trải nghiệm một giấc mộng thật dài.

Trong mộng là tình cảnh lần cuối cùng ta gặp mặt Tam ca. Khi đó ta còn nhỏ, cũng đã hiểu được một ít tình đời ảm lạnh. Phi tẫn hậu cung đối xử cực kì không tốt với ta, ở sau lưng nói ta là yêu tinh dụ dỗ, mới tuổi nhỏ mà đã giống mẫu phi quá cố hại nước hại dân. Chỉ có duy nhất Tiêu quý phi, cũng chính là mẫu phi Tam ca rất tốt với ta. Nàng cho phép Tam ca mang ta đi chơi khắp nơi, sau khi bà vú chết đi càng quan tâm tới ta.

Sau đó không biết vì nguyên do gì bị biếm lãnh cung, ta còn vụng trộm khóc mấy trăng. Nàng nhập lãnh cung không lâu, Tam ca liền tự thỉnh đi theo tướng quân hộ quốc bảo vệ biên giới phía Bắc. Sự kiện kia xảy ra vô cùng nhanh, thời điểm ta biết, hân đã sắp lên đường. Ta khóc cầu phụ hoàng cùng hân đi, phụ hoàng vuốt đầu ta thờ dài một tiếng nặng nề, nói với ta

“Tê Nhi người còn nhỏ, có một số việc người không hiểu.”

Sau đó chịu không nổi sự năn nỉ của ta, Người vẫn triệu ngự tiền thị vệ mang ta đến cửa thành để tiễn đưa. Thời điểm đến cổng thành phía Bắc người dẫn đầu đã đi được hơn năm mươi mét. Ta vội vàng chạy tới trên tường thành nhìn người phía xa xa, cưỡi con ngựa cao to, đầu đội Tử Kim quan, thân khoác áo choàng tú hồng, đó không phải là Tam ca sao? Ta vừa khóc vừa cao giọng hô Tam ca, hân tựa hồ nghe thấy lời của ta đánh ngựa ra khỏi đội ngũ.

Đội ngũ đi rất chậm, ta còn tưởng rằng hân sẽ cưỡi ngựa lại đây từ biệt ta, nhưng hân chỉ lẳng lặng nhìn ta một hồi, liền quay trở về đội ngũ như trước, không còn quay đầu. Vô luận ta khóc kêu như thế nào, hân vẫn cưỡi ngựa, từng bước một ly khai đô thành. Tình cảnh kia rất thật, thật giống như đã xảy ra một lần nữa, trong lòng tràn đầy bi thương bất lực. Ta vẫn tự nhủ chính mình, Lạc Linh Tê đó là mộng thôi, Tam ca đã trở lại.

Dần dần tỉnh ngủ, ta nhận ra mình đang nằm trong tấm cung. Khóe mắt còn đọng lại vài giọt nước mắt, gối đầu cũng ướt. Ta đang muốn nâng tay lau mặt, lại nghe được thanh âm nói chuyện. Hân là Tam ca cùng một người xa lạ, bọn họ nói chuyện rất nhỏ, ta dùng tới nội lực mới miễn cưỡng nghe được vài từ

“Bị giết” “Gian tặc” “Cung nhân”

“Nghiêm trị không tha”. Đối thoại chấm dứt, tiếng bước chân dần dần vang lên, ta vội nhắm mắt lại, làm bộ như đang ngủ say. Có người mở cửa phòng đi đến. Tiếng bước chân nặng nề càng ngày càng rõ, đệm giường bên người lún xuống một khối, có người ngồi ở trên giường. Mặc dù nhắm mắt nhưng ta có thể cảm nhận được ánh mắt sáng quắc nhìn về phía ta, có bàn tay to ấm áp khô ráo đem nước mắt trên mặt lau khô, lại dèm chăn một cách cẩn thận. Hân thờ dài một tiếng, nhẹ giọng nói:

“Vì cái gì, vì cái gì người là con gái của nàng?”

Lòng ta ảm một tiếng, trên mặt vẫn bình tĩnh như thường, một bộ dáng ngủ say đều đều. Ta chờ hân tiếp tục nói, hân lại lặng yên ngồi ở nơi đó. Đầu óc ta chuyển động liên hồi, cảnh tượng trong mộng cùng lời nói của Tam ca làm cho ta mơ hồ cảm thấy, từ trước đến giờ bản thân đã xem nhẹ một vài thứ.

Khi đó phụ hoàng tuy rằng yêu thương ta lại cả ngày bận bịu việc nước, nhũ mẫu theo ta từ nhỏ chết không mình bạch, người duy nhất yêu thương ta Tiêu quý phi bị biếm lãnh cung, ta chỉ còn có một ca ca có thể làm bạn, hân rời đi đối với ta đã kích vô cùng lớn. Ta ngây ngốc thật lâu, mãi đến sau khi phụ hoàng thay ta tìm được hai vị sư phụ, bọn họ dốc lòng chiếu cố, ta mới dần dần khôi phục lại.

Ta chỉ một lòng một dạ thương tâm chính mình không có biện pháp cùng hân cùng một chỗ, thế nhưng bị hân xem nhẹ như vậy rõ ràng không thích hợp: với quan hệ giữa hân và ta, sao có thể rời đi cũng không nói một tiếng? Khoảng cách cửa thành đến chỗ ta ngăn ngụt một đoạn nếu hân muốn gặp liền thật dễ dàng, vì cái gì khi ta khóc kêu lại thờ ơ, không chút động lòng? Phụ hoàng kia một tiếng người còn không biết, đến tột cùng có ý nghĩa gì? Hết thấy đều phát sinh sau khi Tiêu quý phi bị đánh nhốt vào Lãnh Cung, đoạn thời gian kia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đang suy nghĩ mông lung chợt nghe tiếng đập cửa đốc đốc, nam nhân ngồi trên giường đứng lên đi ra mở cửa,

“Có chuyện gì?”

“Bẩm điện hạ, lại có một đám quan binh tuần tra bị giết...”

“Chớ có lên tiếng!”

Nam nhân hơi cúi gập thấp giọng quát một tiếng, mở cửa rồi đi ra ngoài. Bọn họ càng chạy càng xa, dần dần đã không còn thanh âm, ta mở to mắt, trong đầu đã là một mảnh hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Sư Phụ, Hoa Viên Minh Nguyệt, Trúc Lý Quán

Đang miên man suy nghĩ chợt nghe

“Sư”

một tiếng, ta nhìn lại, một cái phi tiêu xuyên qua cửa sổ, cắm ngay trên cây cột chạm trở hoa văn. Ngay lập tức ta xoay người đứng dậy, chạy tới cửa sổ, sau một hồi tìm kiếm không thấy bóng dáng ai cả. Một đội binh lính tuần tra cách đó không xa, lòng ta khẽ động, nhẹ nhàng khép cửa sổ lại.

Xoay người trở về bên giường, ta ngưng mi nhìn phi tiêu kia, bên trong gắn một mảnh giấy nhỏ. Cũng đúng, nếu là thích khách, ta đã sớm chết. Ta nhẹ nhàng rút phi tiêu ra, mở giấy ra, mặt trên chỉ viết ba chữ — “Trúc lý quán”. Thấy nội dung sơ sài tâm có chút hoang mang, sau đó dần bình thần lại, chuyện này có liên quan tới sư phụ.

So với hai vị sư phụ vẫn võ song toàn, ta thật không giống như đồ nhi của bọn họ. Võ công vẫn không có sự tiến bộ lớn, sư phụ lại lo lắng, an ủi ta, nói rằng nữ tử luyện võ chỉ để cường thân kiện thể, tuổi còn trẻ chỉ cần luyện từ từ là được.

Cho nên ta tu luyện mấy năm nay, trừ bỏ thân thể coi như khá tốt, cũng chỉ có kình công được coi như là chân truyền của sư phụ. Còn văn thơ khá bình thường, phụ hoàng từng tán thưởng sư phụ trong lòng ngực có Cẩm Tú văn vẽ(ý nói văn hay chữ tốt), có thể làm quan, làm rường cột nước nhà, cùng so sánh với bọn họ, ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm chút thơ ngắn thương xuân tiếc thu thôi.

Nhớ rõ một ngày sư phụ Ôn Nhai giảng kinh cho ta, chợt hỏi ta coi trọng vị thi nhân nào nhất, ta kỳ thật vẫn chưa nghĩ tới vấn đề này, nhưng cảm thấy sư phụ đặc biệt hỏi, không nói được quả thật càng không xứng với tư cách đồ nhi của bọn họ. Thế là nói năng lung tung, Linh Tê nghĩ đến, tiền sinh Vương Duy Vương được xưng là “Thi Phật” hợp ý ta nhất. Sư phụ phe phẩy chiếc quạt, cười cười nhìn ta lại hỏi:

“Tê Nhi cảm thấy, bài thơ nào của Vương ma cật hay nhất?”

Ta lập tức hoảng hốt, nói là Vương ma cật bất quá bởi vì bài thơ gần nhất thôi miên ta vào giấc ngủ là của hắn, đến nỗi bài thơ hay nhất cũng khó nhớ nổi, ta hồi tưởng một chút, bỗng nhiên nghĩ đến buổi tối hôm trước đọc ba lần bài thơ Trúc lý quán.

Ngày ấy đúng là tiết Đoan Ngọ, sư phụ không bắt ta luyện công, đến buổi tối mà ngay cả một điểm buồn ngủ cũng không có, ta thấy trên bàn có quyển sách để sẵn,《 Trúc lý quán 》kia vừa khéo để ngay bên trên.

Ta cũng không thật sự hứng thú với thơ ca, mỗi khi xem đều buồn ngủ, vừa có ý định dùng để thôi miên. Vì để thôi miên nên ta tự nhiên không quản quyển nào liền cầm lấy đọc ba lần, tuy chỉ có hai mươi chữ, lại dễ dàng khiến ta ngủ say.

Lúc này sư phụ hỏi, ta liền nói ngay,

“Thưa sư phụ, là 《 Trúc lý quán 》.”

“Ừ, nói thử xem?”

Ta thật sự ăn phải quả đắng, sư phụ Ôn Nhã bình thường thực tùy tính lần này nhất quyết hỏi cho bằng được làm ta ăn đắng. Ta không biết trong lòng hắn suy nghĩ gì, chỉ có thể làm ra một bộ dáng xin khoan dung, dùng đôi mắt tội nghiệp nhìn hắn, mặt khác lời kéo tay áo hắn.

“Sư phụ, Tê Nhi không biết !”

“Ngươi nha đầu kia!”

Sư phụ điểm điểm cái trán. Hắn chấp khời bút lông trong tay vừa múa bút trên tờ giấy trắng vừa nói,

“Độc tọa u hoàng lý,

Đánh đàn phục thết dài.

Thâm Lâm nhân không biết,

Minh Nguyệt đến tướng chiếu.”

Tình cảnh trong thơ Vương Duy Vương này, giống như người ở chốn rừng trúc trong hoa viên kia. Khi vầng trăng lên cao, thi nhân ở rừng trúc trúng đạn Cẩm, thét dài, dương dương tự đắc. Ý cảnh này không hô danh xưng “Thi Phật”. Vương ma cật cả đời sống trong vinh hoa phú quý, sợ là đến già mới mong muốn hướng về Phật!” Dứt lời liền buông bút xuống.

Ta cúi đầu nhìn tờ giấy trắng, vài nét bút ít ỏi nhưng lại đem ý cảnh trong thơ phác họa vô cùng nhuần nhuyễn. Trong đó xuất hiện một vầng trăng tròn, trước rừng trúc có một khối thạch đầu(đá) thiên nhiên, trên tảng đá có khắc tên khi ta mới vào phủ tùy tiện nghĩ ra, Tiêu Diêu Thúy. Ta vỗ tay tán thưởng, tưởng rằng sự việc này đã kết thúc mỹ mãn, ai ngờ sư phụ còn muốn phạt ta trở về phòng chép hai mươi lần 《 Trúc lý quán 》.

Sau đó nói,

“Lúc này Tê Nhi có thể đem thơ nhớ rõ chứ?”

Ta miết miết đôi môi, âm thanh ậm ờ nói, “Nhớ kỹ —” Chuyện xưa này bắt quá chỉ mới xảy ra năm trước, lúc này nghĩ đến lại giống như đã xảy ra một thế hệ. Ta lúc này vô cùng mong nhớ sự phụ, hi vọng bọn họ có thể trở về ngay lập tức. Trức lý quán, ta đem toàn bộ bài thơ đọc qua một lần, trong lòng dần dần sáng tỏ. Lúc ấy sự phụ cùng ta luận thơ ở thư phòng, trừ bỏ hai người chúng ta, không có người nào khác biết, lấy võ công của hai vị sự phụ, không có khả năng bị người khác nghe trộm, cho nên tờ giấy này nếu không phải sự phụ viết, chắc hẳn cũng là người mà bọn hắn tin tưởng nhất. Mà ý đồ trong đó cũng trở nên rõ ràng.

Khi vầng trăng lên cao, ngự hoa viên, rừng trúc, Tiêu Diêu Thúy. Ta vò nát tờ giấy hơi ẩm ướt, lại nhìn vài lần, lấy hương Cao Nhiên từ trăm loài hoa ở trong phòng ra. Nhiên hương dần dần đem mép giấy thiêu cháy đen, sau đó khuếch tán từng chút một, dần trở thành tro bụi rực hồng. Ta nhẹ nhàng thổi giấy, kiên nhẫn chờ nó dần châm to hơn. Tro tàn bị ta nghiền nát từng chút một, bỏ vào lư hương, ta tháo xuống một cây ngọc trầm trên đầu, cẩn thận để đến phía dưới hương tro. Ta đứng dậy, phui phui quần áo, chậm rãi đi tới trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Sự Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nghĩ Muốn Hi Sinh Tấm Thân Ngọc Ngà.

Vừa đẩy cửa lớn ra, ta còn chưa đi được vài bước, một tên quân sĩ liền chạy đến, “Thỉnh công chúa dừng bước”. Lòng mảy ta dựng thẳng giận giữ, thấp giọng quát lạnh, “Người dám ngăn cản bản cung!” Quân sĩ kia không kiêu ngạo không siểm nịnh quỳ gối ôm quyền nói, “Điện hạ có lệnh tiêu nhân không dám không tuân theo, ngài muốn đi, chỉ sợ phải bước qua thi thể của tiểu nhân trước.” Lòng ta thầm kêu một tiếng hảo, hảo một tên tiểu binh gan dạ sáng suốt phi phàm, hảo một Tam ca lấy tay che trời, giờ này ngày này, dám vây khốn công chúa trong lòng sao? Ta cười lạnh một tiếng, vừa muốn mở miệng liền thấy một tên tướng lĩnh hơi lớn tuổi từ xa xa chạy tới, hắn vừa đến trước mặt ta liền quỳ rạp xuống đất, ôm quyền nói, “Công chúa minh giám, hôm nay gian tế phủ Nhật Công đến đây, tất cả hạ nhân trong phủ đều đang đi tìm. Điện hạ e sợ tặc nhân quấy nhiễu công chúa, đặc biệt ra lệnh cho mấy vị cao thủ bảo hộ ngài. Còn thỉnh công chúa niệm tình một mảnh chân thành của đám tiểu nhân, trước an tâm ở trong phòng một ngày. Một khi tặc nhân bị bắt, điện hạ khẳng định sẽ cho công chúa một cái công đạo.”

Ta nhìn hai người bọn họ, đầu hạ ngày không dài, xa xa là vài cây ngô đồng cao lớn, bóng cây lơ mơ chiếu lên người bọn họ. Thời tiết mát mẻ như vậy, trên mặt bọn họ dần dần chảy ra một tầng mồ hôi. Thờ nhẹ một tiếng, ta lấy tay áo che miệng nở nụ cười, “Hai vị tướng sĩ bình thân. Bản Cung bắt quá kêu các người kể chuyện cười thôi. Bản Cung thân mình có chút mệt mỏi, hôm nay cũng không nghĩ đến việc ra khỏi cửa. Làm phiền các vị tướng sĩ, chuyện lời của bản cung, thỉnh Tam ca cấp cho mọi người chút tiền thưởng!”

Hai người quỳ dưới đất thờ phào nhẹ nhõm, cùng kêu lên lạy tạ nói, “Tạ công chúa!” Ta trở về một câu “Bình thân”, lại nói tiếp, “Nhìn thấy Tam ca liền nói với hắn một tiếng, hôm nay Linh Tê có chuyện muốn thương lượng, hẳn nếu như không vội liền sớm tới gặp ta. Nếu như hôm nay không đến, ta liền không bao giờ để ý đến hắn nữa!” Ta ý vào tuổi còn nhỏ, làm chút tư thái tiểu cô nương, khiến toàn thân nổi một trận da gà. Xoay người, phong dung chậm rãi trở về tầm cung, trong lòng lại một trận chua xót, hôm nay, ta Lạc Linh Tê lại lâm vào tình thế này, sử dụng mưu kế với thân ca ca của chính mình.

Khép cửa lớn lại, thân mình ta nhất thời có chút hụt hẫng, dựa tào tào trên cửa. Trong đầu đem mưu kế vừa nghĩ ra lược lại một lần, xác nhận không có chút sơ hở nào. Bởi vì vừa rồi không khỏe toàn thân chảy ra một chút mồ hôi, ta xoay người đóng chặt cửa phòng, chậm rãi đi tới bên giường. Đem xiêm y trắng tinh khiết chậm rãi cởi ra, kẻ cả áo lót đều tiện tay ném qua một bên, ta lấy miếng vải bố nhẹ nhàng chà lau thân thể dính mồ hôi, ngẩng đầu nhìn gương đồng. Trong gương xuất hiện một người con gái ngưng mi nhìn về phía trước, thân thể trắng nõn vì bại lộ bên ngoài có chút hơi hơi run rẩy, tóc dài đen nhánh xổ sau lưng, cang tợn lên làn da nõn nà vô cùng. Hai vú cao ngất cùng hai khóa anh đào phấn nộn đáng yêu ngạo nghễ, bụng phía dưới hơi hơi trướng ra mấy cọng hắc thảo tế nhuyễn, chiêu cáo tư thái thành thực. Nguyên bản thanh minh ánh mắt dần dần có chút mê mang, ta biết, công dụng của giải dược kia sắp hết. Trong túi quần áo có một bộ y phục màu hồng nửa trong suốt, ta mặc cái yếm màu trắng để tôn lên màu hồng, đem hồng y khoác bên ngoài. Người trong gương nguyên bản khuôn mặt thanh thuần nhất thời có thêm ba phần quyến rũ. Ngồi trước bàn trang điểm, lấy xích Chu sắc môi (cái miếng để nhấp môi ý mà, ai biết tên chi ad nhé) ra, đặt tại trên môi. Mị sắc lại thêm ba phần. Cười một cái, đúng, là như thế này, sắc mặt xinh đẹp này đều khiến người trong thiên hạ phải quỳ xuống, có tính là thập phần quyến rũ? Các sự phụ ngày ấy cường bức ta mặc bộ xiêm y này, bộ dáng khiến người mặt đỏ tim đập, ta tất nhiên là không chịu. Sau đó bọn họ tinh tế dỗ dành lại bắt tay giúp ta mặc, còn không được một hồi liền nhịn không được cười hết quần áo. Còn đối với ta so với ngày xưa càng thêm quá đáng, ước chừng ép buộc ta đến sau nửa đêm, thẳng cho đến khi đem ta mệt mỏi muốn động cũng không động được, cổ họng kêu đến lạc giọng mới bằng lòng cho ta nghỉ ngơi.

“Nữ nhi ở trước mặt nam nhân phải làm chút tư thái quyến rũ mới có khuê thứ”, lúc đó sự phụ Ôn Nhai cùng Ôn Ly nằm cạnh bên ta, một trái một phải, ngón tay nâng lên một chút khinh bạc da thịt vừa bị chà đạp qua, “Bắt quá bộ dáng này của Tê Nhi, nhớ rõ, chỉ có thể làm trước mặt sự phụ, ngô, quần áo kia liền lưu lại ở đây, lần sau chủ động mặc cho sự phụ xem” Ta lấy tay vuốt nhẹ hồng y làm từ tơ tằm thượng hạng, trong lòng nổi lên một cỗ chua xót, thầm nghĩ, sự phụ, rốt cuộc Tê Nhi lần này đã có lá gan tự mình mặc vào bộ hồng y này, bắt quá, lại muốn mặc cho người ngoài xem. Ta đi chân trần dẫm lên nền đất lạnh lẽo, chậm rãi đi tới trước cửa, đem đuôi váy màu đỏ kéo lê trên đất, giống như một đoàn Hỏa Diễm màu đỏ, sáng quắc chầm chậm ngời dục vọng. Lòng thấp, thanh gỗ chèn cửa bị ta rút ra.

Bạn đang đọc truyện *Sự Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Khúc Hầu Hạ Uyển Chuyển (Cao H, Hạn)

Ngoài cửa sổ bầu trời đã là một mảnh tối đen, trong phòng đèn tường mờ nhạt chiếu, đem bầu không khí đậm mờ trở nên rõ ràng. Thời điểm Tam ca bước vào phòng, ta toàn thân mồ hôi ướt đẫm, mật dịch chảy ra làm ẩm chăn gối phía dưới. Răng ngọc cắn chặt cắn màu trắng bạc để kìm nén tiếng rên rỉ, quần đồ nửa kín nửa hở dán trên người, bởi vì vừa rồi lăn lộn qua lại trên giường đường cong pháp phồng, vài cọng tóc đen nhánh dán trên môi mộng đỏ.

“Tê Nhi, người tìm ta.” Tam ca từng bước đến gần, trong thanh âm hỗn loạn lẫn một tia tình dục.

Ta cảm lấy chấn gấm, còn chưa kịp đáp lời lại rên rỉ một trận, hai chân gắt gao ma sát hạ thân, giữa hai chân đã vô cùng niêm ngáy. Ta ngược đôi mắt đẫm lệ mông lung nhìn hắn, còn chưa nói thành lời mật dịch trong miệng đã chảy xuống, từ cằm chảy tới cổ. “Ca... Ca...” Nguyên bản tiếng nói non nớt bởi vì xuân dược trong cơ thể hành hạ lại trở nên mềm mại đáng yêu mềm yếu, lời vừa nói ra khỏi miệng khiến chính ta đều có chút mơ hồ.

Tam ca vội đi đến bên giường, hắn kéo tay ta, thanh âm ôn nhu hỏi, “Tê Nhi không thoải mái sao?”

Ta đỏ mặt, nước mắt trực trào nhìn hắn, bắt lấy tay hắn kề sát khuôn mặt ẩm ướt, nói, “Thật là khó chịu, Tê Nhi sắp chết... Nóng...” Nói xong ta dùng sức đem áo cởi ra, lộ ra xương quai xanh lấm tấm mồ hôi. Bàn tay ta nhỏ bé khẽ trêu chọc yết hầu của hắn, hắn cúi đầu ở bên tai kiềm chế thanh âm hỏi, “Muốn Tam ca giúp người như thế nào?” “Ca ca... Tê Nhi muốn...” Bạc môi mang theo hơi thở nóng bỏng chậm rãi khiêu khích vành tai mẫn cảm, vài cọng râu mới mọc ma sát tai non nớt, ta run rẩy lợi hại hơn.

Tam ca trong mắt đã tràn đầy ngọn lửa tình dục, chỉ cần nhẹ nhàng chạm một ngòi lửa liền cháy to. Ta mặt đỏ bừng, cúi mắt giữ chặt bàn tay to, chậm rãi xuyên qua làn váy bị xé rách, đặt giữa hai chân. Bàn tay to chạm đến địa phương, là một mảnh mật dịch dính dính. Giống như mãnh thú mạnh mẽ, Tam ca bỗng nhiên đề lên cơ thể của ta, một mặt dùng bàn tay to xoa nắn giữa hai chân, xoa nắn đùi phải dính đầy dịch trắng, một mặt nâng chân trái lên, đặt ở thất lưng hắn. Hạ thân bại lộ trước mắt hắn. Tiểu huyết bởi vì khát cầu trong một thời gian dài sớm co rút lại, trên người hắn nồng đậm hơi thở nam nhân, càng ra sức nuốt chất lỏng dính dính chảy ra.

“Tiểu yêu tinh, muốn bị ca ca hung hăng đùa giỡn sao?” Thân thể nóng cháy tìm kiếm đến giải được duy nhất, muốn dán sát vào thân thể hắn, lại bị một nhuyển giáp màu bạc ngăn cách. Ta lung tung xé rách nhuyển giáp, một mặt nũng nịu khóc hô, “Ca ca, ta nóng quá...”

Ta không hề kết cấu xé loạn, không biết ẩn đến cơ quan gì, lại cởi bỏ được giáp y. Tam ca rút cuộc nhìn không nổi, đứng dậy nhanh, gọn cầm quần áo thoát sạch sẽ. Thân thể phía trên khiến ta bất ngờ, thân thể màu đồng cổ gần như là hoàn mỹ. Che giấu dưới lớp áo trắng là cơ bắp rắn chắc cuộn cuộn, vài miếng vết thương năm xưa càng làm cho nam tính dương cương hiển lộ không thiếu sót. Ta vươn hai tay ôm lấy vai hắn, thân hình cũng gắt gao hướng về phía trước.

Hắn ngược lại không vội. Bả vai hữu lực chống đỡ chân trái hắn lấy ngón tay càn quấy lưỡi ta, kiên nhẫn kéo ra từng sợi chỉ bạc. Trong mắt ta đã có chút hoảng hốt, nhìn ngón tay hắn, nhìn không được vụn vụn chiếc lưỡi, đem chỉ bạc hút lại. “Muốn... Muốn...” Ta tràn đầy khát cầu nhìn hắn, dùng lưỡi liếm đôi môi đỏ mộng. “Yêu tinh!” Dục vọng trong mắt Tam ca dâng trào, khẽ quát một tiếng vươn ba ngón tay cắm vào tiểu huyết đang co rút nhanh. Ta “A” thét chói tai ra tiếng, ôm lấy cổ hắn run run đứng lên. “Cái này đến sao?” Ngón tay hắn ở bên trong quét qua quét lại, bấm nhẹ vào địa phương mềm mại nhất.

“A...” Ta nhẹ giọng gọi nâng chân quắp chặt lấy thất lưng hắn, mười đầu ngón tay nhọn bấm chặt vào bả vai. Khoái cảm lên cao, thân mình không nhịn được run rẩy, ta chủ động vuốt ve ngón tay thô to của hắn. “Kêu thật là dễ nghe, lại kêu!” Tam ca ngón tay càn quấy vách tường, ta không ngừng ôn nhu kêu, đem những gì học được ở kỹ viện hô lên. Cuối cùng khi Tam ca đột nhiên ấn mạnh một cái, ta hô to một tiếng, toàn thân run rẩy kịch liệt. Tình dục tích lũy lâu ngày cuối cùng cũng được giải phóng, ta hạ thân co rút nhanh, cắn chặt mấy ngón tay. Kìa ngón tay lại phủ một tiếng rút ra ngoài. “Không cần đi... Còn muốn nha, ca ca...” Hắn đứng dậy rời khỏi giường, ta nũng nịu hô hắn, nước mắt khát cầu theo hai má chảy xuống. “Tiểu yêu tinh, ca ca với người chơi trò chơi.” Trong lòng ta một thanh âm vang lên, Tam ca muốn... Ngoạn trò chơi gì?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Khúc Hầu Hạ Uyển Chuyển Thượng

Nóng quá... Ban đầu ta thầm nghĩ, để cho xuân dược phát tác mới có thể làm ra bộ dáng mê loạn kia, nhưng mà phát triển như thế này, ta có chút hối hận. Ý nghĩ dần trở nên mơ hồ, trong lòng thầm nghĩ muốn nhục bồng vừa thô vừa nóng hung hăng nhồi vào, “Nhanh lên một chút”, trong lòng, ta tuyệt vọng hô lớn, mơ hồ có một tia thanh minh điều khiển ta lấy ngón tay bầu chặt chân non mịn, e sợ chính mình lâm vào cảm bấy tình dục. Toàn thân giống như bị nướng chín, trong miệng đôi khát như cá rời khỏi nước, mật dịch không tự chủ được, chảy ra. Thân thủ vồ về chơi đùa môi đỏ mộng nóng rực, hai chân gắt gao ma sát hạ phương ma ngứa nhất.

“Thế nào, Tê Nhi chịu không nổi cái này sao?” Ta nâng mắt nhìn Tam ca, trong mắt sưng mù một mảnh mông lung, trong tay hắn cầm cái gì? Đợi hắn đến gần kéo ta đứng dậy, ta mới nhìn không được thoát khỏi cái ôm đứng lên. Là vài trắng, muốn dùng vài trắng trói ta sao?

“Ca ca...” Ta định nói với ca ca, lời vừa ra khỏi miệng lại mang theo ngữ điệu ba phần mị hoặc, thân thể nhìn không nổi dục vọng tích lũy rồi. Suy nghĩ về

muru kể hôm nay, ta ngược lại nững nịu nhẹ ngậm, “Mau một ít, Tê Nhi cũng sắp muốn chết...” Kia dục vọng hung hăng đánh sâu vào thần chí ta, khiến ta diễn mười thành giống cả mười.

Tam ca giống như thường thức bộ dáng mê loạn giờ phút này của ta, hấn không nhanh không chậm lấy ánh mắt lảng ngược thân thể bán trần trụi của ta. Sau đó cười gian xảo, “Tê Nhi lại quên, vì huynh nói qua, sẽ không khiến ngươi chết.” Hấn lấy đoạn vải trắng đem hai tay ta buộc cùng nhau, cột vào chân giường. Sau đó cột đùi phải vào một bên chân giường khác. Chân cũng bị trói buộc sao, ta bối rối đá bàn tay to, hô, “Ca ca, chân không cần trói lại được không, Tê Nhi sợ...”

Hấn trầm tư một chút, nói, “Cũng tốt, ” đang lúc ta âm thầm kêu may mắn, còn nói thêm, “Kỳ thật buộc một chân càng có ý tứ.”

“Tam ca!” Ta quơ quơ không thể động tay chân, không nói gì nhìn hấn. “Tê Nhi đã chờ không kịp sao?” Tam ca giống như làm ảo thuật lại xuất ra một đoạn vải trắng, từ từ tiến vào chính giữa hai chân, nói, “Còn thiếu một cái này.” Mắt ta cũng bị bịt kín. Lụa trắng trước mắt là bán trong suốt, ở dưới ngọn đèn mờ ảo, chỉ có thể nhìn thấy một hình dáng. Trên giường lớn, chính giữa hai chân “Chị” một tiếng, vòng xuống một ít, Tam ca lên đây. Tam ta căng như trên sợi dây đàn, không biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Hấn sẽ làm gì ta, chỉ dùng nhục bồng hung hăng sáp tiểu huyết, hay là dùng chiếc lưới điều luyện an ủi con khát da thịt của ta, hay là, giống dĩ vãng chà đạp cái miệng nhỏ nhắn của ta... Ta thật sự rất muốn. Dục vọng càng ngày càng tăng, đem mọi lý trí đều đốt thành tro bụi.

“Tam ca, ” ta lấy cái lưỡi liếm đôi môi khô cạn, nững nịu rên rỉ, “Mau một ít đi.” Thanh âm nam tính do đè nén dục vọng không nhanh không chậm từ dưới thân truyền đến, “Tê Nhi muốn Tam ca nhanh mau chút, hửm?”

“Ồ... Tam ca... Tê Nhi muốn cho ngươi... Mau chút hành hạ nơi đó nha!” Ta cao giọng hô, hai tay bởi vì không ôm được nên đỉnh đầu phía trên lay động

“Tê Nhi tự banh rộng chân mình ra.”

“Ca ca... Ngươi phá hư...” Ta rên rỉ mân mê miệng, lại chậm rãi, đem chân trái mở ra một chút.

“Ngô...” Một cái gì đó lạnh lẽo đột nhiên ở tiểu huyết chạm một chút, làm cho ta nhẹn không được cao giọng rên rỉ.

“Còn có tệ hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Dao Phong Lạnh Lẽo

Trong lúc xúc cảm lạnh lẽo rời khỏi hai chân, ngược lại ở chỗ bắp đùi mềm mại có gì đó nhẹ nhàng di chuyển. Hơi thở nóng rực của Tam ca phảng phất trên cơ thể ta, khiến ta kích động sợ run không thôi. “Tê Nhi biết đây là cái gì sao?” Bên trái, giường lún xuống một đoạn, thân hình thon dài rộng lớn của hấn tiến gần đến bên người ta. Xúc cảm lạnh lẽo lưu luyến trên ngực, nhẹ nhàng mon trón hai luồng tuyết phong cao ngất đang khẽ run, cũng không buông tha tiểu đỉnh phấn hồng.

“Không biết...” Xúc cảm lạnh lẽo như Kim Như Ngọc, có chút man mát. Ta không nhận ra hình dạng của nó, tự áp chế cảm xúc không khoẻ quay cuồng trong thân thể, run rẩy nhận khiêu khích vô tình. “Là dao nhỏ.”

Ta ngay lập tức theo phản xạ lùi về sau, đầu óc ông một tiếng, trong lòng nghĩ đến chính là “Bị phát hiện”.

“Tê Nhi sợ sao?” Lạnh lẽo gì đó kẻ sát cổ ta, sau đó là hai gò má. Lòng ta bắt đầu rung lên, nếu như bị hấn phát hiện, ta sẽ phải nhận trừng phạt như thế nào? Trong lòng nghĩ lung tung, lại bị thanh âm của hấn đánh gãy. “Tê Nhi thân mình thực trắng, thực mịn màng.”

Tam ca có vô vàn kiên nhẫn và hứng thú, nhìn toàn thân ta run rẩy vì dục vọng quá mức mãnh liệt và vì tiếp xúc với sự lạnh lẽo, “So với bạch ngọc đẹp nhất còn đẹp hơn.” Vừa dứt lời chỉ nghe xoát một tiếng, ta liền cảm thấy một tia sát khí lạnh ngạnh, đến từ đầu mũi nhọn vũ khí trí mạng. Cùng lắm thì chết thôi, lòng ta âm thầm suy tưởng, đầu óc cũng trở nên thanh minh một chút. Mũi nhọn kia lại đi tới địa phương chính giữa hai chân, một bàn tay to nóng rực giữ lấy chân chưa bị trói, làm cho địa phương đáng xấu hổ nhất rộng mở. “Tê Nhi muốn thành người lớn, mà nơi này lông dài như thế, nhiều như thế.”

Địa phương tối tư mật liền bị ca ca trơ mắt bình luận như thế, cảm giác thẹn thùng làm cho lòng ta co rút mạnh mẽ. “A!” Là ngón tay hấn khinh túm té thảo màu đen phía trên hoa huyết (đoạn này không dịch sát nghĩa đâu nhé :X). Ngón tay không ngừng kéo một sợi lông tơ thật nhỏ, khi nói chuyện hơi thở nam tính phun lên tiểu huyết khẩu, khiến nơi đó không ngừng co rút nhanh, khát vọng hấn có thể hung hăng đối đãi, nhưng mà hấn không có.

“Ca ca giúp Tê Nhi dọn sạch cỏ hoang được không.” Hấn bỗng nhiên nói.

“Ca ca... Không cần...” Ta hoảng sợ cảm nhận được mũi nhọn lợi hại kia đã đụng tới hoa khâu non mịn, da thịt nơi đó đang sợ hãi không ngừng run rẩy.

“Tê Nhi biết hay không, ca ca thích nhìn người khóc kêu, người càng khóc kêu, ca ca lại càng muốn hung hăng đùa bỡn người, như vậy người sẽ thực ngoan ngoãn.” Hần dừng một chút, nói, “Từ rày trở về sau, Tê Nhi lại thật không ngoan.” Một cỗ khí lạnh từ sâu trong nội tâm lan tràn, cùng thân thể nóng rực hình thành sự đối lập mãnh liệt. “Tê Nhi nhớ rõ phải nâng chân lên cao, không nên hạ xuống, nếu không — dao này chém sắt như chém bùn, Tam ca từng dùng nó giết không ít tội phạm.”

“Người... Ngô...” Ta cắn môi, dao nhỏ lạnh lẽo dán lên Hoa Khâu non mịn, khiến ta run rẩy lợi hại. Một con khoái cảm dọc theo lưỡi dao lan tràn toàn thân, bụng ta không ngừng quặn thắt. Chân chưa bị trói buộc cuối cùng vì nỗi sợ hãi trào dâng trong lòng, chậm rãi nhích qua một bên. “Tê Nhi thật ngoan... Lớn tiếng kêu cho ca ca nghe!” Dứt lời dao kia tàn phá từng chút từng chút một trên hoa khâu.

“A...” Rất ngứa, mắt không nhìn thấy, mọi cảm quan liền trở nên nhạy cảm. Vốn là lợi khí giết người khiến người ta sợ hãi, đang ở chỗ tối mềm mại tối tăm của ta, một lần rồi một lần xoẹt qua. Vô tận sợ hãi hỗn loạn, càng làm cho nơi đó vạn phần linh mẫn. Cảm giác ma ngứa từ lỗ chân lông nhỏ xíu trên khắp toàn thân một tia một tia thẩm thấu đi ra, toàn thân một hồi rồi một hồi phiêu đảng, muốn cong ngón tay, nhưng cả hai tay đều bị trói lại. Lưỡi dao sắc bén vô cùng, chỉ cần vừa động liền khó tránh khỏi bị thương. Ta không dám động, chỉ lấy hàm răng hung hăng chà đạp môi dưới, muốn dùng sự đau đớn giảm bớt chỗ quay cuồng nơi hạ thân, thật khó chịu thật ngứa.

“Hô” Tam ca biến tình thế quá, hơi thở phảng phất nơi đó,

“Đại ca, không cần thôi, ta nhịn không được...”

“Ngô... Tê Nhi không muốn ca ca thôi sạch mao đi sao?” Bàn tay to vuốt ve bụng phẳng, ngay sau đó hai ngón tay kẻ vào bên miệng ta. Hai ngón tay thô ráp trực tiếp chui vào đôi môi đang hé mở, cạy mở hàm răng, vận vẹo cái lưỡi mềm mại không ngừng đùa bỡn, ngón tay kia trừ bỏ hương vị mồ hôi, còn có vị đặc biệt. Ngón tay ở trong miệng cuốn quây, Tam ca nói, “Thế nào, cảm nhận được tư vị của da lông mình không?”

A a, đó là... Cái lưỡi bị hai ngón tay thô ráp vận vẹo không thể chạy trốn, cũng quấy lên sóng triều mãnh liệt nơi đáy lòng. Mật dịch trong miệng dần dần tràn ra, Tam ca cuối cùng cũng cảm thấy mỹ mãn rút ngón tay ra, trong miệng ta có một vị chan chát... Mao của chính mình đang trên đầu lưỡi. “A...” Ta đang muốn đem nhả da lông trong miệng ra, lưỡi dao sắc bén kia lại lui tới Hoa Khâu. “Thử... Thử...” Dao phong quét ngang nơi đó, thanh âm rõ ràng rơi vào lỗ tai ta. Toàn thân run sợ mãnh liệt bởi bị lăng ngược, nỗi sợ hãi ẩn sâu khiến dục vọng càng mãnh liệt, dục vọng lại vì sợ hãi bắt đầu sinh sôi trong thân thể, linh hồn tận cùng bị cảm thụ hỗn loạn này hành hạ. Bắt đầu hoảng hốt, trong óc dần vang lên những tiếng nổ lộp độp. Cảm giác này... Đến rồi sao? Thời điểm mà ca ca dùng dao nhỏ dọn sạch sẽ nơi đó sao? Không thể, ta nghĩ như vậy khiến thân mình run rẩy mãnh liệt, tiểu huyết cũng co rút lại — dao nhỏ sẽ sắp đến địa phương tối non nớt kia ư. Mật dịch trong miệng không thể ngăn chặn ngày càng chảy xuống nhiều, ta đối khát lại không biết làm sao, tâm bởi thanh âm dao nhỏ “Thử thử” xẹt qua xẹt lại, nhảy bang bang.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Hương Thuần Trần Nhưõng

Hồ hấp càng ngày càng dồn dập, chân chưa bị trói được đặt lên giường, hai tay bị trói trên cao gãy dựa muốn thoát, dời đi sự chú ý đối với Hoa Khâu. Nhưng cảm thụ kia quá rõ ràng, mỗi một lần mũi nhọn vô tình đảo qua, đều khiến cho nỗi sợ hãi trong lòng ta gia tăng thêm một phần, cơn khát cũng thế. Đầu óc phát ra tiếng gầm rú càng ngày càng mãnh liệt, thân thể của ta dần dần co rút, huyết khẩu giống như cá rời khỏi mặt nước, thông thả mà chậm rãi co rút lại, co rút kia càng ngày càng nhanh. Muốn tới, thật sự muốn tới, từ đáy lòng đến ngón tay đều bị cơn tình triều cuồng đại nuốt chửng. Quản không được nhiều như vậy, cho dù Hoa Khâu bị dao sắc bén cắt trúng cũng đành phải chịu, lòng ta điên cuồng quất to, một tia thanh minh còn sót lại giống như trước khi mặt trời lặn cuối cùng cũng dần bị tình dục hắc ám nuốt hết.

“A, tiếp tục chơi.” Tam ca vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng vang nhỏ, sát khí Lãnh Nganh nhất thời được loại bỏ, dao phong trở vào bao. Hoa Khâu lập tức bị ngón tay thô to ôn nhu vuốt phẳng. “Ân... Thơm quá,” hơi thở nóng rực phun trên Hoa Khâu làm cho thân thể của ta không khỏi chấn động. “Thật muốn nếm thử một ngụm a, Tê Nhi của chúng ta, địa phương mềm mại kia là như thế nào.”

“A...” Người nói khẽ liếm ở mặt trên! Đầu lưỡi như lửa nóng dùng sức đùa giỡn địa phương bóng loáng, sau đó hung hăng cắn một ngụm. Hành vi này cũng không khiến ta cảm thấy đau đớn, ngược lại là một cỗ tê dại, giống như niềm hạnh phúc của ruộng khô hạn đã lâu khi nhìn thấy sương sớm. Đầu óc ta oanh một tiếng nổ tung, đến! Dục vọng tích tụ tìm được nơi giải phóng, oanh một tiếng theo tứ chi bách hải, lại chậm rãi tràn ngập đến thật nhiều địa phương. Thân thể không chịu nghe theo điều khiển từng chút từng chút co rút lại, nước mắt vui sướng cùng nước miếng vì đến cao trào không thể ức chế đều chảy xuống dưới.

“Tê Nhi đến rồi sao?” Hần tiếp tục ra sức liếm cắn nơi đó, khi nói chuyện hơi thở không ngừng quấy nhiễu làm nơi ấy trở nên ma ngứa, “Ca ca còn chưa cảm vào, người liền tới sao?” Một bàn tay thông thả mà hữu lực xi một tiếng sáp nhập tiểu huyết tràn đầy dâm thủy, bắt đầu chậm rãi rút ra chọc vào, mà mỗi một lần gắng sức, đều khiến ta muốn nổ tung. Mỗi sáp một lần, thân thể mảnh mai liền run rẩy kịch liệt một lần, cỗ cao trào vừa rồi còn chưa qua, ngón tay hần chậm rãi dùng sức làm cho ta lại không thể chống cự. “Tê Nhi cái miệng nhỏ nhắn này cũng thật nhanh,” Ngón tay hần rút ra cắm vào phát ra tiếng xì xì sau đó miết nhẹ một cái, khiến một cái sắc nhọn gì đó qua lại tại điểm kia, như là bị lợi khí dọa cho sợ hãi, bỗng nhiên giống như được lông chim vỗ về chơi đùa. “Một hồi thời điểm nhục bông Ca ca cắm vào, Tê Nhi cần phải dùng sức giống như khi ngâm da lông ngăn chính mình a!”

A a a, sắc nhọn gì đó, là lông của ta sao? Tam ca đem cô đại vừa mới được dọn sạch nhét vào tiểu huyết sao? Hành vi đồi bại này quá dâm dăng! Bộ lông đầu tiên bị xén đầu tiên là bị bỏ vào cái miệng nhỏ nhắn để nhấm nháp, hiện tại lại muốn chà xát trong tiểu huyết tới tấp mặt sao? Ta vô pháp thừa nhận loại lăng ngược cực độ này, ta bắt đầu khóc thút thít “Ca ca...”

“Tê Nhi càng khóc to, Tam ca càng hưng phấn.” Hơi thở tràn ngập tình dục đùa giỡn hạ thế ta, hắn nói, “Tê Nhi chờ một chút, ca ca lập tức liền đến thỏa mãn ngươi.” Giường khẽ nhúc nhích, thân thể nóng bỏng bỗng nhiên rời đi. Hắn đi đâu vậy? Không đợi ta suy nghĩ xong, hắn liền trở về giường. “Ta thấy trên bàn kia còn một bầu rượu ngon. Tê Nhi thích uống không?”

“Bình thường... Ngó... Là biết uống một ít.”

Hắn ngồi trên giường, một bàn tay ma sát gỗ đất được cạo sạch sẽ, nói, “Phượng còn ở này đã ủ được ba mươi năm, hương vị hương, cũng say lòng người. Vài năm không gặp, Tê Nhi quả nhiên đã trở thành một nhân vật lớn.”

“A... Tam ca!” Tam ca rót rượu lên gỗ đất kia! Một cổ thuần hương xông vào mũi, mà địa phương kia đồng thời truyền đến một cổ nóng cháy cùng đau đớn. “Tê Nhi phía dưới còn không có uống qua cái này.” Tam ca tiếp tục rót rượu dọc theo toàn bộ Hoa Khâu, rượu thuần hương nhất thời tràn ra Hoa Khâu chảy tới sườn đùi tiếp xúc với hai cánh hoa, xúc cảm lạnh lẽo làm cho nơi đó không ngừng co rút lại. “Tam ca, đau quá nha!” Ta kêu la thống thiết vận vẹo thân thể, nhưng tay không thể động đậy? Nơi đó thật là khó chịu!” Tam ca, ngươi giúp ta lau đi!” Ta cúi đầu cầu xin, không biết nên làm thế nào cho đúng. “Nha...” Đầu lưỡi nóng rực trắng mịn bỗng nhiên liếm trên mặt Hoa Khâu, bắt đầu mút qua từng địa phương bị đổ rượu lên. Mỗi lần liếm động đều muốn đau đớn kia giảm bớt một ít, bên tai lại truyền đến thanh âm Tam ca tư tư mút vào. Hắn lấy tay ép chân ta sát vào bộ ngực sữa cao ngất, khiến tiểu huyết khẩu hướng thẳng lên trên. Vốn đám thủy chảy xuôi đều chảy ngược lại tiểu huyết, một ít hòa lẫn với hỗn hợp rượu. Ta hít sâu một hơi, cảm thấy huyết nhỏ hẹp bên trong vang lên “Phốc phốc”.

“Nơi này xem ra cũng khát, ” Tam ca lấy ngón tay vỗ về chơi đùa tiểu huyết khẩu co rút lại, nói, “Tam ca liền cấp phía dưới Tê Nhi thứ còn tốt hơn rượu nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Hương Thuần Trần Nhược 2

“Tam ca, ta...” Ta cắn môi, muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?” Ta mặc dù không nhìn thấy, nhưng có thể nghĩ đến bộ dáng nhú mảy của Tam ca giờ phút này.

“Tê Nhi thật muốn... Làm sao đây?” Thân thể không ngừng vận vẹo, chân chưa bị trói trụ cũng cọ cọ, muốn giảm bớt ma ngứa giống như sâu gỏi ăn mòn xương cốt, ta run giọng nói, “Không biết lý do vì sao, ta cảm thấy chính mình... Cả người giống như bị thiêu.”

“Tê Nhi kêu lớn lên đi, ” Tam ca, giọng nói khàn khàn tình dục, vỗ về chơi đùa Hoa Khâu ẩm ướt lầy lội nói, “Tê Nhi càng kêu lớn tiếng, Tam ca lại càng hưng phấn.”

“Nhưng mà bên ngoài còn có người a, Tê Nhi... Không dám gọi.” Hai má bởi vì thẹn thùng ửng đỏ giống như phát sốt, “Kêu lên bị bọn họ nghe được, người ta biết chúng ta hai huynh muội... Chúng ta nên làm sao đây.”

“Tê Nhi cứ việc yên tâm” Tam ca nói, “Ta, Hắc Phong, không có cái loại hạ nhân lăm lăm miệng này.”

“Không đâu, nghĩ đến có người, Tê Nhi liền cảm thấy thực mất mặt.” Dựa vào hình dáng mông lưng trước mắt ta cảm giác hướng hắn đi tới, cầu xin nói, “Tam ca vẫn đều rất thương Tê Nhi, chẳng lẽ hiện tại đều thay đổi sao?” Tam ca trầm ngâm một chút, không nói gì. Ta trong lòng có chút sốt ruột, nếu như người chung quanh không rời đi, mặc dù đem Tam ca hôn mê, cũng không có khả năng thoát ra được. Từ bây giờ đến khi ánh trăng lên trên đỉnh đầu chỉ còn không đến một canh giờ, thời gian không còn nhiều lắm. Hắn còn chưa nói lời nào, ta biết giờ phút này hắn đang do dự, không thể vừa mở miệng là lừa hắn, ta chu chu miệng, nhẹ nhàng nức nở nói, “Tam ca hiện tại là người thân nhất với Tê Nhi, mấy năm nay ta vẫn ngóng trông Tam ca trở về, ai ngờ sau này ngươi trở về... liền khi dễ ta, cũng không thay ta, nữ nhi chưa gả này, suy nghĩ một chút. Cho dù là... Cho dù là sau này đi theo ngươi, hiện tại cũng không thể tùy tiện bị người khác nghe được như vậy a!”

“Tốt lắm tốt lắm, ” hắn cúi người xoa xoa lệ chảy nơi khóe mắt ta, ôn nhu nói, “Tê Nhi ngoan đừng khóc, liền theo ý ngươi.” Dứt lời liền ngồi dậy huyết ba tiếng hai dài một ngắn.

“Tam ca thật tốt.” Tai nghe được tiếng vang nhỏ trên mái ngói, biết bọn họ đã ly khai thật, ta nâng chân chưa bị trói trụ lên, làm nũng cùng ôn nhu cọ cọ ngực Tam ca. Sau đó, chân nhỏ đã bị bàn tay to bắt được, bị ngâm trong miệng nóng cháy, bị chiếc lưỡi điêu luyện và răng nanh liếm cắn. “A, rất ngứa.” Chân nhỏ non mịn bị đùa bỡn như vậy, thân thể của ta run nhè nhẹ, nhịn không được hướng phía sau gẩy gẩy.

“Ta xem Tê Nhi có địa phương còn ngứa hơn kia!” Tam ca kéo chân nhỏ của ta xuống, lấy gót chân cọ bộ phận chính giữa hai chân.

“Sẽ đứt đó, Tam ca, ngô...,” chân nhỏ của chính mình bị bàn tay to cầm lấy gấp đến tận đáy, đùa bồn Hoa Khâu-chỗ vừa mới bị tắm rượu động tác dâm dăng như vậy làm cho lòng ta rung động, mãnh liệt, hạ thân bắt đầu co rút lại.

“Tê Nhi cái miệng nhỏ nhắn phía dưới thật sốt ruột,” Tam ca dùng một bàn tay to nắm tuyết đồn nói, “Tam ca uy người uống rượu ngon.” Vừa dứt lời, tiểu huyết đã bị một cái gì đó lạnh lẽo cắm vào.

“A... Tam ca, đó là cái gì?” xúc cảm lạnh lẽo xa lạ làm cho cả người run run một chút, “Tê Nhi đồ đặc của chính mình gì đó, vì sao còn hỏi ta. Tê Nhi cảm thấy đây sẽ là cái gì?” Không thể nào, sẽ không là cái kia chứ... Giống ngón tay, xúc tua lạnh lẽo, dọc theo tiểu huyết hướng vào phía trong đầy mạnh xuống. Là bầu rượu... Vì rượu ngon hảo hạng mà chuẩn bị bầu rượu bạch ngọc, lúc này, miệng bầu rượu, đang hướng vào sâu trong tiểu huyết. Hạ thân đang bị... Một cái bầu rượu đùa bốn sao? Đầu óc oanh một tiếng, quá đáng, vì sao có thể dùng thứ này... Ban đầu mới vừa vào tiểu huyết, mặt sau cũng chậm chậm phồng lên.

“A...” Miệng bầu cùng thân bầu tiếp xúc địa phương thật thô, “Tam ca, vào không được ... quá thô.”

“Phải không?” Tam ca hốt hoảng một chút sau lại không ngừng hành hạ chà đạp tuyết đồn, đem tiểu huyết hướng thẳng lên cao đối diện với nóc nhà, sau đó bầu rượu bị ấn mạnh xuống một cái, ta thét một tiếng chói tai. Tạt ở... Hồ miệng tối thô địa phương, tạt ở tiểu huyết khẩu thượng. Lạnh lẽo chất lỏng bắt đầu thông thả trút xuống tiểu huyết, hương rượu nhất thời tràn ngập bốn phía trong không khí. Dục hóa vốn đã như muốn hóa thiêu thân mình giờ đây đánh sâu vào thân thể khiến ta run run.

“Quá chậm” Hắn xoát một phen cầm lấy đùi phải bị trói lên cao, đem cả hai chân đều gấp lên đến tận ngực, “A... Tam ca, người nhẹ chút, Tê Nhi cũng bị người làm hỏng rồi.” Toàn thân trần trụi, hai tay bị trói buộc ở đỉnh giường, ánh mắt cũng bị che kín, hai chân mở rộng thật lớn trên thân, tiểu huyết bị nâng lên cao, bị một cái bầu rượu cực lớn cắm vào, mà miệng bầu rượu đã nằm thật sâu trong tiểu huyết, thông thả đổ tràn nhường lên thân thể của ta. Thật dâm dăng, quá dâm dăng! Nghĩ đến hình ảnh ấy cảm thấy thật khó coi. Nhưng ta lại vẫn muốn mị thanh làm nũng, quyến rũ ca ca mau chóng đem rượu đổ lên toàn bộ thân mình, còn muốn quyến rũ hắn — “A, Tam ca, không thể a!” Hắn thể nhưng lấy bàn tay to đè bụng ta lại, xoay tròn làm nổi lên bầu rượu!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Hương Thuần Trần Nhưỡng 3

Miệng bầu rượu hơi hơi khum tròn, mỗi một lần xoay tròn, thật giống như lấy hai căn ngón tay dùng sức đè nén nội vách tường, rượu lại phun ào ào, vô tình trêu chọc cái hoa huyết ở chỗ sâu trong. Dịch lỏng đặc hơn cả rượu chảy qua hoa huyết, tận cùng bên trong bị chống đỡ đến cực hạn, chà chà xát xát sinh đau. Ta thét chói tai, ôm suy nghĩ thoát khỏi đối đãi tàn khốc như thế, hai chân bị hấn gắt gao ngăn chặn không thể di động. Hấn nắm cánh tay ta bị vãi trói chặt ở chân giường ra sức đong đưa, phát ra thanh âm “Xèo xèo”. Tiểu huyết vừa được dọn sạch bị thứ gì đó thô to chống đỡ, nhìn không được gắt gao co rút lại, “Không cần gấp.”

Tam ca thanh thanh cổ họng nói, “Sợ là này bạc không vì sao rắn chắc, đem hồ miệng bấm, mượn không được.”

“Tam ca... Bụng... Bụng ăn thật no... Tê Nhi muốn đi...” Ta cắn môi, không muốn nói thêm gì nữa.

“Tê Nhi muốn đi cái gì?”

“Đi nhà xí a... Tê Nhi muốn đi tiểu, Tam ca...” rượu lạnh lẽo không ngừng chảy xuôi vào bụng, làm cho bụng trương đến đòi mạng, có loại cảm giác không khống chế được. Vài thô che mắt được Tam ca tháo bỏ, đột nhiên nhìn thấy ánh sáng làm cho ta cơ hồ muốn chói mù mắt, sau khi tầm mắt được khôi phục điều đầu tiên nhìn thấy chính là bụng nhỏ nhếch lên cao, phía sau bị một bàn tay to điều khiển bầu rượu màu bạc không ngừng chèn ép. Hai đùi bị ép sát lên đến ngực, bởi vì ma ngứa đau đớn trong cơ thể mũi chân vô tội run lẩy bẩy.

Tầm mắt ta dời lên phía trên thấy Tam ca đang nhìn chăm chăm bụng ta. “Tê Nhi như vậy, thật giống như đang mang thai.” Hấn rút một tay đang nắm chặt hai chân về, chậm rãi vuốt ve bụng ta, biểu tình trên mặt thật giống như là... Trong bụng ta dường như có cốt nhục của hắn, sự hình dung này xứng với biểu tình bây giờ của hắn, làm cho lòng ta tê dại.

“Tam ca...” Ta nuốt nước miếng, nói, “Tê Nhi muốn đi một chút.”

“Người sờ sờ,” Tam ca tháo vải trắng buộc tay ta ra, kéo kéo tay trái đặt lên bụng nhỏ, “Tê Nhi nếu trong bụng có hài tử của ta thì tốt rồi.”

“Tam ca, người thả ta đi đi... Ta không nín được nữa rồi.” Mặt đến mức có chút phát sốt, hỗn hợp rượu được đổ vào vốn lạnh lẽo, hiện tại lại dần dần trở nên nóng rực, coi như có một đoàn lửa nóng bao vây khối băng giá buốt làm cho ta một hồi lạnh một hồi nóng. Bụng nhỏ bị đổ rượu tràn đầy, trương trương, Tam ca đem bầu rượu thông thả kéo lên, chất lỏng dần dần lấp đầy toàn bộ huyết đạo. Từ trong ra ngoài, đều có sao? “Kẹp lấy?”

“Dạ?”

“Tê Nhi đem bầu rượu kẹp chắc, Tam ca liền cho người đi.”

“Nhưng là Tam ca...”

“A, còn lại một ít. Bằng không đổ hết vào phía sau luôn nhé.” Một bàn tay ôn nhu vỗ về cục huyết vì sợ hãi hơi hơi khép chặt, dẫn tới một trận ma ngứa khắp toàn thân.

“A... đừng...” bên trong cục huyết, cũng phải chứa đầy rượu sao?

“Tê Nhi có phải cũng mong được kích thích?” Tam ca cúi đầu gầy xéo cục huyết găt gao tụ thành một chỗ, khi nói chuyện hơi thở phảng phất kích thích hoa huyết. “Ngô...” Đột nhiên ma ngứa làm cho hoa huyết co rút lại, một ít rượu không chịu đựng được chảy tràn ra ngoài.

“Tê Nhi thật không ngoan, lãng phí rượu ngon,” Tam ca quẹt quẹt chất lỏng vừa chảy ra, sau đó mút mút trong miệng, khen, “Được chứa trong tiểu huyết của Tê Nhi, trở nên ngon hẳn.” Hắn nhìn chân trái của ta, liền nói, “Có muốn Tam ca giúp ngươi lấp đầy cái miệng nhỏ nhắn phía dưới không, như vậy rượu liền không chảy ra ngoài.”

Theo tầm mắt hắn xẹt qua — đó là một đoàn kiếm màu bạc, dài gần một thước, thân kiếm mỏng dính có nhiều lỗ nhỏ, vỏ kiếm phình ra khắc các hoa văn tinh tế. “Không cần, Tê Nhi có thể kẹp lấy.” Ta hoảng sợ nói ngay, đồng thời càng dùng sức, tiểu huyết càng khít chặt hơn nữa. Nếu cái kia cắm vào sẽ đau chết.

“Bé ngoan,” hắn lôi kéo tay trái, nói, “Ngốc nghếch, ta sợ ngươi nhìn không được, Tê Nhi chính mình phải khép chặt chân, không cần lộn xộn nga!”

“Tam ca...” Ta nâng ánh mắt rung rung lệ nhìn hắn, “Ta sợ...”

“Tê Nhi chẳng lẽ không cảm thấy thoải mái sao,” hắn hết sức gầy xéo đỉnh hồng trước ngực, cảm giác tê dại khiến cả người ta run lên, “Ngươi xem nụ hồng trước ngực có phải đã căng cứng lại, có phải thực hưng phấn hay không?”

Rượu nóng rực giống như nhuộm dần toàn bộ thân mình, làm cho ta vừa cháy bỏng vừa ma, thời điểm vừa mới bắt đầu là khó chịu nhưng thời gian dần trôi, cảm giác kia dần dần thay đổi. Hương rượu tràn ngập được ủ lâu năm bao phủ toàn bộ phòng, cũng lấp đầy, thỏa mãn thân thể khát cầu như thế. Thân thể trống rỗng... được lấp đầy, loại cảm giác hỗn loạn có cả thống khổ và sung sướng này, hai tay ôm lấy hai chân trước ngực, hạ thân cố gắng nâng tiểu huyết lên, cảm giác thỏa mãn không thể được khiến ta nói không nên lời.

“Nha!” Tam ca, hắn, đem miệng bầu rượu, nhét vào phía dưới tiểu Cúc huyết! Vật thể giá lạnh đột nhiên sáp nhập, khiến mọi tế bào trong cơ thể ta thét gào từng chập, hai chân nhỏ non mềm đều găt gao cuộn tròn lại. Muốn đến. Ta găt gao khép chặt tiểu huyết, cảm thấy trong cơ thể có cái gì mênh mông muốn phá thoát ra.

“Kẹp chặt!” Hắn dùng sức chọc nguẩy tiểu cục huyết cùng hoa khâu làm cho miệng bầu rượu càng thuận lợi sáp nhập. Địa phương lâu rồi chưa bị đụng vào bị vật thể lạnh lẽo như vậy sáp nhập, thất kinh, theo bản năng liền kháng cự. “Lui cũng thật nhanh,” hắn tiếp tục dùng sức nơi ngón tay, nói, “Cúc Hoa cùng thịt nộn hồng hồng đều co rút vào rồi.”

“Tam ca... Ngô...”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tam Ca, Ba Cái Lỗ Nhỏ Đều Bị Ngăn Chặn

Hắn đẩy mạnh dần, miệng bầu rượu bắt đầu di chuyển xuống tàn phá cục huyết. Phía trước tiểu huyết bị đổ đầy dịch rượu nóng rực, mặt sau cục huyết cũng tràn đầy. Rượu chảy chậm rãi từ trong miệng bầu rượu ra, rượu lạnh lẽo mang theo xúc cảm khác lạ... Muốn phá hư rớt, không thể chịu được nữa. Tay ta cầm chắc hai chân, bởi vì sự đối đãi tà ác này, thân thể bắt đầu một chút một chút chậm rãi co rúm. Không cần, không thể cao trào, rượu đã nhỏ giọt ra ngoài hết, dịch nước tiểu lại nghẹn không ra, hơn nữa phía dưới dần dần có cảm giác kì lạ. Ta cắn chặt gần như rách môi, đầu óc đều là những tiếng ong ong.

Toàn bộ hạ thể đều giống như nổ mạnh, tăng vọt, nóng rực, lạnh lẽ, dục vọng trào dâng... Mọi cảm xúc đều xuất hiện trong cơ thể của ta. Toàn thân như là bị một sợi dây đàn căng hết cỡ. Tam ca nhìn phía dưới, lấy tay ấn cục huyết-địa phương đang bao lấy bầu rượu. “Tê Nhi lỗ nhỏ ở phía dưới đều bị bầu rượu cắm vào, tất cả nếp uốn đều thẳng thành một đường, đẹp quá. Thật muốn nhồi thứ gì đó lớn hơn nữa vào a!”

Ta không tự chủ được run bắn người sợ hãi bỏ thứ đó vào thật. Hắn lại tùy tiện lấy cái bầu rượu nhồi nhét trong cục huyết nhỏ hẹp, khi thân hình cao lớn lên trên người ta, mặt đối mặt. Hắn lấy ngón tay miết miết môi bị cắn đỏ bưng, nói, “Hiện tại, tiểu Tê Nhi lỗ nhỏ phía dưới đều bị ngăn chặn. Phía trên này, ca ca có cái càng thô lớn hơn nữa, Tê Nhi vui mừng không?”

“Ngô... Lỗ...” Hắn cũng không cần nghe ta trả lời, trực tiếp chọc hai ngón tay vào miệng đùa giỡn cùng lưỡi nhỏ xinh, khiến miệng ta toan ma. Ta hé môi, chất lỏng trong miệng liền dọc theo khe miệng chảy ra ngoài. “Vi sao Tê Nhi không cẩn thận như thế!” Tam ca ra sức liếm mút chất lỏng trong suốt vừa chảy ra, nói, “Tam ca không đồng ý, ba cái lỗ nhỏ này, bất kỳ một cái nào cũng không thể để chảy ra biết chưa?”

Ta như bị hãm sâu trong ánh mắt thâm thúy của hắn, màu sắc kia giống như động đen không đáy, gút gao vây chặt hồn phách đang lạc lối của ta. Ta gật gật đầu. Hắn tựa hồ hài lòng với câu trả lời, thì thầm “Mút chặt ngón tay ta.” Vừa đưa bốn cái miệng nhỏ xinh, hai ngón tay thon dài toàn bộ chọc sâu vào miệng, đầu ngón tay thô ráp quần quýt lấy cái lưỡi. Mật dịch trong miệng tràn ra, ta cố kìm chế cảm giác không khỏe, nuốt nước bọt đồng thời ra sức gặm nhấm hai ngón tay hắn.

“Ngô... Tiểu yêu tinh...” Tam ca bắt đầu rút ra chọc vào, đồng thời còn không quên đưa bốn cái lưỡi. Ngón tay dính sát vào thành miệng ra sức chà xát, một cổ khoái cảm bắt đầu được khơi gợi. “Tốt, hấp mau chút.” Tam ca cơ hồ ngồi trên ngực ta, chèn ép khiến ta muốn thiếu không khí, bụng nhỏ phía dưới bị lấp đầy càng nhanh, ta phải dùng sức kẹp chặt tiểu huyết mới có thể đảm bảo rượu không chảy ra. Ngón tay càng lúc càng nhanh chóng rút ra chọc vào, cái miệng phát ra thanh âm mút vào chặc chặc.

“Đừng, là thế này, cứ tiếp tục.” Ma sát trong miệng khiến ta đạt cao trào nhanh chóng, Tam ca bỗng nhiên dừng lại. “Tê Nhi làm tốt lắm, Tam ca thưởng cho ngươi. Hiện tại liền ăn cái này!” Hắn hướng về phía trước giật giật, hai chân nửa quỳ ngay sát cổ ta. Một cây nhục bông thô to xuất hiện ngay trước mặt, nhục bông phình to như cổ tay nổi đầy gân xanh, rí ra chất lỏng màu trắng, dường như có sinh mệnh không ngừng cao lớn trưởng thành, sượt qua hai má rồi đôi môi. Trong miệng cổ nuốt nước bọt xuống, nghĩ tới nuốt hết nhục bông to như vậy, ta liền “Rầm” một tiếng mặt đỏ như máu.

“Tiểu yêu tinh, đã sớm đói bụng có phải không, muốn ăn đúng không?” Ta nhìn trước mắt chớp lên gì đó, nhục bông thật lớn thuộc về ca ca ta, trong miệng một trận đói khát. Hai chân bị chân Tam ca đè lại, nắm lấy hai tay run rẩy của ta cầm đại bông. Thật thô, một bàn tay cầm không hết. Ta vươn đầu lưỡi phản hồng, run rẩy liếm đầu nhọn ở trên. “Ngô... Tiểu yêu tinh, dùng sức chút.” Tam ca trầm thấp rên rỉ, giật mạnh mái tóc của ta. Như nghe thấy lời cổ vũ, ta một tay giữ lấy hai viên bi tròn ở phía dưới, một bàn tay trượt lên trượt xuống, đầu lưỡi linh hoạt cũng không ngừng liếm.

Tam ca dí đầu ta xuống, nói, “Ngậm chặt vào, giống như vừa rồi vậy.” Nhưng nhục bông lớn như vậy, làm sao chứa nổi? “Quá lớn, ta ăn không vô...” Ta ngược ánh mắt mong đợi lên nhìn Tam ca, thấy đôi mắt hắn càng thêm u tối. Hắn đem nhục bông đặt sát khóe môi, vừa dụ dỗ vừa chậm rãi nói, “Há mồm!” Ta nghe lời mở miệng ra, đôi môi lập tức bị đầu nhục bông thô to đầu banh hết cỡ, tay hắn kéo mạnh buộc ta không thể không mở miệng.

“Ô ô...” Cây gậy kia thật to quá mức, miệng ta như sắp bị phá hư. Trong lúc đó vật nam tính của hắn không thể trượt ở đôi môi mềm mại của ta, cuối cùng hắn dùng sức ấn một nhát tất cả đều nằm gọn trong miệng khiến ta muốn ngạt thở. Một loại hương vị ngai ngái nhất thời tràn đầy trong miệng, đầu thô to mơ hồ nằm tận cùng cổ họng, đầu lưỡi khám phá đến tận cùng. Ta kêu ô ô, không tự chủ được dùng đầu lưỡi xoay từng vòng từng vòng quanh đầu nhục bông.

“Nha... Tiểu trướng thôi!” Tam ca bóp chặt cằm ta rên rỉ gấp gáp “Không cần cần nha” Ta nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn khi được ăn no của hắn, trong con ngươi màu đen đều là hình ảnh của ta. Đôi môi ta trở nên đầy đặn hơn, miệng hàm chứa một căn nhục bông thật lớn. Toàn thân ba cái lỗ nhỏ, đều bị chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Tam Ca, Đến Uống Rượu Ở Nơi Đó Của Tê Nhi

Tam ca ấn đầu ta xuống đồng thời đẩy mạnh hông, miệng phùng lên đến cực hạn, nước miếng trong miệng không ngừng chảy ra. Miệng ta đều bị lấp kín, nước bọt ở trong miệng càng chảy càng nhiều, không thể không dùng hết sức nuốt xuống, mới có thể miễn cưỡng đem tất cả nước miếng không chảy ra ngoài. Nhục bông nằm hết trong miệng ta, mỗi lần nuốt xuống ta đều có loại ảo giác, giống như đã ăn hết nhục vào bụng. Miệng không thể hô hấp, chỉ có thể dựa vào cái mũi nhỏ nhắn hít thở phì phò. Nhục bông thô to đã dính đến cổ họng, khiến ta vô cùng buồn nôn. Tam ca hơi rút nhục bông ra một chút, lập tức có nước miếng theo khóe miệng chảy ra.

Hắn thanh thanh cổ họng nói, “Tê Nhi cảm thấy sao?” Ta miệng chứa cây gậy to tướng, chỉ có thể ô ô hừ hừ, sau đó ôm lấy thắt lưng hắn, vừa ngậm vừa từ từ đứng lên. Tam ca cầm lấy đầu ta, theo hoạt động phun ra nuốt vào của ta phát ra tiếng rên rỉ mị hoặc. Tiếng thở dài trầm thấp đến từ nam nhân quyền rũ mị được trong cơ thể khiến nó càng phát ra mãnh liệt, hai nơi phía dưới ít có thể tự chủ, ta sống chết kẹp chặt tiểu huyết phía dưới, đang đưa trước sau mãnh liệt.

Một mái tóc đen nhánh theo thân thể pháp phồng cũng phiêu đảng sau lưng, cục huyết ngâm bình rượu bởi vì thân thể chấn động qua lại, không ngừng ma sát nội vách tường non mịn.

“Dùng sức chút.” Tam ca không hài lòng động tác chậm chạp, vươn tay to cầm lấy đầu ta chuyển động rất nhanh, mỗi một lần đều chạm thật sâu đến cuống họng. Nhục bông thô to trong miệng không ngừng ma sát, làm tê dại toàn bộ khoang miệng của ta, nước bọt nhip theo chuyển động của nhục bông không ngừng chảy ra ngoài. Thanh âm Tam ca thờ dốc lớn dần, miệng ta cũng bắt đầu thích ứng dần trở nên to hơn, phối hợp Tam ca rút ra chọc vào mút chặt, nuốt, dùng miệng cùng đầu lưỡi đè ép Cự Long.

“Nga... Tiểu yêu tinh... Giáp ta sắp bắn!” Tam ca giật mạnh đầu ta, làm cho ta không thể không nâng đầu rất cao, càng khiến cho vật nam tính dễ dàng tiến sâu vào cổ họng. Thống khổ hít thở không thông, hỗn loạn lẫn trong vô tận khoái cảm mất hồn, làm cho ta muốn ngừng mà không được. Con tê dại từ khoang miệng khuếch tán dần ra toàn thân, thân thể ta bắt đầu co rụt lại co rụt lại đem nhục bông trong miệng hấp càng nhanh. Tam ca một lần một lần đẩy hông, động tác mãnh liệt làm cho ta cơ hồ mất đi không chế, tay phải lần mò từ bên hông lập tức trượt đến cái mông.

“Ngô... Dâm phụ... Cô gái đáng chết, muốn đùa bốn Tam ca sao?” Tam ca tay không tự chủ giật loạn đầu tóc ta. Nguyên lai nam nhân nơi đó cũng có cảm giác... Ta hai tay nhẹ kéo hai cánh hoa nơi mộng hấn ra, đem ngón tay tinh tế nghiêng nghiêng chọc vào khe hở hẹp trong đó, theo động tác Tam ca rút ra chọc vào nhẹ nhàng trượt cao thấp.

“Không sợ... Tam ca... Trừng phạt ngươi sao?” Tam ca thanh âm đã đứt quãng, ta tiếp tục dùng miệng đè ép nhục bông, ngón tay khảy khảy nơi đó. Tam ca động tác càng lúc càng nhanh, càng ngày càng hung mãnh, ta giống như búp bê vải bị phá hư, bị bàn tay to cùng nhục bông đùa bốn không ngừng lay động.

Phải nhanh chút, khiến hấn nhanh nhanh lên mới được. Thời gian còn lại không nhiều lắm. Tay ta sờ soạng chính giữa hai cánh hoa, cuối cùng cũng tìm được vị trí kia. Lập tức liền vươn thẳng ngón tay, dùng sức ấn vào nơi đó.

“A...” Tam ca đẩy đầu ta hướng về gốc dương vật một cái mãnh liệt, toàn bộ Cự Long cực đại hung hăng chui vào trong cổ họng, lập tức liền phun ra một cỗ chất lỏng tinh dịch nóng rực. Toàn bộ cổ họng đều bị ngăn chặn, ta khụ khụ ho khan thật lâu, đưa nhục bông xuất ra ngoài. Nhục bông to lớn nhảy đánh ra ngoài không ngừng phun chất lỏng trắng đục, một ít dính lên mặt ta. Ta ngốc ngốc trì độn, một chút một chút run run, hạ thân tiểu huyết bắt đầu mờ rồi lại đóng, muốn tới, phía dưới muốn đến, rốt cuộc vẫn không giữ được.

Ta ngược mắt ấn đẩy tinh dịch run run nhìn Tam ca, nói, “Tam ca, có thể uống... rượu trong tiểu huyết Tê Nhi sao?” “Tê Nhi dùng tiểu huyết chính mình vì Tam ca hâm nóng rượu thật tốt rồi, Tam ca muốn hay uống không?”

“Yêu tinh!” Tam ca thở hổn hển hơi lùi về phía sau, đem hai chân thon dài của ta đặt lên vai. “Mở cái miệng nhỏ nhắn ra, để ca ca dễ dàng uống rượu.” Đôi môi ẩm ướt nóng rực lập tức dán đến tiểu huyết khẩu, dùng sức hút mạnh. Đầu óc oanh một tiếng nổ tung, vừa mới dùng sức kẹp lấy, thân thể bị chà đạp lập tức phun hết ra rượu dịch nóng rực, đều đổ vào miệng Tam ca. Cao trào khôn cùng thổi quét cơ thể ta, Tam ca tựa hồ còn chưa vừa lòng, thế nhưng vươn bàn tay to, hung hăng đè chặt bụng nhỏ nhỏ cao cao.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tam Ca, Cả Mặt Sau Đều Không Buông Tha

“A a a...” Hung hăng đè ép đem bụng nhỏ ép chặt đến sắp nổ tung, chất lỏng nóng rực di chuyển khắp trong bụng, cuối cùng mật dịch hỗn tạp từ huyết khẩu mãnh liệt phun ra, cục huyết hút chặt bầu rượu cũng dần buông lỏng, nước theo khe hở giữa miệng cục huyết và miệng bầu rượu chảy tích tích từng giọt, đem một mảng đệm dưới giường ướt đẫm. Ta thét chói tai nắm lấy tóc Tam ca, từ da đầu đến ngón chân bị biến tinh dịch nhấn chìm, toàn thân co rút không kiềm chế được.

Hấn chỉ lo chui đầu vào chính giữa hai chân ta, dùng hết sức mút hết chất lỏng, chiếc lưỡi xảo quyết càng làm cho tiểu huyết dâm mỹ thêm chặt chẽ, bụng đầy rượu dịch đục muốn xuất ra mà không thể, không ngừng đè ép xoay tròn trong huyết nhỏ, làm cao trào tới càng thêm liên tục mà mãnh liệt. Ta cảm lấy tóc Tam ca, thân thể bởi vì cao trào đến run run, ngay cả ngón chân đều gắt gao cuộn tròn. “A... Đều bị phá hư hết, Tam ca...”

Bỗng nhiên, Tam ca vịn về đùa giỡn hạt trần châu, ta bởi vì kích thích không thể ức chế âm thanh rên rỉ thỏa mãn, hai tay đem chân nâng lên, khiến toàn bộ hạ thân nâng lên cao, đầu lưỡi Tam ca thuận thể xâm nhập sâu trong tiểu huyết.

“Chặc chặc...” Đầu lưỡi quấy mật dịch, đầu tiên là há mồm nuốt trọn, sau đó là mút vào chực chực, thanh âm dâm mỹ làm cho dục vọng trong cơ thể ta lại ngẩng đầu, kim lòng không đậu thờ hấn hấn phối hợp nhịp nhàng động tác của hấn. Một lần lại một lần đem hoa huyết nâng cao hơn nữa, hướng về phía trước, làm cho đầu lưỡi cần quét sâu hơn, trọn vẹn hơn. Hỗn hợp rượu trong tiểu huyết cuối cùng đều bị Tam ca hút khô, ta run rẩy buông thõng hai tay, vô lực hạ người nằm xuống.

Tiểu huyết bắt đầu cay nóng, đau xót, bởi vì chiếc lưỡi Tam ca khiêu khích điêu luyện, bắt đầu một cuộc dạo chơi mới. “Tam ca... Rượu ở nơi đó của Tê Nhi... Ngon không?” Ngay cả một ngón tay đều không động đậy được, ta cố gắng nhướn mắt lên nhìn nam nhân đang vui đùa nơi hạ thân, hữu khí vô lực hỏi.

Tam ca ngẩng đầu lên, cái lưỡi đỏ khê liếm đôi môi, tà mị cười nói, “Trong tiểu huyết Tê Nhi chứa quả nhiên là rượu ngon. Bất quá còn có một ít sót lại.” Dứt lời xoay người ta lại, bắt ta quỳ lên đệm giường.

“Tam ca, ngươi làm cái gì... Không cần... Không... A...” Tam ca đem bầu rượu cắm ở cục huyết rút ra, cục huyết không còn bị chống đỡ đến cực hạn liền phọt ra một dòng chất lỏng. Hấn liền đem nhục bông bành trướng đến cực đại hung hăng sáp vào. Muốn chết, đau muốn chết. Ta bị đại lực sáp nhập chỉ có thể ghé vào trên giường, còn kiều đồn trắng nõn bị sáp cơ hồ muốn vỡ ra khê nhếch lên.

“Tam ca... Đau...” Nước mắt thoáng chốc dọc theo hai má chảy xuống, ta nghiêng đầu ghé vào trên giường, hai tay bầu chặt đệm, khóc kêu gào.

“Bảo bối ngoan nào, Tiểu Cúc Hoa đẹp quá!” Tam ca dùng sức thúc mạnh, thân thể bị chống đỡ đến cực hạn xé rách cùng đau đớn. Rượu dịch đặc sánh bị đẩy vào càng sâu hơn, ta run run giãy nảy, mong muốn thoát khỏi đối đãi không thể chịu đựng được.

“Thật thoải mái, Tê Nhi.” Cây côn của Tam ca giống như có sinh mệnh ở trong cơ thể không ngừng lớn lên, hần lập tức dùng hai tay cố định bấp đùi ta, bắt đầu rút ra chọc vào cục huyết. Tuy chiếc giường lớn thật nhưng cũng chịu không nổi động tác mãnh liệt như vậy, phát ra tiếng cọt kẹt. Cả gian phòng tràn ngập hương rượu nồng đậm cùng không khí đậm mỵ, đầu ta trở nên mơ mơ màng màng, chất lỏng trong cục huyết không ngừng bị nhục bông đè xuống, từ đau đớn dần dần biến thành một loại tư vị mát hơn khác, được lực trong cơ thể dần dần biến hóa. Ta vươn tay nắm lấy tay Tam ca, gắt gao cầm lấy, lại không biết tại sao làm như vậy.

Động tác bỗng nhiên hơi đình trệ, tay hần trên lưng ta chậm lại nhanh, nhanh lại chậm. Tâm ta mãnh liệt kêu lên, quay đầu nhìn về phía hần. “Ngươi...” Nổi nghi hoặc trong mắt hần dần dần tán đi, lập tức dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn ta. Sự thanh minh rõ ràng kia làm ta rung mình, chẳng lẽ được còn chưa đủ? Ta bắt lấy sàng đan bước về phía trước, người phía sau lưng lại bắt được ta. Ta a một tiếng thét chói tai, dùng hết sức thoát khỏi kiềm chế của hần, Tam ca nhắm mắt lại, chậm rãi ngã xuống.

Nhục bông cắm sâu trong cục huyết lập tức phù một tiếng trượt ra ngoài, ta cắn môi ghé người lên giường nức nở... Rượu dịch vừa mới bị đè nén trong cục huyết thuận thế chảy xuôi xuống, khiến ta lại đến một cao trào không thể kiềm chế. Ta kịch liệt thở dốc, thân mình run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Đi Trong Màn Đêm Ở Điện Linh Tê

Run lập cập gỡ nút thắt của sợi tâm ti bạc trói chặt bàn chân, ta run rẩy vịn thành giường bước xuống. Chất lỏng đặc dính trong lúc di chuyển tích tích rơi xuống nền nhà, mỗi bước đi giống như xé rách thân thể. Ta gian nan lê bước đến ngăn tủ lấy viên thuốc, bỏ vào trong miệng, dùng hết sức nuốt xuống. Trong phòng tất nhiên có nước, đáng tiếc dù là nước trà hay là rượu đế, đều thừa phần hoa vô sắc vô vị. Ở quốc gia Nam Phiên hắc ám tối tăm, trong đầm lầy có một loài Bạch Liên ba cánh, vừa thoảng qua ngửi thấy mùi thơm ngát, phần hoa gặp nước tan ngay lập tức, vô sắc vô vị cũng vô hại, nhưng nếu ai uống nước ngửi thấy từ đàn hương... Ta nhìn nhìn Tam ca, sư phụ nói người bình thường sẽ choáng váng hết ba ngày, không biết hần có gặp chuyện gì không. Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, Tam ca trước kia, vẫn là người rất tốt với ta.

Ta mở chốt đẩy cửa sổ ra, cả viện tràn ngập trong ánh trăng, ánh trăng hết sức sáng ngời. Nhưng chỉ trong thời gian hai ba nén nhang nữa thôi vầng trăng sẽ biến mất trên bầu trời. Thay một thân y phục đi trong đêm, xông xuôi liền ngồi xếp bằng trên giường ngưng thần, vận công điều tức một hồi, ta cảm thấy nhiệt khí trong thân thể chậm rãi tán đi mới đứng dậy thu thập phòng. Đêm Tam ca kéo đến dựa vào một cái gối đầu, dèm lại chân, lại đem chân bông thả xuống bên giường còn lại, cuối cùng thả trường bào xuống. Ta thổi tắt nến trong phòng, thừa dịp bóng đêm đen tối cẩn thận ẩn vào đình viện.

Vạn vật đều tĩnh lặng, gió lạnh phơ phất, chỉ có loài côn trùng nhỏ vô danh kêu dứt quãng. Lúc trước nội viện không có nhiều hạ nhân, mỗi đêm cũng không có thói quen đốt đèn trắng đêm, cho nên hiện nay trong viện ngoại trừ ánh trăng sáng tỏ, cũng chỉ có ánh sáng mờ mờ từ đèn lồng cách nhau một trượng ngoài hành lang phát ra. Tâm tình nhảy dòn dập, lúc trước Tam ca yêu cầu thuộc hạ giám thị rời khỏi nhưng đến tột cùng là bọn hần có đi hay không, nếu như thật sự đi rồi và đi rất xa, ta cũng không biết được. Thời gian không còn nhiều, trừ bỏ liều mình thử một lần thì không có biện pháp khác, chỉ không rõ con đường này có thể đi tới đâu. Nội viện hình chữ U, xung quanh là các loại phòng, bên ngoài phòng là hành lang liên tiếp nối dài, trong tờ giấy vừa rồi có đề cập tới rừng trúc tại lỗ hồng trung gian ở Tây Bắc điện.

Ta đề tức lặng yên không một tiếng động dọc theo hành lang hướng bắc chạy đi, nương theo bóng tối hành lang giấu kín tung tích. Lần đầu phát hiện nội phủ lại to lớn như vậy, ánh trăng càng lên cao, trán nhỏ của ta toát ra một tầng mồ hôi mỏng. Ước chừng qua thời gian một ly trà, ta đến sân tới ở phía bắc. Tiếng nước róc rách loáng thoáng truyền đến, thanh âm đến từ trên núi, có lẽ là một cái hồ, chỉ rộng khoảng một hai thước.

Sơn Tuyền uyển chuyển chảy qua hoa viên, đổ vào hồ nước. Bên phải hồ nước là vườn hoa đẹp đẽ, bên trái chính là rừng trúc-nơi ta cần tới. Sân Tây Bắc hàng năm đều bị khóa lại, ta ý ở mặt trên thoáng nghỉ tạm một chút, tiếp tục chạy về phía trước. Ta vốn ảo tưởng rằng mình đã tu luyện tốt, thậm chí còn đắc ý vì kỹ thuật khinh công, hiện tại xem ra tựa hồ cũng chỉ có động tác võ thuật đẹp. Còn thể lực, mới chạy dọc theo nội viện trong chốc lát đã thở không ra hơi. Gió thổi ngày càng lớn, gần như đã rời khỏi hồ nước, ta thấm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng đã tới.

“Ái?” Một tiếng gào to bất chợt, khiến hơi thở ta đình trệ, suýt nữa ngừng hô hấp. Nghênh diện là một trận kinh phong bão tới, ta vội vàng lui về phía sau, may mắn tránh được. Người tới không đợi ta kịp phản ứng, lập tức nhảy tới, hắc y hắc khố, đều là loại quần áo dạ hành, ánh sáng của đoàn đao chợt lóe trong đêm tối. Rừng trúc gần ngay trước mắt, lòng ta ngấm nổi sóng, rút nhanh kiếm ra.

Thứ lap lap, như là cảm nhận được nổi tức giận của ta, bảo kiếm ở dưới ánh trăng phát ra quang mang uy hiếp. Ta huy kiếm khi thân, nếu Lạc Linh Tê đã đến đây, phải liều chết chiến đấu, nói gì cũng không thể để người khác khi dễ ta được. Đao ngắn so kiếm dài, đao cứng rắn so nhuyễn kiếm, võ công của đối phương còn kém xa sư phụ, tương đương với ta. Ta huy kiếm nhất kích công kích lỗ hồng trong chiều thức của hần, tuy rằng thể lực ở thể hạ phong, cuối cùng cũng duy trì đánh ngang tay. Thời gian giao hẹn ngày càng gần, ta lo lắng tìm cách thoát khỏi, lại lo là một khoảnh khắc bị hần bắt được, một cây đao lớn sáng long lanh bổ tới chính diện, tránh cũng không thể tránh.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59: Mật Đạo Trong Trúc Lý Quán

Ngay giây phút đó trong lòng ta lại có chút giải thoát, tuy rằng còn có chút không cam lòng, đã đi đến được nơi đây... Nhưng thôi, cứ như vậy đi. Nhắm mắt lại chờ đợi một kích trí mệnh, nhưng không có gì xảy ra, ta chậm rãi mở mắt, lại không thấy một bóng người nào. Người kia trong giây lát vừa rồi chợt biến mất. Tất cả hết thấy đều giống như là ảo ảnh. Giờ này khắc này mới cảm thấy một cơn buốt lạnh chạy dọc sống lưng, trên trán mồ hôi lạnh chảy xuống — quả nhiên ta không muốn chết.

Ta sững sờ một hồi, xoay người nhìn bốn phía, không có bất kỳ dấu vết nào lưu lại. Người kia rốt cuộc là ai, thích khách là người của Tam ca, tại sao lại tới nơi này, vì lý do gì không giết ta? Bao nhiêu suy nghĩ khiến ta cảm thấy phiền chán, đứng từ đây có thể nhìn thấy hình ảnh ánh trăng trong hồ nước phía xa xa. Đứng rồi, phải đến đó ngay lập tức, bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để suy nghĩ vẩn vơ. Ta đề tức cẩn thận chạy về phía rừng trúc, bên tai truyền đến thanh âm vút vút, gió đêm hong khô mồ hôi trên người, cảm giác lạnh buốt khiến ta rùng mình.

Cuối cùng cũng đến sâu trong rừng trúc, ta sai bước đến tảng đá đứng sừng sững đề “Tiêu Diêu thúy” phía trước, nhìn quanh khắp. Ánh trăng sáng trong, Trúc ảnh Y Y, ánh trăng xuyên qua cành lá chiếu vào rừng trúc, vạn vật giống như được bao phủ bởi một tầng lụa trắng mỏng lung.

“Thâm Lâm nhân không biết,

Minh Nguyệt đến tướng chiếu”

(Đại ý: Người trong rừng sâu không biết

Trăng sáng rọi đến người)

Thơ của Vương Ma Cật bỗng xuất hiện trong đầu ta, nguyên lai thi nhân nói, chính là ý cảnh này. Ta bỗng nhiên nhớ tới lời giảng sư phụ ngày ấy cùng bộ dáng vẽ tranh, nếu như có thể lựa chọn, ta thật sự hi vọng hết thấy đều không có gì xảy ra. Thời gian ngắn ngủn trong vài ngày, không biết tại sao lại trở nên thế này.

“Công chúa...” Một thanh âm u u truyền vào tai làm ta kinh ngạc đến mức nhảy dựng lên. Ta xoay người nhìn lại, phát hiện cự thạch dính một khối đất và thảm cỏ xung quanh đều bị nhấc lên, một người một tay nắm tảng đá, một tay khoa tay múa chân với nàng. Quả nhiên không phải sư phụ... Tuy rằng đã sớm đoán được nhưng trong lòng ta vẫn còn chút chút âm thầm tiếc nuối. Đứng rồi, nếu như là sư phụ, người đã sớm cứu ta, sao còn phải dẫn ta đến nơi này.

Ta không tiếng động đặt tay lên nhuễn kiểm nhìn người kia, hơi do dự. Dưới ánh trăng mờ hồ hé ra khuôn mặt bình thường. Hiện tại đã đến mức này, ta không có lý do gì để do dự, nhưng vẫn còn chút lo lắng... Như cảm nhận được cảm xúc của ta, người nọ lại nhẹ giọng nói, “Công chúa, chủ nhân của bí giới sợ ngài lo lắng, lệnh cho ta nói với ngài ba chữ, Trúc lý quán.”

[1]: ý chỉ người xấu xí, ở đây chỉ bản thân xấu xí.

Ta gật gật đầu, trong lòng biết hẳn là không sai, lập tức sai bước đến cạnh hắn. Cửa vào hơi nhỏ, đủ chỗ cho không dưới hai người, hắn nhìn xung quanh một chút, cời bao tay bên ngoài ra, sau đó cẩn thận đỡ ta nhảy vào bên trong, sau đó chính mình cũng nhảy vào. Bên trong so với tưởng tượng của ta còn thấp hơn, chỉ tới cổ.

Hắn nói một tiếng, “Thinh công chúa cúi đầu.” Sau đó hắn lập tức không tiếng động đóng cửa động. Bốn phía lập tức lâm vào tối đen, ta khom người ở cửa nhỏ hẹp, trong lòng bất giác có chút khẩn trương. “Công chúa xin chờ một chút.” Người bên cạnh trong bóng đêm cung kính nói một tiếng, sau đó chỉ nghe một thanh âm vang lên, không biết làm thế nào một khối thổ địa dưới chân chậm rãi di động, chỉ chốc lát lộ ra một cửa động khá nhỏ, phía dưới mờ mờ có ánh sáng từ ngọn đèn truyền đến, một dây thang ngoằn ngoèo đi xuống dưới.

“Công chúa thinh đi theo ta.” Người kia chính mình tự hạ cầu thang xuống, sau đó giúp ta bước chầm chậm xuống. Phía dưới là một không gian kín phong bế, lớn hơn chỗ ở trên kia, trên tường có một ngọn đèn phát ra ánh sáng le lói.

Đầu tiên hắn sờ soạng mặt tường một hồi, lại lấy ra một khối Như Ý nhìn giống cục đá nhỏ từ trên người, hướng tới đèn tường, dè dặt xuống. Một mặt vách tường chậm rãi xê dịch về phía sau, mật đạo u ám dần dần xuất hiện ngay trước mắt.

Cách bố trí của mật đạo, cùng mật thất dưới đất trong thư phòng cơ hồ giống nhau như đúc. Quả nhiên do các sư phụ chuẩn bị. “Công chúa, chủ nhân hiện tại có việc tạm thời cũng chưa về, bọn họ dặn ta nếu như có phiền toái liên an bài công chúa tới đây. Thị vệ của Tam hoàng tử canh gác sâm nghiêm nên hôm nay mới báo cho ngài, thinh công chúa tha lỗi!” Người nọ dẫn ta đi sâu vào bên trong, vừa đi còn cẩn thận giải thích tình huống hiện nay.

“Không biết ta nên gọi người là gì?” Ta đã chứng kiến thủ đoạn của Tam ca, liền biết hẳn có thể thông tri đến ta đã là không dễ, trong lòng không khỏi có chút cảm kích. “Tiểu nhân là Chu Nam Sơn, mọi người đều bảo ta Chu thất”.

Ta gật gật đầu, nói, “Phiền toái Chu tiên sinh.” Hắn lập tức cúi đầu nói, “Công chúa không cần nói như vậy. Nô tài đã ở đây từ ba năm trước làm việc trong phủ trưởng, vốn là hạ nhân của ngài, sao dám nhận lễ của ngài. Lúc trước thần cũng có vinh hạnh gặp qua công chúa vài lần, hôm nay có thể cùng công chúa nói chuyện đã là đại đại vinh hạnh.”

Khó trách có chút quen thuộc, đúng là lão nhân trong phủ. Ta thấy hắn kinh sợ trả lời, mỗi khi nói một câu đều giảm tốc độ đi chậm lại, chấp tay cung kính nói. Vì thế ta cũng không hỏi lại cái gì, theo hắn chậm rãi tiến về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tâm An Khắp Nơi An

Ta nằm trên giường gỗ trong mật thất, trong lòng có chút thê lương buồn bã. Theo như lời hắn, còn có một nhóm người nghe lệnh sư phụ bảo hộ ta trong đám hạ nhân, bọn họ đã thả bỏ câu đũa tin thông tri sư phụ, tựa hồ còn có một hai người trốn thoát khỏi thiên la địa võng do Tam ca bày bố ra, thúc ngựa đi Ngự tông cầu viện. Ngự tông cùng Kinh Giao tướng cách nhau không xa, nhưng thỉnh thoảng mới qua lại.

Mấy ngày nay ta sống trong mật thất, phương diện lương thực nước uống đều được chuẩn bị đủ dùng. Chu thất nói xong một ít sự tình liền lui xuống, nói rằng đây là phòng dành riêng cho ta, hắn đi gian phòng cách vách nghỉ tạm. Nghĩ lại tình hình mấy ngày gần đây, những ngày tháng yên bình an ổn lại rồi đi cùng sư phụ, Tam ca đã biến thành bộ dáng phúc hắc như thế này.

Trước mắt hết thấy khó bề phân biệt, ta xoa xoa thái dương, quyết định trước tiên ngủ một chút. Sư phụ nhanh nhất thì khoảng ba ngày sau mới tới được, chỉ có tu dưỡng thân thể khỏe hẳn, mới có thể làm tốt chuyện kế tiếp.

“Linh tê, linh tê...” Đang mê mang ta nghe được có tiếng gọi ta liền mở to mắt, nhưng làm sao cũng không mở ra được, chỉ cảm thấy trước mắt là một mảnh ánh sáng trắng đẹp mắt nhu hoà. “Ngươi là ai...”

“Linh tê, linh tê...” Người nọ giống như không nghe thấy thanh âm ta đáp lại, tiếng kêu khàn đặc đầy đau khổ, đó là thanh âm của một nữ tử, tuổi không lớn. Ta trong lòng có chút sốt ruột, không ngừng lớn tiếng kêu, “Ta ngay tại đây, ngươi đừng khóc.”

Người kia lại không nghe thấy, liên tục kêu thất thanh và khóc. “Ngươi là ai, đừng khóc, ta còn chưa chết...” Người nọ khóc như ruột gan bị đứt từng khúc, khiến nổi bị thương tràn ngập lòng ta. Hai hàng nước mắt theo khóe mắt nhắm chặt chảy ra. “Các ngươi buông, buông...” Nữ tử kia bỗng nhiên cao giọng quát to, giống như gặp phiền toái.

Ta lớn tiếng la lên, “Ngươi xảy ra chuyện gì? Bọn họ là ai?” Trong lòng có một tia thanh minh không ngừng lặp lại nói, đây là ác mộng, đây là ác mộng, hãy nhanh tỉnh lại. Ánh mắt giống như bị bịt kín, không thể nào mở ra được.

“Công chúa điện hạ, công chúa điện hạ...” Ta giật mình bật dậy, choàng mở mắt. Trước mắt là đỉnh màn lụa, cùng tấm cung giống nhau như đúc, ta đứng dậy nhìn chung quanh một lượt, còn tưởng rằng chuyện vừa rồi là chỉ một giấc mộng, tìm khắp xung quanh cửa sổ, đột nhiên nhớ tới đây là mật thất.

“Công chúa điện hạ...”

“Chu thất tiên sinh có việc sao?”

“Công chúa điện hạ vừa rồi không ngừng khóc kêu, tiểu lão nhân còn tưởng xảy ra chuyện gì. Quấy rầy công chúa nghỉ ngơi, thỉnh công chúa trị tội.”

“Không cần, ta vừa rồi bị dọa một chút,” ta thấy hắn ở ngoài cửa nói chuyện cung kính trả lời, trong lòng có chút buồn cười, cho tới nay nổi lòng tới tấp từng chút từng chút một được hoá giải. “Xin hỏi Chu thất tiên sinh hiện tại là giờ gì?”

Ngoài cửa lập tức trả lời đến, “Hồi công chúa, hiện tại là giờ mẹo.” Nguyên lai đã là ban ngày. Ta nghĩ nghĩ, nói, “Vậy thì làm phiền tiên sinh lại đi chuẩn bị chút gì đó để ăn, lát say còn có chút vấn đề cần thỉnh giáo.”

“Điện hạ đã nói vậy nô tài đi trước chuẩn bị chút đồ ăn.”

“Tốt, Chu thất tiên sinh —”,

“Công chúa còn phân phó gì không?”

“Không có, chính là, đa tạ sự chăm sóc của ngài.”

Qua một vài giây, hắn mới cung kính trả lời đến, “Công chúa nghiêm trọng hoá, đây là trách nhiệm của Chu thất.” Thanh âm có chút hơi hơi run rẩy, lập tức còn nói thêm, “Công chúa thỉnh nghỉ ngơi trước, khi nào chuẩn bị cơm xong nô tài lại đến bẩm báo.”

Ta ừ một tiếng, sau đó chợt nghe thấy tiếng bước chân rời đi của hắn. Trong lòng một góc căng thẳng cuối cùng cũng chậm rãi thả lỏng. Ta vốn mặc y phục mỏng nằm ngủ, đứng dậy liền choàng áo khoác, dùng lược chải sơ mái tóc.

Ngày hôm qua do vội vàng cùng mệt mỏi, không chú ý tới cái gì, hiện tại đứng dậy ta mới phát hiện, cách bài trí căn phòng này giống tâm cung như đúc, nghĩ đến thời điểm sư phụ bố trí mọi việc chắc hẳn tốn rất nhiều tâm tư. Ta cuối cùng vốn nghĩ sư phụ là lòng mang thiên hạ (lòng chỉ nghĩ tới việc lớn), không nghĩ tới ngài cũng sẽ dụng tâm những chi tiết nhỏ như vậy.

Nghĩ đến đây đưa mắt nhìn bốn phía, nhìn thấy một số vật mà tâm cung của ta không có. Đó là một bộ chữ, hạ bút cứng cáp hữu lực lại tiêu sái tuấn đạt, ta vừa thấy đã biết là nét chữ của sư phụ Ôn Ly, mặt trên viết năm chữ to, “Tâm An khắp nơi An”. Nguyên lai sư phụ đã sớm lường trước ta sẽ có ngày hôm nay, cho nên đã viết sẵn làm cho ta an tâm sao? Tâm An khắp nơi An, ta lầm lẫm một lần một lần đọc những chữ sư phụ, sư phụ nếu đã sớm liệu được ngày hôm nay, như vậy hết thấy tai nạn trước mắt, đều chỉ là tạm thời đi. Ta nhẹ miết nét chữ của sư phụ, tâm cũng dần dần bình tĩnh một ít.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Tìm Đường Sống

Ta vốn đang lo lắng không biết ở trong lòng đất có thể ăn những gì, thế mà Chu thất đã chuẩn bị xong một bàn đầy đồ ăn giống bữa sáng. Hắn nói địa cung này được xây gần Kiến Thành là vì sợ xảy ra chuyện cần có chỗ để tị nạn, cho nên các loại cung ứng vẫn đều sung túc. Lần này, trước khi hai sư phụ cùng nhau rời đi đã dặn dò qua, nên bọn họ còn tích trữ riêng một ít, đủ dùng trong vòng một tháng. Biết được chuyện này ta trở nên kiên định một ít, sau khi ăn xong liền thỉnh Chu thất tiên sinh đi vài vòng trong mật đạo. Chu thất nói địa cung này không lớn, nhưng dễ lạc đường, cho nên dù muốn đi đâu, tốt nhất đều phải gọi hắn dẫn đường.

Ta cũng không giật mình bởi việc này, các sư phụ từng học qua thuật Kỳ Môn Độn Giáp, chắc hẳn thời điểm kiến tạo chỗ này phải bố trí trận pháp. Chu thất gọi nơi này là địa cung cũng không phải không có đạo lý, trừ bỏ phòng của ta nằm bên ngoài, nơi này bốn phía đều thông suốt, nối tiếp với rất nhiều gian phòng, trừ bỏ phòng ngủ, phòng bếp còn có nhà kho, so với tâm cung của ta dường như còn lớn hơn một chút. Mặc dù như thế, dù sao cũng chỉ là một ít đất đá bình thường, ta dạo quanh một vòng cảm thấy không có gì đáng nhìn, liền trở về ngủ. Nằm trên đệm thoải mái, ta bắt đầu tự hỏi tất cả mọi chuyện, nếu như còn cảm thấy hết thảy đều là trùng hợp, thì hẳn là ngu ngốc chứ không phải đơn thuần, hồn nhiên.

Nhưng trước mắt trừ bỏ ở trong này tự bảo vệ mình, không còn cách nào khác. Trước mắt hết thấy là một đoàn sương mù, ta đứng ngay trung tâm, chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến. Ở sâu dưới lòng đất, ngày đêm chẳng thể phân biệt được, đồng thời lại lo lắng tình hình hiện tại, mỗi ngày trôi qua đều khá lâu. Thời điểm nhân rồi, ta lại suy tư miễn man không yên, đành phải gọi Chu thất tới nói chuyện phiếm.

Chu thất thuộc dạng người hay nói, ta mỗi ngày nghe hắn nói về mọi chuyện xảy ra trong phủ. Nói đến những chuyện hắn đã làm, lại thao thao bất tuyệt. Chu thất chủ yếu phụ trách địa cung. Theo hắn giảng giải, thời điểm ở trong phủ, trừ bỏ quản lý Cung này, cũng không có cơ hội cùng thủ hạ khác thủ hạ liên hệ. Tình huống hiện tại cũng là một người khác thông tri hắn, hắn mỗi ngày giờ tý đều đi tuần địa cung một lần, phụ trách thu thập tin tức do kẻ khác đem đến chỗ ẩn nấp bên cạnh khối cự thạch trong rừng trúc. Theo lý thuyết địa cung to lớn như thế, hẳn là không hề chỉ có một cửa đi thẳng ra ngoài cung, nhưng mỗi khi ta hỏi Chu thất, hắn lại nói chưa bao giờ nhìn thấy lối ra khác.

Nhìn dáng vẻ của hắn không phải là nói dối, nhưng ta còn cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái. Sư phụ Ôn Nhai từng nói với ta một đạo lý: mọi chuyện trên thế gian, đại để đều không thoát khỏi bốn chữ “Nhân chi thường tình” (lẽ thường của con người), nếu như có một sự kiện thập phần trái ngược nhân chi thường tình, như vậy trong đó tất có ẩn tình. Đúng là như vậy, trong lòng ta luôn luôn có chút âm thầm nghi hoặc, địa cung này là chỗ dùng để tị nạn, nếu như chỉ có một con đường đi từ trong phủ đến, vậy thì thực không bình thường, nhờ khi xảy ra chuyện thì chạy trốn như thế nào.

Giờ phút này mới hối hận lúc trước không có hảo hảo cùng sư phụ tu luyện, chỉ nhớ mang máng sư phụ khi giảng Kỳ Môn Độn Giáp có nói, trong tám cửa có khai, hựu, sinh ba cửa may mắn. Nhưng làm sao để bày bố trận pháp, đem ba cửa kia thiết lập tại địa phương nào, ta một điểm cũng không nghĩ ra được. Sư phụ cũng thật là, có địa phương như vậy cũng không sớm nói cho ta biết trước, hiện tại muốn rời phủ đi đều là khó càng thêm khó.

Nghĩ đến đây đầu óc bỗng nhiên nhớ lại một sự kiện, thời điểm lần đầu tiên ta được Chu thất đưa đến, trong địa cung trung có một gian phòng không vào được. Cái phòng kia nằm tận sâu cùng trong Cung, toàn bộ cửa chỉ dùng một khối huyền thiết thật lớn tạo thành, xem ra căn cơ quan đặc biệt mới có thể mở ra. Chu thất nói nơi này được kiến tạo từ gì hắn cũng không rõ, từ ngày xây dựng Kiến Thành chưa từng thấy các sư phụ mở ra lần nào. Đường đi vào địa cung có thể nằm ở nơi khác hay không? Ta gọi Chu thất theo ta cùng đi mở cửa, ta lần mò chung quanh nhưng không tìm được cơ quan gì. Ngày mai chính là ngày ước hẹn cùng Thanh Nham, ta muốn ngoãn ngoãn chờ đợi theo lời hắn, liệu hắn có thể xông vào phủ tìm ta hay không?

Nghĩ vậy lòng ta trở nên băng giá, thật sự là quá nguy hiểm, hai nắm đấm đối đầu địch bốn tay, huống chi là binh mãnh tướng mạnh dưới trướng Tam ca. Ta suy nghĩ thông suốt, cảm thấy vô luận như thế nào đều phải nghĩ cách ra ngoài gấp mặt hắn (Thanh Nham).

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Tam Ca, Bị Người Phát Hiện (Ngược Tiền)

Ăn xong cơm chiều, ta liền gọi Chu thất đến, nói với hắn đêm nay ta muốn nghĩ cách xuất phủ, Chu thất sợ tới mức lập tức quỳ trên mặt đất, khuyên nhủ “Bên ngoài đều là thù hạ của Tam hoàng tử, công chúa đi ra ngoài chỉ sợ có nguy hiểm.” Ta liền nâng hắn dậy khẽ nói, “Ta đã hẹn trước với bạn ta ngày mai sẽ gặp nhau ở ngoài phủ, hẳn đến đây không thấy ta, tám chín phần mười sẽ xông vào trong phủ tìm ta. Như vậy thật sự quá nguy hiểm.

Chu thất lấy ống tay áo xoa xoa một tảng mồ hôi lấm tấm trên trán, nói, “Ngài hiện tại đi ra ngoài, có thể sẽ bị Tam hoàng tử bắt lấy, như vậy vị bằng hữu của ngài vẫn gặp nguy hiểm.” Ta gật gù đầu, “Người nói rất có đạo lý, nhưng trừ biện pháp đó ra ta thật không nghĩ ra cái gì nữa. Chỉ có thể liều mạng tới cùng.” Chu thất thở dài một hơi, nói, “Công chúa cần gì phải như vậy, người bạn kia của người chắc hẳn cũng là người thông minh, nhìn thấy phủ công chúa có trọng binh canh gác còn có thể tiến vào sao?”

Không đợi ta trả lời, Chu thất bỗng nhiên vỗ vỗ tay, nói, “Lão thật hồ đồ, trong phủ còn có một ít người của chúng ta, vẫn có cơ hội đi ra ngoài.”

“Có sao?” Ta nhìn Chu thất hỏi, “Hiện tại cũng có thể ra khỏi đây!” Chu thất vuốt vuốt chòm râu, tựa hồ đối với chủ ý do chính mình nghĩ ra thực vừa lòng, nói, “Hiện tại là đầu hạ, rau dưa và trái cây trong phủ chúng ta cần phải ra ngoài thu mua, tam hoàng tử tuy rằng có thể trú binh ở nơi này, nhưng dù sao không có lệnh của Hoàng đế không cho phép tiến để đô, như vậy cho tới nay chuyện thu mua hẳn là do hạ nhân trong phủ làm.”

“Có lý.” Ta nghĩ nghĩ, đây quả thật là biện pháp tốt, bất quá vẫn tồn tại chút vấn đề, “Bên ngoài binh mã nhiều như vậy, đi ra ngoài có thể rất nguy hiểm không?”

“Công chúa xin hãy yên tâm, hạ nhân chúng ta lưu lại trong phủ đều là người của Ngự Tông trải qua thiên chọn vạn tuyển (tuyển chọn kĩ càng), vô luận mưu kế hay võ công đều có tiếng trên trên giang hồ. Mặc dù không thể nói vạn vô nhất thất (tuyệt đối không có tí sơ hở nào), nhưng tóm lại nắm chắc nắm thành.”

Hắn đứng lên nói, “Ngài hẹn gặp bạn bè giờ nào, ở đâu? Ta một hồi đi thông tri người khác, bảo bọn hắn bằng mọi cách phải đi ra ngoài, đem tín vật chuyển lời cho bằng hữu của ngài.”

“Ân.” Ta đem thời gian hẹn với Thanh Nham đều nói cho Chu thất, sau đó viết một phong thư, trong thư đề cập nỗi bất tiện hiện tại của ta, nếu có thể bút ra thì sẽ đi theo Chu Thất tìm hắn. Ta lo lắng dặn dò Chu thất, bằng mọi giá không nên đề cập với Thanh Nham tình cảnh hiện nay của ta, nếu không, không biết sẽ có chuyện náo nhiệt gì xảy ra nữa.

Chu thất trở về viết mật hàm, kèm theo cả tín vật của ta. Lòng ta còn có chút hoảng hốt, ở trên giường lăn qua lộn lại cũng ngủ không được, luôn cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, nhưng đến tận cùng ở đâu nhất thời cũng không thể nghĩ ra được. Ta nghe được thời điểm Chu thất xuất địa cung thanh âm cơ quan mở ra, muốn đảm bảo hắn trở về rồi mới ngủ tiếp, nhưng đợi thật lâu hắn không trở về, cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Nhân Tông thịnh vượng, ngày hai mươi ba, tháng năm, năm mười tám, Nghi can y, chui từ dưới đất lên, an táng, tế gà thú, khai sáng. Ngày này là ngày ta ước hẹn với Thanh Nham, bảy ngày trước, ta khát cầu hắn dắt tay ta lưu lạc thiên nhai, phải tách ra ta xử lý tốt hết thảy sự tình trong phủ liền cùng hắn rời đi, nhưng sau một tuần, ta phải trốn trong địa cung chờ các sự phụ tới cứu ta, muốn gặp mặt hắn nhưng khó khăn chồng chất khó khăn.

Chu Thất tới hôm qua ra ngoài sau đó không có trở về nữa. Buổi sáng ta tỉnh lại gọi vài tiếng nhưng không nghe thấy tiếng của hắn. Mò đến phòng hắn, cũng không có một bóng người. Cả người ta cơ hồ lạnh thấu, đêm qua vẫn suy nghĩ suốt, hôm nay mới nghĩ đến, Chu thất chỉ nói cho ta biết làm sao để thu thập tin tức, cũng không nói rõ làm sao để truyền tin ra bên ngoài. Hơn nữa hắn cũng nói qua, cũng không phải mỗi ngày đều có tin tức, nếu như ngày mai phải hành sự, có phải hắn phải rời khỏi địa cung mới có thể đi ra ngoài hay không?

Ta lo lắng đi tới đi lui trong phòng, nơi này không có mặt trời, căn bản không biết đến cái gì gọi là thời gian, đến cuối cùng ta không chịu nổi nữa, quyết định rời khỏi địa cung, đi ra ngoài thăm dò tin tức. Ta vẫn lo lắng tìm không thấy cửa ra, không nghĩ tới thời điểm ra ngoài một đường đều thuận lợi, vài cơ quan đều giải được. Lăng phi biết bao nhiêu thời gian, ta mới đi tới được tầng cao nhất địa cung, nhẹ nhàng xoay chuyển cơ quan, ánh sáng chói mắt cơ hồ biến mọi thứ thành màu trắng, qua một hồi lâu mới thích ứng được.

Bên ngoài mặt trời chói chang, nhìn lên thời gian đã qua buổi trưa. Ta nhìn nhìn bốn phía, cũng không có những người khác, lập tức nhanh nhẹn nhảy ra, che mặt. Ánh mặt trời xuyên qua rừng trúc rậm rạp lờ mờ chiếu, trên mặt có chút mồ hôi ẩm ướt. Có lẽ là ở trong cung ngục thời gian có chút lâu, thời điểm vừa ra khỏi phủ ta vẫn chưa phát hiện, đi tới bỗng nhiên cảm giác không thích hợp, quá im lặng. Ngay một tiếng kêu đều không có.

Ta vận khởi nội lực cố gắng bắt giữ những thanh âm rất nhỏ, có người, không chỉ một hơi thở. Lòng ta cả kinh, đề khí chân đạp một viên Thụy Trúc nhảy lên cành trúc trên cao. Cành trúc chịu không nổi sức nặng của ta, theo lực đạo của ta chao đảo về phía trước, ta loay hoay đứng dậy đạp bước trên ba bốn cành trúc mới xem như có thể đứng vững.

“Tê Nhi, người lại không ngoan” một thanh âm quen thuộc làm cho tóc gáy đều dựng thẳng lên, “Tam ca đã thấy ngươi, còn không mau xuống dưới.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Trùng Phạt Đau Đớn

Dạ Minh Châu phát ra ánh sáng u ám soi khắp mặt thất, vào ngày mùa hè ẩm áp, nơi này lại tản mát ra một cổ hơi thở ẩm đậm. Ta ngồi trên ghế gỗ lim, hai tay bị trói trật phía sau lưng ghế, hai chân bị mở rộng hết cỡ, hai đùi trái phải đều bị cột vào ghế dựa phía dưới.

“Biết sai ở đâu sao?” Nam nhân trước mặt vẻ mặt bình tĩnh nhìn ta, trong mắt lại ẩn chứa lửa giận phùng phùng. Ta không nói chuyện, tựa đầu hướng về một bên. “Trả lời ta!” Bàn tay to hung hăng siết chặt cằm ta, bắt ta nhìn thẳng vào hắn. Ta nhắm mắt lại, mặc hắn đem mặt siết đến sinh đau.

“Tốt, có cốt khí.” Tam ca thả tay ra, đứng thẳng dậy, “Ngươi có phải cảm thấy ta không nỡ xuống tay với ngươi, cho nên lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu chiến giới hạn cuối cùng của ta.”

“Là ngươi bức ta.” Ta ngẩng đầu nhìn hắn, nói, “Đây là phủ công chúa, ngươi, những hành động ngươi đã làm... Còn không biết xấu hổ nói ta khiêu chiến ngươi, không thấy nhục cười sao?”

“Ba!” Hắn vung mạnh tay, đánh một cái khiến mặt ta nghiêng sang một bên, một cổ chất lỏng sánh đặc theo khoe miệng chậm rãi chảy ra. Hắn lần nữa bóp chặt má, cúi đầu dùng con ngươi sâu thẳm gắt gao nhiếp trụ ta, “Cái tát này nói cho ngươi biết, hiện tại nên nghe ai.”

Ta hất cằm, nói, “Ngươi đừng tưởng rằng như vậy có thể...” “Ba!” Lại một bạt tai hung hăng từ một hướng khác vỗ xuống trên mặt, trong đầu đều là tiếng ong ong. “Cái tát này là dạy ngươi, nên nói chuyện với ta như thế nào.” Dùng một chút, bàn tay hắn bỗng nhiên vươn đến, ta nghĩ chắc hẳn muốn tiếp tục hành hạ, theo bản năng thu gọn người lùi về sau. Ai ngờ hắn lại vuốt ve hai má của ta, đau đớn làm cho ta nhìn không được “Tê” rên rỉ một tiếng.

“Đau không?” Hắn nhìn ta, ta rũ mắt xuống, không nói gì. “Xem ra Tê Nhi hận ta. Bất quá yêu cũng tốt, hận cũng thế, Lạc Linh Tê ta nói cho ngươi,” hắn đứng thẳng dậy, gần từng tiếng nói, “Ngươi vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi ta, nếu không cho dù đến chân trời, ta cũng sẽ đem ngươi trở về, cho dù ngươi biến thành quỷ, ta cũng muốn đem ngươi từ âm tào địa phủ đoạt lại. Cho nên,” hắn cúi đầu nói, “Vĩnh viễn đừng rời khỏi ta.”

“Vĩnh viễn đừng rời khỏi ta...” Từng lời từng lời của hắn nổ mạnh bên tai ta, giống như tiếng ma nguyên rủa gần từng tiếng khắc sâu trong đầu, ta cắn chặt môi, vết đau rát trên mặt làm cho nước mắt nóng hổi đau xót đọng đầy hốc mắt, dọc theo hai má vừa bị tát chảy xuống dưới.

“Cho nên ta đang suy nghĩ, làm sao mới có thể biến ngươi thành của ta.” Trong mắt hắn tia thương hại chợt lóe qua, ngay sau đó là vẻ mặt tàn nhẫn. Hắn vỗ hai tay xuống, lập tức liền có mấy tướng sĩ nâng một bàn này nọ tiến vào. Bọn họ nhìn không chớp mắt đem này nọ đặt ở ghế dựa, lập tức liền đồng dạng đứng nghiêm nghị ở một bên.

“Đều lui ra đi, nếu ta không gọi không được bước vào.”

“Vâng.” Mấy người kia chỉnh tề cung kính cúi gập, lập tức xoay người ly khai. Toàn bộ phòng nhất thời tĩnh lặng đáng sợ, chỉ có tim đập cùng tiếng ong ong ù tai không ngừng truyền đến. Ta cúi đầu, ánh mắt gắt gao nhắm. “Tê Nhi không muốn biết là cái gì sao?” Tam ca nhìn ta, đột nhiên hỏi. Lòng ta khẽ động, chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía bên kia.

Bút, mực, còn có mấy cái túi, linh tinh rải rác khắp bàn. Hắn cúi đầu, kéo áo lệch ra khỏi bên vai, ngón tay vuốt ve xương quai xanh và da thịt phía dưới, ghé miệng vào lỗ tai ta nói, “Ca ca vẽ ký hiệu lên người Tê Nhi, như vậy Tê Nhi liền sẽ không quên chính mình là người của ai, được không?”

Gương mặt hắn gần như biến dạng, sợ hãi trong lòng chậm rãi nổi lên, hắn sẽ không phải là... Ta lắc đầu nguầy nguậy, thì thào nói, “Ngươi điên rồi.”

“Đúng vậy, là ta điên rồi, cho nên muốn ngươi thành thật chút, không nên ép ta làm ra chuyện đáng sợ.” Thanh âm lạnh cóng như băng khiến ta nhìn không được sợ run cả người, giờ khắc này ta mới giật mình ý thức được, Tam ca ôn hòa trước kia đã chết đi, hiện tại đứng trước mặt ta, là một người bao năm hoành hành trên sa trường, ác ma tẩm đầy máu tươi.

Hắn vừa lòng vung tay lên một cái coi bỏ dây thừng trên người ta. Ta đứng lên định lật đổ bàn bỏ chạy, lại bị hắn nắm chặt cổ tay, hung ác nói “Không nên ép ta lại đánh ngươi.” Ta dùng sức thoát khỏi giam cầm của hắn, lại bị hắn điểm huyệt nói.

Quần áo dưới sức mạnh thô bạo liền biến thành mảnh vụn, thân thể trần trụi không có gì che dấu bại lộ trước mặt ác ma kia. Hắn dấn sát vào cơ thể của ta, bàn tay to một tắc lại một tắc vỗ về chơi đùa da thịt nhạy cảm, khi xẹt qua vú cao ngất liền lấy ngón tay hung hăng giầy xéo. “A...” Đau đớn làm cho ta nhìn không được kêu ra tiếng, lại bị điểm huyệt, không có biện pháp tránh né. “Đúng là nữ nhân dám đáng, ngươi xem, ta làm như thế với ngươi, nụ hoa đều cương cứng. Thân mình có phải đã sớm khát cầu hay không?”

Hắn ở bên tai nói xong, một bàn tay còn không ngừng vỗ về chơi đùa địa phương tư mật. Ta không nói gì, lại bị hắn lấy cánh tay kẹp sát, ném lên nhuyển thấp trong phòng. Ta cả tứ chi bị hắn dùng thiết liên khoá chặt, huyệt đạo liền được giải. Ta nghĩ muốn đứng lên nhưng làm thế nào cũng không động dậy, thân thể khẽ động nhưng xiềng xích trên người không hề lay động, phát ra âm thanh ma sát chói tai. Tam ca nhắc bàn đặt xuống bên cạnh ta, cúi người nói, “Tê Nhi đợi lâu, chúng ta bắt đầu đi!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Tam Ca, Giết Ta Đi

“Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?!” Ta tức giận kéo mạnh tay bị khoá trong vòng sắt, cánh tay non nặn bị ghì lại sinh đau. “Làm cái gì?” Tam ca phủ bàn tay to lên tấm lưng trắng tuyết lồ ngoài không khí của ta, khẽ lướt dọc theo tấm lưng rồi đến tuyết đồn vênh lên cao cao, nói, “Trí nhớ Tê Nhi thật không tốt, Tam ca vừa nói qua muốn khắc ký hiệu cho ngươi.” Dứt lời “Ba” một tiếng giòn tan hắt đánh mạnh lên mông ta, sau khi nghe được tiếng thét lớn, liền cảm thấy mỹ mãn tiến tới cạnh bàn.

Hắn cầm lấy một khối màu vàng giống tảng đá, sau đó bước sát tới ngay sau lưng ta, đặt trên lưng. Tảng đá kia vừa ướt lại vừa lạnh, vừa đặt xuống lưng ta đã nhin không được sợ run cả người. Tam ca ấn mạnh vật ấy, chà sát tới lui trên lưng xẹt qua làn da khiến một mảnh trở nên nóng rực, lưng giống như bị lửa thiêu đau đớn khôn cùng. “Ngươi muốn làm gì?”

Không biết hắn muốn làm thứ quý quái gì, ta không ngừng tránh né. Bàn tay to lập tức đè chặt đầu ta xuống nhuyển thấp, mặt vừa mới bị đánh cho sưng đỏ lại đứng thật mạnh nhất thời vừa nóng vừa đau, hỗn hợp máu tươi và nước bọt dính dính theo khoe miệng chảy ra. “Đừng nhúc nhích, đây là quặng kali nitrat.”

“Lạc Thiên Trạch ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì, muốn giết hãy giết cho thống khoái!” Sợ hãi và tuyệt vọng làm cho ta phần hận không thôi, tình nguyện hiện tại cầm dao nhỏ cùng hắn quyết đấu, chứ không phải bị khuất nhục ở chỗ này, chờ đợi bị tra tấn.

“Tê Nhi nói đùa, Tam ca vì sao để ngươi chết được! Đây là quặng kali nitrat, sau khi ngươi xâm hình da thịt mới không hư thối.” Nghe được hai chữ “Hình xâm”, đầu ta ông một tiếng... Hình xâm chính là châm rất nhiều lỗ nhỏ trên người, lại tiếp tục bị vẽ màu sao? “Không cần... Ta không cần hình xâm, ngươi nhanh thả ta ra, ta rốt cuộc làm sai cái gì, ngươi lại hận ta như thế!”

Ta giãy giụa tìm mọi cách lay động xiềng xích trên người, nước mắt hoảng sợ nhỏ từng giọt từng giọt như pha lê bị đứt đoạn. “Ha ha ha... Ta hận ngươi... Đúng, ta hận ngươi! Ta hận ngươi là nữ nhi thân sinh của người đàn bà kia, ta hận ngươi làm cho ta không bỏ xuống được, ta hận ngươi làm cho ta không đành lòng giết ngươi, ta nói cho ngươi Lạc Linh Tê, nếu ta muốn giết ngươi, ngươi đã sớm chết không biết bao nhiêu lần!” Tam ca vừa nói, một bên túm nhanh lấy đầu vai ta, bỗng nhiên bên tai truyền đến một tiếng “Lộng”, ta đau đớn hét rầm lên.

Điều chỉnh lại cánh tay đau đớn sau đó vâng lời hắn cúi xuống, bởi vì bị thiết liên giữ chặt, chỉ có thể nhẹ nhàng di chuyển. “Lạc Linh Tê, không nên ép ta.” Bởi đau đớn, nước mắt không ngừng chảy ra, môi dưới bị cắn chảy máu tươi, chậm rãi chảy xuống dưới, tích lại nở rộ thành đoá hoa máu trên giường. Ta bắt đầu còn chảy lệ, rồi sau đó ngược lại nhẹ nhàng nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, làm sao cũng không ngừng được, khiến mặt ta càng đau. Ta nhìn chăm chăm Tam ca, gần từng tiếng nói, “Buồn cười chết người, Lạc Thiên Trạch! Ngươi chính là kẻ nhu nhược, ngươi ngay cả giết ta đều không hạ thủ được, còn có thể làm cái gì. Ồ...”

Bàn tay to hung hăng bóp cổ, ta bị bắt ngừng đầu nhìn khuôn mặt vặn vẹo của hắn, kiệt lực làm cho ánh mắt khinh miệt lại khinh miệt. Hắn nhìn chăm chú ánh mắt ta, tay dần dần thêm sức. Cổ họng bị bàn tay to gắt gao áp bách, dần dần không thể hô hấp, mặt Tam ca dần dần mờ nhạt, trong đầu hiện lên là khuôn mặt của các sư phụ. Trên mặt dần dần hiện ra mỉm cười, sư phụ, thực xin lỗi, Tê Nhi phải đi trước.

Đúng, là như thế này, lại dùng lực chút, ta liền được giải thoát rồi. “Ngô... Khụ khụ...” Ngay khi ý thức ta dần trở nên mơ hồ Tam ca đột nhiên buông ra ta. Toàn bộ cổ như là đứt ra từng khúc lại, chậm rãi yếu ớt di chuyển. Cổ họng đau như lửa đốt làm cho ta không ngừng ho khan. Ta thở hắt hắt ngừng đầu, tầm mắt dần dần rõ ràng, nhìn thấy Tam ca đang dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn đắm đắm vào tay mình.

“Vi sao...” Ta vô lực ghé vào giường, thanh âm khàn khàn như quạ đen, thành công tự hù dọa chính mình, “Tam ca ngay cả một nữ tử đều giết không được sao?” “Ba” một cái tát nảy lửa giáng xuống má ta, đầu lập tức nghiêng hẳn qua một bên, miệng, cổ, bả vai, cánh tay toàn bộ bị liên lụy khiến cả người nhúc nhích khôn cùng. Ta cười giận dữ, trừng mắt phurọng, nói, “Ngươi vẫn là không dám...”

“Lạc Linh Tê, không nên ép ta đối xử như thế với ngươi!”

Người trước mắt giật mạnh tóc ta, đem ta-kẻ giống như cá sắp chết cạn kéo dậy, khoá sắt trên đỉnh đầu ầm ầm vang lên. Da đầu như sắp rơi ra, là ảo giác của ta sao, vì sao trong mắt hắn lóng lánh nước mắt? Tam ca bỗng nhiên buông lỏng đầu, toàn bộ nửa người trên bị ngã trên giường. Hắn xoay người rồi khỏi một lúc, thời điểm trở về trong tay cầm một cái khăn mặt. Khăn mặt ẩm áp nhẹ nhàng lướt qua mặt và môi, động tác rất nhẹ, vẫn làm cho toàn tâm ta đau nhói. “Lạc Linh Tê, không nên ép ta, không cần khiêu chiến cực hạn của ta.”

Ta dùng hết khí lực tựa đầu xoay hướng khác, nhắm mắt. “Ngươi không cần giống tiểu hài tử, ta nói cho ngươi hay, nếu ngươi còn như vậy, kẻ khác sẽ chết thay.” Ta mở mắt, gắng sức không để bản thân run rẩy. “Đêm qua, thân binh bắt được một lão già râu son dương, ngươi biết hắn sao?”

“Ti bi!”

“Ha ha ha, đúng, ta chính là ti bi. Ta nói cho ngươi, nếu ngươi chết, ta sẽ chôn toàn bộ hạ nhân cùng ngươi. Ngươi nhớ kỹ cho ta,” hắn cúi xuống lấy tay vén gọn sợi tóc rối trước trán ta, bắt ta nhìn thẳng vào mắt hắn, lạnh lùng nói, “Trên đời này có người, muốn sống không thể, muốn chết cũng không xong.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Còn Chưa Đủ Ấm Ướt A

Tam ca dứt lời liền xoay người rồi đi, bước tới cạnh bàn. Ta nhắm mắt vô lực ghé vào giường, gất gao cắn môi, không cho chính mình bật khóc. Sống không được, chết cũng không xong, nguyên lai đây mới là chuyện thống khổ nhất. Bên tai không ngừng truyền đến thanh âm va chạm leng keng, hẳn là Tam ca đang chuẩn bị dụng cụ để xăm hình gì đó.

Một lát sau, tiếng bước chân càng ngày càng to. Trên người ta, tóc gáy cơ hồ dựng đứng, trái tim cuồng loạn đập bang bang. Thân thể bị tra tấn không thể động giống như son dương trắng nõn trần trụi nằm trên bàn mổ chờ đợi đồ tể và dao mổ. Một chén nước xệt một chút hắt thẳng lên lưng, địa phương nóng rực bỗng nhiên lạnh lẽo, thân thể không tự chủ giãy giụa, khiến cho vòng sắt càng siết chặt hơn.

Hương thơm nồng hơn rượu xông vào mũi, một động tác liền hao hết sức lực còn lại của ta, lập tức liền ghé vào tháp thờ dốc liên tục. Một đôi bàn tay to thô ráp không ngừng vuốt phẳng, xoa nắn, nhéo, một đường chạy dọc đến hông. Lúc này đây ta ngay cả ngón tay đều nâng không nổi, lại càng không muốn phản kháng. Rượu dịch lạnh lẽo dưới động tác xoa nắn của bàn tay to xoa dần trở nên nóng rực, dọc theo lưng tràn chảy xuống dưới, còn có một chút bị đổ lên tuyết đồn, lăn dài trên nơi cong cong ấy, trải qua cục huyết, chảy tới hoa huyết rộng mở.

Ta dùng hết chút khí lực cuối cùng gất gao khép hai chân, bị một đôi bàn tay thô bạo kéo ra. Một ngón tay dọc theo chất lỏng trượt xuống dưới, cuối cùng dừng lại phía trên hai phiến hoa nhỏ nhắn chắt. Ngón tay từ tâm đóa hoa rồi lần mò từng chút một, đem chất lỏng lạnh lẽo lại nóng rực dần vào tới mềm mại địa phương.

“A...” Rượu dường như được trộn lẫn với kali nitrat, giống như lửa nóng, đem tiểu huyết nơi đó thiêu đốt đau đớn khó nhịn. Hai cánh hoa bị ngón tay kéo ra, một cái gì đó lạnh lẽo mềm mại để ngay lên hoa huyết. “Người đang làm cái gì?” Ta cổ họng khàn khàn nức nở, hai chân sống chết cố khép lại.

“Ba” kiều mông bị đại chương hung hăng phát một nhát, đau đớn khiến ta hút một ngụm khí. “Thành thật một chút, sẽ ăn ít đau khổ hơn.” Tam ca thanh âm lạnh lùng vang lên từ phía sau, lập tức liền có gì đó mềm nhũn tiến vào tiểu huyết. “Lỡ nhỏ mờ ra chút...” Tam ca vuốt mông ta cùng bắp đùi thon gọn, thanh âm ba ba không dứt, ta cắn chặt môi, một cổ hương vị tinh hàm (tanh+mặn) lan tràn khoang miệng.

“A!” Cái kia không để ý tiểu huyết nồn nót, thế nhưng cố gắng chui vào. Loại cảm giác này... Là bút lông, Tam ca đem đầu bút lông cắm vào tiểu huyết khô ráo! Sợi lông cứng rắn vô tình cắm vào địa phương mềm nhất, còn bởi vì tốc độ khá nhanh thật huyết không ngừng bị đè ép. “Làm thế này để chuẩn bị vẽ hình xăm, vẽ tranh phải dùng thuốc màu, Tê Nhi sợ là đã biết ta muốn làm gì đi!”

Muốn ta chứa bút lông trong tiểu huyết đến khi chảy ra mật dịch sao, muốn dưới tình huống như vậy hạ thân xuất mật dịch mới có thể sao? Ta làm không được! “Người đừng mong có thể thoát khỏi, đến thời điểm ẩm ướt, Tam ca mới có thể giúp người vẽ tranh.”

“Người... Nha!” Tam ca tàn nhẫn đâm bút lông khô ráo vào tiểu huyết! Những sợi lông to nhọn nhọn đâm vào theo bốn phương tám hướng tới tiểu huyết thật mềm mại, lại nhắm ngay chính giữa hoa tâm, hung hăng sập đến tận cùng. “Ấm ướt sao?” Tiểu huyết bị châm chọc đến nghiêng trời lệch đất, đau đớn lâm lâm khiến ta cảm giác như chết đi sống lại, thân thể đổ một tầng mồ hôi.

Nhưng nơi đó còn chưa ẩm ướt. Tam ca dùng một ngón tay liền tìm được trần châu phía dưới, thông thả trêu chọc. Toàn bộ thân thể bị tra tấn cơ hồ muốn nhũn ra, làm gì đều đau, mặc dù như vậy, thời điểm trần châu bị xoa nắn vụn vụn, vẫn có cảm giác (!!!). Chẳng lẽ, ta là người dâm đẳng như thế sao? Ta cắn môi, nuốt xuống âm thanh ngâm nga trực trào nơi cổ họng, nhưng bàn tay to nâng một chân lên, lấy ngón tay chai sạn nhào nặn trần châu, ta cuối cùng nhịn không được thê lương kêu lên.

Đó là cảm giác gì a, chỗ mẫn cảm nhất, đau đớn trí mạng như thế lại khơi dậy dục vọng cơ thể, một cổ lẳng lẽ khoái cảm giống như thanh kiếm xuyên thấu thân thể, ta cuối cùng nhịn không được rên rỉ thành tiếng, kẹp lấy bút lông, tiểu huyết trào ra chất lỏng dâm đẳng.

“Người thật sự... quá dâm đẳng a!” Tam ca bật cười, ngón tay ly khai trần châu sưng đỏ, sau đó cầm lấy bút lông “Phốc” một tiếng đem nó rút ra. Bút lông vừa rời khỏi huyết đạo, dâm dịch liền rơi ra ngoài, rơi xuống mông và đùi ta. Kiều đồn lại bị nâng lên cao, ta không thềm rên rỉ một tiếng, lập tức lại được buông thả, ngã lên tháp. “Làm sao đây, vẫn là không đủ ẩm ướt a...” Tam ca trầm ngâm, trong tay bút lông ướt át lại đâm sâu vào thân thể. “Không, không cần...”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Ngọc Thể Vẽ Tranh Bố

Ta run run khép hai chân nhưng không thể nào thắng nổi sức mạnh của Tam ca. Hẳn thô bạo ban hai chân ta ra, một lần nữa lấy ngón tay chà sát cánh hoa, đem bút lông hơi ẩm ướt ấn mạnh vào trong. “Ach...” Quá đau, Tam ca nâng mông ta lên cao khiến cả thân thể vốn đã đau đớn đến chết lặng đi chuyển theo, hẳn một tay giữ chặt đầu gối, dùng sức đâm vào đến tận sâu trong.

Vô tình, lạnh lẽo, sắc nhọn. Mỗi một lần sáp nhập bút lông đều nằm ngập trong tiểu huyết. Thời điểm rút ra, từng sợi lông nhỏ hung hăng ma sát từng tác bên trong hoa huyết, xoay tròn không chừa bất kỳ chỗ nào. Dâm thủy không ngừng rơi xuống đùi ta, trên kiều đồn, ta vô lực cúi thấp đầu lặng yên, miệng cắn chặt vải bông phía dưới, ô ô theo từng động tác của hắn. Hạ thân bị lăng ngược mang đến đau đớn, cũng mang đến một con khoái cảm, cảm xúc kia giống như sợi lông sắc nhọn, từng giọt từng giọt kích thích hạ thân.

Khoái cảm càng tích càng nhiều, cuối cùng theo một cái đẩy mạnh của Tam ca, chồng chất đến cực điểm... Hắn thế nhưng, dùng cả hai ngón tay, toàn bộ chọc nguẩy nơi tư mật của ta. “A...” Ta ngưng mi, run rẩy đạt tới cao trào. Toàn thân bị ngược đãi, cao trào bao gồm nỗi thống khổ không ngừng tra tấn ta. Ta thế nhưng, cứ như vậy đến.

Hai ngón tay kia thuận lợi liên tục ma sát nội vách tường khiến thân thể ta trở nên rách nát giống như con rối, dưới nhất cử nhất động của hắn run rẩy, đáp lại theo bản năng dâm đảng nguyên thủy nhất. Đến khi nỗi đau đớn trộn lẫn khoái cảm tra tấn ta gần như hồng mắt, Tam ca cuối cùng rút hết ra, vẩy theo một lượng lớn chất lỏng. Chất lỏng đặc dính từ trong hoa huyết chảy về phía cổ rậm rạp, sau đó chậm rãi rơi xuống nhuyển thấp.

Ta giống như cá nhỏ buộc rời khỏi nước, há mồm to thở hổn hển, trong miệng mật dịch hỗn loạn cùng máu tươi không thể kiềm chế chảy khắp nơi. Tam ca dùng một khối vải mềm lau khô rượu trên lưng trắng nõn và cả kiều đồn, cầm lấy bút lông đặt sẵn trên bàn, chậm rãi phác từng nét bút lên lưng ta. Đầu bút lạnh lẽo kỳ lạ được thấm đẫm mật dịch trong tiểu huyết, từng nét từng nét hoạ lên lưng. Cuối cùng tra tấn cũng dừng lại, ta tranh thủ cơ hội thở hắt ra, thân thể mỗi một không chịu nổi, bất chấp nỗi đau đớn tồn tại, chậm rãi bất động. Ta nhắm mắt, bất tri bất giác chìm vào bóng đen.

Vừa mới ngủ không bao lâu, bụng bị nâng lên khiến ta bừng tỉnh. “Ngô, bút lông khô hết rồi.” Tam ca dứt lời không đợi ta phản ứng, thô bạo đem cây bút lông cứng rắn sáp nhập tiểu huyết. “A...” Vừa mới bị ép buộc, địa phương kia còn sưng đỏ, tình dục chưa được giải phóng lại bị khơi dậy. Ta nhớ tới giáo huấn lần trước, tận lực mở rộng hạ thân, giúp cây bút thuận lợi cắm vào. “Tiểu dâm nữ, cái miệng nhỏ nhắn phun ra đóng lại, làm ta nhìn không được.” Tam ca rút ngón tay về, bút lông vẫn còn bị tiểu huyết cắn chặt, dưng thẳng rung rung. Hắn vừa lòng nhìn nó khi tiểu huyết đóng mở chậm rãi run run, cuối cùng nắm chặt bút ấn xuống.

“Ồ...” Thật sâu. Lông nhọn đâm vào ta, đau quá!!! Bàn tay to không lưu tình cứ đâm vào rút ra, mãi đến khi ta run run kêu ra tiếng, dâm thủy ồ ồ chảy ra mới chịu rời khỏi. Khi ta nằm úp sáp chuẩn bị đi vào giấc mộng, hắn lại lần nữa thay bút khác. Hung hăng sáp nhập, rút ra, tầm âm ướt, vẽ tranh, lại đổi một cây bút khác sáp nhập, không ngừng bị tra tấn ta sức cùng lực kiệt. Toàn thân đau đớn đều biến thành chết lặng, chỉ còn lưng trần cùng huyết nhỏ một lần rồi một lần bị lăng ngược.

Không biết giấc ngủ kéo dài bao lâu ta lại bị đánh thức, ta phát hiện nét bút lạnh lẽo lan tràn đến tuyết đồn. “Không... Muốn... Nơi đó... Không thể a...” Ta gờ tay nhằm ngăn cản động tác của hắn, nhưng lại bị vòng sắt khoá chặt, phí công vô ích. Tam ca không màng đến ta, chăm chú tiếp tục lãng lãng vẽ, vẽ mặt kia thật giống như nghệ nhân đang miệt mài với tác phẩm tâm đắc nhất.

Cái gì, còn muốn xuống phía dưới nữa? Vẫn bàn tay to ấy, nâng đùi phải của ta lên, đầu bút ẩm ướt chậm rãi di động xuống dưới. A a a... Hai cánh hoa, cũng muốn vẽ lên sao? Ta tuyệt vọng ní non, cô hống khản khản cơ hồ chảy máu. Thân thể bị ép buộc không còn chút khí lực nào, ta cứ như con rối mặc cho Tam ca hành hạ.

Một lát sau, Tam ca cuối cùng cũng đặt bút xuống. Hắn hài lòng nhìn bức hoạ trên lưng ta, nói, “Tê Nhi cũng nên nhìn xem, hiện tại bản thân yêu mị cỡ nào.” Sau đó hắn nhấn một cơ quan, bốn phía xung quanh nhuyển thấp và cả trần nhà, đều dần dần lộ ra gương bạc. Gương toả ra ánh sáng yêu dị của mình châu, làm cho ta cảm giác buồn nôn.

“Mau nhìn Tê Nhi, thân mình trắng như thế, là một khối ngọc giá trị nhất.” Ta nghiêng đầu không hề tức giận nằm úp sáp, chậm rãi đóng mi mắt. “A...” Đau quá. Tam ca giật mạnh tóc ta, bắt ta nhìn lên, cười nói, “Tê Nhi không nghe thấy sao? Ta nói cho người nhìn một cái.” Da đầu bị kéo căng sinh đau, khi ngước nhìn lên cảnh tượng trong gương trên trần nhà, ta không khỏi ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Lưng Trắng Nõn Đầy Châm Chọc

Thân thể trắng nõn như mỹ ngọc — mái tóc dài như thác nước, linh lung bả vai, kích thước lưng áo nhỏ hẹp, kiều đồn đầy đặn, tay chân cân xứng. Giờ này khắc này, lại bị vòng sắt lạnh như băng buộc chặt thành hình dạng khuất nhục. Tay chân bị khoá chặt ở bốn góc, đỉnh thiết liên cố định chặt chẽ, tóc dài rối tung hững hờ trên gối, một ít sợi tóc chảy dọc theo thân thể. Vốn là lưng trần tuyết trắng, lúc này được họa thành một con phượng hoàng lửa trông rất sống động. Phượng Hoàng từ trong hỏa diễm giương cánh bay ra, ngửa mặt lên trời hét một tiếng dài, toàn bộ thân thể nó chênh chếch trên lưng nàng, hai cánh dài uy vũ lượn lờ đến một bên hông, đuôi cánh có một đoàn hoa diễm như ẩn như hiện. Phượng hoàng sống động như thật, giống nhà muốn phá tan nhà giam bằng da thịt bay lên trời cao. Nếu như không phải trên cơ thể ta, ta sẽ kinh ngạc Tam ca vẽ Quý Phủ thần công (như có phép thuật); nếu như không phải ở cơ thể của ta, ta sẽ nói chỉ cần điểm mắt cho Phượng Hoàng nó sẽ cất cánh bay lên ngay tức khắc — vì cái gì, nó lại được vẽ trên cơ thể của ta?

Thân thể trắng nõn cùng mực nước tối đen giao triển cùng một chỗ, mang theo một tia mị hoặc lạ kì. Nó sắp trở thành giờ phút si nhục nhất Tam ca để lại trên người ta, không thể nào thay thế được, sẽ theo ta đến khi ta chết. Không, cho dù ta chết đi, nó vẫn sẽ bám vào cơ thể của ta, ta biến thành tro tàn hóa thành bùn, nó đều dây dưa cùng một chỗ với ta.

“Thấy rõ sao?” Ta ngo ngác quay đầu nhìn Tam ca, không biết nên nói gì, hần lại mỉm cười, lập tức nâng đùi phải lên, nói, “Tê Nhi cảm thấy, hoa huyết nơi này, nét vẽ như thế nào?” Nơi đó, cũng phải nhìn sao? Ta ngẩng đầu nhìn địa phương chính giữa hai chân, bên phải đóa hoa, cành lá kéo dài, mà một bên hơi rộng mở, tiểu huyết sưng đỏ, thật giống như điểm trên cành lá là một đóa hoa phấn hồng mang theo sương sớm.

“Không cần... Không thể như vậy...” Ta xoay qua nhìn chằm chằm hần nói, “Ngươi hãy giết ta đi... Ta không cần... Không cần...” Nước mắt như dây trân châu bị đứt đoạn, không ngừng nhỏ xuống, ta quan sát hần, run rẩy nói, “Tam ca muốn ta làm cái gì... Đều có thể.”

“Đáng tiếc hiện tại, ta chỉ muốn làm thế này với ngươi.” Hần nâng chân ta không buông, ngược lại lấy ngón tay búng hai cánh hoa nhỏ, đem một viên thuốc cỡ lớn nhét vào tiểu huyết. “Không cần!” Ta dùng sức giãy dụa nhằm thoát khỏi hần, cổ họng khàn khàn hô to, “Ngươi dứt cái gì vào người ta?”

“Hur!” Hần nói, “Ta giúp ngươi giảm nỗi thống khổ.”

“Không cần, ngươi gạt người! Mau lấy ra đi, đừng nhét vào nữa...” Hần giơ ngón giữa chọc sâu vào trong giúp viên thuốc đi sâu vào, mãi đến khi tiểu huyết khép chặt. Viên thuốc quá cỡ đem vách tường mảnh khảnh bên trong phình to lên, sau đó liền khơi dậy một cơn khoái cảm tê dại. Viên thuốc chậm rãi được hòa tan, nhỏ đi, địa phương tê dại càng lúc lan càng rộng. Là xuân dược, hần lại ác độc như thế, dứt xuân dược cho ta.

“Ngươi... Ách...” Xuân dược phát tác so với ta tưởng tượng còn mãnh liệt hơn, còn chưa kịp phản ứng, liền tập kích thần kinh của ta, khiến toàn thân ta nhịn không được run lấy bầy.

“Nha đầu mẫn cảm, mới thả có một viên.” Dứt lời hần buông lỏng chân ta, ngược lại lấy ngón tay nhẹ nhàng ma sát cục huyết. Nơi đó cũng muốn tàn phá sao? Ngay cục huyết cũng không buông tha sao? “Nơi đó...” Vừa mở miệng ra, mật dịch đậm đặc liền theo đó rơi xuống, ta không hề chống cự lại, tro mắt nhìn hần dùng ngón tay chai sần đem một viên thuốc cực lớn chen chúc nơi cục huyết từ mật nhỏ hẹp.

Khi cục huyết tiếp nhận dị vật làm cho tê dại phía trước càng thêm rõ ràng, ta rung rung một chút, kinh ngạc nhìn thấy hạ thể chảy ra một cổ chất lỏng quen thuộc. Mật dịch ở khe miệng cũng không thể kiềm chế rơi rớt khắp nơi. Quá đậm đặc, giờ phút này ta bị trói trước mặt ca ca, lại không thể khống chế cơ thể mình để chảy ra nhiều chất lỏng đậm đặc như vậy.

Toàn bộ nửa trên bị hần hành hạ như bị ngọn lửa thiêu đốt, toàn bộ nửa người dưới dưới tác dụng của xuân dược không ngừng truyền đến từng trận tê dại, đầu óc ta như bị chia thành hai nửa, một nửa là đau đớn khó có thể chịu được, nửa còn lại là dục vọng không thể ức chế như trăm ngàn con kiến gặm nhấm cắn cắn. “Muốn sao?” Hần hỏi ta.

“Đừng... Ngờ...” Ta cắn răng phun ra một chữ, liền sức cùng lực kiệt ghé vào nhuễn tháp. Dưới hạ thân tiểu huyết đã chảy ra một lượng lớn dịch thủy, ta cắn chặt gối đầu, trừ bỏ run run cũng không thể làm gì khác. “A...” Đẳng sau, ta cảm giác được mũi nhọn của kim châm di chuyển! Ta dùng hết toàn lực run rẩy quay đầu, chỉ thấy Tam ca trong tay cầm một cây châm, đang hạ xuống vai trần của ta. “Không cần... A... Đau...”

“Đừng nhúc nhích, nếu không nghe theo ta lưng ngươi sẽ bị phá hủy!” Tam ca đề bả vai ta xuống, lại một lần nữa hạ châm. “A... Hồn... Đản... A...” Tam ca không chút lưu tình dùng châm, bả vai kia như rơi vào nồi chảo trung lại cồn thượng đỉnh bàn, ta mặc dù đau cũng không dám động đậy, ngón tay trái hung hăng bấm chặt lòng bàn tay, huyết nóng bỏng theo móng tay chảy xuống dưới, dọc theo cánh tay nhỏ bé yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Tình Dục Sóng To

Ta phát ra âm thanh khàn khàn, đau đớn trên lưng liên miên không dứt, những giọt máu như những hạt châu nhỏ xối chảy ra, không ngừng theo thân thể nhỏ nhắn lăn lung tung. Mỗi lần kim châm hung hăng xâm nhập da thịt, những tâm tư tàn mạn đều biến mất, ta thờ dốt từng ngum từng ngum một, tưởng sẽ thét chói tai lại sớm không còn chút khí lực nào. Vai phải cùng xương cốt vừa mới bị hần đỡ xuống, mỗi một lần ôm thân mình theo bản năng co rúm lại, đều làm cho địa phương bị thương đau giống như đao cắt. Mối dưới sớm bị ta cắn nát, máu đỏ tươi theo cảm chậm rãi chảy xuống cùng mật dịch nhỏ giọt lên giường. Nguyên lai, trên đời này quả thực có biện pháp khiến ta sống không bằng chết.

Ta hốt hoảng cố gắng kiên nhẫn, tự nhủ với chính mình mọi việc sẽ tốt lên, nhẫn nhịn một chút, nhưng không biết vì sao, mồ hôi tuôn ra ướt đầm thân thể mà hần lại chỉ ra tay với bả vai. Trong lòng không khỏi cười thầm, như vậy cũng tốt, đau đớn như vậy mới có thể giữ ta thanh tỉnh — Lạc Linh Tê, ngươi nếu như không mạnh mẽ lên, sẽ nhận phải kết cục gì.

Nhưng dần dần, cảm giác trong thân thể lại thay đổi. Nguyên bản tê dại phía dưới chậm rãi khuếch tán đến toàn bộ thân thể. Trong nỗi đau đớn khó tả lại nổi lên một góc ngứa ngáy khó chịu. Cảm giác này dần dần ăn mòn thân thể, xâm nhập đến cốt tủy, giống như có ngàn vạn côn trùng đang cắn ta.

Hậu huyết và cục huyết chảy ướt đầm một mảnh, toàn bộ thân thể trống rỗng. Trong miệng rót cuộc nhịn không được, phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn. Kia kim châm sắc nhọn mỗi một lần đâm xuống da thịt non mịn thật giống như giải dược, giảm bớt cơn ngứa. Nếu như nói đau đớn nằm trong phạm vi ta có thể chịu đựng, cơn ngứa lại trái ngược hoàn toàn.

Hào muốn... Rất nhiều rất nhiều gì đó, cứng rắn cứng rắn mạnh mẽ tiến vào, xâm nhập thân thể, làm cho ta đau, bỏ khuyết địa phương trống rỗng. Cho dù cả người đầy vết thương cũng không có vấn đề gì, cho dù bị nổi vô sỉ của hắn làm hỏng rồi cũng không có vấn đề gì. Chỉ cần có thể cho ta thứ gì đó, chỉ cần hiện tại liền cho ta.

“Lại... Nhiều một ít...” Ta dùng hết toàn lực hô lên, cũng không biết là muốn hắn tiếp tục tra tấn ta, hay là muốn nhục bồng cứng rắn hung hăng xỏ xuyên. “Sao vậy? Cái này chịu không nổi?” Hơi thở nam tính của Tam ca phảng phất, tiếng nói trầm thấp làm cho lòng ta rối loạn. Ta giờ tay lên định bắt lấy tay hắn, xiềng xích phản phật phản phật giữ ta lại, Tam ca đề ta xuống, âm thanh kim chế nói, “Tiêu tao hóa, phóng đăng như thế sao? Vừa rồi còn tam trình Cửu Liệt (tìm đủ mọi cách) mắng ta, hiện tại đã muốn ta đến phát cuồng sao?”

Ta lắc lắc đầu, thân mình dưới tình triều cuồng liệt không ngừng run rẩy. “Đáng tiếc, ta hiện tại không muốn cho người.” Tam ca cúi người thấp giọng thì thầm bên tai ta một câu, thuận thế dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vành tai ngay sau đó đứng dậy. Thân thể bởi vì hơi thở nam nhân và vì bị chạm đến chỗ nắn cảm run run. Tiểu huyết gút gao khép chặt phun ra lượng lớn chất lỏng, trong lòng giống như lâm vào vực sâu không đáy đầy hắc ám, hắn muốn tra tấn ta tới khi nào?

“Tê Nhi thật sự càng ngày càng phóng đăng.” Tam ca trong tay cầm một khối khăn trắng đi tới, kéo căng hai chân, lấy ngón tay nhẹ nhàng sụt qua hạt châu. “A...” Ta run rẩy, cả người căng cứng, bởi vì nơi tư mật bị đụng vào cao giọng thét chói tai.

“Người xem, dính như thế.” Ngón tay phải của hắn được bao phủ bởi một tầng trong suốt chất lỏng, chậm rãi bước đến trước mặt ta, hắn cúi người dùng ngón tay vào miệng ta, dùng sức búng môi dưới đang cắn chặt, vói vào miệng. Một cổ hương vị đậm mỹ nhất thời tràn ngập khoang miệng, hắn cọ một vòng quanh đầu lưỡi vô lực, liền nâng cằm ta. “Nuốt xuống đi, nuốt xuống toàn bộ đi.” Thân thể bởi vì nam nhân đụng vào kêu gào như dung nham sôi trào, trong miệng nước bọt càng ngày càng nhiều, cùng với mật dịch đặc sánh không thể khống chế tràn ra từ kẽ môi.

Ta thân thể run run giương mắt nhìn hắn, hắn cũng lẳng lẳng nhìn ta, ánh mắt như toé lửa, cảm bị siết mạnh. Cả người ta lại một lần nữa bị ném thật mạnh tới nhuyển thấp. Ta bởi vì nổi đau đón tột cùng này kích thích suýt nữa đến cao trào. Đó là một loại hư không không thể chịu đựng được cùng ma ngứa không lý giải nổi, cho dù dùng đau đón bỏ khuyết, đều có thể tới cao trào.

“Người thích?” Hắn cười nhạo một tiếng tiếp tục động tác vừa rồi. Thân mình nhẹ nhàng rung động. “Muốn ta nhẹ một chút, hay thêm chút sức?” Tam ca chạm vào ta, lòng bàn tay nóng rực khiến da thịt ta không tự chủ co rúm lại.

“Người là... Ma quỷ.” Ta dịch người vô lực phun ra vài chữ, lập tức liền ngã nhào lên giường, cố gắng bình phục hô hấp nhưng dục vọng trong thân thể không ngừng kêu gào. “Miệng vẫn cứng rắn như thế, thật không ngoan.” Tam ca dứt lời liền lấy khăn trắng nhẹ nhàng chà sát miệng vết thương trên vai, không ngừng ma sát làm cho sóng to trong thân thể nhất thời tìm được giải pháp, hạ thân theo hắn ma sát chậm rãi co rút lại. Không cần, hắn cứ như vậy dùng vải bỏ lau máu cho ta, sẽ làm cho ta cao trào sao? Không thể, ta cắn chặt răng đan, trong miệng lại không tự chủ được phát ra một chuỗi âm thanh nức nở dâm dăng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Bộ Phận Non Mềm Nhất

Đến... đến. Cao trào.

Thế nhưng vì do vài bộ ma sát vết châm trên lưng, tới cao trào dâm dăng... Thân thể trắng noãn từ đầu đến ngón chân đều gút gao co rút lại, toàn thân đều co rút từng trận, miệng ta cắn chặt răng đan không phát ra thanh âm gì, toàn thân run run như hít thở không thông trong nước.

“Thật sự là dâm oa, như vậy đều có thể đến sao?” Tam ca dứt lời, nâng tay ném bạch bố qua một bên, sau đó cầm lấy châm lại một lần đâm vào lưng. “Ồ” toàn thân ta phập phồng, đột nhiên đau đón làm cho hơi thở bị kiềm hãm của ta lập tức càng thêm đứt quãng. Tam ca hắn mặc cho ta vận vẹo, một bàn tay giữ chặt kiêu đồn bên trái, tay thao tác ngăn châm đâm vào da thịt ta.

Thân thể run rẩy thừa nhận tra tấn không có điểm tận cùng, trong đầu không ngừng ù ù, trong miệng mật dịch cũng không ngừng chảy xuôi. Hạ thân chảy ra lượng lớn mật dịch, đem bụng nhỏ trong tư thế nằm úp sắp hoàn toàn âm ướt, không cần xem cũng biết đây là hình ảnh dâm mỹ thế nào. Điều khiến ta ngạc nhiên là Tam ca trừ bỏ động tác vừa rồi thì không làm gì nữa. Hắn tập trung tinh thần không ngừng thi triển châm ở trên lưng ta. Thỉnh thoảng lấy vải sạch lau đi huyết châu và mồ hôi trên người ta.

Thân thể tràn ngập trong khát vọng cùng đau đón, so với nổi đau đón, cảm giác khát vọng còn đáng sợ hơn nữa. Mỗi khi hắn rời tay, thân mình vì tình triều mà càng kích động. Mãi đến khi châm một lần nữa lại rơi xuống trên người mới có thể thoáng giảm bớt cảm giác ấy.

Ta giống như đèn tường bị thiêu đốt suốt đêm, ý thức của ta dần dần ảm đạm. Ta từng có một hai lần vì tình triều liên tục kích động mà mệt mỏi ngắt đi, nhưng dục vọng tra tấn khiến ta tỉnh lại.

Nếu như ngón tay ta có thể cử động, ta sẽ dùng móng tay đâm vào thân thể đang run run này làm cho nó đau đón thấu xương mà giải thoát. Nếu như chân có thể cử động, ta sẽ lấy gan bàn chân đạp lên răng đan và không ngừng ma sát đùi để giảm bớt ma ngứa. Nếu như ta có khí lực ta sẽ liều mạng

thét chói tai làm cho hơi thở không ngừng bành trướng theo tiếng gào...

Nhưng trừ bỏ chờ đợi ta cái gì đều làm không được, chờ đợi thân ca ca hoàn toàn chà đạp cơ thể ta. Chờ hấn ở sau lưng vô tình châm thiên thiên vạn vạn cái lỗ nhỏ, sau đó còn châm lên mông trắng nõn và đóa hoa tối tư mật. Thân thể của ta từng khắc đều có vết tích hấn lưu lại.

Ta vốn nên chết đi, nhưng ta không dám, bởi vì hấn nói nếu như ta chết sẽ có rất nhiều người bị chôn cùng. Đúng vậy, ta không thể chết được. Chậm rãi thở ra một cái, vô lực mỉm cười- ta vì sao phải chết? Bằng cái gì muốn ta chết? Ta phải sống thật tốt, chẳng sợ tối nay bị nhiều tra tấn và khuất nhục, đều phải ngoan cường sống sót. Ta còn có ngày mai tốt đẹp, ta còn có tâm nguyện vẫn chưa hoàn thành, vì cái gì bởi vì một người xấu mà chết!

Nhắm mắt lại, ta run rẩy yên lặng đếm số lần châm hạ xuống trên người: một, hai, ba... Mãi cho đến một ngàn năm trăm lần, bàn tay to của hấn rời khỏi ngực.

Hiểu rõ phần eo đau nhất đã qua, hiện tại nơi bị lạng ngược (lạng nhục + ngược thân) là cánh mông mềm mại.

Châm đầu đâm xuống thân mình ta liền theo bản năng nâng cao lên. Cơ hồ có thể cảm nhận được châm đâm xuống cùng da thịt co dãn mười phần và chạm vào nhau, một tia hàn ý lạnh như băng.

Nơi đó vốn là bộ phận tối mềm mại và co dãn, châm chọc xuống phá tan lớp da bảo hộ đâm vào da thịt.

“A”

“Thực thích có phải không?” Tam ca đột nhiên phát ra âm thanh trầm thấp, làm cho ta theo bản năng chấn động. Ta chậm rãi buông lỏng cảm thụ của thân thể không nói gì, yên lặng giống như vừa rồi âm thầm đếm số lần châm hạ xuống cơ thể.

Thân thể đã cảm thụ trăm ngàn bởi hồi trong cao trào lẫn lẫn vực sâu đau đớn, ta cố gắng áp chế khoái cảm khi được chạm vào da thịt nhưng không thể. Cho dù Tam ca khi nói chuyện hơi thở không cẩn thận lướt qua trên người đều có thể làm cho thân mình ta căng thẳng thật lâu.

Dùng ý trí phân tán sự chú ý, không cần quá chìm đắm vào những đụng chạm rất nhỏ ấy, không cần bởi vậy mà đến cao trào. Bởi vì như vậy Tam ca sẽ kìm trụ cơ thể ta đến chết, Tam ca tiếp tục thi triển ngân châm một cách vô tình. Cái loại cảm giác này thực sự là sống không bằng chết.

2001, 2002,... châm lạnh đã muốn chọc đến phần mông cánh hoa phía dưới, tới gần địa phương tối tư mật. Tam ca lấy tay nâng cao đùi phải của ta lên, sau đó tiếng vòng sắt vang vang. Vừa mới đụng vào làm cho thân mình ta lại co rút mãnh liệt, ta cắn chặt môi để sự đau đớn kiềm hãm khoái ý phía dưới. Tiểu huyết căn bản đã không thể nào không chế nổi, giờ phút này chất lỏng niêm ngáy(đặc dính) nơi hạ thân đang chảy ra.

Tam ca lại một lần bắt đầu đâm xuống. Lấy châm đâm vào bộ phận mềm mại nhất.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Lại Bị Hấn Xâm Phạm

Lược bỏ một chương Tam ca hành hạ Tê nhi châm từ vai tới... bộ phận bí ẩn nhất.

“A!” Châm vừa đâm vào cơ thể, thân mình liền không nhịn được run bần bật. Chưa từng trải nghiệm qua bị xúc phạm như thế, nơi tối tư mật bị vật sắc nhọn châm vào, thân mình không chịu nổi lạnh run, cảm xúc xuất phát từ bản năng đối với hành vi này sợ hãi đến cực điểm. Châm vừa ra ngoài, thân mình liền đổ rạp về phía trước, sau đó vô lực ngã lên tháp.

“Rất đau sao?” Tam ca quay đầu, thanh âm khàn khàn vang lên. Ta ngẩng đầu liếc hấn một cái, trong ánh mắt lộ vẻ chán ghét cùng oán hận. Hấn không tức giận, chính là cúi đầu, lại một lần nữa tiếp tục hạ châm.

“A! A!” Thân thể phập phồng theo động tác của hấn, không ngừng co người lại, hoảng hốt hạ người xuống. Cảm giác nơi tối tư mật bị xâm phạm dường như kéo dài vô tận, cảm giác tê dại cùng đau đớn ngày càng lan toả. Đau ngứa lần lượt chiếm lĩnh thân thể, ta bị ép buộc chết đi sống lại. Cứ như vậy sau vài lần, Tam ca ngừng lại. Ta giống như vũng bùn vô lực ghé vào giường, trên đầu những giọt mồ hôi ngã nhào. Hấn xoay người cầm lấy vải trắng,揩 lau lưng ta.

Sau đó dứt khoát ngồi lên lưng ta, một bàn tay nắm chặt đùi phải, tách rộng ra, tay kia thì nắm ngân châm, một chút một chút đâm sâu vào chỗ mềm mại kia. Bị hấn khoá chặt, thân thể không thể động đậy, càng không thể nâng lên, chỉ còn tiếng thét chói tai trong miệng đứt quãng truyền ra, đau đớn cùng tê dại dần dần tạo thành một khối, cảm thụ càng thêm rõ ràng.

Không thể phân biệt rõ nổi thống khổ, hay cảm giác thẹn vui sướng chiếm nhiều hơn. Như vậy không biết đến khi nào, khi mồ hôi trên người ta cuối cùng đều thấm ướt đầm vải trắng, Tam ca cuối cùng ngừng lại. Hấn buông chân, chân được thả ra khẽ lay động trong vòng sắt. Hấn nói, “Sắp xong rồi.” Mà lúc này ta chỉ có thể thở ra, không thể hít vào, cổ họng cũng sưng lên, cơ hồ không thể phát ra âm thanh.

Biết hần sắp tra tấn hoa cúc, bất chất nổi cảm thẹn ta phản kháng trong vô lực, nước mắt khuất nhục dọc theo hai má chậm rãi chảy xuống. “Ách...” Hần ngón tay xẹt qua đóa hoa, không ngừng vuốt ve trên địa phương vừa mới được hoạ cảnh lá. Ta theo bản năng co rúm lại một chút, lập tức phát ra tiếng kinh hô khàn khàn không chịu nổi. Thân mình bởi vì đụng chạm này giống như chim sợ cành cong, dưới tác dụng kích thích của được, mẫn cảm đến mức cho dù khẽ chạm một chút, đều có thể run run giống như lá rụng mùa thu.

“Sợ?” Ta không trả lời, nước mắt không tiếng động tí tách chảy xuống. Tam ca đứng dậy rời giường, thân thể cuối cùng thoát ly kiềm chế, bởi vì đau đớn cùng ma ngứa tràn ngập toàn bộ thân thể ta không ngừng run rẩy. Trải qua không biết bao nhiêu thời khắc, Tam ca bước đến trước mặt ta, cúi người đem một khối vải trắng đặt bên miệng, nói, “Cẩn.” Ta không nhúc nhích. Miệng lập tức bị khấp cầm tách ra, bàn tay to thô lỗ nhét miếng vải vào. Cánh tay bị trật khớp do hần đè ép mà đau đớn vô cùng, ta hét lớn một tiếng, tất cả thanh âm quanh quẩn trong không khí.

Hần lại rời đi, vang lên thanh âm bang bang, khi về tới bên cạnh người, tất tất tốt tốt thanh âm dần dần vang lên, kia quen thuộc tiếng vang tuy rằng mềm nhẹ, lại hung hăng chà xát lỗ tai ta. Là thanh âm cời quần áo, là hần đang... Cởi quần áo. Ta xoay người, hần đã cởi áo khoác, theo sau là trung y, cơ bắp hoàn mỹ và miệng vết thương trên thân lồ lộ mở ra, tầng mô hôi trên người được Dạ Minh Châu chiếu rọi lờ lờ phát sáng. Lập tức quần bị cời, đá sang một bên. Nhục bông ngạo nghễ ngẩng cao đầu thoát ly trời buộc, run run như đang chào hỏi với ta.

Ta nuốt nước bọt trong miệng, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Muốn từ đằng sau sao? Tại thân thể sau khi bị châm chọc vô số lần, còn bị hần đùa bỡn sao? Không cần, ta không cần, đã quá tàn nhẫn, hần còn muốn làm cái gì? Tam ca không nói lời nào, trèo lên giường từ phía sau, tách đôi chân ta đang cố gắng khép kín, chen vào. Thứ gì đó vừa nóng ẩm vừa cứng cứng, xoa xoa mật dịch đóa hoa. Thân mình mẫn cảm cảm nhận được hơi thở nam tính, kêu gào sôi trào. Tiêu huyết không chịu sự khống chế, nhất khai nhất bế (mở rồi lại đóng), giống như nữ nhân tối tăm đặng, không ngừng phun ra một lượng lớn mật dịch, như mời gọi đại nhục bông xâm phạm. Ta tâm đã quên không được thân mình, tùy ý nó làm ra phản ứng vô cùng dâm dăng.

Đại bông đề ở miệng hoa huyết, hướng vào phía trong tể (lách vào). Không biết là vì tiết ra nhiều mật dịch, hay là thân mình bị uống xuân dược mãnh liệt trong thời gian lâu, nhục bông thô to chỉ cần hai ba lần hạ xuống đã phủ một tiếng thuận lợi sáp nhập huyết đạo. Tề đại từ hạ thân xuyên thấu thân thể, ở bên trong thân thể! Ta ngẩng cao đầu, ô ô đến cao trào tuyệt vời. Giống như có vô số pháo hoa, đồng thời bùng nổ trong ý nghĩ, trong thân thể.

Thân thể kiều nhuyễn vô lực, đã muốn không chịu nổi cảm thụ mãnh liệt như thế, có một cổ hấp lực giống như từ sâu trong thân thể phát ra, ta vận vẹo thân thể, không thể chịu đựng loại đối đãi này. Mà chính vào lúc này, Tam ca đè chặt bả vai bên trái xuống, gầm nhẹ một tiếng “Nhịn xuống!”

Lập tức bá một tiếng, không thể chịu đựng được tàn nhẫn đau đớn hung hăng xô xuyên qua thân thể, sau lưng giống như bị người ta dùng tảng đá lớn hung hăng đập xuống, ta phát ra âm thanh sắc nhọn chói tai. Mặc dù có Tam ca đè lại, thiết liên vẫn rung ầm ầm. Hần, chà sát muối lên tâm lưng trần của ta.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Lại Bị Hần Nhồi Vào

“Ngoan, không nên cử động.”

“Hồn đản, a, người buông ra, hồn đản...” Ta khóc hô, vận vẹo thân thể, muốn tránh thoát, trốn tránh cảm giác giống như bị thiêu cháy. Đau quá, thật sự quá đau, cả sau lưng và kiều đồn đều bị hoa châm thăm hỏi như là bị vô số đinh nhỏ không ngừng tấn công. “Đừng nhúc nhích, ” Tam ca gắt gao đề bả vai ta lại, làm cho ta không thể nào cuồng loạn vận vẹo, khuyên nhủ, “Hình xăm đều phải xát muối, người —— “

“Cút, người đi chết đi, đi chết đi! A!” Ta cuồng loạn giãy giụa, không muốn nghe bất cứ lời nào nữa. Mà hần từ phía sau, nắm lấy trần châu vì trúng xuân dược mà mẫn cảm sung huyết. “Cảm thụ ta, cảm thụ nơi này...” Tam ca ngón tay không nhẹ không nặng khẽ捏 nơi đó, một cổ tình triều theo động tác ấy từ dưới lan tràn khắp mọi nơi.

“Ngô...” Ở chỗ sâu trong con tình dục, trong nháy mắt ta đến thiên đường, nhưng ngay sau đó lại chịu nỗi đau đớn kéo vào địa ngục. “Đau...” Tam ca thủ hạ tăng lực, đồng thời hung hăng đâm nhục bông tiến nhập hoa huyết từ phía sau. “Ba” một tiếng đem ý niệm của ta quay trở về, thân thể hư không hồi lâu cuối cùng lại một lần nữa bị đại bông nhồi, một cảm xúc thỏa mãn khác thường nhất thời tràn đầy toàn bộ thân hình.

Ngay sau đó là Địa ngục đau đớn, Tam ca không chờ ta kịp hô đau, lập tức lấy bàn tay to cùng nhục bông dẫn đường cho cổ tình triều trong thân thể ta. Một hồi đau thấu xương, một hồi mất hồn phách, thân mình không ngừng di chuyển giữa địa ngục và Thiên đường, đối đãi biến thái đem ý niệm của ta xé rách giống như ruột bông rách nát toàn loạn.

Há to mồm thở dốc, đầu óc ong ong kêu gào, cái trán bỗng nhiên giống như bị người ta dùng vật cứng đánh lên! ! Vang. Vừa mới bắt đầu đau đớn luôn chiếm thượng phong, nhưng sau đó, cảm thụ mất hồn càng ngày càng mãnh liệt. Lâu hạn tiêu huyết bị đại nhục bông ma sát sung đỏ không chịu nổi, vừa đau đớn lại vui sướng, nó không chịu khống chế gắt gao hấp nhục bông, phối hợp nó sáp nhập hé ra hợp lại.

“Nga...” Yêu tinh, lúc này còn kẹp chặt như vậy, là muốn muốn muốn chinh chết ta có phải hay không!” Không, không phải như thế, lời nói dâm loạn kích thích càng nhiều cảm giác xấu xa, đồng thời dẫn dắt con tình triều sâu trong thân thể. Hần trầm thấp rên rỉ, rút ra chọc vào càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí có thể cảm nhận được, hoa huyết hàm chứa kia cần thô to gì đó trở nên càng cứng rắn càng nóng rực, đem mềm mại hoa huyết đạt đến cực hạn, ma sát cao thấp đến nỗi da đều giống như sáp chảy máu, giống như muốn thiêu cháy.

“Ba ba” âm thanh dâm mê không ngừng truyền vào tai, có chút mật dịch rơi xuống trên người ta và hắn, lại theo mồ hôi ẩm ướt thân thể niêm ngáy chảy xuống. Thân mình mềm nhuyễn giống như chảy ra, hắn bàn tay to bắt lấy eo nhỏ, hung hăng ôm chặt lấy ta mạnh mẽ sáp nhập hoa huyết, đồng thời gầm nhẹ phun ra một cỗ chất lỏng nóng rực. Ta đang muốn lớn tiếng rên rỉ, hắn đột nhiên dùng ngón cái treu chọc trần châu bị sung phù.

“A nha... A a a...” Đén! Thế nhưng lại một lần bị đùa bỡn đến cao trào! Toàn thân đều gắt gao ban trụ, hạ thân chảy ra một lượng lớn chất lỏng. RA... ra, chưa từng ra quá nhiều như thế, phun mãnh liệt như thế, thế nhưng lại dưới sự hành hạ biến thái, vô si tiết ra. Chất lỏng đậm đặc phun lên nhục bông hắn, đem tiểu huyết nhỏ hẹp hút chặt hơn, thậm chí còn có một chút rớt xuống đại bông, theo huyết khẩu căng thẳng chảy ra. “Ngẫm!” Bàn tay to ba một tiếng đánh lên đùi, tiểu huyết hung hăng co rút lại.

Nhục bông lại một lần biến cứng rắn, ra sức chèn ép tiểu huyết tràn đầy tinh dịch trộn lẫn dâm thủy. “Muốn... Muốn đi ra” cơ hồ kéo dài hơi tàn để thốt lên vài lời, ai ngờ lại đổi lấy sự lảng ngược đối đãi. Hạ thân càng ngày càng trưởng, ta dùng hết toàn lực nhìn về phía gương đồng. Lập tức liền bị hình ảnh trong kính dọa ngây người — tiểu huyết sung đỏ không chịu nổi gắt gao cắn nuốt nhục bông thô to. Thân đại bông cơ hồ đem hai cánh hoa nhỏ vô tội ban trắng, mà hắn thế nhưng lấy ngón tay nâng nhục bông cùng với trứng gà quả lớn quả nhỏ, hướng tiểu huyết sớm đã chống đỡ đến cực hạn chen chúc.

“Không... sẽ rách mất... A...” Cao trào dư vị còn chưa hết, liền bởi vì hạ thân lớn hơn nữa càng không thể chịu nổi lần nữa liền co rút lại, hình ảnh trước mắt quá mức dâm đẳng, đem thần chí của ta hoàn toàn đánh tan. Ánh mắt nhìn chằm chằm cảnh tượng dâm đẳng, trong miệng mật dịch không chịu khống chế chảy xuôi xuống. Muốn chết, cũng bị sáp đến rách... Trứng gà đã muốn tiến nhập một, nhục bông chạm đến tận cùng bên trong hoa huyết.

“A... A...” Toàn thân co rút một chút một chút, mật dịch trong miệng chảy xuống phát ra thanh âm, càng thêm mãnh liệt chảy xuôi xuống dưới. “Dâm đẳng, thích bị ngược!” Tam ca đem thất lưng ta khấp xanh tím, nhục bông phía dưới một cái hoàn thế* thật lớn, thế nhưng cắn nuốt toàn bộ.

f*: tình hoàn!!!!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Bị Làm Đến Hôn Mê

Không có khả năng, tiểu huyết nhỏ hẹp như vậy ngay cả nhét một căn nhục bông đều khó khăn, vì sao sau khi chứa một cây gậy thô như vậy, còn chứa nổi trứng gà lớn nhỏ... Huống chi, tràn đầy bên trong là tinh dịch và dâm thủy... Nơi đó, nơi đó sẽ vỡ ra mất! Tuy rằng không thể sờ được, nhưng ta có cảm giác, bụng nhỏ Cao Cao phồng lên, thật giống như, đang mang bầu.

Địa phương đó bị đặt trên giường đau muốn đòi mạng, ta lấy đầu gối gồng sức chống lên, đem bụng khẽ nâng lên một ít, ai ngờ thân mình sớm bị vét sạch, không còn chút khí lực chống đỡ thể trọng thân thể, oanh liệt ngã xuống. A a a... Là bụng nhỏ chống đỡ đến sinh đau! Bên trong một dòng nước mãnh liệt xoay chuyển trong bụng, chạm đến nơi tận cùng thân thể.

“Nha!” Ta cả kinh kêu một tiếng, lại một lần nữa lên thiên đường. Không thể, vì sao mỗi một lần đến cao trào chính là lúc bị lảng ngược, ta cắn môi nức nở, thân thể giống như dây cung bị kéo căng.

“Thực thích đúng không? Tam ca làm những điều ngươi luôn mong muốn đúng không?” Tam ca nắm lấy eo nhỏ có vài vết ửng xanh tím, dùng sức tiến vào. Bị cao trào xâm nhập đến vô lực, cảm nhận được áp bức mãnh liệt, sẽ không, không có khả năng, nếu không có thể... Trong lúc đó, nơi hạ thể của ta, Tam ca nâng lên một khoả đại hoàn khác, hướng về khuôn mặt ngây ngốc của ta tà mị cười.

“Không...” Ta nhìn hắn, sau cao trào thân mình hắn giống như nổ mạnh hết đà, có hết sức chen vào nhưng không thành, “Không được...”

“Tê Nhi vừa mới lên cao trào khi bị nhét vào đúng không?” “Tê Nhi-tiểu cô nương dâm đẳng, không phải thích nhất bị nhồi vào sao?” Nói dối, ta không có, ta không phải người dâm đẳng, ta bị bắt ép... Hay ta chính là kẻ dâm đẳng thật... Ô ô ô, hắn, hắn lại dùng sức chen chúc! Tiểu huyết bị chống đỡ đến cực hạn vừa đau vừa thoải mái, lại một lần chậm rãi tiếp nhận thêm cự vật lớn hơn nữa.

Tam ca chống tay lên, trầm thấp thờ hờn hờn ngay phía trên ta, nhưng là cảm giác chướng chướng trong bụng nói cho ta biết, Tam ca sẽ tiếp tục động tác. Nóng rực hơi thở phả nhẹ vào tai, “Tê Nhi còn đau không?”

“Ngươi...”

“Tê Nhi phía dưới cái miệng nhỏ bị chống đỡ ghê gớm thật, ngay cả sinh đứa nhỏ cũng có khả năng.” Tam ca liếm mút vành tai ta, môi cọ nhẹ, thanh âm khàn khàn một chút rồi một chút vang vọng, “Tê Nhi sinh cho Tam ca một đứa con đi...” Không! Không cần! Lửa giận hung hăng đốt cháy thần kinh ta, thân thể lại giống như sơn dương hèn mọn phủ phục. Ta nghiêng đầu tránh né hắn, ánh mắt xẹt qua gương đồng trên đỉnh đầu, thấy một vết hồng hồng hiện lên giữa trán. Đó là cái gì?

Ta ngẩng đầu muốn nhìn, lại bị tên ác ma giữ chặt cằm. Đầu ta theo lực kéo quay qua phải, hắn dùng sức cắn môi dưới, sau đó nắm lấy thời cơ len lỏi vào miệng ta, lưỡi hắn cùng lưỡi ta giao triền không dứt. Cơ hồ không có biện pháp hô hấp. Ta ô ô hừ hừ, lại đột nhiên cảm giác bị bành trướng, hắn

dùng tay nắm lấy khóa đại hoàn còn lại sống chết tắc vào trong!

A a a, trần châu, trần châu bị hấn ma sát. Con tình triều một kích rồi một kích đánh vào thân thể ta, trong đầu một mảnh trắng xóa hiện lên, ta cuối cùng chống đỡ không được, hôn mê bất tỉnh. Mơ mơ màng màng, lại một lần nữa nghe được thanh âm kia, nàng khóc bảo ta, “Linh tê, linh tê!”

“Đừng khóc...” Thân mình bị khóa chặt một chỗ trong sương mù, định trả lời nàng, lại không tài nào phát ra thanh âm. Nàng khóc thực thương tâm, vừa khóc vừa thều thào gì đó, nhưng một chữ ta cũng không thể nghe nổi, trừ bỏ tên ta, tất cả đều giống như bị sương mù trước mắt ngăn trở...

“Người nói cái gì, ta không nghe thấy a!”

Trong lòng không lý do một trận đau đớn khó chịu như dao cắt, tay ta hướng về phía âm thanh cổ bất lý, cuối cùng có gì đó lạnh lẽo lướt qua lòng bàn tay. Là nước mắt hay là giọt mưa? Đang suy nghĩ, bầu trời bỗng trút xuống những giọt nước nặng trĩu, nước mưa kia dĩ nhiên là màu đỏ sẫm!

Trời đất mờ mịt bao phủ bởi màu đỏ, nguyên bản sương mù màu trắng thế nhưng bị nhuộm thành màu đỏ. Hơi thở đầy máu chậm rãi tràn ngập xung quanh ta, mưa kia thì ra là... máu?

“Linh tê, người hãy nghe ta nói...”

Thanh âm phía trước càng lúc càng mờ nhạt, càng ngày càng xa, nàng muốn nói với ta cái gì?

Ta nghĩ muốn giữ nàng ở lại, nhưng ngay cả nâng cánh tay đều làm không được. Một tiếng sét đánh xuống, ta ngã vào vũng máu lây lị đặc sệt.

Sau lưng bị nước mưa mát lạnh không ngừng cọ rửa đau đến đòi mạng. Đứng rồi, ta bị thương sau lưng. Tất cả tình cảnh trước khi ngủ hiện ra trong đầu, thân thể gặp ngược đãi cơ hồ đánh ngất ta.

“Chết đi”, ta nói với chính mình, “Chết đi liền sạch sẽ.”

“Không được chết, nếu người chết toàn bộ người trông phủ đều phải chôn cùng!” Một giọng nói táo bạo không ngừng ở bên tai rống giận.

“Đừng khóc, ta nhất định sẽ đến.” Một giọng nói ấm áp ở bên tai ní non. Nước mắt không ngừng tràn ra từ hốc mắt, cùng mưa màu đỏ đầy trời bao phủ thân thể một mồi của ta.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Còn Sống Hay Đã Chết?

Không biết trải qua bao lâu, ta chậm rãi mở mắt. Thiên địa một mảnh tiêu điều, giống như còn ở trong mộng. Nước mưa màu đỏ lây lị đã không thấy, chỉ còn lại vô tận hỗn độn vây quanh ta, giống như ngày đông hạ sương mù trắng xóa.

“Linh tê, linh tê...” Một giọng nữ ôn nhu dễ nghe từ phương xa truyền đến. Ta đứng lên quan sát chung quanh, vẫn là một mảnh hỗn độn.

“Người là ai?” Ta nhìn quanh khắp không thấy người đi tới.

“Linh tê, người sống tốt lắm sao?” Thanh âm kia mang theo vô hạn thương xót, “Đứa nhỏ đáng thương, người sống tốt lắm sao?”

Không biết vì sao, nghe thấy âm thanh ấy, trong lòng vô hạn ủy khuất từng chút từng chút hiện lên. Nước mắt mơ hồ làm nhoè tầm nhìn, ta cảm thấy một mảnh mờ mịt, “Ta không biết.”

“Hãy lựa chọn, thời gian không còn nhiều lắm.” Thanh âm kia lúc giống như ở tận chân trời, lúc lại giống như gần ngay trước mắt, gió lạnh thổi qua, sương mù trước mắt dần dần tản ra, ta đi về phía trước một bước, lại nghe thấy người kia nói, “Cẩn thận dưới chân!”

Ta nhìn xuống phía dưới, liền hoảng sợ lui một bước, ngã ngổ trên mặt đất. Ngay tại chỗ vừa rồi, cách hai bước chân, phía dưới mây mù hỗn độn lộ ra một vách núi, vừa mới liếc mắt một cái liền thấy rõ rành rành, đó là vách núi sâu vạn trượng không thấy đáy.

“Linh tê, người có hai con đường.” Thanh âm kia nói, “Sống, hoặc là chết, người hãy chọn một cái.”

Sống tiếp hay chết đi? “Sống thì thế nào? Còn chết thì thế nào?” Thân mình không có nổi một tia khí lực, ta thuận thế chậm rãi nằm xuống, nhìn bầu trời hỗn độn. “Đáp án, kỳ thật nằm ngay trong lòng người.” Nàng chậm rãi nói, “Hãy xem chính mình muốn gì.”

Ta muốn cái gì? Ta rất mệt, thật sự rất mệt. Trong gia đình đế vương, còn nhỏ đã phải chịu tang mẫu thân, phụ hoàng bận rộn việc quốc sự, mặc dù sống trong nhung lụa nhưng ta một chút cũng không hạnh phúc. Người duy nhất quan tâm ta, nuôi ta lớn lên lại bị phụ hoàng đánh đến chết; sư phụ kính yêu lại cùng ta phát sinh việc không hợp luân thường đạo lý. Còn duy nhất ca ca yêu thương ta từ khi từ chiến trường trở về liền biến thành ác ma, vài ba lần

ngược đầu lẳng nhục ta. Người ta trông ngóng thiên trường địa cửu lại bị ta liên lụy, lúc này không biết còn sống hay đã chết; còn có hạ nhân trong phủ ta, tỷ nữ, không một ai không bị ta liên lụy, chết chóc, thương vong.

Ta như vậy, còn gì để tiếp tục sống tốt đây. Sau này tỉnh lại, chào đón ta chính là vô số lẳng ngược vũ nhục, còn có thân mình đã bị khắc lên dấu ấn si nhục, ta dơ bẩn như vậy, sao có thể nhìn mặt sư phụ và Thanh Nham được? Ta không muốn trở về.

“Ta đã suy nghĩ kỹ càng,” một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, ta nói “Ta muốn chết.”

“Thật sự suy nghĩ kỹ rồi sao?” thanh âm kia ôn nhu nói “Không ngẫm lại sao?”

“Không muốn.”

“Từ vách núi này nhảy xuống, ngươi sẽ chết.” Giọng nói nàng giống như có chút khổ sở.

Ta gật gật đầu, thoáng lung lay đứng dậy đi đến phía vách núi. Dưới chân một ít đá vụn lộp bộp lăn xuống, ta cúi đầu xem mây mù lượn lờ khắp vách núi, từ nơi này nhảy xuống ta liền được giải thoát rồi. Vách núi sâu như thế, không biết mất bao lâu mới có thể chết. “Sư phụ, Thanh Nham, phụ hoàng, thực xin lỗi, Tê Nhi quá yếu đuối nên muốn đi trước, thực xin lỗi...”

“Linh Tê! Không được chết!” Không biết từ nơi nào có một cỗ sức mạnh giữ ta lại, kéo ta ném tới trên đất. Ta rung mình một cái, bỗng chốc thanh tỉnh hơn rất nhiều. Giọng nói kia rất quen thuộc, là ai?

“Linh Tê, không cần phải chết, không cho ngươi chết!” Giọng nói tuyệt vọng giống như cách một ngọn núi mơ mơ hồ hồ truyền đến, “Nếu ngươi chết, ta sẽ làm cho người khắp thiên hạ chôn cùng ngươi!”

“Ài, tất cả đều là số mệnh đã định trong kiếp số.” Giọng nữ kia lại vang lên một lần nữa.

“Ngươi là ai? Cùng ta có quan hệ gì?” Ta nhìn chung quanh, “Ngươi có thể hiện thân không?”

“Không, ta không thể, ta sớm đã chết rồi.” Nàng nói, “Hiện tại ta tồn tại là nhờ một tia liên hệ còn sót lại với huyết mạch của ngươi.”

“Ngươi là tổ tiên sao của ta sao?”

“Đúng.”

“Vậy ngươi biết sau này ta sống tiếp tương lai sẽ xảy ra chuyện gì sao?”

“Ta không biết.” Nàng nói, “Con đường tương lai là do ngươi tự đi, không người nào có thể biết trước ngươi sẽ ra sao, bởi vì... trên đời này chỉ có một mình ngươi.”

“Ta chết đi thì sau đó cái gì cũng không có gì xảy ra, nhưng nếu sống tiếp, sẽ có rất nhiều khả năng, đúng không?”

“Đúng vậy, Linh Tê. Nhưng con đường này, có thể sẽ rất mệt, ngươi có sợ không?”

“Sợ.” Ta chậm rãi đứng dậy, nói, “Nhưng mà ta vẫn phải đi.”

“Sợ cũng vẫn đi sao?”

“Uhm, ta nghĩ muốn thử một lần, sau này sẽ có chuyện gì xuất hiện.”

“Đưa trẻ ngoan.” Giọng nói kia kèm theo một tia vui mừng hiểu rõ, nói, “Vậy đi thôi, thời gian sắp không kịp rồi.”

“Uhm, ngươi...” Ta đang muốn nói chuyện, lại cảm thấy thân mình bị đẩy mạnh. Giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, thân mình khó chịu giống như bị đặt bên cạnh lò lửa vậy.

Thân mình hình như vẫn đang nằm sấp, đầu óc mê mang, ong ong giống như là tiếng trống gỗ. Ta muốn mở to mắt, nhưng mí mắt nặng tựa ngàn cân vậy, làm sao cũng không mở ra được. Cổ họng khát khô, ta muốn mở miệng nói chuyện, lại không có sức phát ra âm thanh.

Tay động dậy, có một người sờ trán ta, nói, “Muốn uống nước sao?” Có giọng nói trầm thấp phát ra bên người, ta muốn trả lời, nhưng lại không đủ khả năng. Có người nâng đầu ta lên, lập tức có một chiếc thìa đựng nước đưa tới sát miệng ta, môi khô ráo chạm vào một chút mát lạnh, ta chậm rãi hé miệng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần Á* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Người Đến Cùng Là Ai?

Có dòng nước ấm từ miệng chảy vào, một chút rồi một chút, làm cổ họng khô khốc dần dần dễ chịu. Thân thể cực kỳ mệt mỏi, sau khi uống nước chỉ chốc lát ta liền thiếp đi.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, có một người đỡ ta dậy, một chút lại một chút dứt nước thuốc đắng ngắt cho ta. Lúc nào cũng không có sức lực, là sinh bệnh sao? Cau mày đem nước thuốc nuốt xuống, sau đó đem một viên thuốc bỏ vào miệng ta. Khóe miệng được lau nhẹ nhàng, sau đó người đó cẩn thận để ta nằm xuống. Ta mơ mơ màng màng chìm vào giấc mộng.

Cứ như vậy trải qua thật lâu, ta bị một tiếng rên nhỏ đánh thức. Cổ sức mở mắt ra, trước mắt một khoảng trắng xóa, qua nửa ngày mới nhìn thấy được rõ ràng. Đây là tâm cung của ta.

Đầu óc hơi hơi đau, giống như có bao nhiêu việc luôn miệng nhắc đến nhưng không biết vì sao bây giờ lại không nghĩ ra.

Thanh âm nhỏ từ dưới đất truyền tới, cắt đứt suy nghĩ của ta. Ta vươn thân mình tới trước xem xét, bên cạnh giường có một ngăn tủ bốn mặt, cạnh đó có một con chó nhỏ lông trắng tuyết, hai cái chân đang bới đầu tủ, hướng về phía ta sủa.

“Người từ đâu xuất hiện?”

“Gâu gâu gâu.”

“Người đói bụng sao?”

“Gâu gâu gâu.”

Nó tựa hồ biết ta nói chuyện với nó, một đôi mắt nhỏ đen bóng nhìn ta, không ngừng lùi về phía sau, thì ra nó không hề ngốc giống mặt của nó.

Ta nhắc chân mông ra, thấy trên người chỉ mặc áo lót bằng tơ lụa, cảm thấy xiêm y bên cạnh choàng lên người. Dùng toàn lực vịn cột giường chậm rãi đứng lên, một động tác nhỏ lại làm ta chảy đầy một thân mồ hôi, lúc hai chân đứng trên mặt đất gần như không có chút khí lực.

Con chó nhỏ thấy ta chậm rãi đi về phía nó, có chút sợ hãi. Nó đưa chân giơ lên lại hạ xuống, vừa nhìn ta đề phòng vừa thối lui tới góc phòng.

“Đừng sợ.”

“Ừ ừ.” Thân mình nó có chút run run, tội nghiệp nhìn ta, nhưng còn bày ra một bộ dạng hung ác, thật đáng yêu.

Khoảng cách rất gần, tay ta đụng đến thân mình nó, nó lập tức lùi về phía sau, trong cổ họng phát ra âm thanh ô ô cảnh cáo, phô trương nhưng không có một chút lực uy hiếp. Thì ra nó sợ hãi, ta ngồi xổm, tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng nó, cười nói, “Đừng sợ, ta sẽ không đánh ngươi.”

Nó vẫn không động đây, hai tròng mắt ngập nước nhìn ta, lông trên người bắt đầu chậm rãi rũ xuống. Ta thấy nó không còn kháng cự nữa nên thuận tay bắt nó bế lên. Trong đầu ông một tiếng, ta cảm thấy hoa mắt chóng mặt ngã về phía sau.

“Cẩn thận!”

Một đôi tay mạnh mẽ vững chắc đỡ lấy ta, sau đó thuận tay đem ta và con chó nhỏ đều ôm lấy xoay người đặt trên giường.

Con chó nhỏ kêu ô ô dọa hấn, ta buồn cười đem nó ôm vào trong ngực, ngẩng đầu nhìn người che mặt phía trước, chỉ thấy mắt phượng của hắn ẩn ẩn nước mắt, nhìn ta chăm chú, không biết đang nghĩ việc gì, nhưng ta lại không tự chủ được sợ run cả người. Con chó nhỏ dường như nhận thấy được ta đang sợ hãi, thè lưỡi liếm liếm bàn tay của ta, giống như muốn an ủi ta.

“To gan, ngươi là ai, sao lại ở trong phủ công chúa của ta?”

“Ừ ừ.”

Người trước mặt sắc biến đổi, nói, “Tê Nhi, không nhận ra ta sao?”

“Ngươi là ai, sao lại dám kêu thẳng tặc danh của bản cung. Người đâu, người đâu!” Ta hướng ra bên ngoài lớn tiếng kêu, không thấy bất kỳ ai đi vào.

Một nỗi dự cảm bất an khiến thân thể ta trở nên cứng ngắc, hần giờ tay qua, ta lập tức trốn về phía sau. Hần lắc lắc đầu, đắp chăn lên người ta, ngồi xuống ghé dựa cạnh giường.

“Mấy ngày trước ngươi phát sốt, bệnh nặng.”

“Ngươi là ai?”

“Ngươi sốt cao luôn nói mê sảng, có vài lần, chỉ nặng thêm một chút liền không còn sống nữa.”

“Ta tại sao lại phát sốt?”

“Người— không nhớ gì hết sao?”

Ta suy nghĩ cẩn thận thật lâu, nhưng không nhớ ra được chuyện gì, trong đầu mơ mơ màng màng, thở dài một hơi, nói, “Ta không nhớ gì cả, sư phụ ta ở đâu? Tại sao người lại ở chỗ này?”

“Ta?” Hắn nở nụ cười miễn cưỡng, đáp, “Ta họ Ôn, là tới chữa bệnh cho người.”

“Chữa bệnh?” Ta nhìn hắn, gương mặt hình như có chút tiều tụy, hai mắt có tơ máu, nhưng tuổi cũng không lớn lắm. “Chữa bệnh không phải đều là người già sao? Người trẻ tuổi như vậy, ngay cả râu cũng không có?”

“Ha ha ha.” Hắn cười, nói, “Mời công chúa đưa tay ra, ta xem mạch giúp người.”

Ta gạt đầu, giơ một bàn tay ra hướng về phía trước, con chó nhỏ lao đảo đứng lên, ở trên bụng ta tìm một vị trí thoải mái rồi ngoan ngoãn cuộn thành một cục nhắm mắt ngủ.

“Vẫn còn một chút suy yếu.” Người trước mặt đem tay ta bỏ lại vào trong chăn, hỏi, “Đói bụng sao?”

“Hoi đói bụng, người bảo hạ nhân lấy điểm tâm vào đây đi, còn nữa, con chó nhỏ của ta cũng đói bụng rồi.” Hắn gạt đầu, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Bạch Trạch.

Ta cúi đầu nhìn con chó nhỏ, nó cuộn mình thành một khối hình cầu màu trắng, ngủ rất là thích ý. Ta khẽ nhẹ lỗ tai nó, nó liền lấy hai chân nhỏ che đầu lại, lười biếng nằm ườn ra ngủ, nhìn thật vui mắt.

Cơ thể mệt mỏi còn chưa khỏe lại hẳn, ta ôm lấy chó con đặt ngay gần gối, không lâu sau liền chìm vào giấc ngủ.

Một giấc ngủ này rất yên ổn, thời điểm tỉnh lại lần nữa mặt trời đã tà tà chiếu vào trên cửa sổ phía tây.

“Người đã tỉnh.”

“Ừ ừ.”

Ta đứng dậy, cảm thấy tinh thần khá hơn nhiều so với lúc trước. Ôn đại phu đang ngồi ngay ghế cạnh bên, con chó nhỏ ở bên cạnh hắn đang cao hứng, phần chân liếm liếm chén nhỏ màu trắng ngà, ăn ào ào nhìn thật ngon miệng.

“Đói bụng sao?”

“Uhm, có chút đói bụng.” Hắn đặt cái đũa phía sau lưng ta, chốc lát liền có hạ nhân bưng khay tới, trên đó ngoại trừ cháo hoa còn có một ít thức ăn nhẹ, cả một bàn la liệt toàn thức ăn.

“Hôm nay măng tươi có vẻ ngon.” Nha hoàn chia thức ăn bên cạnh nghe xong, lập tức chuyển đĩa măng xào đến trước mặt ta, ta gạt đầu, xoay người hỏi: “Ôn tiên sinh không cần ở lại đây hầu hạ đâu.”

Hắn hơi sùng sốt, sau đó cười nói, “Công chúa vừa mới tỉnh lại, đồ ăn nên cân đối vừa phải, tại hạ đã đặc biệt chuẩn bị chế độ ăn dinh dưỡng cho ngài, nên muốn chờ công chúa ăn xong.”

Ta nghe vậy cũng không nói thêm gì nữa, lại ăn thêm một ít khiến bọn họ yên tâm.

Con chó nhỏ đã ăn no tới nỗi bụng căng tròn, di chuyển xung quanh chân giường, ánh mắt đen bóng đáng thương ngược nhìn ta, ta liếc mắt nhìn nó không đành lòng liền cúi người xuống, ôm nó lên.

“Sao lại ăn nhiều như vậy a?” Ta sờ sờ bụng nó, cổ cùng hai tai nhỏ nhắn.

“Lúc trước khi nhặt được nó đã sắp chết đói, cho nên nhìn thấy thức ăn, bao nhiêu cũng không đủ. Chắc qua một khoảng thời gian sẽ tốt hơn.”

“Là người nhặt được sao?”

“Vâng, trên đường đến nơi này nhặt được.”

“Đến từ nơi nào?”

“Tất nhiên là — từ nơi ở hiện tại đến đây.” Hân ôm lấy chó con trong tay ta, nó lập tức bắt đầu kêu ư ử, uốn éo thân mình muốn thoát khỏi tay hân.

“Công chúa vừa mới dùng bữa xong, xuống giường đi lại sẽ tốt hơn.” Đại phu hiện nay cũng dám chống đối công chúa, thật là kỳ quái.

Con chó nhỏ được thả ở trên đất, chân ngắn cùn cùn chạy đến bên giường ta, chạy xung quanh ta kêu ư ử, cắn gặm giường kéo xuống đất, ý muốn bảo ta xuống giường chơi cùng nó. Ta nhìn nó bật nhảy rất là đáng yêu, liền sai hạ nhân đi lấy một quả tú cầu, đứng lên xuống giường chỉ nó chơi. “Tên nó là gì?”

“Không có tên.”

“A, ta chọn cho nó một cái tên nhé.” Con chó nhỏ màu trắng nhảy dựng chạy quanh quả tú cầu, bộ dạng cực kỳ đáng yêu.

“Tự nhiên, nếu công chúa thích thì... con chó nhỏ này sẽ tặng cho công chúa.”

“Vâng cảm ơn Ôn đại phu.” Ta ngồi xổm nhìn chó con, nói, “Trong một câu chuyện ta từng nghe qua, có một con chó trung thành trọng nghĩa cứu chủ cực kỳ khiến người khác yêu thích tên là vượng tài, không bằng gọi người là vượng tài đi, thế nào?”

Con chó nhỏ ngo ngáy nhìn ta, ta lại gọi một tiếng, “Vượng tài.” Nó kêu ngoào ồ một tiếng liền chạy đến bên cạnh quả tú cầu, Ôn đại phu ha ha cười rộ lên, “Không ngờ công chúa có thể nghĩ ra... cái tên độc đáo thế này.”

“Vượng tài thật đáng yêu.”

“Nó là một con chó lanh lợi, càng thích tên uy vũ hơn đi.” Con chó nhỏ ngẩng đầu ngồi trước mặt ta, thè lưỡi hồng hồng.

“Này vũ? Ta ngắm kỹ lại. Sơn hải kinh lí có một loài dị thú biết ngôn ngữ của con người, thông vạn vật loại tình cảm, có thể gặp dữ hóa lành, vừa đứng cũng là màu trắng, gọi là bạch trạch. Người cảm thấy như thế nào? Bạch trạch?”

“Gâu.” Con chó nhỏ khoan khoái sủa một tiếng, lấy người cọ quanh chân ta. Ta cười nhìn bộ dạng ngây thơ khả ái của nó, nghĩ thầm: bạch trạch ới bạch trạch, ta nhất định phải nuôi lớn người thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Thanh Nham, Người Cuối Cùng Đã Trở Lại.

Màn đêm dần dần buông xuống, Ôn đại phu cáo từ, ta liền đặt con chó nhỏ đang ngủ xuống dưới. Ta xoay người đến tủ quần áo, lấy ra tầng tầng lớp lớp y phục, dưới bộ y phục màu xám duy nhất lấy ra chiếc hòm có khắc hình hoa cúc. Ta lấy một viên thuốc trong hòm, nhìn lại thì chỉ còn ba viên giải được. Ta để hòm vào chỗ cũ, xoay người rót một ly trà đem viên thuốc nuốt xuống, rồi trở về giường.

Đầu óc quay cuồng, tất cả đều là hình ảnh ban ngày hân (Ôn đại phu chăng?) ở cùng ta, cố gắng thả lỏng thoải mái nhưng vẫn không giấu nổi thần sắc mệt mỏi. Trên người còn có mùi máu tươi nồng nồng, vẫn cúi người về bên trái... trong lúc ta sinh bệnh, khẳng định đã xảy ra chuyện gì, mà trong lỗ hổng của hân, rốt cuộc bán thuốc gì? Vừa khỏi bệnh thân thể còn chút mệt mỏi, khi cúi đầu còn chút tê tê, chỉ một lúc sau, ta liền mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Trên nóc nhà phát ra âm thanh lay động. Trong bóng đêm đen kịt ta chậm rãi mở mắt. Trong đình viện yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng bước chân không ngừng vang lên, thân thể suy yếu vì hai ngày trước bị tra tấn làm cho thính giác của ta càng nhạy bén có thể nghe rõ tiếng động từ trong các góc vang lên. Ta nâng môi cười khẽ, nơi này từ đầu tới cuối đều là một cái lồng sắt.

Tối nay trời không tĩnh lặng, gió đông thổi phàn phật phàn phật làm cửa sổ giấy rung động, cuối cùng cửa sổ giấy không ngăn được gió lớn, “ba” một tiếng ở trong đêm tối bị thổi mờ tung. Một bóng đen thoăn thoắt theo đường cửa sổ nhảy vào trong phòng sau đó đem cửa sổ đóng lại thật kỹ.

“Ài”

“Là ta, Tê Nhi”.

Người đó bước nhanh đi về phía ta, tháo miếng vải đen che mặt xuống. Nước mắt lập tức tràn ngập hốc mắt, ta gần từng tiếng nói: “Dâm tặc lớn mật, đêm khuya xâm nhập điện công chúa rốt cuộc có rắp tâm gì?”

“Tê Nhi, nhớ ta sao?” Hân tiến lên ôm chặt lấy ta, hai tay ta vòng qua ghì chặt hân liền đụng đến vết thương trên lưng, mùi máu tươi tanh nồng xông vào mũi.

“Người bị thương?”

“Thủ hạ của Tam hoàng tử đều là tinh binh danh bất hư truyền, ngay cả ám vệ đều là nhân vật kiên cường, bên ngoài công kích cũng không thể tiến vào, ta dùng thời gian ba ngày mới xông vào được.”

“Ta băng bó cho ngươi.” Ta đẩy hắn ra, chạy xuống giường lấy vải trắng, thời điểm cầm vải trắng xoay người lại, nhìn thấy cảnh tượng ngay trước mắt sợ đến ngây người. Hắn đã đem áo cởi ra cầm ở trên tay, cổ sức lau máu trên lưng. Phía sau trừ bỏ bên hông huyết nhục mơ hồ do vết đao gây ra thì còn có một vết thương dài như bị quất qua để lại dấu vết, tuy rằng vết thương đã gần như khép lại nhưng có thể nhìn ra được lúc trước miệng vết thương sâu như thế nào.

“Trên người ngươi, xảy ra chuyện gì.” Ta cầm vải mềm giúp hắn nhẹ nhàng lau lưng, nước mắt không ngừng chảy xuôi.

“Nha đầu ngọc, ta là đại phu, đó đều là bị thương ngoài da căn bản không tính là gì.”

“Lòng ta đau, ai cần ngươi lo!” Nhìn nguyên bản thân thể như ngọc giờ biến thành như vậy làm cho ta không kìm nổi sự thương tâm.

“Đến giúp ta bôi thuốc.” Hắn đưa qua một cái bình nhỏ bên trong là thuốc bột màu trắng. Ta để cho hắn dựa vào tường, đem thuốc bột nhẹ nhàng rắc xuống miệng vết thương. Khi thuốc rơi xuống miệng vết thương, thân mình hắn khẽ động nhưng không phát ra bất kì thanh âm gì. Ta biết nhất định là rất đau. Cuối cùng dựa theo lời hắn nói, đem y phục mặc lại cho hắn.

“Thanh Nham, sao ngươi lại bị thương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta——”

“Công chúa điện hạ, có tặc nhân đêm khuya xâm nhập vào điện, xin hỏi ngài có nhìn thấy hay không?”

“Gâu, gâu” Con chó nhỏ bị tiếng ồn đánh thức, hướng về phía ngoài cửa lớn tiếng sủa.

Ta xoay người đem chăn phủ lên người Thanh Nham, buông màn lụa ở bốn góc xuống, phủ thêm quần áo lên người rồi ôm lấy Bạch Trạch (tên con chó nhỏ), chậm rãi nói: “Chưa từng.”

“Công chúa điện hạ, thứ lỗi cho thần, tặc nhân kia thập phần狡 hoạt, chúng thần bầy thiên la địa võng đều bị hắn vượt qua, để tránh công chúa bị thương, thần cả gan thỉnh công chúa cho phép thần vào kiểm tra một chút.”

“Làm càn, bản công chúa đang nghỉ ngơi, chẳng lẽ các ngươi muốn ban đêm xông vào tẩm cung của ta?” Bạch Trạch nằm trong lòng như cảm nhận được nổi tức giận của ta, không ngừng hướng ra cửa sủa to.

Người ngoài cửa không biết làm như thế nào cho phải, nhưng lại kiên trì không rời đi. Ta biết rõ lúc này nếu mà quá mức cường ngạnh tất sẽ khiến cho hắn nghi ngờ. Thờ dãi một hồi nói: “Ta biết các ngươi lo lắng cho sự an toàn của ta, như vậy đi, ta trước mặc thêm quần áo, nhưng chỉ cho phép ngươi vào kiểm tra một lúc.”

Người ngoài cửa kinh ngạc nhưng vẫn cùng ta phối hợp, vội vàng nói: “Đa tạ công chúa.”

Ta mở hộc nhỏ tận sâu bên trong, đem quần áo dính máu và vải dính máu bỏ vào bên trong, xoay người ôm Bạch Trạch trở lại trên giường rồi nói: “Tiến vào.”

Một nam nhân toàn thân giáp trụ khom người tiến vào phòng, gió lớn cũng theo hắn thổi vào phòng làm màn lụa phần hông lay động. Ta nghiêng người dựa vào cái gối ở đầu giường. Tay ôm Bạch Trạch nhẹ nhàng trấn an nó. Đôi mắt mang theo ánh mắt mỉa mai nhìn hắn. Chấn gấm đắp trên người phấp phồng rối loạn, bắp chân tuyết trắng như vô tình lộ ra bên ngoài. Hắn lập tức cúi đầu, xoay người nhìn trong phòng. Ta cách màn lụa bán trong suốt nhìn thấy hắn vội vàng ở trong phòng nhìn tới nhìn lui, hướng sau bình phong nhìn một chút rồi khom người chuẩn bị rời đi.

“Không vào nhìn một cái sao?” Ta chậm rãi nói.

“Không..... không cần, đa tạ công chúa, thần cáo lui.” Hắn hướng ra ngoài chậm rãi rời khỏi. Ta nhẹ thở ra một hơi nhẹ nhõm. Nam nhân phía sau bỏ chăn gấm phủ trên đầu ra, tay nhẹ phủ chăn lên ngang ngực. Nhẹ giọng nói: “Mới mấy ngày không thấy, không ngờ công chúa lại học xong mỹ nhân kế.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Trăm Năm Thánh Huyết Thệ (Sự Tình Trọng Yếu)

“Ngươi...” Nhớ tới ngày đó chịu vô vàn ủy khuất, nước mắt không ngừng chảy xuống dưới, “Ngươi khi dễ ta.”

“Tốt lắm tốt lắm, ta làm gì chọc ngươi đâu...”

“Dâm tặc, ghét nhất ngươi.” Ta không thèm để ý tới hắn, ôm Bạch Trạch thấp giọng khóc, nó giống như biết ta khổ sở, vươn đầu lưỡi liếm tay ta.

“Ngao Tê Nhi, đừng nóng giận, ta... Ai nha, đau quá.”

“Làm sao vậy làm sao vậy?” Ta buông Bạch Trạch, vội vàng xốc chân lên muốn xem xét vết thương của hắn. Hắn lại ôm cổ ta, nói, “Không tức giận nữa?” Khí lực rất lớn, như muốn ta hoà làm một với hắn.

“Miệng vết thương của ngươi đổ máu, đừng nhúc nhích.”

“Không quan hệ, ta lờ gạt ngươi, không đau.” Hắn, dùng đôi mắt tà mị hoa đào thâm tình nhìn ta, sau đó nghiêng người ôm ta vào lòng. Hết thấy bối rối trước đây ở giờ khắc này tan thành mây khói, giống như thuyền nhỏ trên biển cô độc phiêu bạt thật lâu, rốt cục tìm được bến cảng an toàn. “Rốt cuộc lúc đó ngươi đi nơi nào? Vết thương trên người ngươi là xảy ra chuyện gì?”

Hắn lấy tay gạt lệ vương trên khoé mắt ta, nói, “Tê Nhi, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ta đều ở bên cạnh ngươi, ngươi phải kiên cường được không?”

Ta nhìn thấy thần sắc nghiêm trọng của hắn, trong lòng không khỏi run lên, gật gật đầu hỏi, “Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Hắn đáp, “Truyền thuyết về thánh nữ còn có một mặt khác.” “Việc này từ thánh nữ xảy ra. Năm đó thiên hạ rối loạn, thánh nữ đã dùng sức lực bản thân cứu vớt vạn dân, đồng thời cùng hai vị hoàng tử đạt thành hiệp nghị.”

Ta gật đầu nói, “Chuyện này lúc trước ngươi đã nói qua với ta.”

Hắn nói tiếp, “Truyền thuyết kể lại năm đó trước khi thánh nữ rời đi đã cùng hai vị hoàng tử, không, phải nói đế vương nước Đàng Thịnh, tông chủ đời thứ nhất của Ngự tông lập ra một lời thề, lời thề này, là dùng máu ký kết.”

“Huyết thệ?”

“Là huyết thệ, dùng máu của 3 người, trong truyền thuyết thánh nữ cứu vạn dân bằng cái chậu bát quái bằng đồng, sau đó nhỏ giọt máu vào chậu bát quái, còn có cấm chế. Nếu ba bên có một bên trái với lời thề, chắc chắn sẽ bị trời phạt.”

“Thiệt hay giả?”

“Ta cũng không biết, ta chỉ biết là, Ngự tông trước kia có mấy người từng mưu đồ soán vị hoàng đế đương thời, nhưng tới lúc sắp khởi binh thì bị bệnh không rõ ràng mà chết, có người thì bị giết.”

“Ngự tông?” Ta che miệng lại, không thể tin được những gì bản thân vừa mới nghe, “Ngươi làm sao biết được?”

“Năm đó Ngự tông đại hoàng tử có tình cảm chân thành với thánh nữ, sau khi lập Ngự tông liền dốc lòng tìm kiếm phương pháp trị liệu đôi mắt cho thánh nữ, đáng tiếc cho tới lúc lâm chung cũng không tìm được. Hắn có hai người con, một người võ công cực kỳ cao cường, trở thành cao thủ nổi danh nhất lúc đó, một người khác hết mình học y, kế thừa nguyện vọng của hắn là tiếp tục nghiên cứu y thuật. Sau này, người học y kia tiếp nhận vị trí tông chủ Ngự tông của hắn.”

“Vì sao?” Không phải thường là người có võ công rất cao kế thừa hay sao?

“Vị cao thủ kia muốn trở thành người trong giang hồ hơn, không thích bị vị trí tông chủ Ngự tông trói buộc. Mọi người chỉ biết Ngự tông là môn phái đệ nhất thiên hạ, đệ tử trong môn phái đều có võ công cao cường, lại không biết kỳ thực Ngự tông còn có một tài nghệ gia truyền khác chính là y thuật.”

Ta nhất thời ngắc ngứ cả người, sau khi kinh ngạc lại thấy có chút không đúng, “Không phải trên giang hồ nói y thuật giỏi nhất là...”

“Kỳ Lâm cốc, thần y Tả gia.”

Kỳ Lâm cốc, thần y Tả gia? Ta nhìn hắn đăm đăm.

“Tông chủ đời thứ hai Ngự tông một lòng chỉ lo nghiên cứu y thuật, con hắn cũng có cùng ý muốn giống như hắn. Ngự tông bên trong tranh đấu không ngừng, cuối cùng con thứ của tông chủ đời thứ ba là Ôn Hiến, không muốn lại ở lại trong Ngự tông nữa, cùng gia nhân chính thức bãi sự nguyện ý rời đi nơi đó, mai danh ẩn tích ở trong một sơn cốc ngoài ba trăm dặm an cư lập nghiệp, cũng lấy họ ‘Tả’ của thánh nữ làm họ chính thức. Người Tả gia sinh sống ở sơn cốc, nhưng cứ cách mười năm đều sẽ cử người trong môn phái ra bên ngoài tìm kiếm địa phương có nhiều danh y mới, cùng danh y trong chốn giang hồ luận bàn, sau mấy trăm năm, ở trong chốn vô lâm dần dần có danh tiếng.”

“Nói cách khác, Ngự tông nhất mạch chia ra thành hai nhà, một nhà là tông chủ Ngự tông, một nhà khác là thần y Tả gia nổi tiếng thiên hạ.” Ta suy nghĩ về lời Thanh Nham nói, trong đầu hình thành một sợi dây ngày càng rõ.

“Tê Nhi, ta là con của đại gia chủ Tả gia, Tả Thanh Nham.”

Chương 78: Thân Phận Rồi Rắm

Ta không nói gì, kỳ thực trước đó ta cũng từng nghĩ tới hắc là thần y. Nhưng không ngờ tới hắc lại là hậu nhân của gia chủ thần y Tả gia.

“Tê Nhi, ngươi tức giận sao?” Ta lắc đầu, nói, “Ta tin tưởng ngươi, tình hình bây giờ làm gì có thời gian nói mấy chuyện này đâu.”

Hắc thở dài một hơi, nhẹ nhàng xoa xoa trán ta, nói, “Ngự tông từ lúc được gầy dựng, đều luôn tìm kiếm một người.”

“Tìm ai?”

“Hậu nhân của thánh nữ. Ngoài mặt bọn họ đối với triều rất mực cung kính, nhưng trên thực tế là chịu sự chi phối của huyết thế nên không thể ra tay. Mà mấu chốt để giải bỏ huyết thế chính là hậu nhân của bộ tộc thánh nữ.”

“Chỉ có các nàng mới giải được sao?”

“Đúng thế, huyết thế do ba người lập ra, nên giải bỏ huyết thế cũng cần phải có hậu nhân của ba người này. Kỳ thực ta cũng không biết phương pháp cụ thể, chỉ ngẫu nhiên nghe phụ thân ta từng nhắc tới, là một loại phương pháp cực kỳ nham hiểm, cùng dòng máu của ba dòng họ có liên quan, nhất là hậu nhân thánh nữ. Muốn giải bỏ huyết thế hoàn toàn chỉ sợ thánh nữ kia không sống nổi nữa.”

Nghe vậy ta sợ run cả người, lúc trước ở đế đô gặp người kể chuyện luôn luôn hô to : ‘Thánh nữ đại nhân’, hắc rốt cục làm sao biết được? Hơn nữa, “Năm đó không phải thánh nữ đã rời đi sao?”

“Từ sau năm đó, quả thật thánh nữ đã biến mất rất nhiều năm, nhưng thiên hạ to lớn bao la, mấy trăm năm nay Ngự tông vẫn không ngừng phái người đi tìm kiếm, nếu ta đoán không sai thì người hoàng gia cũng đã đi tìm hậu nhân của nàng.”

Đúng vậy, nếu nói thánh nữ là mấu chốt để giải bỏ huyết thế, như vậy mặc kệ là đối với hoàng thất hay Ngự tông, bộ tộc thánh nữ đều là nỗi uy hiếp với họ. Bàn tay âm ứot nắm chặt cánh tay hắc, hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Hai mươi năm trước, tông chủ Ngự tông bị người trong giang hồ dùng ám tiễn đã thương, sau đó đi nhầm vào một nơi thế ngoại đào nguyên. Không có người nào biết hắc ở nơi đó xảy ra chuyện gì, nhưng mà hắc dẫn về một tiểu cô nương, tuy rằng hắc chưa từng nói gì cả, nhưng người trong Ngự tông đều cho rằng đó chính là truyền nhân của thánh nữ.”

“Tiểu cô nương? Thế nàng rốt cục có là người đó hay không?”

“Có người nói đúng cũng có người nói không đúng. Hắc chưa từng nói bất cứ điều gì, ngay từ đầu đại gia cũng nghĩ vậy, nhưng khi nàng vừa mới được mười sáu tuổi, trên người vẫn không xuất hiện thánh tích.”

“Thánh tích?”

“Đúng vậy, là thánh tích. Tương truyền hậu nhân của thánh nữ có hai cái thánh tích, một là trên trán có ba cánh hoa hồng hợp lại với nhau, còn có chính là...”

“Còn có cái gì?”

“Hai là được thần linh che chở, miệng vết thương trên người có thể khép lại rất nhanh.”

“Khép lại? Sẽ không là...” Ta đứng bật dậy, làm bạch trạch hoảng sợ chạy sang một bên.

Thanh Nham ngồi dậy, tay vịn bờ vai ta nói, “Tê Nhi, từ lần trước ta nhìn thấy miệng vết thương trên cánh tay ngươi khép lại, liền hoài nghi ngươi có thể chính là hậu nhân thánh nữ. Vì chứng thực chuyện này, ta đã trở về Kỳ Lân cốc một chuyến, lại đi tới Ngự tông...” Ngự tông? Ta ngờ ngác nhìn hắc nói, “Ta không tin đâu, không phải nói hậu nhân kia đang ở Ngự tông sao?”

“Trên thực tế mười tám năm trước, nàng liền biến mất khỏi Ngự tông. Sau này có người nói, tông chủ Ngự tông đối với nàng động chân tình, mà tông chủ phụ nhân hận nàng thấu xương, nên đã giết nàng; cũng có người nói, nàng chuồn ra Ngự tông muốn chạy trốn về nhà, mà ở trên đường gặp phải hoàng thượng đang cải trang vi hành, hoàng đế dẫn nàng đưa vào trong, trở thành phi tử.”

Phi tử? Mẩu thân của ta sao?

“Không có chuyện đó xảy ra, mẩu phi ta không thể là thánh nữ được, ta nghe ma ma nói nàng là con gái nhà nghèo, tính tình rất dịu dàng. Khi nàng sinh ra vì khó sinh nên đã chết, nếu là hậu nhân thánh nữ làm sao có thể dễ dàng chết như vậy được có đúng hay không? Đúng hay không hả?” Thanh Nham ôm lấy ta, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ sau lưng ta, nói, “Đừng sợ, mặc kệ ngươi là người như thế nào, ta đều sẽ bảo vệ ngươi thật tốt.”

“Thanh Nham, ngươi không biết, ngươi không biết, kỳ thực ta...”

“Tê Nhi, ngươi hãy nghe ta nói, những gì ta vừa nói đều chỉ là một ít lời đồn trên giang hồ mà thôi, không có nhiều người từng thấy nữ tử kia, càng không có ai biết chính xác nàng đi nơi nào, tất cả những chuyện đó đều do ta tìm hiểu được trong mấy ngày nay. Huống chi ngươi chỉ có vết thương trên thân thể có thể nhanh khép lại, giữa trán cũng không ba cánh hoa hồng. Nếu qua mười sáu tuổi vẫn không có, như vậy thì khẳng định là không đúng. Tê Nhi, ngươi bao nhiêu tuổi?”

“Ta?” Ta nhìn hắn, bỗng nhiên nhớ đến, “Còn mười lăm ngày nữa chính là sinh nhật mười sáu tuổi của ta.”

“Còn mười lăm ngày nữa sao.” Hắn nói, “Tê Nhi, ngươi hiện tại rất nguy hiểm, bây giờ hoàng thất khẳng định là không biết, nhưng tam ca của ngươi rốt cục đang có ý định gì cũng không ai biết. Hai huynh đệ Ôn gia...bọn họ đều là người của Ngự tông.”

“Thanh Nham, ngươi không được nói lung tung, các sư phụ đối xử với ta tốt lắm, bọn họ chính là đệ tử Ngự tông, làm sao có thể...”

“Đệ tử Ngự tông? Nha đầu ngốc, bọn họ là con của tông chủ Ngự tông, trong đó một người sẽ là tông chủ đời sau.”

“Con trai tông chủ?” Ta nhìn hắn, có chút phản ứng không kịp.

“Cũng khó trách ngươi không biết, dù là Ngự tông, cũng không có nhiều người biết.” Hắn thở dài một hơi, nói, “Khi ta còn thiếu niên, một lòng muốn làm đại hiệp lại thêm không hiểu được tại sao lại vì một vị thánh nữ đã chết nhiều năm mà tìm phương pháp trị liệu đôi mắt. Năm mười lăm tuổi kia, ta vụng trộm chuồn ra khỏi Kỳ Lân cốc, đi ra bên ngoài trở thành người trong giang hồ, cũng chính tại thời điểm đó ta đã gặp hai huynh đệ Ôn Nhu, Ôn Ly.”

“Ngươi quen biết sư phụ?” Đêm nay khi biết được những chuyện này thật sự làm ta rất khiếp sợ, trong lúc nhất thời ngoại trừ tra hỏi ta không biết còn có thể làm gì.

“Đúng, chúng ta đâu phải chỉ là quen biết nhau không đâu. Khi đó chúng ta đều có tâm tính thiếu niên, đều muốn làm đại hiệp được mọi người kính trọng, ngưỡng mộ. Ban đầu thì không hòa thuận, sau này dần dần trưởng thành. Cứ như vậy đã qua hơn một năm, chúng ta cùng nhau trải qua ác dương thiên, cứu sống, chẳng mấy chốc trên giang hồ cũng biết đến danh tiếng của đại hiệp mặt ngọc.”

“Đại hiệp mặt ngọc? Ta ở trong hoàng cung từng nghe qua vị kia mỗi lần xuất hiện đều đeo một cái mặt nạ đại hiệp bằng bạch ngọc? Chẳng lẽ đại hiệp mặt ngọc thế nhưng không phải là một người?”

“Là ba người chúng ta,” hắn cười tà, “Chúng ta có thân hình không khác nhau lắm, người ngoài nhìn thấy chúng ta đeo mặt nạ liền cảm thấy rất giống. Mỗi người chúng ta thay phiên nhau làm hiệp khách trong một ngày, đi làm chuyện mà bản thân muốn làm.”

Cho nên, ta ở trong cung nghe tiểu cung nữ nói, vị đại hiệp mặt ngọc kia bất kể võ công, y thuật hay độc thuật đều là cao thủ, tác phong nhanh nhẹn, thì ra là ba người?

“Vậy sau này tại sao các ngươi lại tách ra?”

“Sau này, tông chủ Ngự tông tìm được bọn họ. Ngày đó ta đi làm đại hiệp, khi quay trở về thì bọn họ đang ở bên trong nói chuyện. Ta nghe bọn hắn đang nói về việc thân thể, cho nên không có đi vào. Ngày thứ hai bọn họ liền cáo từ ta trở về nhà, lúc đó ta còn không biết, người đến tìm hai người bọn họ chính là tông chủ Ngự tông. Không lâu sau đó ta cũng bị nhị ca tìm được, đánh nhau một chút lại bị hạ thuốc mang về Kỳ Lân cốc.”

Ta bật cười, Thanh Nham khi thiếu niên vẫn là một người như vậy.

“Tê Nhi vẫn cười đẹp mắt như vậy,” hắn nheo nhéo cái mũi ta nói, “Sau này chúng ta vẫn luôn liên lạc với nhau, dựa theo thân phận bối cảnh, bọn họ còn phải gọi ta một tiếng thúc thúc, như vậy đồ đệ bọn họ, chính là...”

“Ngươi dám!” Người này bây giờ còn có tâm tư đùa giỡn. Thật sự là không biết nói gì nữa.

“Hai người bọn họ ở trên giang hồ danh tiếng dần dần lên cao, ta cũng bị phụ thân cùng huynh trưởng quản thúc, học một chút y thuật gia truyền, vừa lúc cứu được mấy vị cao thủ, nên được một ít hư danh. Năm năm trước chúng ta ở trên đại hội võ lâm gặp lại nhau, cảm thán cảnh ngộ mấy năm nay trải qua, từ lâu tâm tình của bản thân cũng biến đổi so với năm đó. Bất quá sau này, ta cũng thường lưu tới Ngự tông cùng bọn họ uống rượu, bọn họ cũng từng đến Kỳ Lân cốc của ta tìm chút thuốc. Xuân được trên người ngươi chính là từ ta mà ra.”

“Được trên người ta là do bọn hắn hạ?” Ta không dám tin nhìn Thanh Nham, “Sư phụ làm sao có thể...”

“Ta cho rằng bọn họ là vì niềm vui thú nơi khuê phòng, thuốc này vốn là vì đại ca chất phác của ta mà làm ra, hiệu quả của thuốc cũng không khác, lại không thể làm bị thương người. Bọn họ nói cần nên ta liền cho. Ta biết bọn họ có dạy cho một người trong năm năm nay, là đồ đệ công chúa được xưng mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, cũng biết hai người bọn họ có một vị giai nhân khuê phòng ở chung đã ba năm, nhưng chưa từng nghĩ đến hai người kia nguyên bản lại chính là một người!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79: Tê Nhi Tự Mình Đến

“Chàng có biết ta cùng bọn họ...” Ta nhìn Thanh Nham, trong lòng ta hiện tại không biết là tư vị gì.

“Ta chỉ biết là ta thích nàng, một khắc cũng không muốn rời khỏi nàng.” Hấn đem đầu ta tựa lên vai, nói, “Tê Nhi, hiện tại thân phận nàng chưa khẳng định rõ, tất cả đều phải thật cẩn thận. Ta vốn muốn dẫn nàng đi ra ngoài, nhưng hiện tại ta thấy, trước khi sinh nhật mười sáu tuổi thì sống ở nơi này tương đối an toàn.”

Ta gật đầu, trong lòng cảm thấy một nỗi chua xót, “Các sư phụ...”

Thanh Nham thở dài một hơi, “Nói thật, bằng giao tình ta cùng bọn họ mười mấy năm nay, căn bản ta không tin bọn họ sẽ vì soán quốc đoạt quyền mà gây tổn hại tới nàng. Mấy năm nay ta cũng bên cạnh họ nên biết, hai người bọn họ mặc kệ là đối với ‘Giai nhân’ hay là đối với ‘Đồ đệ’ đều là yêu thương thật tình. Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước ta muốn đến gặp nàng.”

“Muốn đến nhìn ta?”

“Đúng vậy, ta luôn nghe nói Linh Tê công chúa là mỹ nữ đệ nhất thiên hạ, có thể làm hai vị bạn tốt kia của ta coi là bảo bối, mỗi khi ta hỏi gì về nàng, bọn họ cái gì cũng không chịu mở mồm. Cho nên ta đã muốn đến nhìn nàng.” Hấn nở nụ cười, nói, “Ta đã từng thử qua vô số lần, đáng tiếc mỗi lần đều bị hai người kia phát hiện, chắc nàng không biết, bọn họ đem nơi này phòng thủ giống thùng sắt, nếu có hai người bọn họ ở trong này, tam ca của nàng cho dù có mấy ngàn người, muốn cũng đừng nghĩ tới gần nơi này.”

“Vậy chàng sao có thể vào được?”

“Cuối cùng ta thật sự không còn biện pháp nào, đành phải dùng đến chiêu dương đông kích tây.”

“Dương đông kích tây?”

“Đúng vậy, cha bọn họ đang trong lúc bế quan, đệ tử Ngự tông tuy mạnh, nhưng ta còn cao tay hơn, trừ bỏ một ít người, ta tại Ngự tông gây ít chuyện nhiễu loạn, dụ bọn họ trở về.”

“A? Chàng đem bọn họ dẫn trở về?”

“Ài, thực xin lỗi, Tê Nhi. Ta không nghĩ tới, sự tình lại phát triển thành tình trạng này.”

“Có lẽ chàng đến đây là chuyện tốt cũng nên,” ta tự giễu cười, “Nếu không phải chàng, ta làm sao có thể biết mình ăn nhiều mì được trong thời gian dài như vậy.”

“Tất cả ta đều không biết, trước đó vài ngày ta mới tìm hiểu được một ít chuyện xưa về thánh nữ, sau đó lại đi Ngự tông tìm bọn họ, thế nhưng bị cha bọn họ giăng bẫy bắt giữ, nhốt vào địa lao. Miệng vết thương trên người ta là do bị bọn họ đánh.”

“Vì sao?” Trong lòng ta đau đớn, “Không phải bọn họ có quan hệ tốt với chàng lắm sao? Vì sao lại...”

“Bọn họ cũng chưa xuất hiện ở nơi đó.”

“Cái gì?”

“Tông chủ nói, bọn họ không về lại nơi đó. Hấn căn bản không biết ta là ai, thân phận của ta lại không tiện nói cho hấn biết, kết quả bị đánh một trận rồi nhốt lại.”

“Vậy chàng làm thế nào trốn ra ngoài?”

“Tê Nhi cũng quá coi thường ta rồi, ta là ai chứ? Lúc trước vì ta nhất thời không tra xét kỹ nên bị bọn họ bắt lại, sau đấy trên người có thương tích không tốt cho việc chạy trốn, ta nhân nhện hai ngày, thừa dịp cơ hội bọn họ đưa cơm ta đánh ngất người trông cửa, liền thay đổi quần áo nghênh ngang đi ra ngoài.”

“Sau này thì sao?”

“Ta hỏi thăm xung quanh một chút, chỉ biết là bọn họ từng trở lại Ngự tông, sau đó căn bản cũng không biết họ đã đi đâu, về sau tông chủ đi ra, hai người đã không còn tin tức.”

“Bọn họ có thể đi nơi nào chứ?”

“Việc này ta cũng không nghĩ tới, ta cảm thấy Ngự tông có điểm không thích hợp, nhưng đã đến thời gian hẹn ước với nàng, ta sợ nàng lo lắng, nên đi đến nơi này, không nghĩ tới nơi này lại bị binh mã của tam hoàng tử vây quanh. Lúc đầu cũng không ngờ hấn có thể uy hiếp đến nàng, nhưng sau này ta

phát hiện ở phía sau son nhai có rất nhiều thi thể, nhìn kỹ đúng là hạ nhân trong phủ của nàng già dạng... Ta lo lắng nàng có chuyện nên nghĩ cách lần lộn vào đây. Không nghĩ tới tam ca kia của nàng thật là nuôi dưỡng vài tên tử sĩ, ngày ấy ta lặn vào rồi cùng hấn giao thủ, võ công của hấn thể nhưng cũng không ở dưới ta, làm tay hấn bị thương, nhưng ta cũng không chiếm được tiện nghi gì. Hôm nay lại tính kế làm ta bị thương, hừ, người này trong các vị hoàng tử, cũng coi như là một nhân vật lợi hại.

“Còn đau phải không, khẳng định là rất đau đi!” Ta vuốt vuốt lưng hấn, nghĩ tới hấn một đường này ném phải nhiều đau khổ, đau lòng đến mức nước mắt chảy ra.

“Đau gì chứ, chỉ cần được nhìn thấy nàng, tất cả đều đáng giá.” Hấn nhẹ nhàng lau nước mắt ta, đem ta vây chặt trong ngực.

Ta rúc vào trong lòng hấn, tâm tình dần dần bình tĩnh trở lại, ai biết lúc này hô hấp hấn bắt đầu nặng nề. Ta ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hấn, thì phát hiện đôi mắt hoa đào của hấn đang nhìn phần ngực hơi hơi rộng mở của ta.

“A, dâm tặc, chàng nhìn cái gì đó!” Ta thấy xấu hổ nên kéo áo che lại, nhưng bị bàn tay to của hấn cầm chặt, “Chẳng lẽ Tê Nhi không muốn ta sao?”

“Nhưng mà, nhưng mà chàng đang bị thương, việc này làm sao được a!” Ta then thùng mặc kệ hấn giữ lấy hai tay, nghĩ đến việc hấn muốn làm chuyện đó, gò má đều đỏ lên.

“Nàng sợ ta không được hả?” Hấn bật cười nhìn ta, trong mắt hoa đào ẩn ẩn có một chút tức giận. Sẽ không phải tức giận thật chứ.

“Ai nha, ta đâu có nói chàng không được chứ, ta...” Nói thế nào cũng không giải thích được rõ ràng.

Hấn kéo tay ta giờ lên cao hơn đỉnh đầu, khom người tới gần lỗ tai ta nói, “Kia muốn hay không ta dùng hành động nói cho nàng biết, ta rốt cục có được hay không?”

“Ta... A!” Thân thể bị áp đảo ở trên giường, cơ thể hấn lập tức nằm lên trên người ta. Bạch Trạch vừa mới này còn đang ngủ bị động tác của chúng ta đánh thức, thấy ta bị đè nặng nên ư ừ kêu lên.

“Ai, con chó nhỏ, đừng để cho nó thấy.” Ta ngượng ngùng nhìn con chó nhỏ, vội vàng nhỏ giọng dỗ dành nó, “Ta không sao, ta không sao, Bạch Trạch ngoan nha!” Bạch Trạch co cẳng chạy tới bên gối của ta, dùng lưỡi liếm mặt ta.

“Chó đực ư?”

“Hả?”

“Vật nhỏ này là chó đực, dám ở trước mặt ta mà liếm nàng, có phải không muốn sống nữa hay không?” hấn liếc mắt qua lờm Bạch Trạch, làm nó sợ tới mức cả người đều run run.

“Ai, chàng thật xấu xa, như thế nào lại khi dễ Bạch Trạch của ta.” Ta quay đầu nhìn Bạch Trạch nói, “Ngao ngoãn nha, ngươi vào trong rương ngủ đi.” Nó ngo ngoe hừ, ngồi xổm cạnh giường nhìn ta, Thanh Nham bắt nó xách lên, ném tới trong rương. Bạch Trạch nằm ở trong rương thể nhưng vẫn không nhúc nhích.

“A! Nó có thể chết không, chàng đánh chết nó a!” Ta đứng dậy muốn đi nhìn xem nó, lại một lần nữa bị Thanh Nham ấn trở về dưới giường.

“Nha đầu ngốc, ta chỉ làm cho nó ngủ một lúc thôi, chờ ta với nàng làm xong xuôi mọi chuyện rồi, thì nó có thể tỉnh.”

“Thật như thế sao?”

“Thật sự!”

“Trúng thối, chàng rất xấu rồi, vừa mới này làm ta sợ muốn chết.” Ta vỗ ngực hấn, quyết miệng nhìn hấn.

“Thế muốn ta bồi thường một chút cho nàng hay không.” Hấn mị hoặc ở bên tai ta vừa nói vừa khẽ liếm, làm tim ta đập bang bang, càng lúc càng nhanh.

“Muốn.” Ta nghiêng mặt qua, đỏ mặt nhỏ giọng đáp.

“Cái gì? Ta không nghe thấy rõ a?” Môi hấn di chuyển xuống dưới cổ ta, chiếc lưỡi khê liếm. Dục vọng ngủ đông trong thân thể dễ dàng bị hấn khiêu khích tỉnh lại, hô hấp của ta dần dần bắt đầu nặng nề, nuốt nước miếng, ta ngẩng đầu nằm ở bên cạnh tai hấn nói, “Muốn.”

Hấn xấu xa cười, tà mị nói, “Như vậy, Tê Nhi liền tự mình tới làm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tê Nhi Ở Mặt Trên (H)

“Trúng thối!” Nghe hắn nói như vậy, ta ngượng ngùng đánh khẽ lên vai hắn, hắn muốn bắt lấy tay ta lại không cẩn thận động đến miệng vết thương, thét lớn một tiếng. Ta hoảng sợ, chạy nhanh nhìn nhìn xem, ai biết hắn lại xấu xa cười rộ lên, “Tiểu trúng thối, chẳng lẽ ngươi muốn...“

Trong chốc lát vừa rồi ta đã thấy địa phương ngẩng cao đầu của hắn liền vội quay đầu đi, hắn nâng cằm ta, khẽ miết theo khoé môi ta, miệng và mũi cười, mắt hoa đào giống như hai đầm nước sâu khiến ta hoảng hốt. “Có đau hay không a?” Ta sợ động tác của hắn động đến thân thể, đỏ mặt nhỏ giọng nói, “Hôm nay, hôm nay ta sẽ làm.”

“Tê Nhi nói cái gì,” hắn nhìn ta, cười nói, “Nói quá nhỏ, ta không nghe thấy a!”

“Chán ghét!” Ta sợ hắn xé rách vết thương sau lưng, đỏ mặt muốn hắn trước tựa vào trên giường. Hắn ngoan ngoãn nghe lời ta, ngây ngốc nhìn ta cởi quần áo cho hắn. Thanh Nham sau khi băng bó xong nên không mặc gì nhiều, ta cúi đầu luống cuống tay chân cởi đai lưng, kết quả loay hoay nửa ngày cũng không xong.

Hắn bắt đầu đi lắc lắc đầu, một tay vừa động liền nhẹ nhàng giải quyết vấn đề. Ta đỡ xuống đai lưng, cúi đầu giúp hắn thoát quần, mái tóc đen nhánh nhất thời rơi xuống, chặn tầm mắt. Hắn khéo léo giúp ta vén tóc ra đằng sau, ánh mắt sáng quắc khiến lòng ta nhảy loạn. Quần bị ném về sau, đầu sỏ ngẩng cao loạng choạng xuất hiện ngay trước mắt, tuy rằng đã từng nhìn thấy vô số lần, nhưng hôm nay là lần đầu tiên ta nhìn gần như vậy, vẫn là nhìn không được hồ nhỏ một tiếng, ngo ngắc ngây ngẩn cả người.

“Như thế nào, Tê Nhi không biết phải làm như thế nào ư?”

“Nào có?” Ta nhớ lại động tác hắn hay thực hiện, nhẹ nhàng khóa ngòi lên bụng hắn, hai tay bao lấy khuôn mặt hắn, hôn từng chút một. Mặt trắng mịn có chòm râu ngắn ngủn, chạm vào có chút ngứa ngứa; đôi môi đầy đặn vẫn mềm mại như trong trí nhớ, ta đặt môi mình lên bờ môi của hắn, trần trọc hôn hít.

Hàm răng khẽ cắn môi dưới hắn, chọc hắn hừ một tiếng. Ta nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn hỏi, “Muốn ta sao?”

“Rất muốn,” thanh âm đè nén, “Mỗi buổi tối, đều rất muốn Tê Nhi.” Ta mặt đỏ đỏ lên, lại cúi đầu hôn lên môi hắn. Miệng hắn hé mở, địa phương trái qua ta hôn cắn giống như anh đào hồng nhuận ướt át. Ta vươn lưỡi ở anh đào liếm một chút, theo sau liền thân lưỡi vào sâu trong miệng hắn, nhẹ nhàng cùng hắn dây dưa.

“Chặc chặc” thanh âm giữa căn phòng im lặng có vẻ càng rõ hơn, ta đầu lưỡi dần dần rơi vào thế bị động, bị hắn trêu chọc. “Ồ ồ...” Ta cảm thấy chính mình đầu lưỡi đều bị hắn nuốt xuống, trong miệng một tia khí lực cũng không có, nhìn không được vỗ bờ vai hắn. Khi ta cảm giác chính mình sắp không thở nổi, hắn rút cục buông đầu lưỡi.

“Chán ghét, không phải nói để ta làm sao!” Ta quyết miệng, hắn vội vàng gỡ hai tay đầu hàng, nói, “Tiểu thư tha mạng, tiểu sinh sai lầm rồi, cũng không dám nữa.” Ta nhìn không được xì một tiếng nở nụ cười, quyết miệng nói, “Ngươi nói, không được động đây nha.”

Hắn còn làm bộ suy tư một chút, sau đó gật gật đầu nói, “Lần này thật không dám.” Ta nhặt lấy cái đai lưng vừa ném xuống, cười xấu xa nói, “Ta không tin, ngươi để ta trói hai tay mới được.” Hắn dùng đôi mắt to vô tội nhìn ta rồi vươn hai tay ra. Ta nhanh chóng buộc hai tay của hắn cùng một chỗ, trói vào thành giường.

Hiện nay Thanh Nham cả người trần truồng tã tã tựa vào giường, hai tay bị trói ở sau người, ánh mắt mị hoặc ngập nước nhìn ta. Ta bước qua người hắn một lần nữa ngồi thẳng xuống, kê môi lên vành tai trái học hắn hạ thấp thanh âm nói, “Như vậy, ta bắt đầu.”

Ta còn chưa động đây, cự vật nơi hạ thân bỗng nhiên cách quần áo cao thấp ma sát nơi riêng tư, ta nha kêu nhỏ một tiếng, trách cứ nhìn hắn nói, “Nói với ngươi cũng không có tác dụng, lại động.” Hắn bắt đầu đi nhìn ta nói, “Này ta thực không có ý.”

Ta quyết quyết miệng, lần thứ ba trèo lên người hắn. Vật nam tính không chịu khống chế liên tiếp ma sát địa phương kia, đôi mắt hắn như hai ngọn lửa nhỏ nhìn ta chăm chú, khiến tình dục ngủ say trong thân thể dần dần thức tỉnh, ta cảm thấy chính mình hơi thở sắp đứt quãng, chỉ có thể há miệng nhẹ nhàng thở dốc.

Khẽ liếm vòng quanh vành tai, ta làm bộ trêu tức hắn, Thanh Nham liền nhắm mắt lại chuyên tâm hưởng thụ ta đùa giỡn, tiếng thở dốc dần dần hoà trộn vào nhau. Không ngừng cố gắng liếm hôn bên còn lại, lấy hàm răng khẽ cắn vành tai trắng nõn, thành công làm cho hắn khẽ hừ một tiếng, “Tiểu hồ ly.”

“Thích không?” Lúc vừa mới bắt đầu ta vẫn còn e lệ dần dần bắt đầu quen thuộc thân thể hắn. Thả lỏng cả người, ta bắt đầu vỗ về chơi đùa với hai hạt đậu nhỏ trước ngực hắn, “Ta làm được không?” Hắn hơi hơi mở mắt, trông đen trong mắt không ngừng di chuyển, cơ hồ muốn hăm ta vào trong, “Tốt lắm.” Cánh môi khẽ chạm lên cổ hắn, học bộ dáng của hắn liếm cắn, một bàn tay vỗ về chơi đùa một bên ngực. Nơi này... Mỗi lần hắn đùa bỡn ta nơi này, đều khiến ta dục tiền dục tử, không biết hắn có cảm giác gì?

Chiếc lưỡi chà sát khắp nơi, ta lấy tay phải nắm nhũ tiềm, nhẹ nhàng chà xát làm.”Ngô... Tiểu trúng thối.” Nguyên lai nam nhân cũng có cảm giác, ta kinh ngạc phát hiện điểm này, cúi đầu lấy lưỡi phản nộ khẽ cắn bên trái, tay phải tiếp tục nắm bên phải chà đạp. Tiếng thở dốc càng lúc càng lớn, cự long này lên mãnh liệt, giống như muốn xuyên thấu lớp quần áo trung gian, thẳng hướng hướng tới nơi non nớt tư mật.

Địa phương bị ma sát cháy ra mật dịch, cảm giác ma ngứa làm cho ta không khỏi nhẹ nhàng giật giật, ngo ngoáy cái mông khiến Thanh Nham hừ nhẹ một tiếng “Tê nhi, thật đúng là đứa nhỏ hư.” Lưỡi ta dần dần trượt xuống phía dưới, thân mình cũng theo động tác chậm rãi xuống phía dưới, ngón tay nghịch

ngọt về vòng quanh rốn, mỗi đốm mọng cái lưỡi ngọt hôn cơ bụng rắn chắc hoàn mỹ, rốt cục lấy hai tay chà sát đầu sỏ chảy ra chất lỏng trong suốt, lại không biết nên làm như thế nào.

“Tê Nhi sợ sao? Tê Nhi không nhớ rõ này đại cây gây làm thế nào lên cao trào ư? Hay vì nó quá lớn, Tê Nhi sẽ không biết nên làm gì bây giờ...” Thanh Nham ánh mắt khẽ nhếch, tà mị cười xem ta, về mặt mê hoặc khiến ta rung động không thôi. Ta không nói gì, cúi đầu liếm hết chất lỏng ấy, hơi thở nam tính nhất thời tràn ngập khoang miệng, khiến thân mình mẫn cảm run rẩy càng thêm mãnh liệt.

Ngay lập tức, Thanh Nham thét lớn một tiếng, thân thể khẽ động. Thanh âm đó chính là nguồn cổ vũ lớn nhất đối với ta, ta cúi gập người xuống, lấy hai tay cầm nơi đó, bắt đầu vùi đầu vào liếm. “Ngô... Dừng sức chút... bảo bối Tê Nhi thật là lợi hại...”

Tiếng thờ dúc quần quanh khắp căn phòng, một cái đầu gối dòi đến chính giữa hai chân ta, một chút một chút chà xát qua lại. Nơi riêng tư non mềm làm sao chịu nổi đùa bỡn như thế, hai ba lần về sau mật dịch sẽ không chịu được chảy càng nhiều đem đầu gối tắm ướt, ta nhịn không được rên rỉ.

“Đừng ngừng, tiếp tục, ngậm lấy.” Muốn ta ngậm ư? Cái miệng nhỏ nhắn có thể chứa cự vật tráng kiện hơn cổ tay sao? Lòng ta nhảy bang bang, nhìn ánh mắt mê mang của hắn, rốt cục hạ quyết tâm, cúi người lấy cái miệng nhỏ ngậm đầu thô to.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Muốn Thì Ngồi Xuống Đi.

Thật lớn! Nhục bông thô to khiến miệng ta phình hết cỡ, ta cố sức ngậm miệng nhưng không thể tìm ra cách nào nuốt hết vật to lớn đó vào, chỉ có thể lấy lưỡi liếm qua phần đầu thô to ấy. Mật dịch trong miệng không chịu được chế của ta dọc theo long căn thô to chảy xuống.

“Tê Nhi... Thật thoải mái... Tiểu nha đầu, ngậm sát xuống chút nữa.” Thanh âm mị hoặc tràn đầy ý cổ vũ khiến nơi riêng tư phía dưới thêm khó chịu, 2 chân ta càng ma sát mãnh liệt hơn. Cảm thụ quá mức dâm mỹ làm cho lòng ta kích động không thôi. Cái miệng nhỏ nhắn hàm chứa vật nam tính lên cao rồi xuống thấp làm cho tiếng ngậm nga càng thêm dâm mỹ.

“Ân... Ân...” Một đầu tóc đen tuột xuống, hắn đưa toàn bộ hạ thân đến sát mặt ta. Sau đó một đôi bàn tay to đem đầu ta chế trụ lại, hắn đỡ lấy đầu ta, cúi đầu nhìn chăm chăm cái miệng của ta đang hàm chứa ngọc long của hắn.

“Âi... Nàng lại không nghe lời.” Dưới ánh mắt của hắn ta cảm thấy ngượng ngùng, hơi đẩy hắn ra, ngẩng đầu nhìn hắn, bởi vì vừa mới cố sức nên hơi thở có chút dồn dập (boogoo: tỷ cố sức ngậm cái..... đó vào).

Hắn vỗ về chơi đùa cái miệng nhỏ nhắn của ta nói:

“Nhìn cái miệng nhỏ hồng hồng của nàng nuốt nơi này của ta, ngậm đều ngậm không hết...” Hắn đem tay nhỏ bé của ta nắm lấy phần ngọc long còn lại của hắn, để tay ta cao thấp vỗ về chơi đùa phần long căn còn lại gân xanh lượn lờ, thô lớn kia.

“Ta thật muốn hiện tại liền đẩy ngã nàng, hung hăng sáp cái miệng nhỏ nhắn của nàng, cho nàng...”

“Âi nha, không cần nói...”

Ta nghe hắn trắng trợn nói ra dục vọng hai má càng nóng hơn, lồng ngực giống như nổi trống. “Thanh Nham, nơi này của chàng... Tê Nhi ăn không vô a...” Ta bất lực nhìn hắn, trong lòng có điểm nổi giận.

“Tiểu nha đầu...” Hắn cười nhìn ta. “Nàng làm tốt lắm, ta thực thoải mái, tiếp tục nuốt xuống...” Ta gật gật đầu tiếp tục ngậm cự long, hắn khẽ hừ một tiếng nói:

“Đừng, dùng đầu lưỡi để ở đó, ngậm... Ngô, đúng... đúng là như thế.”

Ngay trước mắt hắn, ta ngậm lấy nhục bông, ra sức phun ra nuốt vào. Cái mông xinh đẹp bị bàn tay to chế trụ, cái tay còn lại của hắn theo động tác của ta vuốt ve địa phương nhếch lên kia. Hắn cười xấu xa hướng tới chỗ tối tư mật của ta ăn xuống làm cho nơi đó càng thêm cọ vào hắn. “Ân...” ma sát đến trần châu! Toàn thân tê rần, ta kêu mị “hừ” một tiếng, nếu không có đầu gối chống đỡ thân thể ta đã sớm mềm nhũn ngã sấp xuống.

“Ngaoan bảo bối mau chút nữa!” Tiếng thờ dúc của hắn càng lúc càng lớn, bàn tay to đã không chịu được chế ấn đầu ta xuống nuốt trọn nhục bông. A A A, chạm tới cổ họng rồi! Đầu sỏ từng chút từng chút ấn đầu ta càng thấp xuống, mỗi lần đều cơ hồ chen vào trong cổ họng của ta. Dần dần không biết vì sao miệng ta đã không còn cảm thấy khó chịu khi hắn chen vào, thậm chí có thể phối hợp với hắn thời điểm xâm nhập vào địa phương nhỏ hẹp.

“Ngô... tiểu trướng thôi... ta sắp...” Đầu lưỡi bị ma sát đến tê dại, nước miếng không chịu được chế chảy ra, hạ thân ta càng ngày càng hư không khó chịu, muốn có vật thô to hung hăng cắm vào.

“Ngô... Muốn...” Ta kêu mị phát ra âm thanh dâm đãng, sau đó lại càng ra sức phun ra nuốt vào. Một bàn tay xấu xa nắm lấy nhũ phong căng tròn,

vuốt ve chúng, khiến cho ta càng sung sướng. Hắn bắt lấy đầu ta lật động càng lúc càng nhanh, càng ngày càng sâu, toàn bộ miệng ta đều tê dại, hạ thân ướt át tiết ra mật dịch. Trong miệng nhục bông bông nhiên trở nên cứng rắn hơn, hắn ngày càng hưởng tới chỗ sâu nhất trong miệng mà đắm tới.

“Nga! Tiểu yêu tinh! Ta muốn bắn!” Không đợi ta đem nhục bông nhỏ ra hắn đã xuất ra lượng lớn tinh dịch. “Ngậm! Đem tinh hoa ta cho nàng ngậm chặt!” Hắn đè nặng đầu ta, hướng trong miệng ta phun ra dịch nóng. Giống như bị mê hoặc ta đem bạch dịch ngậm trong miệng, mãi đến khi hắn phun xong, ta hừ nhẹ một tiếng dựa vào vách tường. Cao trào qua đi Thanh Nham cả người tản ra hơi thở nguy hiểm đậm mẽ, trong miệng ta vẫn còn hàm chứa tinh dịch của hắn, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn về phía hắn. Hắn nâng tay phải lên vuốt khước miệng còn dính bạch dịch của ta nói:

“Nuốt vào đi... Tê Nhi ngoan ngoan đem tinh hoa ta cho nàng nuốt xuống hết đi.”

Muốn ta nuốt xuống tinh dịch của hắn sao? Ta nuốt vào mới là cô gái ngoan sao? Ta nhìn ánh mắt hắn giống như bị hút vào vực sâu không đáy. Trong lòng vọng lại tiếng hắn nói nuốt vào, nuốt vào, vì thế chất lỏng trong miệng dần trượt xuống yết hầu, ta đem bạch dịch nuốt hết xuống. Ô, mặn quá!

“Nuốt hết rồi sao?” Hắn tà tà cười, lấy ngón tay xẹt qua môi ta.

“Nuốt, nuốt hết... Ngô!...” Hắn đem ngón tay vói vào trong miệng ta.

“Bảo bối ngoan hé miệng, cho ta xem xem nàng có nuốt hết hay không?” Hắn giống như cổ vũ đứa nhỏ, dụ ta mở miệng. Ta theo cử động của ngón tay hắn dần dần hé miệng ra. “Còn sót bạch dịch chưa có nuốt xuống hết đâu!” Dứt lời hắn liền lấy song chỉ (2 ngón tay) tiến vào quấy lấy cái lưỡi vô tội. Đem bạch dịch còn dư trong miệng đều kéo ra.

“Ngậm, hút vào...” Hắn vừa nói song chỉ bắt đầu càn quấy trong miệng ta. Trong đầu ta trống rỗng chỉ có thể nghe theo hắn chỉ huy hàm chứa ngón tay hắn. Trong miệng, nộn thịt cùng ngón tay thô ráp không ngừng ma sát với nhau. Đầu lưỡi nho nhỏ bị trêu đùa, theo ngón tay quấy xuất của hắn mật dịch càng ngày càng nhiều, đã không thể không chế theo các kẽ hở chảy ra.

“Nuốt xuống đi.” Ta cố sức nuốt chất lỏng trong miệng xuống, hắn thuận thế đem ngón tay rút ra. “Ng Sloan” hắn nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của ta, kéo đầu ta dựa vào lồng ngực hắn. “Tê Nhi có mệt hay không?” Hắn vuốt hai má ta, nhẹ giọng hỏi.

Ta lắc đầu, cảm nhận được vật giữa hai chân hắn lại một lần nữa cứng rắn. “Tê Nhi muốn chàng...” Ta đỏ mặt ngẩng đầu nhìn hắn, một bàn tay sờ soạng tìm được tới chỗ vật đang ngẩng cao đầu kia.

“Tê Nhi vẫn còn mặc quần áo đấy... Muốn ta cởi cho hay nàng tự cởi đây?”

Nha, quên! Ta chậm rãi đứng dậy, ở trước mắt hắn bắt đầu cởi từng thứ ra: áo lót, cái yếm, quần lót,... Từng thứ, từng thứ rơi xuống đất, ta trần truồng lộ thể đứng trước mặt hắn.

Ta cắn răng mở ra hai chân ngồi xuống phần bụng rắn chắc của hắn, đem ngọc long thô to để ở huyệt khẩu ẩm ướt. Một bàn tay ta đỡ lấy ngọc long đang ngẩng cao đầu, tay còn lại chống lên bả vai hắn.

Muốn... Muốn ngồi xuống! Muốn đem đại nhục bông của hắn xâm nhập vào tiểu huyệt! Tâm ta cuồng loạn nhảy lên, hai mắt gắt gao nhìn vật thô to kia, tuyệt đối chậm rãi ngồi xuống, cự bông bắt đầu tách hai cánh hoa ra tiến vào u cốc mê người.

“Nếu không được thì ta giúp nàng?” Dứt lời hắn lấy đầu ngón tay đè lại trên châu.

“Không, không cần nha!” Ngón tay thô to dùng sức nhấn một cái, thân thể của ta liền xuất hiện một trận tê dại, hai chân mất lực, tuyệt đối không có sự chống đỡ hung hăng hạ xuống.

Nha, nha, ngồi xuống... Ta đã hàm trụ hết nhục bông

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Cấn Đến Chảy Máu

Hai loại cảm giác xé rách cùng thỏa mãn mâu thuẫn mà mãnh liệt khiến ta không chịu nổi thét chói tai, toàn thân không ngừng run rẩy. “Tê Nhi có thể tự xoay sở không?” Thanh Nham lấy ngón tay giải phóng môi dưới của ta, thanh âm khàn khàn hỏi.

“Tê Nhi... Có thể.” Ta mạnh miệng nói ra những lời này, lập tức cấn môi lấy tay đè bờ vai hắn xuống, chậm rãi quắp hai chân tê dại vô lực lên hông hắn, khiến hạ thân chỗ kia gắt gao co rút lại, ta “Tê” một tiếng phát ra thanh âm run rẩy.

“Ngô... Kẹp lấy ta...” Thanh Nham phả hơi thở đầy nam tính lên tai ta khiến ta rung động không thôi, mười ngón tay thon dài gắt gao bám vào vai hắn. Ta ngồi chồm hồm trên mặt đất, tuyệt đối chậm rãi đứng đưa trước mặt hắn, tận sâu bên trong bị nhục bông gắt gao lấp đầy, mãi đến khi ta cơ hồ muốn quỳ xuống, vật nam tính mới rút ra một chút.

“Đẹp quá...” Thanh Nham cúi đầu tán thưởng, “Tê Nhi bảo bôi cần thật chặt, thịt bên trong người đều bị lòi ra.” Hân ý xấu dè lên nộn thịt đang cần chặt nhục bông thô to, lấy đầu ngón tay vỗ về chơi đùa, thanh âm thô ráp nói, “Thật mịn màng, thật mềm mại, khiến ta muốn cần một ngụm!”

“A... Sẽ rách mất... Đừng ần... A...” Bên trong bị đại nhục bông lấp đầy, bên ngoài còn có ngón tay dè lại thịt non mềm, hạ thể bị kích thích quá mức mãnh liệt, ta hừ nhẹ một tiếng, một lượng lớn mật dịch từ bên trong chảy ra, phủ lên khắp dương vật, Thanh Nham hừ nhẹ một tiếng, “Tiểu hồ ly..., Dục thú ngủ đông trong cơ thể đã thức tỉnh ư!”

Con khoái cảm hoàn toàn đánh tan lý trí, tuyệt đồn cao cao run rẩy, nhục bông phủ một tiếng thoát khỏi cơ thể, ma sát mãnh liệt liên tiếp tạo ra khoái cảm mất hồn, ta tay vai vai phải Thanh Nham, một tay cầm lấy nhục bông cao ngất ở phía sau, cần răng phủ một tiếng ngồi thụp xuống. Ngay khoảnh khắc ấy có chất lỏng đặc sánh theo sự chuyển động của thân thể văng ra ngoài.

Từ một chỗ con rung động lan toả khắp cơ thể. Ta điều chỉnh phương hướng phía dưới, làm cho nhục bông mỗi lần chạm đều chạm đến chỗ tận cùng thoải mái nhất. Thật nhanh quá, linh hồn nhỏ bé giống như muốn rời khỏi thể xác, sắp bay lên trời rồi! Thanh Nham nhìn thấy động tác của ta khẽ nói một tiếng, tiếng than nhẹ giống như được lực mạnh nhất đẩy thúc giục, đem ý định lùi bước cùng nỗi khiếp đảm đánh bật,

Ta bắt đầu không ngừng bay lên hạ xuống, một chút một chút lỗ nhỏ co rút nhanh chóng phun ra nuốt vào nhục bông thật lớn. Mỗi một lần va chạm đều muốn đánh nát hồn phách, mỗi một lần rút ra chọc vào đều giống như kéo hết dâm mỹ nộn thịt ra ngoài (arg!!! đoạn này ta không biết dịch sao cho trôi chảy mn chịu khó nhé), toàn thân bị khoái cảm tê dại thấu xương bao bọc, thanh âm ngâm nga trong miệng không thể kìm nén phát ra ngoài.

“A... Ừm...” “Bảo bôi... Bao bọc ta...” Thanh Nham một tay đỡ lấy eo nhỏ lác lư như sắp gãy cùng chuyển động theo động tác của hân, tay kia thì chơi đùa với miệng của ta, vừa càn quấy vừa nói, “Ngoan bảo bôi, ngâm lấy ta... Ách...” Hai ngón tay trong miệng ta, duỗi ra rút lại đồng điều theo quy luật của cơ thể. Trong thân thể hai lỗ nhỏ đều bị chặn lại, ở hai nơi mật dịch đều theo động tác không ngừng chảy xuống, khoái cảm mãnh liệt không ngừng chà đạp thân hình mảnh mai của ta.

A... Hân thể nhưng cúi người, ngâm một bên nhũ hoa. Ý xấu tràn ngập trong mắt Thanh Nham, hân dùng răng nanh khẽ nhay điểm hồng nộn kéo ra ngoài. Đầu vú nhỏ cũng bị hân kéo! Bất thành linh khoái cảm ập đến khiến thân mình mạnh mẽ run lên, hạ thân bắt đầu từng chút từng chút co rút, cả người run rẩy không biết nên làm như thế nào, sẽ đến...

Hân rút bàn tay ta khỏi miệng nhỏ của ta, đồng thời dùng cả hai tay nắm lấy eo nhỏ, tiết tấu trở nên dồn dập hơn, lực sáp nhập càng mạnh hơn. “Phốc xích... Phốc xích...” Thanh âm dâm mỹ không ngừng gõ lỗ tai, thân mình kêu gào không thể tự kiềm chế, ta ngẩng đầu về phía sau, cần môi ngăn chặn tiếng nước nỏ, vào những lúc không thể chịu đựng được mới than nhẹ. Dâm tặc bàn tay to siết nhanh hơn, tiếng thờ dốc cũng càng lúc càng lớn.

Đến! Hạ thân phun ra lượng mật dịch lớn, ta kinh hô một tiếng, cả người co rút. Trước mắt có vô số đóa hoa nở rộ, thân thể ta chọt căng ra, nhắm mắt hưởng thụ cảm thụ kỳ diệu vô cùng. “Không... Nga...” Hân thể nhưng thuận thể xoay người ta lại, đem hai chân vô lực ép lên tận đỉnh đầu, cự vật vẫn còn ngẩng cao thô to phốc xích một chút sáp nhập hạ thể, nơi đó... Nơi đó chất lỏng còn chưa xuất ra hết. Đại bông không quan tâm miệng nhỏ còn đang co rút trong cao trào và đang không ngừng phun ra chất lỏng dâm mỹ, sáp nhập vào cơ thể bắt đầu ra sức lướt động.

Sẽ điên mất, sẽ chết mất, bởi vì bởi vì không thể chịu nổi tình cảnh này! Ta dùng răng nanh cần chặt nắm đấm của mình, cố gắng kiềm chế tiếng hét chói tai.

“Đưa nhỏ hư hồng...” Hân kéo tay ta ra, đem đầu ta đặt lên bờ vai dày rộng “Cần nơi này!” Đã muốn phát điên, ta không thể ức chế dục thú trong lòng, thuận thể cần bờ vai của hân. Hân thân mình run lên, than nhẹ ra tiếng, lập tức mãnh liệt sáp nhập, sáp nhập. Ta ô ô cuồng loạn hừ nhẹ, trong miệng dần dần cảm nhận được chất lỏng tinh ngọt... Hân bị ta cần đến chảy máu...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Kiểm Tra Trước Gương Đồng

Thân mình rùng mạnh, thân mình bị trêu chọc trở nên vô cùng mãnh cảm đột nhiên cảm giác được, nhục bông trong cơ thể trở nên thô to lạ thường. Có lẽ bởi thân thể đau đớn khiến động tác của hân thêm mãnh liệt, hạ thể bị hân dùng tay thô lỗ ban rộng, tình triều trong cơ thể một hồi lặng yên, một hồi lại gào thét sóng gió, ta vô lực thừa nhận, chỉ có thể dùng bản năng nguyên thủy nhất để biểu đạt cảm xúc lúc này. Mãi đến khi từng giọt máu chảy tích tích xuống, ta mới ý thức được chính mình vừa rồi cần mạnh như thế nào.

“Thanh Nham... Ngơ...” Ta ngẩng đầu nhìn hân, vừa mới nói ra hai chữ, môi đã bị hân nhắm trúng hôn lên. Lửa nóng mềm mại trần trọc quần quýt lấy lưỡi ta, mãi đến khi ta sắp ngạt thở mới buông ra. Trên môi hân có vết máu đỏ sẫm... Đó là máu của ta. Hương vị máu tươi khiến tinh dục càng trở nên nguyên thủy, hân lướt động mạnh mẽ, sáp đến khi cả người ta không còn một tia khí lực, chất lỏng trong miệng theo khóe miệng chảy xuống.

Vốn tưởng rằng Thanh Nham là nam nhân ôn nhã, nhưng hiện tại ta mới nhận ra, sâu thẳm bên trong hân là con người như thế nào, nụ cười tà mị, cơ bắp săn chắc, cả người tản ra hơi thở giống như con báo đi săn nhàn nhã mà không kém phần nguy hiểm.

“Nhìn ta...” Hấn thở gấp nói với ta, “Xem ra năng lực ta vẫn chưa đủ, Tê Nhi vẫn có thời gian phân tâm...” “Không... Ách... Không có...” Hai chân một lần nữa bị banh thẳng, ta hữu khí vô lực sợ hãi, nhưng hấn không hề bỏ qua cho ta. Động tác không chỉ có biên độ lớn hơn mà cường độ càng thêm mãnh liệt.

“Ta sai rồi... A... Tha cho... Ta...” Từng sợi chỉ bạc rơi xuống, ta nhẹ giọng cầu khẩn mong hấn thương tiếc, nhưng đến khi hấn giảm tốc độ, thân mình lý lại cảm thấy trống vắng.”A...”

“Như thế nào, tiểu Tê Nhi còn muốn muốn sao?” Hấn bên ngoài huyết khẩu ma sát một hồi, một mặt ở bên tai trầm thấp nói, “Nói cho ta biết, ta mới tiếp tục...”

“Ngươi...” Ta xấu hổ hèn dỗi quay mặt sang bên kia, hấn lại cười rộ lên “Tiểu Tê Nhi đã quên, vừa rồi cười trên người ta, tự mình đi chuyển mắt hèn tới cỡ nào?” A! Hấn lại nói những lời như thế. “Ngươi” ta giãy dụa muốn thoát khỏi vòng tay hấn, lại bị hấn ôm trọn vào lòng.

“Tốt lắm tốt lắm, bảo bối ngoan...” Hấn lấy tay khẽ xoa xoa miệng huyết vừa bị chà đạp đến sưng đỏ, nói, “Tê Nhi khi xấu hổ, mỗi lần ta vừa nói, ngươi nơi này... càng phun nhiều hơn.”

“A, không cần nói!” Ta vui đầu vào hõm vai hấn, bỗng nhiên cảm thấy trời đất xoay chuyển. Hấn xoay người ta lại bắt ta quỳ ghé vào trên giường. Từng nụ hôn nóng rực hôn đắp xuống trên lưng, ta nắm chặt ga giường, than nhẹ đáp lại động tác của hấn. Chính là như vậy, ta muốn thân mật như vậy, thật thoải mái, mỗi một tác da thịt đều như thức tỉnh dưới sự chăm sóc của hấn. Thân thể bên trong giống như có cát dầu hoa nhỏ từng mảng từng mảng nở rộ. Trên lưng, trên lưng... Trong đầu một ý niệm chợt loé.

“Không! Không nên nhìn!” Ta cúi người về trước nhằm nắm lấy chân vãi đắp lên người, có dấu vết Tam ca lưu lại cả cơ thể ta đều không sạch sẽ. Thanh Nham nắm lấy mắt cá chân, kéo mạnh một cái, ta vô lực ghé vào trên giường. Nước mắt chảy dọc theo hai má, bởi vì vừa rồi hoan ái, thân mình cơ hồ sức cùng lực kiệt mềm nhũn ngã lên giường, khoảng kí ức đau đớn hiện ra trần trụi khiến cho nước mắt từng giọt từng giọt như mưa rơi. Hấn thấy được, hấn nhất định thấy được ta không hề sạch sẽ... Thân thể ta.

“Tê Nhi làm sao vậy?” Hấn kinh ngạc với phản ứng của ta, vội vàng đỡ ta dậy. “Lưng Tê Nhi thật bẩn.” Ta dùng chân đắp quanh người, vừa sứt sứt vừa nói đứt quãng, “Bị Tam ca... Dùng châm... Hấn đâm trên lưng Tê Nhi... Đâm rất nhiều lần” Hấn nghe vậy cau mày, kéo ta ra dưới ngọn đèn tinh tế xem “Không có.” Bàn tay hấn như có ma thuật không ngừng vuốt ve trấn an ta.

“Gạt người,” ta khóc trong im lặng, “Trên lưng, trên mông, còn có nơi đó... Đều bị đâm...” Hấn nghe vậy rung mình, sau lưng, ta lại cảm thấy một trận sát khí có xu hướng cường thịnh. Tay hấn chậm rãi xẹt qua cơ thể của ta, phía sau lưng, tuyết đồn, sau đó sờ soạng đến đóa hoa nơi đó, hấn nằm úp sấp ở phía sau, ngay cả cánh hoa nhỏ đều xem xét cẩn thận.”Nha đầu ngốc, không có bất kì thứ gì cả!” Hấn ngẩng đầu lên thở hắt ra một hơi, nhéo nhéo mũi ta, “Về sau không thể làm ta sợ như vậy biết chưa.”

“A?” Đôi mắt ta mang đầy nghi ngờ nhìn hấn, thân thể trải qua nỗi đau đớn xé rách còn hơn cả thật, làm sao có thể không có? “Thật sự, không có sao?”

“Tê Nhi đang ám chỉ ta, muốn đi đến gương kia nhìn một cái sao?” “Ta nào có... A...” Hấn ôm lấy thân thể của ta, hướng đến bàn trang điểm, nơi đó có một gương đồng vô cùng lớn. Hấn nhẹ nhàng đặt ta lên bàn trang điểm. Đi đến bên cạnh bàn, nhắc cây nến tới gần gương, thân thể trắng nõn được ánh sáng nhu hoà của ngọn nến chiếu rọi. Hấn lướt qua da thịt trên lưng, nói, “Tê Nhi quay đầu nhìn xem, nơi này cái gì đều không có”

Ta xoay người xem, trên lưng không có gì cả. Trong trí nhớ xương bả vai bị châm dày đặc, nhưng giờ phút này cái gì đều cũng không có. Ta kinh ngạc giúp đỡ hấn chậm rãi hướng về phía trước, nhìn lưng trong gương đồng, da thịt tuyết trắng không có gì khác biệt, tuyết đồn nơi đó cũng không có... “A!” Thanh Nham kéo ta nằm úp sấp lên người hấn, một mực lùi về sau. Ngay sau đó hai chân bị bàn tay kéo ra hai bên, đóa hoa nơi hạ thể.. chiếu vào gương đồng.

“Nơi này cũng không có, đúng không?” Hấn dán bên tai, ôn nhu nói, ta cố sức xoay người lại, ngọn đèn rọi ánh sáng vào nơi đó. Lúc trước, bị Tam ca dùng dao nhỏ dọn dẹp sạch sẽ có hoang... Bởi vì Thanh Nham vừa mới tra tấn cuồng loạn mà hơi sưng đầy phẫn nộ, tán ra về đẹp đảm mỹ. Còn lại chẳng có gì cả.

“Còn có nơi này,” Thanh Nham khẽ banh mở hai phiến hoa, lộ ra hai cánh hoa mang theo sương sớm, hấn vô tình lấy ngón tay đem hai cánh hoa ngắt ngắt nhéo nhéo chính giữa lộ ra động khẩu nhỏ hẹp.

“Nơi này cũng không có?” giọng điệu Thanh Nham dần dần trở nên trầm thấp khàn đục. Ánh mắt ta bị hình ảnh hai tay trần trụi giầy xéo đóa hoa hấp dẫn, quá dâm dăng, làm sao có thể như vậy... Tâm không ngừng đập bang bang.

“Có sao...” Mũi hấn cọ cọ má ta, nói, “Không biết Tê Nhi bên trong, có hay không...” Ngay lập tức lấy hai ngón tay kéo kéo cái động khẩu nhỏ hẹp.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Đôi Kính Tế Trêu Chọc

Địa phương bí ẩn nhất bị người khác dùng ngón tay khê gầy ngay trước mắt, cảm thụ như vậy vừa kích thích vừa xấu hổ, tâm thần rung động, cái miệng nhỏ dưới sự trêu đùa điêu luyện của bàn tay đột nhiên co rút lại, bỗng nhiên một dòng chất lỏng chảy ồ ạt. “Nha!” Ta kêu lên đầy sợ hãi, ngơ ngác nhìn gương, nhất thời cũng không biết nên phản ứng như thế nào. “Tiểu nha đầu thật dâm đảng, chỉ cần sờ như vậy liền ẩm ướt thành dòng...”

Hắn cười tiếp tục rút ra dâm vào, ta quay đầu nhắm hờ mắt ghé vào vai hắn, lấy tay vẽ từng vòng tròn nhỏ lên vai, “Dâm tặc đáng chết, xấu lắm!” “Tê...” Người hắn run lên, ta mới chú ý tới, hình như vừa rồi ta bỏ sót gì đó, miệng vết thương bị ta cắn ... Ta liền ngừng đầu xem xét, nghe thấy âm thanh cười rộ lên, “Ai, chàng còn còn cười nữa, bị cắn đến... mức này.”

Trên bà vai dày rộng là một vòng dấu răng thâm tím, trong đó có hai nơi da bị phá ra vết máu lại không được lau đi, chảy từ bà vai tới ngực, hiện tại đã tạm ngưng. “Tê Nhi không phải thích ta phá hư sao, ” hắn lấy ngón tay đè lên môi ta, tiếp tục nói, “Nếu như không thích, làm sao có thể khoái hoạt đến mức cắn ta thành như vậy.”

“Ngươi!” Vừa rồi ngón tay hắn còn ma sát miệng nhỏ của ta phủ một tầng chất lỏng... Cứ như vậy, đều dính hết lên môi ta: “Tê Nhi suy nghĩ một chút làm sao bồi thường khi đã uống máu của ta?” Không đợi ta kịp nói gì, hắn dùng sức ôm lấy ta, đặt cả người ta trước gương đồng, ngay sau bàn tay to giữ chặt hai chân trắng nõn mờ tối u cốc. Huyết động được khai phá lộ ra trước mắt hai người.

Hắn vòng tay ôm lấy ta, ta gối đầu lên bờ vai rắn chắc của hắn, cả người chôn trong lòng hắn. “Tê Nhi thật xinh đẹp quá, Tê Nhi dùng thân mình bồi cho ta được không?” Hắn lấy mu bàn tay cọ cọ hai má ửng hồng của ta rồi đến cổ, ngực, à, hắn nắm đỉnh kiêu nữ bên phải!” Ân... “

Ta lắc đầu khê ni non, ý thức được chính mình phản ứng không khỏi cắn môi cúi đầu. “Xấu hổ cái gì, nha đầu ngốc!” Hắn cúi đầu, giọng điệu trầm thấp vương vấn bên tai, “Ta và nàng giống như phu thê, Tê Nhi hưởng thụ sủng ái của ta là chuyện đương nhiên, không cần xấu hổ biết chưa?”

“Nhưng mà người ta... Chúng ta... Làm như vậy” ta ngừng đầu bắt gặp bàn tay hắn cản trở vội vàng di chuyển tầm mắt. “Tê Nhi có thích ta không?” Hắn cúi đầu nhìn ta chăm chú.

“Thích.” Ta nhẹ giọng nói.

“Ta không nghe thấy.”

“Thích a, chán ghét...” Hắn bật cười thành tiếng, thanh âm giống như ánh nắng sưởi ấm cõi lòng ta “Ta cũng thích Tê Nhi, ta và nàng tâm ý tương thông làm những chuyện như vậy sẽ không cần thẹn thùng a!”

“Kia, ” ta phủ bàn tay nhỏ bé lên tay hắn, nhìn hắn hỏi, “Người khác cũng đều là như vậy sao?”

“Đúng vậy, đây là thú vui nơi khuê phòng.”

“Thật ư?” Ta lẩm bẩm, “Ta thật không biết.”

“Nha đầu ngốc, thú vui nơi khuê phòng không thể cho người khác xem bất quá” hắn nói, “Tê Nhi nếu muốn nhìn, ta cũng có thể mang nàng đi xem!”

“Không cần, ta mới không cần rình xem người khác, thực xấu hổ...” “Tê Nhi nói rất đúng, xem người khác thực xấu hổ, chúng ta tự mình làm liền không sợ xấu hổ. Giống như vừa rồi tư thế nàng cười trên người ta, nàng không biết lúc ấy bản thân mê người tới cỡ nào đâu.”

“Ai nha, chàng còn nói.” Ta đỏ mặt nhìn hắn, hắn mặt đầy ý cười cúi đầu hôn hôn cái trán, ôm ta nhẹ nhàng đứng đưa. Ta có thể nhìn thấy trong ánh mắt hắn tràn ngập tình yêu cùng cổ vũ. Nhưng cứ nghĩ đến thân mình trần trụi phơi bày trước gương cùng hắn hưởng thụ thú vui khuê phòng vẫn có chút ngượng ngùng.

Trong gương đồng, một tinh tế trắng nõn, một thon dài cơ bắp, hai cơ thể trần trụi dán sát vào nhau dưới ngọn đèn mờ ảo trở nên hài hoà đến không ngờ. Nhưng không đợi ta thất thần xong hơi thở của hắn ngày càng nặng nề. Ta vẫn biết trong lòng hắn vô cùng muốn ta, nhưng không có cách nào chủ động hơn. Hắn tất nhiên sẽ không chờ động tác của ta, kéo ta kề sát lồng ngực rắn chắc, dùng ngón tay chà sát môi đỏ mọng, nói, “Tê Nhi chỉ cần ngoan ngoan hưởng thụ là được rồi.”

“Ân... A...” Hắn vừa dứt lời liền lấy ngón tay dùng sức kéo ra, một cổ tê dại từ ngực lan toả khắp cơ thể, ta hô nhỏ một tiếng bám víu lấy cánh tay hắn. “Nhìn xem ta đối với nàng như thế nào!” Lời nói của hắn giống như chú ngữ khiến ta nhu thuận nghe theo. Ngón tay trắng nõn linh hoạt nắm nụ hoa hồng hồng nhẹ nhàng di chuyển khiến nó nhanh chóng nở rộ, toàn bộ ngực phải đều trở nên ma ma tê dại không thôi.

Bên trái, bên trái háo muốn. Hắn như nghe thấy tiếng lòng ta, nâng tay trái về nhẹ đỉnh bên trái. “A...” Cảm giác tê dại lan tràn khắp thân thể, trong lòng bang bang nhảy, trong miệng khát khô giống như đã lâu không uống nước. “Học xong sao?”

“A?”

“Tê Nhi biết làm gì với nơi này chưa?” Ta nhìn vào gương, lập tức gật gật đầu. “Vậy nàng thử một lần đi.” Chính mình lại trước gương tự đùa bỡn chính mình sao? Ta chậm rãi nâng tay lên lấy ngón tay nắm hai bên đỉnh cao ngất, dưới ánh nhìn chăm chú của hắn chuyển động. “Ngô...” Có cảm giác bị đùa bỡn khiêu khích, chỉ cần nghĩ như vậy cũng đủ làm cho ta miệng khô lưỡi khô, trong lòng giống như nai con nhảy loạn.

Hắn hài lòng nhìn ta tự hành hạ bản thân, khê hừ nhẹ, tay lập tức trượt xuống dưới, bàn tay to xẹt qua rốn nhỏ tinh xảo, sau đó lướt qua đùi trắng nõn, tiến sâu vào bên trong kéo ra. Lộ ra ngoài... Đó hoa nơi đó, cả cục huyết đều nở rộ. Kích thích quá mức trần trụi khiến ta tâm thần hoảng hốt tay hơi ngưng lại. Nhưng hắn hấp dẫn sự chú ý của ta, tay phải trượt sâu vào động huyết, mỗi lần ấn động, đều có thể dễ dàng khơi gợi tình triều.

Hắn ngón tay vừa động giống như kéo một tầng da thịt ra ngoài... Nơi đó là... “Đây là nơi khiến Tê Nhi dục tiên dục từ...” Hắn nhẹ nhàng nhấc một cái, ta liền rên rỉ thành tiếng, như vậy kích thích quá trực tiếp, ta sợ bản thân chịu không nổi. “Thoải mái sao?”

Thoải mái, chỉ nhẹ nhàng nhấc một cái, tựa như có vô số ma ngựa xuyên thấu thân thể, ngay cả linh hồn nhỏ bé cũng không trụ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Mật Dịch Bắn Tung Tóe Mặt Kính

Mặc dù không nói gì, nhưng tiếng rên rỉ mất hồn còn hơn câu trả lời. Hắn lấy hai ngón tay giữa tách hai phiến hoa sang hai bên lấy ngón trỏ treu chọc chỗ phần hồng kia, khi thì họa vòng quanh khi thì dùng lực tra tấn, mỗi một lần chạm đều gây ra những cảm thụ khác nhau. Những thanh âm liên miên không ngừng phát ra từ trong miệng, ta mềm nhũn tựa hẳn vào người hắn, theo tiết tấu dâm dăng hắn đồng thời vuốt ve hai nụ hoa nở rộ.

“Ân... Ân... A...” Thân mình giống như phiêu dăng trên biển đầy sóng gió, khi có cơn gió lớn thổi qua, khi có sóng to húc đầu đánh úp lại, thứ duy nhất có thể không chế phương hướng chỉ có hắn, ta vô lực thừa nhận cơn khoái hoạt cùng sự kích động, mỗi đồ mọng nhẹ mở phật ra bản nhạc mê đắm.

Tầm mắt giống bị thứ gì đó hút chặt lên người hắn, mê loạn nhìn động tác của hắn qua gương — ngón tay treu chọc kiên nhẫn mà nhất quán, đánh sâu vào thể xác và tinh thần ta. Hạ thể nổi lên cổ khoái cảm quen thuộc, thân mình trở nên nóng cháy, ta cắn môi, cảm nhận được cao trào sắp bùng nổ, hô hấp dần dồn dập. Chính vào lúc này hắn hơi kéo người ta tựa về sau lộ ra hoàn toàn cái miệng nhỏ, ngay lập tức ngón tay trái đâm mạnh vào tiểu huyết nhỏ hẹp!

“A!” Tiểu huyết dưới ngón tay thuần thực của hắn trở nên sùng đỏ, đột như bị dị vật xâm nhập liền run rẩy không ngừng. “Tê Nhi thấy không? Ngón tay ta đâm vào trong, đùa bốn nàng.” Hắn đè nén thanh âm thối khí bên tai ta. Thân mình vốn căng thẳng càng thêm run rẩy dữ dội. “Đừng... Nói... A...” Bàn cũng đã nhanh đến, trần châu bắt đầu nóng lên, thân mình gần như đạt đến cao trào, nhưng hắn không nhanh không chậm từng chút từng chút đâm vào, ngay cả ngón tay đang đùa bốn trần châu động tác cũng được tăng tốc.

Vốn gần chạm đỉnh dần dần có chút thả lỏng, hô hấp dồn dập theo động tác hắn dần dần chậm lại, nhưng tiếng hít thở ngày càng nặng nề. Hắn hoàn toàn nắm giữ điệu nhảy của thân thể ta. Trong kính hiện rõ hình ảnh dâm mỹ, ngón giữa cắm trong tiểu huyết co rút nhanh, mỗi lần kéo ra đều thấm đẫm chất lỏng màu trắng “Phốc... Xuy... Phốc... Xuy...”

Tiếng nước bên tai cộng với động tác dâm mỹ trước mắt khiến miệng lưỡi ta đều khô cạn, cơ thể càng hưng phấn hơn nữa. “Nhanh hơn nữa nhanh hơn nữa... A...” Ta không thể chịu đựng được tra tấn như vậy, thân mình hư không cơ hồ đói khát vạn phần, rốt cục đem suy nghĩ chôn chặt trong lòng bật thành lời.

“Tốt, tiểu Tê Nhi nói đầy nhanh tốc độ ta liền chiều lòng.” Thanh Nham tựa hồ phi thường hài lòng với lời nói trắng trợn của ta, vừa dứt lời, động tác trở nên hung mãnh hơn, bên tai thanh âm biến thành “Phốc xuy phốc xuy”, động tác nhanh đến mức ta căn bản nhìn không ra tay hắn. “A... Thanh Nham...” Quá nhanh, tiểu huyết bị ma nóng quá, rất ngứa, ta ức chế không được thở gấp liên tục, hạ thân theo bản năng co rút nhanh.

Rồi sau đó hắn thoáng chậm lại, hai ngón tay đẩy sâu vào bên trong. “Hai ngón... Không được a...” Ta không thể nào tiếp tục xoa nắn nhũ tiêm, thân mình dưới ngón tay của hắn cơ hồ không thể duy trì cân bằng. Ta vịn lấy tay hắn, thân thể kiều nhỏ bắt đầu tùy theo hắn động tác lắc lư. Hai vú cũng bắt đầu nhảy nhẩy cao thấp, hiện lên sóng cuộn dâm mỹ trong kính. Thật dâm dăng, không thể như vậy, nhưng làm sao bây giờ, ta không có biện pháp ngăn cản bản năng phản ứng thân thể.

Hai ngón tay sáp nhập càng khiến tiểu huyết chặt hơn, mỗi một lần ma sát cũng càng sâu hơn, ngón tay hắn rất nhanh mà chuẩn xác cắm ngập trong địa phương mềm mại, tiểu huyết bị buộc phun ra nuốt vào, theo cử chỉ của hắn hướng ra phía ngoài liền rơi ra ít mật dịch, mật dịch dần dần dày đặc trên mặt kính và bàn trang điểm. Kính ngày càng xuất hiện nhiều điểm nhỏ màu trắng ngà, giống như bằng chứng của động tình trên khuôn mặt ta dần dần trở nên rục rờ.

Thân mình siết chặt lại, thờ dốc biến thành cầu xin hay là khoái hoạt đến mức tận cùng đều không thể phân biệt được, khóe mắt có giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống ngày càng nhiều.

A, sáp nhanh như vậy nhanh hơn nữa, lại dùng lực một ít, mau một chút, ta sẽ, lập tức sẽ... A a a, hắn đẩy tam ngón tay thô to vào trong, ta đến! Thân mình run rẩy kịch liệt, một dòng chất lỏng không thể ức chế phun trào, bắn lên mặt kính, thật nhiều, thật nhiều nước... Ta gât gao nắm lấy cánh tay hắn, miệng nhỏ đỏ bùng mở to, không thể phát ra thanh âm gì, nhất thời nước miếng trong miệng chậm rãi chảy xuống.

Đầu óc ta trống rỗng, chỉ biết hắn không ngừng sáp nhập rút ra, tiếng nước phốc xuy phốc xích quanh quẩn trong phòng, hơi thở gấp gấp đầy ám muội, môi hắn lạnh băng chạm vào vành tai mẫn cảm, hỏi ta, “Tê Nhi... Còn muốn nhiều nữa không?”

“Muốn... Muốn... Tê Nhi muốn... Rất nhiều rất nhiều...” Cao trào gần như nhấn chìm ta, thế nhưng ta lại càng mong chờ nhiều hơn nữa, môi mọng khẽ thốt ra dục vọng từ đáy lòng, ta cắn môi. Đại hồng sau lưng trở nên to lớn chà sát khắp nơi. Quả nhiên, chàng cho ta sao? Thân mình vừa mới trải qua cao trào lễ rửa tội, mẫn cảm mà khát cầu cùng mong đợi nhất kích mạnh mẽ kia. Nhục hồng thay thế ngón tay chạm tới đó!

“Tiểu Tê Nhi muốn nó sao, thích nó sao?”

“Tê Nhi rất thích... Thích nhất...” Âm thanh mềm mại, ta ôn nhu cầu xin. Chàng siết chặt nắm đấm, găm nhẹ hung hăng xỏ xuyên qua thân thể ta! Hai tay hấn ôm lấy hai chân ta, giống... Ôm tiểu hài tử xi tiểu trước gương (!!!!!) Ta hô lên một tiếng, trong gương nguyên bản so với ngón út nhỏ bé kia động huyết giờ lại cắn nuốt một con quái vật lớn. Thứ kia quá thô to, thậm chí còn lớn hơn cổ tay ta. Hai cánh hoa nhỏ cơ hồ sắp nát bởi chống đỡ đến cực hạn, ôm trọn lấy nhục bông. Vật như vậy sẽ phá hỏng ta mất.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Không Thể

Thân thể trần trụi lằng lằng cùng hạ thân cắn chặt Ngọc bông thô to làm cho ta thể xác và tinh thần ta phiêu đảng tận chân trời, hai chân gác lên cánh tay rắn chắc của hắn, thân mình dán sát vào cơ thể phía sau, âm thanh dâm mỹ phốc xích thanh vang vọng khắp phòng. Cảm xúc quá mức mãnh liệt khiến ta khó có thể thừa nhận, chỉ còn sót lại ít khí lực gắt gao bắt lấy song chường rắn chắc của hắn, theo tiết tấu của hắn mà rên rỉ khoái hoạt nhưng càng ngày càng mệt.

Nhiều ngày không tiếp xúc, thân thể Thanh Nham giống như ẩn chứa một nguồn sức mạnh dồi dào tuy mới bị thương nhưng hắn không hề để ý chút nào. Ta bị hấn ép buộc cơ hồ hôn mê, hắn vẫn tiếp tục vận động. Mãi đến khi hấn rút cục hừ nhẹ, xuất ra một lượng lớn chất lỏng bên trong ta, cả người dường như cạn hết sức lực. Toàn thân ướt đầm mồ hôi, dưới ngọn nến mờ nhạt chiếu rọi lên gương đồng, tản ra hương vị vô tội dâm mỹ.

Sau khi nhục bông thô to ở trong cơ thể nhất ba phun ra chất lỏng, rốt cục cũng rút khỏi huyết động vẫn còn cắn chặt. Tiểu huyết dần dần thu nhỏ vô lực khép lại, thân thể vừa lên đến thiên đường chậm rãi hồi phục khê co rút phun ồ ạt chất lỏng trắng đục ở trong lỗ nhỏ, dọc theo huyết khẩu chậm rãi chảy tới cục huyết, nhiều đến mức tích tích dừng trên bàn trang điểm.

Hắn thờ gập nhìn gương, nhìn khuôn mặt phiếm hồng vừa trải qua cao trào của ta môi đỏ khê mờ, tiểu huyết đang xuất ra chất lỏng... Sau đó liền đặt ta lên trên, hai chân bị sấp như sấp đứt rồi căn bản không thể cử động, càng không có một chút điểm khí lực, ta vô lực ghé vào bàn trang điểm, kiều mông ngồi lên chất lỏng dính dính lạnh lẽo, mặc dù là như vậy, cũng chỉ có thể phát ra tiếng kinh hô nhỏ xíu, mà không thể đứng thẳng dậy, từng bước rời khỏi.

Miệng khô lưỡi khô, ta chậm rãi ngẩng đầu muốn gọi Thanh Nham giúp ta, lại từ trong gương nhìn thấy, ánh mắt hắn gắt gao dán chặt lên tuyết đồn trắng mịn sau đó lấy ngón tay đảo vòng quanh cục huyết. “Không...” Ta kinh hô, “Thanh Nham, người ta mệt mỏi quá... không thể được...” “Tê Nhi nơi này ta còn chưa được ném thử,” đôi mắt hoa đào tà mị nhẹ nhàng quyến rũ, đầu lưỡi phấn hồng khê liếm môi dưới, thấp giọng nói, “Hiện tại muốn, muốn cắn vào đi...”

“Nàng cho ta cắn vào đi, Tê Nhi?” Ngón tay khê ấn vào nếp uốn nơi tư mật, ta hừ nhẹ một tiếng, dục thú vừa mới được thỏa mãn lại góc đầu dậy. Nơi đó... Muốn hay không? Ta chợt cảm nhận được, chỗ nếp uốn cục huyết không chịu khống chế co rút lại, trong lòng con thỏ nhỏ bắt đầu nhảy loạn, hô hấp rối loạn... Ta cắn môi thấp giọng nói, “Chàng nhẹ tay chút.”

“Bảo bối ngoan, ban đầu có chút tê dại, nhưng về sau thật thoải mái...”

“A!” Hắn nhắc bông nửa người dưới của ta đặt lên bàn trang điểm. Mặt ta dán trên mặt kính lạnh lẽo... Hoa huyết rộng mở hương về hắn, hắn quan sát tiểu huyết vì phản trương kích động mà kịch liệt co rút lại, lẩm bẩm “Nơi này cũng không thể không chăm sóc”. Lập tức liền mở hộp trang điểm. Hắn là muốn... Ta chăm chú ngắm nhìn ngón tay thon dài lấy từng kiện trang sức trong hộp ra, nào là son, bông tơ phấn hồng, suy tư một lúc.

“Thanh Nham, không...” Chỉ là tưởng tượng cũng không được, đồ gỗ gì đó chắc chắn không thể. “Tê Nhi đừng sợ, ta sẽ không thương tổn nàng, sẽ chỉ giúp nàng dục tiên dục tử.” Hắn khoe môi khê cong, lấy ra một hộp gỗ hình chữ nhật trong đó đặt một cây trầm. Cây trầm có hai trục cao hai trục thấp khá dài. Hắn thưởng thức một chút liền đặt bên cạnh.

“Ồ... Trúng thôi...” Ta hừ nhẹ thừa nhận hắn lại một vòng đánh sâu vào, cảm thụ được hai ngón tay trong cơ thể luật động. Vừa mới bị nhục bông thô to sấp nửa ngày, hoa huyết có thể thích ứng sự đùa bỡn của hai ngón tay, thân mình vẫn cảm bị ngón tay linh hoạt đùa bỡn chậm rãi chảy ra một ít chất lỏng đặc dính.

“Thứ này phải tẩy rửa sạch sẽ, mới có thể cho Tê Nhi dùng nha.” Hắn vừa nói xong ngón tay vẫn càn quấy trong cơ thể từng chút từng chút di chuyển. “Đừng... Phá hư... Ân...” Hắn tìm đúng điểm mẫn cảm nhất của ta, không ngừng lấy ngón tay chà niết, mãi đến khi ta thét chói tai, cơ hồ cả người đều tan ra thành nước, mới dâm vật thể đó vào sâu, làm cho dị vật đều bị dâm thủy tâm ướt.

“Tê Nhi đợi không nổi à.” Hắn ánh mắt thâm thúy, cầm lấy khăn lụa tinh tế thấm ướt nước đặt bên cạnh kính lau sạch cây trầm. Ta không đáp lại hắn, chỉ là hừ nhẹ. Bị hấn cưỡng ngạnh đặt ở chỗ này, lấy ngón tay đùa bỡn đến dâm đẳng phun ra, hiện tại lại là bộ dáng kiều mông chờ đợi lam hạnh bộ, bản thân ta liền âm ỉ. Nhưng là trong lòng lại nhảy loạn, chờ mong hành động tiếp theo của hắn, hỗn loạn tưởng. Con người dâm đẳng bên trong ta, muốn như thế nào trả lời? “Tiểu tử kia sót ruột ư?” Hắn cười xem ta, không đợi câu trả lời liền đem dị vật đã sạch sẽ kê sát hai phiến hoa nhỏ.

“Chán ghét, ngô... nhon quá...”

“Tê Nhi ngoan, ta vừa mới nhìn qua, bốn ngạnh rõ ràng đều tron loáng, nàng xem thử có thể chứa một ít không?” Hấn dùng một ngón tay ấn trên châu, tay kia thì trấn an hai cánh hoa nhỏ, ta chậm rãi thả lỏng thân thể. Tiểu huyết từ từ lại một lần nữa chảy ra chất lỏng, dị vật kia được bôi trơn lại thuận thể đi vào.

“Hào ăn no...” Ta hừ nhẹ thừa nhận vật nhỏ xâm nhập, cảm thụ tiểu huyết vừa mới bị sáp đến sung đỏ lại một lần nữa kích thích không thôi, bốn phía chống đỡ là cảm thụ kỳ dị bất đồng cảm giác lúc trước. “Còn muốn muốn sao?”

Lấy ngón tay ấn trên dài vào hơn phân nửa, đỉnh đến sâu trong cơ thể nhất, ta kinh hô một tiếng, nghe hấn nói, “Có muốn gì đó lớn hơn, sáp sâu vào trong không?” Hấn lại ấn đến cục huyết. Đó là địa phương từng bị hai sư phụ cùng nhau đùa bỡn qua. Sau khi sư phụ rời đi hai nơi này chưa bị đồng thời lấp đầy... Mới nghĩ như thế cả người liền nóng lên, làm sao ta lại dám nghĩ như vậy... Ta tự trách cứ mình cứ như vậy rên lên, muốn hấn lấp đầy với thứ gì đó càng thô, cùng một lúc lấp đầy cả hai lỗ nhỏ liền nhau.

Thanh Nham không chờ ta trả lời, mà ấn mở hộp đựng trang sức lấy ra một cái vòng tròn. “Đây là dung dịch do ta chế ra sương hoa đào,” hấn lắc lắc cao thể hồng nhạt nói, “Hoa đào được cô động với nước có linh chi hoà với phấn mịn.” Hấn buông vòng, khẽ quét một ít, nhẹ nhàng vẽ loạn ngay cục huyết. Đột nhiên lạnh lẽo khiến cả người ta đều co rụt lại, lơ đãng chạm vào hộp gỗ lạnh ngắt liền than nhẹ,

“Ân...”

“Tê Nhi không chờ nổi nữa ư...” Hấn ngày càng quệt nhiều cao thể (giống dạng mấy cái sáp thoa lên để dưỡng môi y) đồ trên bề mặt cục huyết, ngay cả mỗi tiểu tiểu nếp uốn đều không buông tha, hơn nữa trong lúc vẽ loạn, ngón tròn còn xấu xa thuận thể chui sâu vào trong. Bởi vì được một lượng lớn cao thể thơm ngào ngạt bôi trơn, thời điểm ngón tay tiến vào không cảm thấy đau đớn lắm.

“Thanh... Nham...” Ta nhẹ giọng rên rỉ tên hấn, không dám nói vì hấn vẽ loạn thân thể bắt đầu động tĩnh. “Hai nam nhân kia cũng thật thương người,” hấn lại dùng nhiều cao thể hơn dính trên đầu ngón tay đâm vào như con sâu nhỏ ngo ngoáy không ngừng. “Thời điểm bọn họ lấy thứ này từ ta chắc không thể tưởng được, thứ này có một ngày, sẽ bị ta dùng ngón tay bôi vào sâu trong hậu huyết tiểu đồ nhi đi!”

“A, đừng nói...” Hoa huyết tắc đầy dị vật, cục huyết bị hấn lấy ngón tay vẽ loạn dính đầy cao thể, hấn thể nhưng ngay tại lúc này nhắc tới hai sư phụ... Cảm giác thẹn thùng khi bí mật vạch trần kích thích khiến ta rung động, mặt dịch cứ như vậy không chịu khống chế từ trong hoa huyết chảy ra. Vật thể bốn ngạnh gì đó sao có thể ngăn trở chất lỏng trắng mịn, mặt dịch không bị ngăn lại ồ ạt chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Đừng Nhắc Đến Sư Phụ

“Nguyên lai Tiểu Tê Nhi thích vậy...” Thanh Nham cười vô lại dùng hai bàn tay dính đầy cao thể ra sức nhào nặn tuyết đồn, hạ thân nhất thời truyền đến từng trận tê dại, toàn bộ thân mình giống như lơ lửng trên mây. “Ngô... Không cần...” Nụ hoa bị khuấy động bởi ngón tay chàng bắt đầu có phản ứng, khát khao một thứ gì đó lớn hơn lấp đầy.

“Tê Nhi đừng nóng vội, lập tức thỏa mãn nàng.” Phía sau truyền đến tiếng động ma sát dâm mỹ, ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào kính, Nham.hấn.hấn đang tách hai cánh hoa đào phủ lên nhục bông thô to. Gây to thô nóng dưới động tác của chàng càng thêm phình lớn, giờ phút này ánh mắt có chút mê đắm giống như hai hồ nước sâu thăm phần chiều qua gương, giống như có ma lực thôi miên. Khoảnh khắc này ta tin rằng, nếu truyền thuyết về hồ yêu nam là có thật, nhất định đó là bộ dáng của Thanh Nham bây giờ.

Đang trôi trong dòng suy nghĩ miên man, thân mình theo bản năng run lên, lửa nóng thật lớn hôn nhẹ cục huyết, nhẹ nhàng ma sát. “Xem ra Tê Nhi có vẻ không tập trung, nếu như vậy, ta cần phải giáo huấn nàng một chút...”

“Ân...” tiếng rên rỉ khẽ tràn khoé miệng, ta cố vịn chắc lấy một bên gương, mong chờ chuyện kể tiếp. “Chỗ này thật nhỏ, Tê nhi, nó cần ta chặt chẽ.” Chàng không nhanh không chậm tiếp tục vuốt ve nơi đó, thì thầm “Nơi này chưa từng bị chạm qua?”

“Chàng...” vấn đề xấu hổ khiến lòng ta nhảy loạn, trước mắt hiện ra hình ảnh lúc sư phụ sáp nhập. Khi đó bọn họ cũng chuẩn bị gương, bốn phía đều là gương, ta bị ép mở to mắt. Cả hai chỗ đều nhỏ hẹp cơ hồ không có biện pháp mở ra, nhưng đều bị khuếch trương thật rộng để chứa nhục bông. Không chỉ cục huyết, mà còn hoa huyết, mỗi lần đều cùng lúc gánh vác cả hai... Tuy thật thống khổ nhưng cảm giác mất hồn từ sâu trong xương tủy còn mãnh liệt hơn cả, không được... Nàng không thể chịu đựng cảm giác ấy nữa.

“Như thế nào? Xem ra Tê Nhi đang hoài niệm” Nham bắt gặp khoảng khắc thất thần của ta liền có chút tức giận, ngón tay để ở hoa huyết dè dặt vạch tường.

“A!” động tác ấy khiến ta bừng tỉnh từ trong ảo tưởng, miệng khô lưỡi khô, thân mình rung động. “Có hay không?” Thanh âm vừa thông thả vừa trầm thấp gây áp lực khiến ta không dám trả lời lung tung. Nhục bông thô to dính từng chút từng chút sâu vào cục huyết, nụ hoa không ngừng co thắt, cả người run rẩy đầy khao khát cầu Nham tiến vào, nhưng mà... chàng vẫn chân chữ.

“Tê Nhi trả lời ta... Mới có thể lấp đầy a.” Làm sao bây giờ, thật muốn, nhưng lời nói quá xấu hổ.

“Không cần... Đừng hỏi...” ta vừa thờ hồn hên vừa nói nhưng chỉ nhận được câu trả lời như cũ,

“Tiểu Tê Nhi như vậy thật không ngoan!” ma sát ngày càng xâm nhập sâu hơn, ta biết, nếu như ta không nói hần liền không động, nhưng mà... Cấn chặt chu môi, ta run rẩy thừa nhận, “Có... Nha!”

Đi vào, chàng rốt cục đang đi vào, tiếng nói mềm mại run run, bởi vì mãnh liệt va chạm một bên mặt thiên thiếp đến gương thượng. Bởi vì cao thể ma sát hòa vừa mới va chạm, nhục bông một chút liền toàn bộ trượt đi vào, ăn hà no. Ta quát to một tiếng thân mình run rẩy mãnh liệt, hạ thể chảy ra càng nhiều mật dịch. Cứ như vậy đến...

Hần chỉ sáp nhập huyết nhỏ phía sau ta liền đến cao trào! Quá đậm đặc... Ngón tay vịn mặt gương đã trắng bệch, nơi tư mật vừa bị chèn ép đè sát lên lăng kính vì mồ hôi chảy ra đồng thời ma sát với gương đồng, phát ra thanh âm dâm mỹ. Cúc huyết được lấp đầy đồng thời cũng bị đè ép đến chỗ kia, khiến cả người ta giống như xoắn lại một chỗ. Trải nghiệm trong quá khứ được tái hiện khiến ta như rơi vào trong mộng, ta nhắm mắt lại, co rút nhanh, thờ hồn hên, hưởng thụ cảm giác ma sát mất hồn ấy. Cái miệng nhỏ tồ tê ma đau, mỗi một lần bị gây thịt va chạm, đều xuất hiện một con khoái cảm.

“Thoải mái sao?” côn thịt dưới tác dụng của cao thể dễ dàng di chuyển cọ xát hạ thể ta, thân thể dần dần tiết ra chất lỏng...

“Quá nhiều ư...” cảm giác mãnh liệt khiến ta ngây ngất, mắt hờn trong khoái cảm, chỉ có thể dùng tiếng than nhẹ đáp lại lời chàng.

“Sự phụ của nàng có phải cũng như vậy, cấn chặt...” Thanh Nham dần dần thờ dốc, bắt bẻ ta với những vấn đề khó trả lời.

Tâm ta cũng trở nên cuồng loạn, khiến hạ thể càng thêm run rẩy mẫn cảm.

“Thời điểm bọn họ vừa mới cấn vào, có dùng sức hay không?”

“Cả hai cái miệng nhỏ đều được lấp đầy, có thích hay không?”

“Thanh âm của nàng, có giống giờ phút này hay không?”

“Không, không được nói...” Địa phương bí mật nhất bị thứ gì đó hung hăng đánh vào, lí trí trở nên tán loạn, không thể kiểm soát được, tiếng rên rỉ dâm dăng khẽ vang lên.

“Bọn họ có thử đem hai cái gây lớn, đều cấn nơi này không...”

“Không, đừng nói nữa,” hai côn thịt to bằng cánh tay, chỉ tưởng tượng đã đủ khiến ta điên cuồng. Chính vào lúc này, khi lí trí của ta gần như hỏng mất, khi côn thịt vẫn đang ra sức va chạm, hần liền ấn một ngón tay vào cúc huyết.

“Đừng, bọn họ không có như vậy a...” ta thờ dốc, nắm chặt gương, hần va chạm va chạm, khiến gương đồng cực đại cũng lay động theo. Trong kính, hai má của ta hồng phấn giống như hoa đào, đôi mắt giống như chứa đựng hơi nước nhộn nhạo, miệng nhỏ yêu kiều vì không ngừng thờ dốc ít khi khép lại. Mà nam nhân phía sau chỉ dùng một bàn tay nắm trọn hai cánh mộng của ta, côn thịt thật lớn cứ ra ra vào vào trong huyết động chật chội, vẫn còn một tay để ngay cạnh cây gây, không hề tiến vào nữa mà tìm kiếm đồ vật gì đó bên ngoài.

“Không có, mới phải làm.” Chàng vừa nói xong, liền di chuyển dị vật. Không chỉ di chuyển mà còn xoay tròn, aaa, vật thể ấy lập tức thay thế côn thịt, di chuyển ra vào.

“A, không cần.” Cứng quá, giống như đâm xuyên qua cơ thể. Âm thanh ngâm dật không thể kiềm chế theo động tác của chàng phiêu dăng khắp nơi.

Cao trào cứ hết đợt này đến đợt khác, thân mình ta giống như một cây cung bị kéo căng, ngửa đầu muốn lên tiếng nhưng không hề phát ra thanh âm, chất lỏng tràn ra từ khoé miệng. Chàng bỗng dừng phát ra tiếng gầm nhẹ, bàn tay to vỗ về vuốt ve tấm lưng trắng muốt rồi đến tuyết đồn. Ta không thể chịu nổi cảm giác ấy. Mỗi nơi bàn tay chàng đi qua đều lưu lại ngọn lửa nóng âm i cháy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Phượng Hoàng Đồ Lại Hiện

“Tê nhi của ta đẹp quá, giống như yêu tinh vậy.” Chàng dùng bàn tay to hữu lực xoa nắn khắp cơ thể ta, cuối cùng dừng lại ngay trên tuyết đồn. Huyết nhỏ cấn chặt dị vật, cúc huyết còn chứa côn thịt thô to, địa phương non mềm ở trung gian không ngừng bị chen chúc. Thanh Nham còn dùng sức chèn ép cả hai địa phương. Hạ thân của ta giống như bị thứ gì đó thật lớn xuyên qua. Mà thứ dị vật đó, dưới bàn tay của hần, không ngừng ma sát ta.

“Không được... Thanh Nham... ta muốn chết.” Thân thể hư thoát không còn chút khí lực, ta ghé vào bàn trang điểm, khi quay đầu nhìn hần liền hoàn toàn không khống chế được bản thân. Phượng hoàng hoá đồ* hiển hiện trên lưng tuyết trắng. Phượng hoàng giương cánh muốn bay, không biết Tam ca

làm như thế nào, so với lần trước màu sắc nhạt hơn, nhưng càng thêm sống động. Dưới ngọn đèn mờ mờ, hình ảnh kia giống như vật thật tồn tại.

Hình ảnh quá mức yêu dị khiến ta muốn thét to, nhưng dưới bàn tay điều luyện của Thanh Nham lại phát ra tiếng rên rỉ mất hồn.

Mười ngón tay của chàng đan chặt hai tay của ta, cả người cúi xuống hoàn toàn dán chặt lên lưng ta, thân hình cao lớn đầy áp bách, mặc cho sáp nhập chiều sâu hay đè ép phía dưới càng thêm chặt chẽ.

“Ngoan, bảo bối, không phải sợ...” chàng nằm ngay bên cạnh ta thanh âm ni non mất hồn: “Hình xăm này rất đẹp, Tê nhi của ta vừa thuần khiết lại đẹp đẽ (yêu mị), nhưng nếu nàng không muốn nói, ta liền đáp ứng, chắc chắn sẽ giúp nàng chữa khỏi được không?”

“Vâng... ừm” Chiếm được đáp ứng của Thanh Nham, nỗi sợ hãi dần dần biến mất. Sau đó, dâm tặc càng thêm đòi hỏi mãnh liệt khiến ta một lần nữa hư thoát, đạt cao trào. Không biết trải qua bao lâu, ta rốt cục lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Thời điểm tỉnh giấc, trời đã sáng rõ, lấy tay chống giường ta phát hiện cả người không còn sức. Nghĩ đến chuyện xảy ra đêm qua, ta cố sức đứng dậy nhìn quanh bốn phía, không có Thanh Nham, không có quần áo hỗn độn, ngay cả cây trầm* cũng được đặt trong hòm để ở xa xa, chẳng lẽ hết thảy mọi chuyện đều là giấc mộng?

*: cây trầm chính là dị vật đó mọi người.

“Thanh Nham,” ta khẽ gọi “Chàng đang trốn ở đâu?”

Không ai trả lời, trong phòng trống rỗng không bóng người khiến lòng ta xuất hiện một nỗi hoảng sợ không nói nên lời.

Bạch trạch nghe được thanh âm, chạy từ trong ổ ra, khẽ phe phẩy đuôi nhỏ cọt cọt vào chân ta. Ta xoay người, muốn ôm nó lên nhưng liền dừng lại vì con đầu xốt trưởng trưởng truyền từ dưới hạ thân.

Nếu không có Thanh Nham làm sao lại xảy ra tình huống như vậy? Đang trong lúc rối rắm, ta bỗng nghe thấy tiếng đập cửa.

“Công chúa có trong đó không?” là Tam ca.

Ta xoay người quay vào buồng trong, cẩn rặng treo lên giường lớn, đắp mền lên. Bạch trạch lui về phía sau hai bước liền dùng sức nhảy tới bên gối của ta.

Ta kinh ngạc nhìn nó hoạt bát phe phẩy cái đuôi, dường như nó muốn khoe khoang bản thân lợi hại như thế nào, bộ dáng cực kì đáng yêu.

Tiếng đập cửa bên ngoài làm ta phục hồi tinh thần, ta khẽ ho một tiếng, nói: “Tiến vào.”

Cửa lớn rộng mở, Tam ca vẫn làm ra vẻ thầy thuốc, sau khi hần tiến vào, cung nữ phụ trách rửa mặt liền nói đuôi tiến vào. Ta lấy lí do thân mình không khoẻ không thể xuống giường, chỉ dùng trà nồng súc súc miệng, lấy khăn lông ướt xoa xoa mặt, rồi thay xiêm áo trang sức chuẩn bị ăn sáng.

“Đa tạ thầy thuốc Ôn mấy ngày qua đã chiếu cố tiểu nữ.” Ta không hề động đến đồ ăn trước mặt, vẫn làm bộ đáng ngây thơ khả ái, cười nói: “Chính là nam nữ dù sao vẫn có sự khác biệt, Tê nhi sợ người ngoài biết được liền mất thể thống hoàng gia. Không biết...”

Hần không đợi ta nói xong liền tiếp lời: “Đó là điều hiển nhiên, Ôn đang muốn cáo từ. Bất quá bị người khác nhờ vả phải làm xong một chuyện mới có thể rời đi.”

“Người nào?” ta mỉm cười: “Không biết thầy thuốc Ôn chịu sự nhờ vả của ai?”

“Sự phụ của người, Ôn Nhai, Ôn Ly.” Hần mặt không đổi sắc nhìn ta trả lời. Giống như bị gõ thật mạnh một cái, đầu óc ta có chút mộng mị, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Một hồi im lặng, tươi cười trên mặt cơ hồ cứng lại, ta lại hỏi: “Sự phụ nhờ vả và khi nào?”

“Mấy ngày trước dùng bỏ câu đùa tin.” Hần không nhanh không chậm trả lời, bộ dáng vẫn nhạt phong thanh*, thậm chí so với Thanh Nham càng giống thầy thuốc hơn, nhưng hần lại chính là Tam ca của ta.

*: đại khái là hững hờ, nhàn nhạt giống tiên tử.

Tam ca so với thời điểm rời đi năm đó có một sự thay đổi lớn về khí chất, nhưng bộ dáng lại không biến hoá lớn lắm. Thế nhưng khi ta tỉnh mộng ý thức còn mơ hồ, Tam ca liền nói “Mất trí nhớ”, gạt ta nói hần là người khác. Cho dù ta thật sự quên chuyện đã xảy ra khi hần ở đây, bằng quan hệ từ nhỏ của chúng ta, Tam ca thật sự cho rằng ta không nhìn ra sao? Huống hồ hết thảy mọi thứ trong viện đều bất đồng so với quá khứ, ta cho dù có trở nên ngu ngốc lẫn lộn cũng không đến mức như thế.

Ta giương mắt nhìn người đang cười- Tam ca, giống như bị lường gạt, rốt cuộc ta không thể chịu nổi mà phá tan lớp mặt nạ.

“Gạt người.” Đến nông nỗi này, đã không thể tiếp tục duy trì biểu tình cẩn thận, bình tĩnh nữa, ta tiếp tục nói: “Người gạt ta, sự phụ đã rời khỏi hơn mười ngày rồi.”

“Có gạt người hay không, sự phụ ngài đến đây mới biết được, ta được người khác uỷ thác, tuyệt không thể bỏ đi.”

“Người không cần giả bộ nữa.” Nghĩ tới đôi đũa tàn ngược trên thân thể, hình xăm phía sau lưng, cả người ta liền run rẩy, thanh âm rống giận: “Ta muốn người rời đi ngay lập tức, đi, đi ngay!”

Hắn khoát khoát tay áo, cung nữ phía sau nghe lời rút lui đồng thời đóng luôn cửa phòng. “Còn đang suy nghĩ liệu Tê nhi có thể chịu đựng được bao lâu, hai ngày liền không chịu nổi ư?”

“Hỗn đản!” Ta quay đầu đi không nhìn hắn, lửa giận trong lòng giống như lửa cháy lan mạnh trên đồng cỏ.

Một bàn tay to bóp chặt cằm ta, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai: “Kì thật ta còn muốn tiếp tục chơi đùa với nàng, đáng tiếc tên phụ hoàng yếu đuối lại triệu kiến Tê nhi vào cung, chuẩn bị đại điển cập kê. Có một số việc không nên nói thì không được nói, ví dụ như người a, chớ làm mất thể thống hoàng gia.” Mắt phượng khẽ nhú, nhìn ta nói: “Người ta đều biết hoàng gia vốn là nơi mất thể thống nhất trên đời, mọi người chỉ làm giả bộ thôi. Tê nhi phải chờ ta, hẹn gặp lại ở lễ cập kê. Không nên quên lời ta đã nói, vĩnh viễn không được rời khỏi ta.”

Cấn chặt môi, giẫy mạnh khỏi sự kiềm chế của hắn, hắn liền quay lưng nghênh ngang rời đi. Vừa nhìn thấy hắn bước ra khỏi cửa lớn, ta liền phần nộ gạt tay hồng gạt hết mọi đồ đạc trên bàn, tay liền bị một người chặn lại.

“Thanh Nham!” nhìn thấy một người quý mị xuất hiện bên người, ta phi thường kinh ngạc. “Nguyên lai chàng vẫn còn ở đây, ta còn tưởng mình nằm mơ.”

“Nha đầu ngốc! Khi ta nghe thấy tiếng bước chân của Tam ca ngoài sân liền bé khí, trốn vào tù.” Nham ngồi ngay cạnh ta, nhẹ nhàng giam cầm trong lòng ngực chàng.

“Tất cả những lời vừa rồi, chàng có nghe được?” Ta dựa vào người chàng, vô ý nói: “Phải vào hoàng cung, kế tiếp chúng ta nên làm gì?”

“Đưa ngốc, đừng lo lắng, ta sẽ cài trang xen lẫn với hạ nhân cùng người tiến vào. Kì thực, ngày mười lăm này ở trong hoàng cung càng an toàn hơn.”

Ta gật gật đầu, nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Thanh Nham, hiện tại ta có chút hoang mang không biết nên làm gì?”

Chàng sủng nịch nheo nheo mắt ta: “Nha đầu ngốc đừng lo lắng, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Lĩnh Chỉ Vào Cung.

tê nhi

Sau khi Thanh Nham cùng ta ăn điểm tâm xong, chúng ta lại thương lượng tiếp ứng ở trong Hoàng Cung như thế nào. Mặc dù từ nhỏ ta đã sinh hoạt tại nơi đó, nhưng hoàng cung quá lớn cung điện rất nhiều, hơn nữa ta không thích đi lại khắp nơi, đối với địa hình bố trí nhớ lung tung lộn xộn. Cuối cùng Thanh Nham đánh bắt đặc dĩ quyết định, đến hoàng cung lại nghĩ cách tìm ta.

Chưa tới buổi trưa, đã có nô tài tới mời ta đi tiền phủ nghe chỉ.

Nhân dịp đại điển cập kê của ta, ta nghe theo thánh chỉ sửa soạn hồi cung, gồm có nô tài tuyên chỉ và mười hai vị cung nữ ăn mặc hoa lệ tiến vào. Theo sau là nha đầu Bích Nhi mấy ngày không thấy cẩn thận tiêu sái vào cửa. Dựa theo lễ tiết hoàng gia, buổi sáng sớm ta tắm rửa xong nhưng Bích Nhi vẫn chưa dám ngẩng đầu nhìn ta, chính là nha hoàn bên người tiếp khay quần áo từ cung nữ, vâng lời giúp ta mặc lần lượt từng lớp từng lớp một.

Áo khoác màu tím gấm Tứ Xuyên dài, chủ đạo là hoa mẫu đơn trắng lệ tối màu, váy trắng nhũ kéo dài, hai tay áo màu tím, một mái tóc đen nhánh thả dài qua tất.

Lễ Cập kê của Đại Lý hàm nghĩa nằm trong tên gọi, chính là dùng trâm gài vấn một đầu tóc dài lên, những năm gần đây nữ tử khi trưởng thành đã ít ai làm lễ cập kê, nhưng mà nghi thức này là lễ nghi quan trọng của hoàng thất được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác. Sau khi Công chúa cập kê xem như chân chính trưởng thành, căn cứ vào ý tứ của hoàng đế vấn đề hôn phối sau khi cập kê mới có thể đề cập. Ta hai tay đặt lên trước ngực, bước chân chậm rãi đoan trang uyển chuyển đi đến Tiền viện, làn váy thật dài lay động trong gió. Hai tay nữ đi ngay phía sau, hạ nhân trong phủ xa xa quỳ xuống. Ta nhìn không chớp mắt tiến lên phía trước, khỏe mắt cũng không động thân sắc xẹt qua đám người đông nghìn nghịt, trong lòng suy tư, liệu còn mấy ai là hạ nhân cũ trong phủ ta?

Lời đồn Tôn công công là người khôn khéo, lúc này xem ra quả nhiên là danh bất hư truyền. Ta ở hậu viện cọ xát một lúc lâu, lúc đi vào tiền phủ, hắn vẫn cung kính đứng ở cửa, khuôn mặt đầy tươi cười thảnh thơi, không thanh sắc ca ngời khuôn mặt và trang phục của ta. Nếu như trước kia ta vị tất sẽ cảm thấy kì lạ, nhưng lại nghĩ tới Tam ca nói người này luyện Đồng ham rượu ngon, nhìn đến vẻ mặt tươi cười đầy nếp nhăn của hắn trong lòng ta liền âm thầm nôn mửa.

Hương án* sớm đặt trước phủ, có hạ nhân tiến lên thấp ba nén nhang, Tôn công công khom người mời ta quỳ xuống trước hương án xong lại nghiêng người đi đến phía trước, mở thánh chỉ tuyên chỉ.

Hương án: bàn cao và hẹp mặt, trên bày hương đèn để thờ cúng.

Đại ý chính là công chúa Lạc Linh Tê đủ mười sáu tuổi cập kê, dựa theo luật lệ Đàng Thỉnh tức khắc tiến cung trai giới tế tổ, học tập lễ nghi từ trường bồi trong cung. Ta lĩnh chỉ tạ ơn, do Bích Nhi nâng hạ đứng dậy, cúi đầu chui vào kiệu nhỏ. Bích Nhi và Tôn công công đi theo ở hai bên cỗ kiệu, phía sau là biết bao cung nữ và thị vệ theo Tôn công công đến.

Kiệu nhỏ ra cửa sân, kiệu của ta thông thả chậm rãi tiến lên, ngự tiền thị vệ thúc ngựa đi đằng trước dẫn đường. Tôn công công ở trên chiếc kiệu đằng sau, còn lại cuối cùng là vài vị giáo tập mẹ* cùng với rất nhiều cung nữ vệ binh. Đội ngũ chậm rãi tiến tới, hướng về đế đô.

*: người hướng dẫn lễ nghi.

Tháng sáu thời tiết phi thường nóng bức, một khối băng được đặt bên trong để giảm bớt hơi nóng nên bên trong vô cùng mát mẻ. Ta tà tà dựa vào xếp gấm vóc, tay phải cầm quạt tròn thỉnh thoảng quạt vài cái, nhưu mây tự hồi chuyện tình xảy ra trong khoảng thời gian này.

Thanh Nham về thân thể của Thánh nữ như là một gánh nặng thật lớn áp lên người ta. Nếu như ta là Thánh nữ, như vậy kế tiếp sẽ gặp phải gì đó, thật sự là đáng sợ. Sư phụ, Tam ca, Thanh Nham, bọn họ đã muốn biết chuyện miệng vết thương khép lại một cách nhanh chóng của ta. Nếu như sau khi sinh nhật mười lăm tuổi giữa trán xuất hiện bông sen hồng ba cánh, bọn họ sẽ đối xử với ta như thế nào?

Phụ thân nếu như biết huyết mạch của ta sẽ ảnh hưởng đến giang sơn tồn vong, có thể hạ sát thủ hay không, trước khi ta trở thành uy hiếp sẽ giải quyết ta ư?

Ta không biết Thánh nữ năm đó lựa chọn như thế nào, cũng không biết vì sao người đời sau luôn coi Thánh nữ là mối nguy tiềm tàng của quốc gia, ta chỉ biết là, ta không muốn thứ gọi là huyết mạch kia, thâm nghĩ sớm chấm dứt cuộc đời giam cầm như vậy, cùng Thanh Nham đi đến một địa phương im lặng, sống một cuộc sống vô ưu vô lo.

Có ước muốn, hết thảy những điều trước mắt cũng không trở nên đáng sợ như vậy. Có lẽ do tính tình trẻ con ta tình nguyện tin tưởng chính mình là một cô công chúa bình thường của Đàng Thỉnh, mà không phải hậu nhân của Thánh nữ. Cho dù phải, ta cũng sẽ tìm một nơi bỏ trốn cùng Thanh Nham, vinh hoa phú quý trước mắt đối với ta mà nói, còn chưa sánh bằng một gia đình ấm áp để nương tựa.

Nghĩ như vậy tinh thần cũng dần dần bình lặng lại, mệt nhọc từ đêm qua và mấy ngày qua nhanh chóng đánh úp, ta ngáp dài, dựa vào tháp xấp ngủ. Bị một trận ồn ào đánh thức, thanh âm binh đao gia tăng còn có tiếng thét chói tai la mắng khiến ta sùng sốt. Ta lo lắng vén rèm lên muốn nhìn một chút tình huống bên ngoài, lại nghe tên thị vệ đi phía trước cao giọng hô “Công chúa không nên ra.”

Ta lo lắng ngồi im bên trong, vài lần đều muốn lao ra xem, nhưng bệnh nặng mới khỏi, thân mình vẫn chưa khôi phục, ta chỉ sợ nếu cứ thế đi ra ngoài ngược lại lại trở thành gánh nặng, đành phải nắm chặt nhuyễn kiếm bên hông, ngồi chồm hổm trên tháp tối màu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Sư Phụ Đã Trở Lại (1)

Bên ngoài tiếng ồn ào càng lúc càng xa, phía sau có người hô lớn “Bắt lấy thích khách!” Thân mình ta cứng đờ, cảm giác được cổ hơi thờ chừng đại từ chính diện ập tới, trong lòng rung mình, bọn họ trúng kế diệu hồ ly sơn. Nội lực thâm hậu như vậy từ lúc sinh ra tới giờ ta cũng chỉ nhìn thấy qua trên hai người — nghĩ như vậy thân thể theo bản năng phản ứng lại, đoán kiếm đâm tới, ngay sau đó đột nhiên thấy hoa mắt, chớp một cái có người nhảy vào đặt ta dưới thân hắc.

Thân mình bị thân thể cao lớn áp đảo trên nhuyễn tháp, người tới khí kinh mạnh mẽ làm vỡ nát lý trí từ đàn, âm thanh răng rắc truyền đến bên tai, vốn tưởng rằng thân thể bị tổn thương nhưng lại bình yên vô sự. Ta dùng sức đẩy kẻ áp trên người ra, nhìn mặt hắc, vốn là hai tay chống lại lồng ngực cứng rắn thế nhưng ngừng lại. Ta hé miệng, lại nhất thời im bặt, không biết nên xưng hô như thế nào.

Ánh mắt của người trước mắt giống như hồ nước băng giá, mặt ngoài lạnh lùng không có một tia cảm xúc, mà sâu trong ánh mắt kia là mạch nước ngầm mãnh liệt, hắc lãnh lạnh, bình tĩnh nhìn ta, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng gần như mĩ mai nói, “Thế nào, mới vài ngày liền quên mất ta?”

“Sư phụ...” nói ra hai chữ kia còn dễ hơn so với ta tưởng tượng, cái miệng của hắc giác khẽ ním cười, giống như bỗng chốc băng tan tuyết chảy. Hai hàng nước mắt vô cớ chảy ra từ hai khóe mắt, ta tiếp tục nói, “Sư phụ Ôn Ly.”

Hai tay cứng đờ bỗng nắm chặt quần áo hắc, hết lần này tới lần khác ta nỉ non: “Sư phụ, sư phụ...”

Hắc không trả lời ta, chỉ dùng ánh mắt lạnh lạnh nhìn ta, nhìn nước mắt giống như dây chuyền trên châu bị đứt, không ngừng tích tụ trên mặt.

Mãi đến khi ánh mắt ta đều bị nước mắt làm mờ hồ, đều trở nên không rõ ràng hắc mới dùng đầu ngón tay lạnh lẽo gạt lệ. “Ngoan...” Hắc nói.

Hai tay ta vòng qua bả vai rộng lớn, gắt gao siết chặt hẳn vào cơ thể. Thân thể to lớn chèn ép khiến toàn thân ta đau nhức nhưng giờ phút này ta thậm chí, cho dù bị ép chết cũng tốt, đều phải ôm chặt lấy người trước mặt. Sư phụ ta. Ta cùng hắn sinh hoạt năm năm, trong đó hai năm gần đây thân phận trở nên vô cùng phức tạp, ta lớn lên có hẳn làm bạn, học văn tập võ dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của hắn, lại uyển chuyển kiêu mị dưới thân thể hắn, thừa nhận loại đối đãi vừa đau đớn vừa mát mẻ. Hắn chưa bao giờ rời khỏi ta, thế nên ta chưa bao giờ nghĩ tới hắn có ý nghĩa gì với ta.

Mà sau này khi hắn rời đi thật lâu, sau khi trải qua rất nhiều chuyện, thời khắc gặp lại kia giống như một tia sáng mặt trời, soi rọi cho nỗi lòng ta. Ở nơi nào có một mầm mống giống như bị che khuất ngăn cản phát triển, giờ phút này tựa hồ phá đá mà ra. Tuy nó nhỏ bé yếu ớt, nhưng lại làm cho ta vô cùng khiếp sợ. Đó là trải qua năm năm mới chậm rãi trưởng thành- tình yêu của ta.

Ta, thật sự thăm hỏi sư phụ ta sao? Mặc dù bị đối xử như vậy, mặc dù không để ý luân thường, cho dù vận mệnh xoay vần và huyết mạch hỗn loạn, vẫn tiếp tục yêu thương bọn họ sao? Ý nghĩ như vậy khiến lòng ta giống như bị một đôi tay vuốt ve, khó chịu vô cùng. Giọt lệ lặng lẽ rơi, giọng khóc nức nở mới đầu chỉ là những âm thanh nhỏ càng về sau càng lớn dần. Khóc lớn tiếng giống như chỉ có làm như vậy mới có thể xua đi nỗi lo lắng sợ hãi bất an mấy ngày qua. “Sư phụ là trứng thối... Bỏ lại Tê Nhi mặc kệ,” ta siết chặt bờ vai của hắn, vừa khóc vừa nói, “Không bao giờ để ý người nữa!”

Hắn không nói gì, dùng đôi bàn tay to lớn dụi vào trong lòng, bàn tay to cứng nhắc nhẹ nhàng vỗ. Chỉ cần hành động như vậy lại có ma lực thần kỳ, ta dần dần ngừng khóc, chính là nhỏ giọng nức nở.

Hắn dùng tay áo xoa xoa khuôn mặt ta, nói, “Đã trở lại.”

“Hả?” Ta nghe hắn nói có chút mặc danh kỳ diệu*, “Cái gì đã trở lại?”

*: ù ù cạc cạc, như vịt nghe sấm

“Những người vừa bị điều đi đã trở lại,” miệng hắn khẽ nhếch, lạnh lùng nói, “Thật là phế vật!”

Ta nín thở nghe, quả nhiên từ xa xa có tiếng ồn ào, mãi đến khi đến gần có người lớn giọng la lên, “Ai nha, như thế nào đều đã chết hết!”

Một cái khác nói, “Nói cái gì vậy, đó là điểm huyết.” Tiếp theo là tiếng rên rỉ sau khi được giải huyết, bên ngoài dần dần yên tĩnh trở lại, người lúc này lại lên tiếng, “Không tốt, nhanh đi xem công chúa!” Theo sau Tôn công công nhỏ giọng hít sâu nói, “Xin hỏi công chúa có bình an không?” Ta nghe vậy không nói gì vô cùng xem thường, nếu kẻ có ý đồ hãm hại ta, ta đây đã sớm chết, làm sao còn mệnh trả lời hắn!

“Bản Cung không có việc gì.” Ta chùi nước mắt, quay đầu nhìn thoáng qua sư phụ. Hắn giúp ta xoa xoa tóc, hài lòng gật gật đầu. Tay trái vén rèm lên, ta thăm hỏi, “Lúc ta đang nghỉ ngơi, đến tột cùng là người phương nào quấy rối, chết như thế nào?” Tôn công công khom người đáp, “Bẩm công chúa, đó là một tên sơn tặc. Tặc nhân thập phần gian trá, dựa vào địa thế núi rừng chạy thoát. Chúng ta chỉ có hai người bị thương nhẹ.” “Tốt, tiếp tục đi thôi.”

“Vâng.” Tôn công công và trưởng thị vệ đồng thời đáp. Theo sau là mã phu* tiếp tục lên xe bình yên vô sự tất cả tiến về phía trước.

*: người đánh xe ngựa

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Sư Phụ Đã Trở Lại (2)

Ta rúc sâu vào lòng sư phụ, tâm nhảy bang bang, bỗng nhiên nghĩ đến một người khác.

“Sư phụ, sư phụ Ôn Nhai đâu rồi?”

“Như thế nào, Tê Nhi nhớ tới hắn sao?”

“Không có, không phải không nhìn thấy sư phụ Ôn Nhai sao, ta...” Ta nói năng lộn xộn giải thích không được, nhưng càng nói càng loạn, cuối cùng âm thanh nhỏ dần rồi tắt hẳn. Hắn nhất định lại tức giận ta cúi đầu, bối rối vịn vào góc áo.

“Có cao thủ xen lẫn trong đám người, hắn đang bị truy đuổi.”

“A?” Ta ngẩng đầu nhìn hắn, vốn tưởng rằng hắn sẽ tức giận nhưng lại nhếch khóe miệng.

“Sư phụ, người không tức giận với Tê Nhi ư?”

“Không có.” Sư phụ vỗ nhẹ lên đầu ta, âm thanh lạnh như băng nói ra những lời như vậy. Ta hé miệng nở nụ cười, sư phụ Ôn Ly, vốn chính là không giới biểu đạt tình cảm thế này.

“Sư phụ, kỳ thật có một vấn đề, ta... Rất muốn hỏi người.” Trong lòng ta bất an xoa góc áo, vốn với thân phận và tình hình hiện tại không nên hỏi, nhưng

mà ý niệm trong đầu cứ chiếm cứ trong óc ta, bản thân lại nhìn không được luôn muốn hỏi.

“Vấn đề gì?”

“Sur phụ, người thích Tê Nhi sao?” Vừa mới nói ra, sur phụ phía sau rõ ràng cứng lại một chút, lời nói tiếp theo thực giống như tùy ý, “Tê Nhi nghĩ như thế nào về vấn đề này?”

“Tê Nhi trong lòng cảm thấy... Chính là trong lòng có chút, thích sur phụ...” Vừa nói xong đã bị người phía sau áp ngã xuống dưới thân, “Ta khuyên người vẫn là quên những lời này, như vậy tốt hơn cho người.”

“Sur phụ? !” Ta nhìn khuôn mặt lạnh như băng trước mắt, nước mắt ứa khuất long lanh muốn tuôn rơi. “Vì sao người nói như vậy, chúng ta đã có da thịt chi thân*, chẳng lẽ thật sự không có một chút cảm tình sao?”

*: làm chuyện XOXO

Bàn tay to lạnh lẽo khẽ vuốt dọc theo khuôn mặt ta, bạc môi khẽ phun ra lời nói “Người nói xem?” Người nói xem? Ba chữ này giống như thiên lôi đánh ta bừng tỉnh khỏi mộng tưởng đẹp đẽ, lời nói của Thanh Nham lại một lần nữa hiện lên ở trong đầu, bọn họ đối với ta, thật sự chỉ có lợi dụng sao?

Đang suy nghĩ lại cảm thấy không đúng, hai tay sur phụ Ôn Nhai đã dọc theo tầng tầng lớp lớp váy, đem quần lót lột xuống dưới, tay kia thế nhưng sờ soạng dọc theo đùi hướng lên trên.

“Sur phụ!” Ta đột nhiên bắt lấy tay hắn, sợ hãi lắc lắc đầu, không thể như vậy... Tuy rằng lúc trước có thể thừa nhận như vậy, nhưng hiện tại nếu như không có cảm tình, chuyện tình này thật đáng sợ. Bàn tay to dùng ngón tay vuốt miết một cái, ta miệng mở ra rồi đóng lại, như thế nào cũng nói không ra lời — hân điểm huyết.

Bàn tay to không mang theo cảm tình nâng hai chân ta đề lên trước ngực, tầng tầng lớp lớp quần áo hoa lệ từng kiện từng kiện rơi xuống, che khuất đầu và ánh mắt ta, đôi tay nhanh chóng bị hắn áp lên đỉnh đầu, địa phương tư mật nhất cứ như vậy trắng trợn bại lộ trước mắt sur phụ. Ta thậm chí có thể tưởng tượng ra, đôi mắt băng sương kia, đầy biểu tình nhìn nơi đó. Giây dựa hòng né tránh ánh mắt như vậy, lại bị hắn lấy đùi đè xuống đau muốn chết. Ngón tay lạnh lẽo chọc khuấy địa phương tư mật, một chút một chút dùng sức miết, đau quá! Đáng tiếc thân thể này nhưng lại dám dâng đến vậy, ngay cả khi bị đối đãi như vậy đều có phản ứng, theo hắn rút ra chọc vào, có thanh âm phốc xuy phốc xích. Mật huyết không chịu được kìm kẹp chặt ngón tay hắn, giống cái miệng nhỏ nhắn phối hợp với động tác hắn một chút một chút hút.

“Không cần... Không cần vô tình như vậy...” Trong lòng vô cùng tuyệt vọng, so với trước kia khi không biết gì giờ đây ta càng thêm tuyệt vọng, một cổ cảm giác trống rỗng làm cho ta không biết nên như thế nào, giống như thế giới này lớn như vậy, lại không biết nên trốn ở nơi nào.

“Thoải mái không? Như vậy mà người vẫn chưa đủ thoải mái sao?” Hắn nói xong, tiện đà lại gia nhập thêm một ngón nữa, mỗi một chỗ mẫn cảm trong cơ thể hắn đều Thanh Thanh Sớ Sớ*. Nên khi bàn tay to buông ra, dục vọng bị ngăn chặn đã ngáng đầu trời dậy, hắn vươn một ngón chèn ép cục huyết, lòng ta gào thét một tiếng, cơ hồ muốn điên rồi. Không cần như vậy... Hai địa phương thế nhưng bị ngón tay đồng thời đưa bốn... Như vậy cần bản thừa nhận không nổi a!

*:biết rõ ràng rành mạch

Đầu óc lập tức chỗ trống, ta nắm chặt chân găm dưới thân, thân mình căng thẳng bắt đầu co rút co rút lại. Lượng mật dịch lớn tích tích dọc theo ngón tay hắn chảy ra, nhưng vào lúc này, nhục bông thô thô thật dài lập tức sáp vào! Nha nha nha... Một cảm giác muốn thét chói tai khiến khắp cơ thể ta bắt đầu từ đỉnh đầu tê dại, hạ thân cuồng loạn co rút lại tiến nhập cao trào.

Sur phụ, không cần đối với ta như vậy, không cần đối với ta như vậy... Đừng khiến ta dám dâng cả người run rẩy trước sự đùa bỡn của người, nước dâm địa, cho dù miệng không thể nói, thân thể đều có thể tiết lộ bí mật của ta.

Nhưng hắn không nghe thấy thanh âm, liền tiếp tục đè nặng ta, dùng sức banh rộng đôi chân trần trụi, lại một chút một chút rút ra chọc vào, phốc xuy phốc xích phốc xuy phốc xích... Bên ngoài truyền đến thanh âm bánh xe lăn lăn, ta tuyệt vọng chìm đắm trong cao trào, giật mình không hề hay biết mặt trời đã xuống núi.

Hắn ôm thân mình ta bởi vì tình dục xụi lơ lại gần, nâng tuyết đồn, lại một lần nữa hưng hăng sáp nhập.

“A Ly vẫn là nhẫn tâm như vậy a...” Thanh âm ôn hòa theo bên tai truyền đến, thân thể ta chấn động mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Sur Phụ Đùa Bỡn Nụ Hoa Đến Cao Trào

Sur phụ Ôn Nhai đã nhìn thấy hết rồi sao? Hắn đã xem cơ thể của ta nỏ rộ trước sự đùa giỡn của sur phụ Ôn Ly, nhìn thấy bộ dáng bởi vì cao trào mà

không ngừng co rút run rẩy, mặt nước tràn ra sao... Hắn nghe thấy thanh âm thân thể của ta bị đắm vào đầy rung động sao? Hắn ngửi thấy hương vị mồ hôi và hơi thở tình dục giữa nam nhân và nữ nhân tràn ngập trong phòng sao?

Nghĩ đến đây thân thể của ta càng thêm co thắt chặt hơn— một sự phụ nhìn thấy ta, còn bị người sự phụ còn lại đùa bỡn. Tuy rằng không phát ra âm thanh, nhưng mỗi một động tác mỗi một phản ứng đều biểu hiện ra ngoài rõ ràng như vậy— chỉ cần tưởng tượng ta liền thẹn thùng không thể kìm chế chính mình, đồng thời thân mình càng thêm mất cảm.

“Người đã đến rồi.” Sự phụ Ôn Ly không ngừng cắm vào lên tiếng nói, trong thanh âm không có một tia kinh ngạc, giống như đang lững thững rải bước trên sân vắng mà không phải không ngừng lướt động trên người ta.

“Tê nhi tại sao không nói lời nào?” tầng tầng quần áo che đầy đôi mắt được rút đi, sự phụ Ôn Nhai mặt đầy ý cười nhu hòa bước đến trước mặt ta. Chính vào lúc này, sự phụ Ôn Ly đẩy xua xa cắm một ngón tay vào tận sâu trong cúc huyệt.

“Ừ...” Ta không tiếng động ngửa đầu, bụng nhỏ hướng về phía trước, căng thẳng há mồm to thở dốc thật lâu, sau đó lại bởi vì thể lực chống đỡ hết nổi mà run rẩy buông ra. Miệng khẽ mở nhưng không hề phát ra thanh âm. Mà đôi mắt bị che kín bởi nước mắt lại tràn ngập tình dục, bình tĩnh ngắm nhìn khuôn mặt đã mất tích nhiều ngày, như thế nào cũng không dứt ra được.

“Điểm huyệt cam?” Ôn Nhai sự phụ khẽ điểm, ta lập tức thấp giọng rên rỉ thành tiếng. Sau đó ta chợt phát hiện ra đây là ở bên ngoài mà không phải trong phủ, lập tức cắn môi.

“Thế nào, Tê nhi xấu hổ sao?” Sự phụ Ôn Nhai ngồi sát bên cạnh nhẹ vỗ về khuôn mặt ta, gương mặt hắn đầy ôn nhu an ủi, nhưng ta lại không cách nào mở miệng trả lời hắn, bởi vì hạ thân không ngừng truyền ra tiếng va chạm mất hồn, chỉ cần hé miệng, sẽ nhìn không được rên rỉ... Sự phụ Ôn Nhai, hắn, hắn nhất định là cố ý.

“Tê nhi của chúng ta, muốn cùng sự phụ đùa giỡn không?” Tay hắn xẹt qua giọt mồ hôi ở cổ, khiến thân mình ta run bắn bật, thiếu chút nữa là la lên.

“Ừ, tiểu yêu tinh nghĩ muốn giáp (chèn ép) chết ta sao?” Phía sau sự phụ Ôn Ly phạch một tiếng, phát mạnh vào má trong đùi phải trắng nõn của ta, ta rốt cục rốt cuộc nhìn không được, thấp giọng nức nở.

“Uhm a...” Không thể kêu a, phát ra tiếng kêu người bên ngoài sẽ nghe được! Ta nắm chặt tay sự phụ Ôn Ly, thấp giọng cầu xin, “Sự phụ, đừng cho người bên ngoài... Nghe thấy... A...”

“Không được cắn môi!” sự phụ Ôn Nhai dùng ngón tay giải cứu cho môi dưới đang bị cắn chặt, ngay sau đó đặt thân mình hoàn toàn mềm nhũn của ta lên đùi hắn, lại đặt hai chân trần trụi của ta lên ngực hắn. Như vậy tựa như, bị hai sự phụ cùng nhau đùa bỡn...

“Sự phụ dạy người như thế nào, uhm?” sự phụ Ôn Nhai thổi gió bên tai, “Lấy ngón tay, dùng chính ngón tay của người, nha đầu ngốc!”

“Nhất định phải lấy ngón tay mới được sao? Ta ngắt đầu— thiết tha nhìn sự phụ Ôn Nhai, lại nhìn nhìn sự phụ Ôn Ly trước mặt, “Có thể điểm huyệt không... Ách...” sự phụ Ôn Ly xấu xa lại thừa dịp ta mở miệng tăng thêm động tác.

“Tê nhi không ngoan, các sự phụ sẽ trừng phạt người!” sự phụ Ôn Nhai cúi người ôn nhu thì thầm bên vành tai, thân thể của ta không khỏi run lên run lên... Hắn lúc này tuy đang cười, nhưng nếu thật sự sinh khí muốn trừng phạt, mỗi lần đều là cái loại đối đãi làm cho ta muốn sống không được-cơ hồ không thể chịu đựng nổi... Ủy khuất ngoan ngoãn vờn hai ngón tay đặt vào trong miệng.

“Hu...” Như vậy cho dù bị tác động mạnh mẽ ta sẽ không la to được vì miệng đã chứa ngón tay, chỉ là ma xát không ngừng khiến toàn thân đều căng thẳng co rúm, miệng cũng bởi vì như vậy mà co rút liên tục.

Thật thoải mái... Chứa ngón tay trong miệng như vậy thật thoải mái, ngón tay va chạm vào khoang miệng non mềm nộn thịt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve quần quýt đầu lưỡi, vô cùng mất hồn. Rốt cục rốt cuộc ta nhìn không được, phối hợp động tác sáp nhập của sự phụ Ôn Ly, chậm rãi tự di chuyển ngón tay của mình.

“Như thế nào? Chỉ thế thôi mà đã không chịu nổi?” Thanh âm của sự phụ Ôn Nhai truyền đến từ đỉnh đầu, ả ả một tia tình dục.

Tay hắn lần theo mép áo sờ lên cổ ta, chậm rãi vuốt đến bộ ngực cao ngất, sau đó chính là mạnh mẽ xoa nắn bóp nặn. Sử dụng lực lớn như vậy, chắc sự phụ muốn làm biến dạng vú non mềm khiến giữa hai đỉnh núi không còn tí khe hở nào! A, hắn đột nhiên dùng hai ngón tay vận vận nụ hoa!

Ngay lúc này, sự phụ Ôn Ly mò mẫm từ dưới lên mạnh mẽ nắm chặt đỉnh núi còn lại. A a a... Bầu ngực non mềm bị hai sự phụ cùng nhau hung hăng đùa bỡn! Nên cảm thấy đau đớn, nhưng tại sao, ta lại cảm nhận được tia mất hồn ẩn sau cảm giác đau đớn...

Vốn nên thét chói tai đột nhiên bị nắm chặt miệng ta không khổng chế được chảy ra mặt nước. Hạ thân bị hành hạ đến sung đỏ lỗ nhỏ cũng mãnh liệt co rút lại, muốn tới... Chỉ bị sự phụ đùa giỡn hai bên ngực liền tới cao trào, ngón tay nắm trong cúc huyệt đã tiến sâu vào trong.

Thân mình gất gao co rút lại, một lượng lớn mặt nước phun mạnh nơi hạ thân, trong đầu giống như bị tảng đá lớn chèn ép, hiện lên ánh sáng trắng, bên tai đều là tiếng gầm rú, mà mặt dịch trong miệng lại theo ngón tay không thể ức chế chảy ra... Rất đắm đuối, như thế nào không khổng chế được... Những ngày sau này, cứ như vậy ngồi trên xe ngựa được điều khiển tốt, ở giữa đội ngũ hơn trăm người đi theo, bị hai sự phụ đùa bỡn đến cao trào...

Bạn đang đọc truyện *Sự Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Sư Phụ Hai Nơi Đều Bị Cắm

“Tiểu Tê nhi vẫn mãi cảm như xưa, chỉ cần như vậy liền đạt tới cao trào.” Sư phụ Ôn Nhai không thêm để ý thân mình đang banh thắng trong lúc cao trào của ta mà tiếp tục dùng ngón tay vuốt ve môi hồng. Sư phụ Ôn Ly vừa trêu chọc một bên nhũ hoa vừa tiếp tục dùng côn thịt tra tấn huyết non mềm phía trước.

“Hu hu hu...” ta ngậm ngón tay của chính mình, nhắm mắt chịu đựng sự đối đãi cuồng ngược này, nước miếng đều chảy xuôi theo ngón tay...

“Thế nào, Tê nhi muốn nhiều hơn sao?”

Nhiều hơn nữa ư... Ta quay đầu đi không nhìn hắn, sợ hắn nhìn thấu khát vọng của ta. Hiện tại thân thể ngày càng mãi cảm, vừa mới cao trào xong khi chạm vào vẫn có cảm giác. Hắn chỉ cần dùng ngón tay ma xát như vậy thân thể ta liền không khống chế được nhè nhẹ run.

“Nha đầu ngọc, trước hết chúng ta chỉ làm đơn giản thôi, khi nào tới hoàng cung người phải bù đắp cho các sư phụ nhiều hơn nữa”

“Sư phụ, van cầu người đừng nói nữa...” Ta rốt cục nhìn không được rút ngón tay ra, nhỏ giọng lên tiếng. Hắn nói thoải mái như vậy thật quá xấu hổ.

“Rốt cuộc Tê nhi có muốn nữa không?” Tay sư phụ Ôn Nhai dọc theo ngực tuần tra khắp nơi ngược dần lên cổ, chậm rãi đảo quanh da thịt trần trụi cúi đầu thăm thì với ta.

Thân mình mềm nhuyễn vô lực dựa vào đùi sư phụ Ôn Nhai, ngay tại phía dưới là một cổ lửa nóng. Côn thịt thô to như có sinh mệnh không ngừng chọc vào người ta, ta biết, đó là dục vọng không thể kìm nén của sư phụ.

Hai sư phụ cùng tiến vào sao? Xa cách nhiều ngày như vậy, sẽ được hai sư phụ ra sức chà đạp sao? Ý nghĩ như vậy khiến ta có chút sợ hãi nhưng không kém phần chờ mong, không biết nên trả lời vấn đề xấu hổ của sư phụ như thế nào. Ta mở hai mắt, dục vọng chồng chất thành sương mù tràn ngập trong mắt.

Sư phụ Ôn Nhai hạ khoe môi cười, phía dưới lấy tay đẩy nhẹ, thuận thế đem ta đè lên người sư phụ Ôn Ly. Sư phụ Ôn ly lùi về phía sau một chút ta liền ghé vào trên người hắn. Nhưng hạ thân của hắn vẫn đang rung động trong tiểu huyết của ta. Buồng xe ngựa vốn vô cùng rộng rãi, nhưng sau khi sư phụ nằm xuống bên trong trở nên thật chật chội.

“Sư phụ...” Ta vươn hai tay ôm lấy cổ sư phụ Ôn Ly, quay đầu nhìn về phía Ôn Nhai sư phụ, bọn họ muốn đùa bỡn ta như thế nào? Sư phụ Ôn Ly bắt đầu động dậy, sư phụ Ôn Nhai lập tức dán người lên, côn thịt thô to không ngừng khuấy động trong cục huyết. Hắn xuy cười ra tiếng, “Tê nhi có phải rất muốn đụng vào nơi này?” hắn dùng côn thịt ấn mạnh vào người ta “Có vẻ ở đây đang động dậy.”

“Sư phụ, đừng nói nữa...” Thật thẹn thùng, thân thể đã mãi cảm như vậy, sư phụ nói chuyện thở ra một hơi đều có tác động đến thân mình ta.

Hai miệng nhỏ nhắn đã lâu chưa được đồng thời thỏa mãn, bị xé rách và sáp nhập cùng một lúc, đồng thời bị lấp đầy, ma xát, rồi phun ra chất lỏng nóng rực. Một lần rồi một lần bị nhục nhã, đùa bỡn tới cao trào... Hiện tại chỉ mới tưởng tượng, thân thể đã bắt đầu nóng lên, khắp môi té bào đều giống như hư không, cần hai sư phụ bổ khuyết.

“Chỉ là hôm nay, ta không nghĩ đến tra tấn nơi này.” Bàn tay to của sư phụ Ôn Nhai mon trớn, vuốt ve hai bên kiêu đồn nở nang.

Không thể sao? Sư phụ hôm nay sẽ buông tha cho tiểu huyết phía sau sao? Nhưng ta thật muốn cả hai nơi đều đồng thời được thỏa mãn, làm sao bây giờ?

Sư phụ đúng lúc này vừa di chuyển vừa nói: “Tê nhi có thử nghĩ tới một lần chưa, lỗ nhỏ phía trước nuốt trọn hai cái không...?”

“Không cần, sư phụ...” Nghe người nói như vậy, ta nhất thời sợ hãi, địa phương nhỏ như vậy, đều ăn cả hai cái làm sao có thể, sẽ bị xé rách mất, không thể...

“Nha đầu hư hỏng” Sư phụ Ôn Ly hừ nhẹ một tiếng, bàn tay to phát mạnh vào hông ta “Là muốn ép chết ta sao, hử? Nghe thấy được hai cây gậy thịt cắm vào chắc người đang sung sướng tới mức phát điên chứ gì?” Thanh âm lạnh lẽo vang lên từ phía dưới, lại có thể phát ngôn ra lời nói dâm đẳng như vậy, ta cảm thấy ta sắp bị bức tới phát điên rồi.

“Không được, không được sư phụ.” Ta giãy dụa mong được đứng dậy, lại bởi vì bị kẹp chính giữa hai người nên cả cơ thể đều không nhúc nhích được.

“Tê nhi thật sự là một cô bé hư hỏng, đều học xong nói dối như thế nào. Rõ ràng thân thể chờ mong như vậy, đã hưng phấn đến mức run run, như thế nào vẫn nói không muốn.” Sư phụ Ôn Nhai dùng lưỡi liếm phía sau tai ta-địa phương mãi cảm nhất, lại nhỏ giọng thì thầm với ta.

“Sẽ rách mắt, sư phụ, hai cái đầu tiến vào, nhiều lắm... Tê nhi sẽ hỏng mắt.” Nước mắt sợ hãi dọc theo gò má lạnh lẽo xuống, dừng trên ngực sư phụ Ôn Ly.

“Tiểu tử này đã học được cách làm nũng.” Sư phụ Ôn Nhai tiếp tục nói: “Hôm nay tại địa phương này, Tê nhi mà lớn tiếng kêu to thật sự sẽ trêu chọc tới chút phiền toái, điểm huyết đạo của Tê nhi lại không còn ý nghĩa gì nữa. Cho nên Tê nhi phải nhớ kỹ, về sau nhớ đem động huyết phía dưới mở rộng thêm chút xíu, khi tới hoàng cung...”

Hắn bỗng nhiên ngừng lại, lập tức cười khê nham trọn mông nhỏ của ta, nguyên bản gây lớn đang để tại miệng cục huyết liền nhấn mạnh xuống... A, cục huyết thịt heo lớn đều cắm vào(nguyên văn tác giả viết), đến sâu bên trong... Hiện tại cả hai tiểu huyết đều bị sư phụ nhồi.

Tiếng thét chói tai của ta bị chặn lại bởi chiếc lưỡi điêu luyện của sư phụ Ôn Ly. Thân thể vừa mới bình ổn lại liền chịu không nổi đối đãi như vậy, tiếp tục run rẩy lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Sư Phụ, Tê Nhi Không Nhớ Rõ.

“Hu... Hu...” Ta mơ hồ, hít thở cũng không xong đến nỗi phải rên rỉ thành tiếng, trong đầu trống rỗng, cả cơ thể không có cảm giác, chỉ có bộ phận bị hai sư phụ sáp nhập trượt đến mức đau đớn, giống như bên trong đã bị lấp đầy hoàn toàn.

Mẫn cảm huyết thịt bởi vì bị hai dị vật thô to chen chúc mà không có rút lại nỗi, chính là hai thứ đồ vật kia quá bành trướng, khiến hai lỗ nhỏ đều banh thẳng... Căn bản là không có biện pháp động đây, bị hai cây gây lớn giáp bên trong- tảng thịt non nớt kia bị chen đến muốn hỏng.

“Miệng nhỏ này ngậm ta thật chặt.” Sư phụ Ôn Nhai cúi người dùng âm thanh trầm thấp gọi dục thì thảo bên ta: “Tê nhi đằng sau vừa ẩm vừa chặt chội, còn không ngừng hấp ta, thật là một cô gái ngoan.” Ngay sau đó là chiếc lưỡi điêu luyện cuốn lấy hơi thở của ta... Không cần, rất dâm dăng, cùng sư phụ của mình quân quýt, thế nhưng người ấy còn hưởng thụ ở bên tai liếm hôn rên rỉ. Cảm thụ như vậy không ngừng kích động thần kinh mẫn cảm yếu ớt, thân mình cũng càng thêm thất chặt run rẩy dần.

“Phía trước là một cái cứng rắn, đều hấp ta đến muốn phát tiết, nha đầu hư hỏng.” Sư phụ Ôn Ly rút quân, chuyển sang hôn cắn vành tai mẫn cảm của ta. Ta cắn răng, cảm nhận được thân thể trắng mịn không thể kiềm chế nổi, chỉ nhẹ giọng khóc: “Sư phụ, đừng nói nữa...”

“Tiểu nha đầu thế nào đây?” Sư phụ Ôn Nhai bắt lấy một bên kiêu đồn nhỏ xinh, nâng lên phía trước, bàn tay to không ngừng vuốt ve. Một bên cơ thể bị kéo giãn làm cho nơi đó càng trở nên rộng mở lại bị thứ gì đó vừa cứng vừa lớn ép tới nhanh hơn nữa.

“Sư phụ... Sư phụ... Ta muốn” Ta nhẹ giọng nắm lấy vạt áo sư phụ Ôn Ly, theo bản năng nói ra những lời này. “Tê nhi muốn sư phụ di chuyển sao?” Chiếc lưỡi nóng của sư phụ như con rắn điêu luyện trườn khắp lỗ tai nhỏ, dùng thanh âm lạnh lẽo khiến ta sợ hãi.

Hai huyết nhỏ đều chống đỡ đến cực hạn, ngậm côn thịt thật lâu, bọn họ còn chưa động, hạ thân giống như ngậm đồ vật quá lớn. Cái miệng nhỏ nhắn vừa chưa xót vừa tê dại, tuy rằng bị lấp đầy nhưng lại hư không, giống như muốn cho cái hai thứ cứng cứng kia đồng thời di chuyển, nghĩ muốn bọn họ dùng động tác mạnh như vậy mà xát tiểu huyết ma ma đau đau... .

“Rất muốn.” Ta nói ra, rốt cuộc đã thốt ra lời nói dâm dăng như vậy.

“Muốn làm theo những gì Tê nhi nói, chính mình phải tự động đây, cho sư phụ xem xem, người muốn cái gì.” Sư phụ Ôn Ly bỗng nhiên nói. Muốn chính bản thân ta tự đứng đưa sao, phía dưới cắm hai cái thịt heo lớn còn muốn di chuyển sao? Chính là chúng nó cứng như vậy, gắt gao cắm ở hai huyết nhỏ, ngay cả địa phương chính giữa đều bị căng ra, làm sao động được?

Ta nước mắt lưng tròng nhìn sư phụ Ôn Ly: “Tê nhi không biết. A.....” Người, thế nhưng đề lên hoa hạc của ta, hạ thân nhanh chóng co rút lại, một cổ chất lỏng phun ra từ sâu bên trong, lại bị sư phụ kìm nén bên trong.

“Ừ... Sư phụ” Ta thờ dốc, ghé lên người hắn, cơ hồ không còn khí lực đứng lên.

“Tê nhi ngoan, nhớ rõ sư phụ dạy người như thế nào không? Tê nhi có thể sao?” Sư phụ Ôn Nhai ôn nhu nói, ngón tay nhẹ nhàng chơi đùa với mái tóc của ta. Thanh âm như gió mát, tư thái tao nhã khiến lòng ta bị mê hoặc.

“Vâng... Tê nhi có thể” Ta ngoan ngoãn trả lời, chậm rãi nâng tay lên. Giống như vừa rồi... Tự động dút vào cái miệng nhỏ nhắn.

“Cô gái ngoan.”

Vừa dứt lời, bọn họ lại cùng nhau rút ra chọc vào,

“A... U u” ta ngậm hai ngón tay, theo động tác cầm xương của bọn họ mà phóng tung lên rì.

Thật tệ đại thật trướng, hai cái huyết nhỏ hẹp đồng thời bị tra tấn, miễn cưỡng ngậm lấy côn thịt thô to như bắp tay. Mỗi lần chúng nó rời đi, đều phát ra thanh âm ma sát “Ba, ba”.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Sư Phụ, Trên Đường Đi Đây Dâm Đăng.

Từ điện nhỏ lộng lẫy của ta đến hoàng cung mất hai ba canh giờ, các sư phụ cứ như vậy liên tục lượt động. Lúc này ta giống như bùn nhão dựa vào người sư phụ Ôn Ly, ngậm vật lớn trong miệng, dưới dâm uy của hắn phun ra nuốt vào.

“Ngược nhìn ta!” Sư phụ Ôn Ly giật mạnh tóc, buộc ta nhìn thẳng vào hắn, chăm chú nhìn tư thái dâm đăng của ta khi chứa hung khí của hắn. Nguyên bản gương mặt lạnh như băng hiện lên một tia dục vọng, thật chói mắt. Chỉ là tại sao miệng của ta đã chịu đựng đến đau xót, côn thịt vẫn cứng như vậy?

“Uhm...” Quá sâu!

Sư phụ Ôn Nhai xấu xa quỳ ngay sau ta, nâng tuyết đồn lên cao cao, dùng côn thịt thô to cắm vào hoa huyết mẫn cảm. Mái tóc gần như hoàn toàn rối tung, mỗi một lần nâng lên hạ xuống, tạo thành từng cuộn sóng nhỏ. Quần áo được cởi bỏ hoàn toàn. Hai nhũ hoa non mềm đều bị sư phụ Ôn Ly nắm trong tay vuốt ve, ngay cả bầu vú tuyết trắng đều bị giầy xéo không ra hình dáng. Hai đoá hoa kiều diễm đứng thẳng, nở rộ trong không khí, do bị kích thích quá nhiều liền sưng tấy, mỗi lần chạm nhẹ đều khiến ta run sợ liên hồi.

Phía trước, phía trước liền hít thở không thông, côn thịt của sư phụ Ôn Ly nằm sâu trong cổ họng, tuy rằng ma sát khuấy khuấy khiến ta vô cùng hưởng thụ, nhưng mà côn thịt thô to quá mức khó có thể chứa nổi. Cái miệng nhỏ nhắn như sắp nứt ra đến nơi. Phía sau bị một thứ mạnh mẽ lấp đầy, tệ đại giống như đây không phải là thân thể của ta, chỉ bằng bản năng một lần rồi một lần hấp chặt côn thịt, khiến sư phụ Ôn Nhai càng thêm ra sức.

Va chạm từ phía sau khiến ta không thể khống chế cơ thể, sư phụ Ôn Ly càng ra sức; phía trước không ngừng ma sát mất hồn kết hợp với hít thở không thông khiến toàn thân run rẩy, khiến hoa huyết và cúc huyết đồng thời co rút... Cúc huyết, bởi vì vừa mới bị hung hăng chèn ép, bị sư phụ trừng phạt sắp nhập một hai ngón tay thon dài, giờ phút này ra sức co rút lại, nhưng như thế nào cũng không phun đồ vật kia ra được.

Ta cơ hồ muốn nổ mạnh, tất cả lỗ nhỏ đều bị sư phụ chèn ép, địa phương mẫn cảm đều bị sư phụ khống chế, ta cảm thấy linh hồn có khả năng xuất khiếu. Tuy rằng chiếc xe ngựa này được đóng thành do loại gỗ tốt nhất, ta vẫn thực lo lắng tiếng xì xì sẽ vang ra bên ngoài. Bị người ngoài nghe thấy cảm giác sợ hãi trộn lẫn với nổi thẹn thùng càng khiến cơ thể thêm mẫn cảm.

“A Ly, sắp đến cửa thành rồi.” Âm thanh trầm thấp gọi dục của sư phụ Ôn Nhai truyền đến từ phía sau.

“Thật, ta không muốn nhanh như vậy liền phải đi ra, còn chưa chơi đủ... Tiểu bại hoại, không cần dùng răng...” sư phụ Ôn Ly khề rên, lực đạo bên tay phải trở nên mạnh hơn, ta rốt cuộc nhịn không được kinh kêu một tiếng, cả người run rẩy tới cao trào.

Thân mình co rút cắn chặt bọn họ, sư phụ Ôn Ly gầm nhẹ, “Nha đầu hư đốn, nghĩ muốn nuốt trọn côn thịt của sư phụ sao, liền cho người!” Tranh thủ thời cơ ấy, thừa dịp cao trào co rút lại, sư phụ Ôn Nhai nắm lấy tay ta đặt lên tuyết đồn, nói, “Tê nhi ngoan, dùng tay như vậy, đứng, kẹp chặt!” Tốc độ ngày càng nhanh, phối hợp với tàn suất sư phụ Ôn Ly cắm vào hoa huyết... Quá dài rất thô, nhất là thời điểm thân thể căng cứng, mỗi một lần đều chạm đến miệng từ cung nhỏ hẹp, hướng sâu vào trong, ngay cả bụng nhỏ đều phình to!

Ta gần như hít thở không thông khoái cảm mãnh liệt mất hồn đưa lên thiên đàng! Ta dùng sức nắm lấy tấm nệm bọc, thừa nhận bọn họ động tác tàn nhẫn mà nhanh gọn, đánh sâu vào mả cho đến khi bọn họ đồng thời gầm nhẹ, phun chất lỏng nóng rực vào miệng huyết nhỏ nhắn. Từng đợt lại từng đợt, hết cắm vào rồi lại rút ra, rốt cuộc chống đỡ không được ta bất tỉnh ngã xuống tấm nệm. Thời điểm tỉnh lại, quần áo đã chỉnh tề, ta đang dựa vào người sư phụ Ôn Ly, sư phụ Ôn Nhai đang đùa nghịch búi tóc. Chính là vẫn cảm thấy kì quái, phía dưới có chút không đúng.

Sau mỗi lần sư phụ đùa dỡn xong, hạ thể sẽ có thời gian ngắn sưng đỏ, nhưng đều không giống với hiện tại.

“Sư phụ....”, thanh âm kiều nhuần mị hoặc như vậy, ta kinh ngạc mặt đỏ bừng, giống như khăn cầu tiếp tục bị đùa giỡn.

“Thế nào, hạ thân ngậm thứ gì đó giống côn thịt của ta, thoải mái không?” sư phụ Ôn Nhai khề thổi nơi vành tai, khiến thân thể của ta không khỏi chấn động... Phía dưới đang thừa nhận thứ gì đó giống đồ vật của sư phụ sao?

“Sư phụ, Tê nhi không thoải mái... Cũng không thể tự lấy ra được...” Ta ôn nhu khẩn cầu, lại nghe thấy câu trả lời lạnh lùng của sư phụ,

“Không thể.”

“Tê nhi phải ngoan, từ hôm nay đến đại điển cấp kê, phía dưới đều phải chứa đồ vật biết không? Sư phụ sẽ thường xuyên kiểm tra, nếu không làm theo,

Tê nhi sẽ bị phạt nha!” sư phụ Ôn Nhai nói nhẹ nhàng như gió mát khẽ thổi qua.

“Nhưng ta còn phải đi đại diện, gặp phụ hoàng... Còn đi tổ miếu nữa...”

“Như thế nào?” sư phụ Ôn Nhai vừa dứt lời, khẩu khí trở nên lạnh lùng, “Thông minh sắc xảo công chúa tới hoàng cung, sẽ không tuân thủ lời dạy của sư phụ?”

“Sư phụ!” Ta méo méo miệng, rất làm khó dễ ta, “Được rồi, tê nhi đã biết.”

“Đây mới là cô gái ngoan!” Bàn tay to từ phía sau vươn tới nhéo nhéo hai má, tiếp tục nói, “Chúng ta trong chốc lát thừa dịp hỗn loạn rời khỏi xe ngựa, sau khi đến hoàng cung liền đi tìm người, người một người phải cẩn thận có biết không?”

“Vâng, sư phụ.” Cái nơi hoàng cung kia, quả thật là cái nguy cơ tứ phía. Chính là “Sư phụ, người nói thừa dịp hỗn loạn, là có ý gì?”

“Tê nhi đừng nóng vội, một hồi chẳng phải sẽ biết sao!”

Khi nói chuyện xe ngựa đã đến gần cửa thành, bốn phía im lặng, ta lặng lẽ từ bên trái vén lên một kẽ hở, nhìn ra bên ngoài dân chúng cúi đầu quỳ lạy, trước mặt thường dân là một hàng tướng sĩ đứng chỉnh tề, xem chừng đang giữ gìn trật tự.

Xe ngựa đi được một đoạn nhỏ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hô, “Đừng cản trở lão tử, lão tử muốn nhìn, ực, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân...”

Ta nhìn nhìn sư phụ... Hắn cười xấu xa gật gật đầu. Theo sau đó là tiếng cãi nhau ồn ào, có thanh âm quan binh ngăn trở, có con ma men trốn bên trong đám đông không ngừng la to, cũng có những người khác hô lớn xem mỹ nhân, chỉ chốc lát bên ngoài liền hỗn loạn.

Đúng lúc này, có người đột nhiên hô, “Xem bên kia! Cổ kiệu của công chúa ở nơi nào! Đây là giả!” Ngay sau đó, hai sư phụ lắc mình rời khỏi xe ngựa, lập tức không thấy bóng dáng, đám người lộn xộn một hồi, sau đó đám người bên ngoài lại không ngừng chen chúc.

Xe ngựa kẹt cứng không thể di động, quan binh rút đao kiếm ra, cao giọng hô ai phía dưới chen chúc sẽ đưa vào nhà lao. Các sư phụ tạo ra tình huống như vậy, thật sự khổ tâm a! Chỉ có thể do ta thu thập cục diện rồi rầm rây thôi.

Chậm rãi đứng dậy, cảm thấy hạ thân từng trận đau xót tê dại... Hu... Sư phụ rất xấu rồi, bắt ta ngâm đồ vật, mỗi động tác đều giống như bị gây gộc quấy phá, thật trướng a! Ta chỉnh sửa quần áo, vén mảnh lên, khẽ hô “Các vị quan binh không được đả thương người!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cản A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chương 117: Tình Trạng Như Vậy, Sao Có Thể Gặp Phụ Hoàng!

“Công chúa...”

“Thật đẹp.”

“Công chúa bước ra kia!”

“Thanh âm của người thật dễ nghe!”

Ta đề khí dùng nội lực, gần từng tiếng nói vọng ra bên ngoài, “Mọi người, ta là Lạc Linh Tê.”

Đám người nhón nháo bỗng nhiên yên lặng hẳn, bên tai truyền đến từng tiếng hít khí, cả âm thanh sợ hãi, nhưng không ai có thể ngờ tới, lúc này ta vô cùng khẩn trương, thân mình quá nóng. Ở phía dưới ngọc lớn giống như có sinh mệnh không ngừng di chuyển, ta dùng hết sức lực mới có thể giữ vững bình tĩnh.

“Thỉnh các vị dời bước, ta phải tiến cung ngay lập tức. Đa tạ!” Ta vừa mới nói xong bỗng nhiên có người hô lên, “Chúng ta liền nghe theo lời công chúa, nhanh chóng đi chuyển qua một bên thôi!” Khóe miệng run lấy bầy, thanh âm này là của kẻ vừa tạo ra hỗn loạn!

Hắn nói xong ngay tức khắc có không ít người phụ họa, dân chúng dần dần dạt về hai bên, đại lộ rốt cục có chỗ để đi. Dân chúng chen chúc nhau vội chỉnh trang quần áo xộc xệch, Tôn công công hô lớn một tiếng, đội ngũ lại chậm rãi di chuyển về phía trước. Thời điểm tới hoàng cung, đã là buổi trưa, phụ hoàng sớm bãi triều. Ta bị tuyền vào chính điện, bãi kiến phụ hoàng – người đang phê duyệt tấu chương.

“Tê nhi vẫn an phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế.”

“Tê nhi mau bình thân.” Phụ hoàng mỉm cười nâng ta dậy, “Đã hơn một năm không thấy, nha đầu của ta ngày càng xinh đẹp động lòng người!” Thời điểm gặp mặt lần trước là tiệc hoàng gia, lúc ấy tần phi hoàng tử đại thần đều có mặt, ngay cả cơ hội nói chuyện cùng phụ hoàng đều không có. Chính là với tình hình hiện tại, bên trong cơ thể ta có thứ gì đó, ta thẹn thùng, càng cảm thấy bản thân biến thành như vậy, không còn mặt mũi gặp phụ hoàng, tiếng ngày càng nhỏ dần.

“Phụ hoàng, gần đây người vẫn khỏe mạnh chứ ạ?” Ta đỡ phụ hoàng đi ngồi xuống long ý, bản thân đứng đằng sau người, hai tay làm động tác mát xa cho người.

“Tốt, thân thể ta rất tốt, gần đây quốc sư luyện cho phụ hoàng một loại đan dược rất tốt, người xem ta có trẻ ra hay không?” Ta quan sát phụ hoàng, người đã ngoài bốn mươi tuổi, cao lớn uy vũ, khí vũ hiên ngang, tướng mạo anh tuấn, da thịt cũng bảo dưỡng rất tốt. Thoạt nhìn chỉ giống ba mươi tuổi, hơn nữa khí thế làm vua bao năm, càng có vẻ nhân trung long phượng, khí phách khôn tả. “Phụ hoàng là nam nhân đẹp nhất ta từng gặp!”

Dứt lời đã bị hấn vỗ đầu, “Tiểu nha đầu, ngày càng biết ăn nói!”

“Làm sao a, tê nhi chính là nói thật!” Ta cắn môi cúi đầu, ừ, nơi đó hảo tê đại!

“Quả nhiên người đã trưởng thành, tính tình cũng trở nên ôn nhu câu nệ, ” phụ hoàng nắm chặt tay ta, hỏi, “Tê nhi không thoải mái ư, sao sắc mặt lại hồng như vậy, hơi thở cũng đứt quãng?”

A a a, tay nhỏ bị nắm! Bởi vì quá mức khẩn trương, thân mình đều căng thẳng, hạ thân càng gắt gao cắn chặt hơn, ta dùng hết toàn thân khí lực mới đứng vững nổi, dùng một bàn tay xoa trán nhỏ giọng nói, “Vừa mới ngồi xe thời gian dài quá có chút khó chịu.” Vật rắn bị hoa huyết kẹp chặt, không ngừng kích thích, có cảm thấy, cảm thấy giống như muốn dọc theo khe hở chảy ra!

Phụ hoàng trầm ngâm một chút nói, “Vài ngày kế tiếp là lễ cập kê, hao tổn không ít thể lực, tê nhi lui xuống nghỉ ngơi trước đi!”

Ta giống như chiếm được đại xá, vội vàng khom người nói, “Cẩn tuân ý chỉ của phụ hoàng.” Rồi sau đó xoay người, dưới ánh mắt chăm chú của phụ hoàng đi theo công công dẫn đường, từng bước một ly khai căn chính điện.

Chiếc kiệu nhỏ màu tím lấp ló ngoài điện, Bích nhi cùng mấy cung nữ khác đang đứng chờ bên cạnh. Cung nữ vén rèm lên, ta cúi người ngồi vào. Vừa ngồi xuống liền thấp giọng thở dài một hơi, rốt cục không còn ai bên cạnh, nơi đó thật khó chịu a!

Từ căn chính điện đến Thanh tâm điện-cung ta ở trước đây, lộ trình không gần không xa, chính là bởi vì ngọc thạch nơi hạ thân không ngừng kích thích khiến cả thân thể tê dại, tâm như bị mèo nhỏ khê cào. Lộ trình trở nên xa xôi vô cùng. Hạ thân vẫn chịu đựng dày vò, cuối cùng tại thời điểm tiến cung bắt đầu co rút lại. Ta cắn chặt môi bầu mép quần, khi cổ kiệu lung lay, quay trở lại nơi ở trước đây, bị một căn ngọc thạch cản quấy vô tri vô giác đạt cao trào. Cổ kiệu dừng lại sau này ta không có đi ra ngoài, bên ngoài Bích nhi thấp giọng nói, “Thỉnh công chúa ra kiệu!”

Ta ừ một tiếng nói, “Đã biết.” Mảnh bị xúc lên, Bích nhi đỡ lấy ta, ta chậm rãi nhẹ nhàng bước xuống, cảm thấy hạ thân có một cỗ chất lỏng dính dính chảy xuống, “Đừng chảy ra, đừng để mọi người phát hiện...” Ta thầm cầu nguyện, không khỏi rảo bước nhanh hơn.

Năm đó khi rời khỏi, mọi người đều đi theo ta, lần này trở về đều xuất hiện ít người mới, bọn họ quỳ gối ở cung kính vấn an ta, ta nói một tiếng bình thân, liền theo nha đầu dẫn đường hướng đến tẩm cung.

“Đi chuẩn bị một thùng nước ấm, bản thân mình không khoẻ phải tắm rửa trước.”

“Vâng” nha hoàn khom người ly khai tẩm cung, ta nhìn nhìn những người khác, nói, “Các người lui ra ngoài, không có ý chỉ của ta không được tự ý bước vào.” “Vâng!” Mấy cung nữ hướng ta vén áo thi lễ, xoay người lần lượt rời đi.

Ta xoay người nằm lên giường, kéo ra giường xuống. “Uhm...” Rốt cuộc nhin không được than nhẹ một tiếng, bị cấm như vậy, thật sự thật sự quá đáng! Cao trào qua đi thân thể càng thêm mất cảm, ngọc lớn vẫn duy trì đứng thẳng, còn hơn cả cây gậy của sư phụ, vẫn là... A a a, nghĩ đến sư phụ, hạ thân căng thẳng, ngọc lớn càng chuyển động mạnh hơn.

Mảnh trắng hạ xuống, ta không... không thêm quan tâm nữa, tay lần mò xuống quần nhỏ, đụng đến thứ thô to kia. Ngón tay dính đầy dịch nhầy, ngay cả quần nhỏ đều ẩm ướt hết. Nghĩ muốn rút, nhỏ ra, như vậy rút, nhỏ ra... Sư phụ chắc sẽ không phát hiện! Nghĩ như vậy, ngón tay khẽ nhúc nhích, thứ đồ kia rất nhanh chui ra ngoài. “Phốc...” một tiếng, ta than nhẹ, ma sát vừa rồi khiến ta rung động, thật thoải mái, bất đồng với đối đãi cuồng bạo của sư phụ, khí lực của bản thân mới phù hợp, thật thoải mái ôn nhu. Chất lỏng nơi hạ thể chậm rãi chảy ra, thấm ướt drap giường tơ lụa dưới người.

Tay ta động đây... Như thế nào lại trở nên như vậy? Vừa mới bị hai người sư phụ ngược đãi suốt cả chặng đường, ngay cả một khắc trước đều bị ngọc thạch lấp đầy, thân thể càng thêm mất cảm, ta thật cần...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Thanh Nham, Người Cuối Cùng Đã Trở Lại.

Màn đêm dần dần buông xuống. Ôn đại phu cáo từ, ta liền đặt con chó nhỏ đang ngủ xuống dưới. Ta xoay người đến tủ quần áo, lấy ra từng từng lớp lớp y phục, dưới bộ y phục màu xám duy nhất lấy ra chiếc hòm có khắc hình hoa cúc. Ta lấy một viên thuốc trong hòm, nhìn lại thì chỉ còn ba viên giải được. Ta để hòm vào chỗ cũ, xoay người rót một ly trà đem viên thuốc nuốt xuống, rồi trở về giường.

Đầu óc quay cuồng, tất cả đều là hình ảnh ban ngày hân (Ôn đại phu chăng?) ở cùng ta, cố gắng thả lỏng thoải mái nhưng vẫn không giấu nổi thần sắc mệt mỏi. Trên người còn có mùi máu tươi nồng nồng, vẫn cúi người về bên trái... trong lúc ta sinh bệnh, khẳng định đã xảy ra chuyện gì, mà trong lò hồ của hân, rốt cuộc bán thuốc gì? Vừa khỏi bệnh thân thể còn chút mệt mỏi, khi cúi đầu còn chút tê tê, chỉ một lúc sau, ta liền mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Trên nóc nhà phát ra âm thanh lay động. Trong bóng đêm đen kịt ta chậm rãi mở mắt. Trong đình viện yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng bước chân không ngừng vang lên, thân thể suy yếu vì hai ngày trước bị tra tấn làm cho thính giác của ta càng nhạy bén có thể nghe rõ tiếng động từ trong các góc vang lên. Ta nâng môi cười khê, nơi này từ đầu tới cuối đều là một cái lồng sắt.

Tối nay trời không tĩnh lặng, gió đông thổi phàn phật phàn phật làm cửa sổ giấy rung động, cuối cùng cửa sổ giấy không ngăn được gió lớn, “ba” một tiếng ở trong đêm tối bị thổi mở tung. Một bóng đen thoăn thoắt theo đường cửa sổ nhảy vào trong phòng sau đó đem cửa sổ đóng lại thật kỹ.

“Ài”

“Là ta, Tê Nhi”.

Người đó bước nhanh đi về phía ta, tháo miếng vải đen che mặt xuống. Nước mắt lập tức tràn ngập hốc mắt, ta gần từng tiếng nói: “Dám tặc lớn mật, đêm khuya xâm nhập điện công chúa rốt cuộc có rắp tâm gì?”

“Tê Nhi, nhớ ta sao?” Hân tiến lên ôm chặt lấy ta, hai tay ta vòng qua ghì chặt hân liền đụng đến vết thương trên lưng, mùi máu tươi tanh nồng xông vào mũi.

“Người bị thương?”

“Thù hạ của Tam hoàng tử đều là tinh binh danh bất hư truyền, ngay cả ám vệ đều là nhân vật kiên cường, bên ngoài công kích cũng không thể tiến vào, ta dùng thời gian ba ngày mới xông vào được.”

“Ta băng bó cho người.” Ta đẩy hân ra, chạy xuống giường lấy vải trắng, thời điểm cầm vải trắng xoay người lại, nhìn thấy cảnh tượng ngay trước mắt sợ đến ngây người. Hân đã đem áo cởi ra cầm ở trên tay, cổ sức lau máu trên lưng. Phía sau trừ bỏ bên hông huyết nhục mơ hồ do vết đao gây ra thì còn có một vết thương dài như bị quất qua để lại dấu vết, tuy rằng vết thương đã gần như khép lại nhưng có thể nhìn ra được lúc trước miệng vết thương sâu như thế nào.

“Trên người người, xảy ra chuyện gì.” Ta cầm vải mềm giúp hân nhẹ nhàng lau lưng, nước mắt không không chế được chảy xuôi.

“Nha đầu ngọc, ta là đại phu, đó đều là bị thương ngoài da căn bản không tính là gì.”

“Lòng ta đau, ai cần người lo!” Nhìn nguyên bản thân thể như ngọc giờ biến thành như vậy làm cho ta không kìm nổi sự thương tâm.

“Đến giúp ta bôi thuốc.” Hân đưa qua một cái bình nhỏ bên trong là thuốc bột màu trắng. Ta để cho hân dựa vào tường, đem thuốc bột nhẹ nhàng rắc xuống miệng vết thương. Khi thuốc rơi xuống miệng vết thương, thân mình hân khẽ động nhưng không phát ra bất kì thanh âm gì. Ta biết nhất định là rất đau. Cuối cùng dựa theo lời hân nói, đem y phục mặc lại cho hân.

“Thanh Nham, sao người lại bị thương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta——”

“Công chúa điện hạ, có tặc nhân đêm khuya xâm nhập vào điện, xin hỏi ngài có nhìn thấy hay không?”

“Gâu, gâu” Con chó nhỏ bị tiếng ồn đánh thức, hướng về phía ngoài cửa lớn tiếng sủa.

Ta xoay người đem chăn phủ lên người Thanh Nham, buông màn lụa ở bốn góc xuống, phủ thêm quần áo lên người rồi ôm lấy Bạch Trạch (tên con chó nhỏ), chậm rãi nói: “Chưa từng.”

“Công chúa điện hạ, thứ lỗi cho thần, tặc nhân kia thập phần狡 hoạt, chúng thần bày thiên la địa võng đều bị hân vượt qua, để tránh công chúa bị thương, thần cả gan thỉnh công chúa cho phép thần vào kiểm tra một chút.”

“Làm càn, bản công chúa đang nghỉ ngơi, chẳng lẽ các người muốn ban đêm xông vào tẩm cung của ta?” Bạch Trạch nằm trong lòng như cảm nhận được nổi tức giận của ta, không ngừng hướng ra cửa sủa to.

Người ngoài cửa không biết làm như thế nào cho phải, nhưng lại kiên trì không rời đi. Ta biết rõ lúc này nếu mà quá mức cường ngạnh tất sẽ khiến cho hân nghi ngờ. Thờ dài một hơi nói: “Ta biết các người lo lắng cho sự an toàn của ta, như vậy đi, ta trước mặc thêm quần áo, nhưng chỉ cho phép người vào kiểm tra một lúc.”

Người ngoài cửa kinh ngạc nhưng vẫn cùng ta phối hợp, vội vàng nói: “Đa tạ công chúa.”

Ta mở học nhỏ tận sâu bên trong, đem quần áo dính máu và vải dính máu bỏ vào bên trong, xoay người ôm Bạch Trạch trở lại trên giường rồi nói: “Tiến vào.”

Một nam nhân toàn thân giáp trụ khom người tiến vào phòng, gió lớn cũng theo hắn thổi vào phòng làm màn lụa phản hồng lay động. Ta nghiêng người dựa vào cái gối ở đầu giường, Tay ôm Bạch Trạch nhẹ nhàng trấn an nó. Đôi mắt mang theo ánh mắt mỉa mai hoặc nhìn hắn. Chấn gấm đắp trên người phập phồng rối loạn, bắp chân tuyết trắng như vô tình lộ ra bên ngoài. Hắn lập tức cúi đầu, xoay người nhìn trong phòng. Ta cách màn lụa bán trong suốt nhìn hắn vội vàng ở trong phòng nhìn tới nhìn lui, hắn hướng sau bình phong nhìn một chút rồi khom người chuẩn bị rời đi.

“Không vào nhìn một cái sao?” Ta chậm rãi nói.

“Không.... không cần, đa tạ công chúa, thần cáo lui.” Hắn hướng ra ngoài chậm rãi rời khỏi. Ta nhẹ thở ra một hơi nhẹ nhõm. Nam nhân phía sau bỏ chấn gấm phủ trên đầu ra, tay nhẹ phủ chần lên ngang ngực. Nhẹ giọng nói: “Mới mấy ngày không thấy, không ngờ công chúa lại học xong mỹ nhân kế.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Trăm Năm Thánh Huyết Thệ (Sự Tình Trọng Yếu)

editor: trúc vy

betajab

“Ngươi...” Nhớ tới ngày đó chịu vô vàn ủy khuất, nước mắt không ngừng chảy xuống dưới, “Ngươi khi dễ ta.”

“Tốt lắm tốt lắm, ta làm gì chọc ngươi đâu...”

“Dâm tặc, ghét nhất ngươi.” Ta không thèm để ý tới hắn, ôm Bạch Trạch thấp giọng khóc, nó giống như biết ta khổ sở, vurun đầu lưỡi liếm tay ta.

“Ngoan Tê Nhi, đừng nóng giận, ta... Ai nha, đau quá.”

“Làm sao vậy làm sao vậy?” Ta buông Bạch Trạch, vội vàng xóc chần lên muốn xem xét vết thương của hắn. Hắn lại ôm cổ ta, nói, “Không tức giận nữa?” Khí lực rất lớn, như muốn ta hoà làm một với hắn.

“Miệng vết thương của ngươi đổ máu, đừng nhúc nhích.”

“Không quan hệ, ta lừa gạt ngươi, không đau.” Hắn, dùng đôi mắt tà mị hoa đào thâm tình nhìn ta, sau đó nghiêng người ôm ta vào lòng. Hết thấy bối rối trước đây ở giờ khắc này tan thành mây khói, giống như thuyền nhỏ trên biển cô độc phiêu bạt thật lâu, rốt cục tìm được bến cảng an toàn. “Rốt cuộc lúc đó ngươi đi nơi nào? Vết thương trên người ngươi là xảy ra chuyện gì?”

Hắn lấy tay gạt lệ vương trên khoé mắt ta, nói, “Tê Nhi, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ta đều ở bên cạnh ngươi, ngươi phải kiên cường được không?”

Ta nhìn thấy thần sắc nghiêm trọng của hắn, trong lòng không khỏi run lên, gật gật đầu hỏi, “Đến tận cùng là xảy ra chuyện gì?”

Hắn đáp, “Truyền thuyết về thánh nữ còn có một mặt khác.” “Việc này từ thánh nữ xảy ra. Năm đó thiên hạ rối loạn, thánh nữ đã dùng sức lực bản thân cứu vớt vạn dân, đồng thời cùng hai vị hoàng tử đạt thành hiệp nghị.”

Ta gật đầu nói, “Chuyện này lúc trước ngươi đã nói qua với ta.”

Hắn nói tiếp, “Truyền thuyết kể lại năm đó trước khi thánh nữ rời đi đã cùng hai vị hoàng tử, không, phải nói để vương nước Đàng Thịnh, tông chủ đời thứ nhất của Ngự tông lập ra một lời thề, lời thề này, là dùng máu ký kết.”

“Huyết thệ?”

“Là huyết thệ, dùng máu của 3 người, trong truyền thuyết thánh nữ cứu vạn dân bằng cái chậu bát quái bằng đồng, sau đó nhỏ giọt máu vào chậu bát quái, còn có cấm chế. Nếu ba bên có một bên trái với lời thề, chắc chắn sẽ bị trời phạt.”

“Thiệt hay giả?”

“Ta cũng không biết, ta chỉ biết là, Ngự tông trước kia có mấy người từng mưu đồ soán vị hoàng đế đương thời, nhưng tới lúc sắp khởi binh thì bị bệnh không rõ ràng mà chết, có người thì bị giết.”

“Ngự tông?” Ta che miệng lại, không thể tin được những gì bản thân vừa mới nghe, “Ngươi làm sao biết được?”

“Năm đó Ngự tông đại hoàng tử có tình cảm chân thành với thánh nữ, sau khi lập Ngự tông liền dốc lòng tìm kiếm phương pháp trị liệu đôi mắt cho thánh nữ, đáng tiếc cho tới lúc lâm chung cũng không tìm được. Hắn có hai người con, một người võ công cực kỳ cao cường, trở thành cao thủ nổi danh nhất lúc đó, một người khác hết mình học y, kế thừa nguyện vọng của hắn là tiếp tục nghiên cứu y thuật. Sau này, người học y kia tiếp nhận vị trí tông chủ Ngự tông của hắn.”

“Vì sao?” Không phải thường là người có võ công rất cao kế thừa hay sao?

“Vị cao thủ kia muốn trở thành người trong giang hồ hơn, không thích bị vị trí tông chủ Ngự tông trói buộc. Mọi người chỉ biết Ngự tông là môn phái đệ nhất thiên hạ, đệ tử trong môn phái đều có võ công cao cường, lại không biết kỳ thực Ngự tông còn có một tài nghệ gia truyền khác chính là y thuật.”

Ta nhất thời ngậm ngẩn cả người, sau khi kinh ngạc lại thấy có chút không đúng, “Không phải trên giang hồ nói y thuật giỏi nhất là...”

“Kỳ Lâm cốc, thần y Tả gia.”

Kỳ Lâm cốc, thần y Tả gia? Ta nhìn hắn đắm đắm.

“Tông chủ đời thứ hai Ngự tông một lòng chỉ lo nghiên cứu y thuật, con hắn cũng có cùng ý muốn giống như hắn. Ngự tông bên trong tranh đấu không ngừng, cuối cùng con thứ của tông chủ đời thứ ba là Ôn Hiến, không muốn lại ở lại trong Ngự tông nữa, cùng gia nhân chính thức bãi sự nguyện ý rời đi nơi đó, mai danh ẩn tích ở trong một sơn cốc ngoài ba trăm dặm an cư lập nghiệp, cũng lấy họ ‘Tả’ của thánh nữ làm họ chính thức. Người Tả gia sinh sống ở sơn cốc, nhưng cứ cách mười năm đều sẽ cử người trong môn phái ra bên ngoài tìm kiếm địa phương có nhiều danh y mới, cùng danh y trong chốn giang hồ luận bàn, sau mấy trăm năm, ở trong chốn vô lâm dần dần có danh tiếng.”

“Nói cách khác, Ngự tông nhất mạch chia ra thành hai nhà, một nhà là tông chủ Ngự tông, một nhà khác là thần y Tả gia nổi tiếng thiên hạ.” Ta suy nghĩ về lời Thanh Nham nói, trong đầu hình thành một sợi dây ngày càng rõ.

“Tê Nhi, ta là con của đại gia chủ Tả gia, Tả Thanh Nham.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Thân Phận Rối Rắm(Trọng Yếu Khắc Tình Biến Chuyển)

Ta không nói gì, kỳ thực trước đó ta cũng từng nghĩ tới hắn là thần y. Nhưng không ngờ tới hắn lại là hậu nhân của gia chủ thần y Tả gia.

“Tê Nhi, ngươi tức giận sao?” Ta lắc đầu, nói, “Ta tin tưởng ngươi, tình hình bây giờ làm gì có thời gian nói mấy chuyện này đâu.”

Hắn thở dài một hơi, nhẹ nhàng xoa xoa trán ta, nói, “Ngự tông từ lúc được gầy dựng, đều luôn tìm kiếm một người.”

“Tìm ai?”

“Hậu nhân của thánh nữ. Ngoài mặt bọn họ đối với triều rất mực cung kính, nhưng trên thực tế là chịu sự chi phối của huyết thế nên không thể ra tay. Mà mấu chốt để giải bỏ huyết thế chính là hậu nhân của bộ tộc thánh nữ.”

“Chỉ có các nàng mới giải được sao?”

“Đúng thế, huyết thế do ba người lập ra, nên giải bỏ huyết thế cũng cần phải có hậu nhân của ba người này. Kỳ thực ta cũng không biết phương pháp cụ thể, chỉ ngẫu nhiên nghe phụ thân ta từng nhắc tới, là một loại phương pháp cực kỳ nham hiểm, cùng dòng máu của ba dòng họ có liên quan, nhất là hậu nhân thánh nữ. Muốn giải bỏ huyết thế hoàn toàn chỉ sợ thánh nữ kia không sống nổi nữa.”

Nghe vậy ta sợ run cả người, lúc trước ở đế đô gặp người kể chuyện luôn luôn hô to : ‘Thánh nữ đại nhân’, hắn rốt cục làm sao biết được? Hơn nữa, “Năm đó không phải thánh nữ đã rời đi sao?”

“Từ sau năm đó, quả thật thánh nữ đã biến mất rất nhiều năm, nhưng thiên hạ to lớn bao la, mấy trăm năm nay Ngự tông vẫn không ngừng phái người đi tìm kiếm, nếu ta đoán không sai thì người hoàng gia cũng đã đi tìm hậu nhân của nàng.”

Đúng vậy, nếu nói thánh nữ là mấu chốt để giải bỏ huyết thế, như vậy mặc kệ là đối với hoàng thất hay Ngự tông, bộ tộc thánh nữ đều là nỗi uy hiếp với họ. Bàn tay âm ứot nắm chặt cánh tay hắn, hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Hai mươi năm trước, tông chủ Ngự tông bị người trong giang hồ dùng ám tiễn đã thương, sau đó đi nhằm vào một nơi thế ngoại đào nguyên. Không có người nào biết hắn ở nơi đó xảy ra chuyện gì, nhưng mà hắn dẫn về một tiểu cô nương, tuy rằng hắn chưa từng nói gì cả, nhưng người trong Ngự tông đều cho rằng đó chính là truyền nhân của thánh nữ.”

“Tiểu cô nương? Thế nàng rốt cục có là người đó hay không?”

“Có người nói đúng cũng có người nói không đúng. Hắn chưa từng nói bất cứ điều gì, ngay từ đầu đại gia cũng nghĩ vậy, nhưng khi nàng vừa mới được mười sáu tuổi, trên người vẫn không xuất hiện thánh tích.”

“Thánh tích?”

“Đúng vậy, là thánh tích. Tương truyền hậu nhân của thánh nữ có hai cái thánh tích, một là trên trán có ba cánh hoa hồng hợp lại với nhau, còn có chính là...”

“Còn có cái gì?”

“Hai là được thần linh che chở, miệng vết thương trên người có thể khép lại rất nhanh.”

“Khép lại? Sẽ không là...” Ta đứng bật dậy, làm bạch trạch hoảng sợ chạy sang một bên.

Thanh Nham ngồi dậy, tay vịn bờ vai ta nói, “Tê Nhi, từ lần trước ta nhìn thấy miệng vết thương trên cánh tay ngươi khép lại, liền hoài nghi ngươi có thể chính là hậu nhân thánh nữ. Vì chứng thực chuyện này, ta đã trở về Kỳ Lân cốc một chuyến, lại đi tới Ngự tông...” Ngự tông? Ta ngờ ngác nhìn hắn nói, “Ta không tin đâu, không phải nói hậu nhân kia đang ở Ngự tông sao?”

“Trên thực tế mười tám năm trước, nàng liền biến mất khỏi Ngự tông. Sau này có người nói, tông chủ Ngự tông đối với nàng động chân tình, mà tông chủ phu nhân hận nàng thấu xương, nên đã giết nàng; cũng có người nói, nàng chuồn ra Ngự tông muốn chạy trốn về nhà, mà ở trên đường gặp phải hoàng thượng đang cải trang vi hành, hoàng đế dẫn nàng đưa vào trong, trở thành phi tử.”

Phi tử? Mẫu thân của ta sao?

“Không có chuyện đó xảy ra, mẫu phi ta không thể là thánh nữ được, ta nghe ma ma nói nàng là con gái nhà nghèo, tính tình rất dịu dàng. Khi nàng sinh ta ra vì khó sinh nên đã chết, nếu là hậu nhân thánh nữ làm sao có thể dễ dàng chết như vậy được có đúng hay không? Đúng hay không hả?” Thanh Nham ôm lấy ta, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ sau lưng ta, nói, “Đừng sợ, mặc kệ ngươi là người như thế nào, ta đều sẽ bảo vệ ngươi thật tốt.”

“Thanh Nham, ngươi không biết, ngươi không biết, kỳ thực ta...”

“Tê Nhi, ngươi hãy nghe ta nói, những gì ta vừa nói đều chỉ là một ít lời đồn trên giang hồ mà thôi, không có nhiều người từng thấy nữ tử kia, càng không có ai biết chính xác nàng đi nơi nào, tất cả những chuyện đó đều do ta tìm hiểu được trong mấy ngày nay. Huống chi ngươi chỉ có vết thương trên thân thể có thể nhanh khép lại, giữa trán cũng không có ba cánh hoa hồng. Nếu qua mười sáu tuổi vẫn không có, như vậy thì khẳng định là không đúng. Tê Nhi, ngươi bao nhiêu tuổi?”

“Ta?” Ta nhìn hắn, bỗng nhiên nhớ đến, “Còn mười lăm ngày nữa chính là sinh nhật mười sáu tuổi của ta.”

“Còn mười lăm ngày nữa sao.” Hắn nói, “Tê Nhi, ngươi hiện tại rất nguy hiểm, bây giờ hoàng thất khẳng định là không biết, nhưng tam ca của ngươi rốt cục đang có ý định gì cũng không ai biết. Hai huynh đệ Ôn gia... bọn họ đều là người của Ngự tông.”

“Thanh Nham, ngươi không được nói lung tung, các sư phụ đối xử với ta tốt lắm, bọn họ chính là đệ tử Ngự tông, làm sao có thể...”

“Đệ tử Ngự tông? Nha đầu ngốc, bọn họ là con của tông chủ Ngự tông, trong đó một người sẽ là tông chủ đời sau.”

“Con trai tông chủ?” Ta nhìn hắn, có chút phản ứng không kịp.

“Cũng khó trách ngươi không biết, dù là Ngự tông, cũng không có nhiều người biết.” Hắn thở dài một hơi, nói, “Khi ta còn thiếu niên, một lòng muốn làm đại hiệp lại thêm không hiểu được tại sao lại vì một vị thánh nữ đã chết nhiều năm mà tìm phương pháp trị liệu đôi mắt. Năm mười lăm tuổi kia, ta vụng trộm chuồn ra khỏi Kỳ Lân cốc, đi ra bên ngoài trở thành người trong giang hồ, cũng chính tại thời điểm đó ta đã gặp hai huynh đệ Ôn Nhu, Ôn Ly.”

“Ngươi quen biết sư phụ?” Đêm nay khi biết được những chuyện này thật sự làm ta rất khiếp sợ, trong lúc nhất thời ngoại trừ tra hỏi ta không biết còn có thể làm gì.

“Đúng, chúng ta đâu phải chỉ là quen biết nhau không đâu. Khi đó chúng ta đều có tâm tính thiếu niên, đều muốn làm đại hiệp được mọi người kính trọng ngưỡng mộ. Ban đầu thì không hòa thuận, sau này dần dần trưởng thành. Cứ như vậy đã qua hơn một năm, chúng ta cùng nhau trừng ác dương thiện, cứu sống, chẳng mấy chốc trên giang hồ cũng biết đến danh tiếng của đại hiệp mặt ngọc.”

“Đại hiệp mặt ngọc? Ta ở trong hoàng cung từng nghe qua vị kia mỗi lần xuất hiện đều đeo một cái mặt nạ đại hiệp bằng bạch ngọc? Chẳng lẽ đại hiệp mặt ngọc thế nhưng không phải là một người?”

“Là ba người chúng ta,” hắn cười tà, “Chúng ta có thân hình không khác nhau lắm, người ngoài nhìn thấy chúng ta đeo mặt nạ liền cảm thấy rất giống.

Mỗi người chúng ta thay phiên nhau làm hiệp khách trong một ngày, đi làm chuyện mà bản thân muốn làm.”

Cho nên, ta ở trong cung nghe tiểu cung nữ nói, vị đại hiệp mặt ngọc kia bất kể võ công, y thuật hay độc thuật đều là cao thủ, tác phong nhanh nhẹn, thì ra là ba người?

“Vậy sau này tại sao các người lại tách ra?”

“Sau này, tông chủ Ngự tông tìm được bọn họ. Ngày đó ta đi làm đại hiệp, khi quay trở về thì bọn họ đang ở bên trong nói chuyện. Ta nghe bọn họ đang nói về việc thân thể, cho nên không có đi vào. Ngày thứ hai bọn họ liền cáo từ ta trở về nhà, lúc đó ta còn không biết, người đến tìm hai người bọn họ chính là tông chủ Ngự tông. Không lâu sau đó ta cũng bị nhai ca tìm được, đánh nhau một chút lại bị hạ thuốc mang về Kỳ Lân cốc.”

Ta bật cười, Thanh Nham khi thiếu niên vẫn là một người như vậy.

“Tê Nhi vẫn cười đẹp mắt như vậy,” hắc nhéo nhéo cái mũi ta nói, “Sau này chúng ta vẫn luôn liên lạc với nhau, dựa theo thân phận bối cảnh, bọn họ còn phải gọi ta một tiếng thúc thúc, như vậy đồ đệ bọn họ, chính là...”

“Người dám!” Người này bây giờ còn có tâm tư đùa giỡn. Thật sự là không biết nói gì nữa.

“Hai người bọn họ ở trên giang hồ danh tiếng dần dần lên cao, ta cũng bị phụ thân cùng huynh trưởng quản thúc, học một chút y thuật gia truyền, vừa lúc cứu được mấy vị cao thủ, nên được một ít hư danh. Năm năm trước chúng ta ở trên đại hội võ lâm gặp lại nhau, cảm thán cảnh ngộ mấy năm nay trải qua, từ lâu tâm tình của bản thân cũng biến đổi so với năm đó. Bất quá sau này, ta cũng thường lưu tới Ngự tông cùng bọn họ uống rượu, bọn họ cũng từng đến Kỳ Lân cốc của ta tìm chút thuốc. Xuân được trên người người chính là từ ta mà ra.”

“Được trên người ta là do bọn họ hạ hạ?” Ta không dám tin nhìn Thanh Nham, “Sự phụ làm sao có thể...”

“Ta cho rằng bọn họ là vì niềm vui thú nơi khuê phòng, thuốc này vốn là vì đại ca chất phác của ta mà làm ra, hiệu quả của thuốc cũng không khác, lại không thể làm bị thương người. Bọn họ nói cần nên ta liền cho. Ta biết bọn họ có dạy cho một người trong năm năm nay, là đồ đệ công chúa được xưng mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, cũng biết hai người bọn họ có một vị giai nhân khuê phòng ở chung đã ba năm, nhưng chưa từng nghĩ đến hai người kia nguyên bản lại chính là một người!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Tê Nhi Bản Thân Tự Đến (Chủ Khắc Tình, Vi H)

“Chàng có biết ta cùng bọn họ...” Ta nhìn Thanh Nham, trong lòng ta hiện tại không biết là tư vị gì.

“Ta chỉ biết là ta thích nàng, một khắc cũng không muốn rời khỏi nàng.” Hắc đem đầu ta tựa lên vai, nói, “Tê Nhi, hiện tại thân phận nàng chưa khẳng định rõ, tất cả đều phải thật cẩn thận. Ta vốn muốn dẫn nàng đi ra ngoài, nhưng hiện tại ta thấy, trước khi sinh nhật mười sáu tuổi thì sống ở nơi này tương đối an toàn.”

Ta gật đầu, trong lòng cảm thấy một nỗi chua xót, “Các sư phụ...”

Thanh Nham thờ dãi một hơi, “Nói thật, bằng giao tình ta cùng bọn họ mười mấy năm nay, căn bản ta không tin bọn họ sẽ vì oán quốc đoạt quyền mà gây tổn hại tới nàng. Mấy năm nay ta cũng bên cạnh họ nên biết, hai người bọn họ mặc kệ là đối với ‘Giai nhân’ hay là đối với ‘Đồ đệ’ đều là yêu thương thật tình. Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước ta muốn đến gặp nàng.”

“Muốn đến nhìn ta?”

“Đúng vậy, ta luôn nghe nói Linh Tê công chúa là mỹ nữ đệ nhất thiên hạ, có thể làm hai vị bạn tốt kia của ta coi là bảo bối, mỗi khi ta hỏi gì về nàng, bọn họ cái gì cũng không chịu mở mồm. Cho nên ta đã muốn đến nhìn nàng.” Hắc nở nụ cười, nói, “Ta đã từng thử qua vô số lần, đáng tiếc mỗi lần đều bị hai người kia phát hiện, chắc nàng không biết, bọn họ đem nơi này phòng thủ giống thùng sắt, nếu có hai người bọn họ ở trong này, tam ca của nàng cho dù có mấy ngàn người, muốn cũng đừng nghĩ tới gần nơi này.”

“Vậy chàng sao có thể vào được?”

“Cuối cùng ta thật sự không còn biện pháp nào, đành phải dùng đến chiêu dương đông kích tây.”

“Dương đông kích tây?”

“Đúng vậy, cha bọn họ đang trong lúc bế quan, đệ tử Ngự tông tuy mạnh, nhưng ta còn cao tay hơn, trừ bỏ một ít người, ta tại Ngự tông gây ít chuyện

nhiều loạn, dụ bọn họ trở về.”

“A? Chàng đem bọn họ dẫn trở về?”

“Ai, thực xin lỗi, Tê Nhi. Ta không nghĩ tới, sự tình lại phát triển thành tình trạng này.”

“Có lẽ chàng đến đây là chuyện tốt cũng nên,” ta tự giễu cười, “Nếu không phải chàng, ta làm sao có thể biết mình ăn nhiều mì được trong thời gian dài như vậy.”

“Tất cả ta đều không biết, trước đó vài ngày ta mới tìm hiểu được một ít chuyện xưa về thánh nữ, sau đó lại đi Ngự tông tìm bọn họ, thế nhưng bị cha bọn họ giăng bẫy bắt giữ, nhốt vào địa lao. Miếng vết thương trên người ta là do bị bọn họ đánh.”

“Vì sao?” Trong lòng ta đau đớn, “Không phải bọn họ có quan hệ tốt với chàng lắm sao? Vì sao lại...”

“Bọn họ cũng chưa xuất hiện ở nơi đó.”

“Cái gì?”

“Tông chủ nói, bọn họ không về lại nơi đó. Hẳn căn bản không biết ta là ai, thân phận của ta lại không tiện nói cho hắn biết, kết quả bị đánh một trận rồi nhốt lại.”

“Vậy chàng làm thế nào trốn ra ngoài?”

“Tê Nhi cũng quá coi thường ta rồi, ta là ai chứ? Lúc trước vì ta nhất thời không tra xét kỹ nên bị bọn họ bắt lại, sau đấy trên người có thương tích không tốt cho việc chạy trốn, ta nhân nhin hai ngày, thừa dịp cơ hội bọn họ đưa cơm ta đánh ngất người trông cửa, liền thay đổi quần áo nghênh ngang đi ra ngoài.”

“Sau này thì sao?”

“Ta hỏi thăm xung quanh một chút, chỉ biết là bọn họ từng trở lại Ngự tông, sau đó căn bản cũng không biết họ đã đi đâu, về sau tông chủ đi ra, hai người đã không còn tin tức.”

“Bọn họ có thể đi nơi nào chứ?”

“Việc này ta cũng không nghĩ tới, ta cảm thấy Ngự tông có điểm không thích hợp, nhưng đã đến thời gian hẹn ước với nàng, ta sợ nàng lo lắng, nên đi đến nơi này, không nghĩ tới nơi này lại bị binh mã của tam hoàng tử vây quanh. Lúc đầu cũng không ngờ hắn có thể uy hiếp đến nàng, nhưng sau này ta phát hiện ở phía sau sơn nhai có rất nhiều thi thể, nhìn kỹ đúng là hạ nhân trong phủ của nàng già dạng... Ta lo lắng nàng có chuyện nên nghĩ cách lẫn lộn vào đây. Không nghĩ tới tam ca kia của nàng thật là nuôi dưỡng vài tên tử sĩ, ngày ấy ta lẫn vào rồi cùng hắn giao thủ, vô công của hắn thế nhưng cũng không ở dưới ta, làm tay hắn bị thương, nhưng ta cũng không chiếm được tiện nghi gì. Hôm nay lại tính kế làm ta bị thương, hừ, người này trong các vị hoàng tử, cũng coi như là một nhân vật lợi hại.

“Còn đau phải không, khẳng định là rất đau đi!” Ta vuốt vuốt lưng hắn, nghĩ tới hắn một đường này nếm phải nhiều đau khổ, đau lòng đến mức nước mắt chảy ra.

“Đau gì chứ, chỉ cần được nhìn thấy nàng, tất cả đều đáng giá.” Hắn nhẹ nhàng lau nước mắt ta, đem ta vây chặt trong ngực.

Ta rúc vào trong lòng hắn, tâm tình dần dần bình tĩnh trở lại, ai biết lúc này hô hấp hắn bắt đầu nặng nề. Ta ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hắn, thì phát hiện đôi mắt hoa đào của hắn đang nhìn phần ngực hơi hơi rộng mở của ta.

“A, dâm tặc, chàng nhìn cái gì đó!” Ta thấy xấu hổ nên kéo áo che lại, nhưng bị bàn tay to của hắn cầm chặt, “Chẳng lẽ Tê Nhi không muốn ta sao?”

“Nhưng mà, nhưng mà chàng đang bị thương, việc này làm sao được a!” Ta thẹn thùng mặc kệ hắn giữ lấy hai tay, nghĩ đến việc hắn muốn làm chuyện đó, gò má đều đỏ lên.

“Nàng sợ ta không được hả?” Hắn bật cười nhìn ta, trong mắt hoa đào ẩn ẩn có một chút tức giận. Sẽ không phải tức giận thật chứ.

“Ai nha, ta đâu có nói chàng không được chứ, ta...” Nói thế nào cũng không giải thích được rõ ràng.

Hắn kéo tay ta giờ lên cao hơn đỉnh đầu, khom người tới gần lỗ tai ta nói, “Kia muốn hay không ta dùng hành động nói cho nàng biết, ta rốt cục có được hay không?”

“Ta... A!” Thân thể bị áp đảo ở trên giường, cơ thể hắn lập tức nằm lên trên người ta. Bạch Trạch vừa mới này còn đang ngủ bị động tác của chúng ta đánh thức, thấy ta bị đè nặng nên ư ừ kêu lên.

“Ai, con chó nhỏ, đừng để cho nó thấy.” Ta ngượng ngùng nhìn con chó nhỏ, vội vàng nhỏ giọng dỗ dành nó, “Ta không sao, ta không sao, Bạch Trạch ngoan nha!” Bạch Trạch co cẳng chạy tới bên gối của ta, dùng lưỡi liếm mặt ta.

“Chó đực ư?”

“Hả?”

“Vật nhỏ này là chó đực, dám ở trước mặt ta mà liếm nàng, có phải không muốn sống nữa hay không?” hấn liếc mắt qua lờm Bạch Trạch, làm nó sợ tới mức cả người đều run run.

“Ai, chàng thật xấu xa, như thế nào lại khi dễ Bạch trạch của ta.” Ta quay đầu nhìn Bạch Trạch nói, “Ngoan ngoan nha, ngroi vào trong rương ngủ đi.” Nó ngó ngó hừ, ngồi xổm cạnh giường nhìn ta, Thanh Nham bắt nó xách lên, ném tới trong rương. Bạch Trạch nằm ở trong rương thế nhưng vẫn không nhúc nhích.

“A! Nó có thể chết không, chàng đánh chết nó a!” Ta đứng dậy muốn đi nhìn xem nó, lại một lần nữa bị Thanh Nham ấn trở về dưới giường.

“Nha đầu ngọc, ta chỉ làm cho nó ngủ một lúc thôi, chờ ta với nàng làm xong xuôi mọi chuyện rồi, thì nó có thể tỉnh.”

“Thật như thế sao?”

“Thật sự!”

“Trúng thôi, chàng rất xấu rồi, vừa mới nãy làm ta sợ muốn chết.” Ta vỗ ngực hấn, quyết miệng nhìn hấn.

“Thế muốn ta bồi thường một chút cho nàng hay không.” Hấn mị hoặc ở bên tai ta vừa nói vừa khê liếm, làm tim ta đập bang bang, càng lúc càng nhanh.

“Muốn.” Ta nghiêng mặt qua, đỏ mặt nhỏ giọng đáp.

“Cái gì? Ta không nghe thấy rõ a?” Mọi hấn di chuyển xuống dưới cổ ta, chiếc lưỡi khê liếm. Dục vọng ngủ đông trong thân thể dễ dàng bị hấn khiêu khích tỉnh lại, hô hấp của ta dần dần bắt đầu nặng nề, nuốt nước miếng, ta ngẩng đầu nằm ở bên cạnh tai hấn nói, “Muốn.”

Hấn xấu xa cười, tà mị nói, “Như vậy, Tê Nhi liền tự mình tới làm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Tê Nhi Ở Mặt Trên (H)

“Trúng thôi!” Nghe hấn nói như vậy, ta ngượng ngừng đánh khê lên vai hấn, hấn muốn bắt lấy tay ta lại không cần thận động đến miệng vết thương, thét lớn một tiếng. Ta hoảng sợ, chạy nhanh nhìn nhìn xem, ai biết hấn lại xấu xa cười rộ lên, “Tiểu trúng thôi, chẳng lẽ ngroi muốn. . .”

Trong chốc lát vừa rồi ta đã thấy địa phương ngẩng cao đầu của hấn liền vội quay đầu đi, hấn nâng cằm ta, khê miết theo khoé môi ta, miệng tà mị cười, mắt hoa đào giống như hai đầm nước sâu khiến ta hoảng hốt. “Có đau hay không a?” Ta sợ động tác của hấn động đến thân thể, đỏ mặt nhỏ giọng nói, “Hôm nay, hôm nay ta sẽ làm”

“Tê Nhi nói cái gì, ” hấn nhìn ta, cười nói, “Nói quá nhỏ, ta không nghe thấy a!”

“Chán ghét!” Ta sợ hấn xé rách vết thương sau lưng, đỏ mặt muốn hấn trước tựa vào trên giường. Hấn ngoan ngoãn nghe lời ta, ngây ngốc nhìn ta cời quần áo cho hấn. Thanh Nham sau khi băng bó xong nên không mặc gì nhiều, ta cúi đầu luống cuống tay chân cời đai lưng, kết quả loay hoay nửa ngày cũng không xong.

Hấn bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, một tay vừa động liền nhẹ nhàng giải quyết vấn đề. Ta đỡ xuống đai lưng, cúi đầu giúp hấn thoát quần, mái tóc đen nhánh nhất thời rơi xuống, chặn tầm mắt. Hấn khéo léo giúp ta vén tóc ra đằng sau, ánh mắt sáng quắc khiến lòng ta nhảy loạn. Quần bị ném về sau, đầu sỏ ngẩng cao loạng choạng xuất hiện ngay trước mắt, tuy rằng đã từng nhìn thấy vô số lần, nhưng hôm nay là lần đầu tiên ta nhìn gần như vậy, vẫn là nhìn không được hô nhỏ một tiếng, ngo ngắc ngây ngẩn cả người.

“Như thế nào, Tê Nhi không biết phải làm như thế nào ư?”

“Nào có?” Ta nhớ lại động tác hấn hay thực hiện, nhẹ nhàng khóa ngồi lên bụng hấn, hai tay bao lấy khuôn mặt hấn, hôn từng chút một. Mặt trắng mịn có chòm râu ngắn ngủn, chạm vào có chút ngứa ngứa; đôi môi đầy đặn vẫn mềm mại như trong trí nhớ, ta đặt môi mình lên bờ môi của hấn, trần trọc hôn hít.

Hầm răng khê cắn môi dưới hấn, chọc hấn hừ một tiếng. Ta nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hấn hỏi, “Muốn ta sao?”

“Rất muốn, ” thanh âm dè dặt, “Mỗi buổi tối, đều rất muốn Tê Nhi.” Ta mặt đỏ đỏ lên, lại cúi đầu hôn lên môi hấn. Miệng hấn hé mở, địa phương trải

qua ta hôn cắn giống như anh đào hồng nhuận ướt át. Ta vươn lưỡi ở anh đào liếm một chút, theo sau liền thân lưỡi vào sâu trong miệng hắn, nhẹ nhàng cùng hắn dây dưa.

“Chậc chậc” thanh âm giữa căn phòng im lặng có vẻ càng rõ hơn, ta đầu lưỡi dần dần rơi vào thế bị động, bị hắn trêu chọc. “Ồ ô...” Ta cảm thấy chính mình đầu lưỡi đều bị hắn nuốt xuống, trong miệng một tia khí lực cũng không có, nhìn không được vỗ bờ vai hắn. Khi ta cảm giác chính mình sắp không thở nổi, hắn rút cục buông đầu lưỡi.

“Chán ghét, không phải nói để ta làm sao!” Ta quyết miệng, hắn vội vàng giơ hai tay đầu hàng, nói, “Tiểu thư tha mạng, tiểu sinh sai lầm rồi, cũng không dám nữa.” Ta nhìn không được xì một tiếng nở nụ cười, quyết miệng nói, “Người nói, không được động đây nha.”

Hắn còn làm bộ suy tư một chút, sau đó gật gật đầu nói, “Lần này thật không dám” Ta nhặt lấy cái đai lưng vừa ném xuống, cười xấu xa nói, “Ta không tin, người đề ta trời hai tay mới được.” Hắn dùng đôi mắt to vô tội nhìn ta rồi vươn hai tay ra. Ta nhanh chóng buộc hai tay của hắn cùng một chỗ, trói vào thành giường.

Hiện nay Thanh Nham cả người trần truồng tà tà tựa vào giường, hai tay bị trói ở sau người, ánh mắt mỉa mai hoặc ngập nước nhìn ta. Ta bước qua người hắn một lần nữa ngồi thẳng xuống, kê môi lên vành tai trái học hắn hạ thấp thanh âm nói, “Như vậy, ta bắt đầu.”

Ta còn chưa động đây, cự vật nơi hạ thân bỗng nhiên cách quần áo cao thấp ma sát nơi riêng tư, ta nha kêu nhỏ một tiếng, trách cứ nhìn hắn nói, “Nói với người cũng không có tác dụng, lại động.” Hắn bắt đầu dĩ nhiên ta nói, “Ngày ta thực không cố ý.”

Ta quyết quyết miệng, lần thứ ba trèo lên người hắn. Vật nam tính không chịu khống chế liên tiếp ma sát địa phương kia, đôi mắt hắn như hai ngọn lửa nhỏ nhìn ta chăm chú, khiến tình dục ngủ say trong thân thể dần dần thức tỉnh, ta cảm thấy chính mình hơi thở sắp đứt quãng, chỉ có thể há miệng nhẹ nhàng thở dốc.

Khẽ liếm vòng quanh vành tai, ta làm bộ trêu tức hắn, Thanh Nham liền nhắm mắt lại chuyên tâm hưởng thụ ta đùa giỡn, tiếng thở dốc dần dần hoà trộn vào nhau. Không ngừng cố gắng liếm hôn bên còn lại, lấy hàm răng khẽ cắn vành tai trắng nõn, thành công làm cho hắn khẽ hừ một tiếng, “Tiểu hồ ly.”

“Thích không?” Lúc vừa mới bắt đầu ta vẫn còn e lệ dần dần bắt đầu quen thuộc thân thể hắn. Thả lỏng cả người, ta bắt đầu vỗ về chơi đùa với hai hạt đậu nhỏ trước ngực hắn, “Ta làm được không?” Hắn hơi mở mắt, trông đen trong mắt không ngừng di chuyển, cơ hồ muốn hãm ta vào trong, “Tốt lắm” Cánh môi khẽ chạm lên cổ hắn, học bộ dáng của hắn liếm cắn, một bàn tay vỗ về chơi đùa một bên ngực. Nơi này... Mỗi lần hắn đùa bỡn ta nơi này, đều khiến ta dục tiên dục tử, không biết hắn có cảm giác gì?

Chiếc lưỡi chà sát khắp nơi, ta lấy tay phải nắm nhũ tiềm, nhẹ nhàng chà xát làm ”Ngô... Tiểu trướng thôi.” Nguyên lai nam nhân cũng có cảm giác, ta kinh ngạc phát hiện điểm này, cúi đầu lấy lưỡi phản nộ khẽ cắn bên trái, tay phải tiếp tục nắm bên phải chà đạp. Tiếng thở dốc càng lúc càng lớn, cự long nảy lên mãnh liệt, giống như muốn xuyên thấu lớp quần áo trung gian, thẳng hướng hướng tới nơi non nớt tư mật.

Địa phương bị ma sát chảy ra mật dịch, cảm giác ma ngứa làm cho ta không khỏi nhẹ nhàng giật giật, ngọc ngậy cái mông khiến Thanh Nham hừ nhẹ một tiếng “Tê nhĩ, thật đúng là đùa nhỏ hử.” Lưỡi ta dần tuần tra xuống phía dưới, thân mình cũng theo động tác chậm rãi xuống phía dưới, ngón tay nghịch ngợm vẽ vòng quanh rốn, môi đỏ mọng cái lưỡi ngọt hôn cơ bụng rắn chắc hoàn mỹ, rút cục lấy hai tay chà sát đầu sỏ chảy ra chất lỏng trong suốt, lại không biết nên làm như thế nào.

“Tê Nhĩ sợ sao? Tê Nhĩ không nhớ rõ này đại cây gây làm thế nào lên cao trào ư? Hay vì nó quá lớn, Tê Nhĩ sẽ không biết nên làm gì bây giờ...” Thanh Nham ánh mắt khẽ nhếch, tà mị cười xem ta, vẻ mặt mê hoặc khiến ta rung động không thôi. Ta không nói gì, cúi đầu liếm hết chất lỏng ấy, hơi thở nam tính nhất thời tràn ngập khoang miệng, khiến thân mình mẩn cảm run rẩy càng thêm mãnh liệt.

Ngay lập tức, Thanh Nham thét lớn một tiếng, thân thể khẽ động. Thanh âm đó chính là nguồn cổ vũ lớn nhất đối với ta, ta cúi gập người xuống, lấy hai tay cầm nơi đó, bắt đầu vui đùa vào liếm. “Ngô... Dừng sức chút... bảo bối Tê Nhĩ thật là lợi hại...”

Tiếng thở dốc quấn quanh khắp căn phòng, một cái đầu gối dòi đến chính giữa hai chân ta, một chút một chút chà xát qua lại. Nơi riêng tư non mềm làm sao chịu nổi đùa bỡn như thế, hai ba lần về sau mật dịch sẽ không chịu khống chế chảy càng nhiều đem đầu gối tắm ướt, ta nhìn không được rên rỉ.

“Dừng ngừng, tiếp tục, ngâm lấy.” Muốn ta ngâm ư? Cái miệng nhỏ nhắn có thể chứa cự vật tráng kiện hơn cổ tay sao? Lòng ta nhảy bang bang, nhìn ánh mắt mê mang của hắn, rút cục hạ quyết tâm, cúi người lấy cái miệng nhỏ ngâm đầu thô to.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Muốn Thì Ngồi Xuống Đi

Editor : boogoo

beta: jab

Thật lớn! Nhục bông thô to khiến miệng ta phình hết cỡ, ta cố sức ngậm miệng nhưng không thể tìm ra cách nào nuốt hết vật to lớn đó vào, chỉ có thể lấy lưỡi liếm qua phần đầu thô to ấy. Mật dịch trong miệng không chịu khổng chế của ta dọc theo long căn thô to chảy xuống.

“Tê Nhi... Thật thoải mái... Tiểu nha đầu, ngậm sát xuống chút nữa.” Thanh âm mỉa mai hoặc tràn đầy ý cổ vũ khiến nơi riêng tư phía dưới thêm khó chịu, 2 chân ta càng ma sát mãnh liệt hơn. Cảm thụ quá mức dâm mỹ làm cho lòng ta kích động không thôi. Cái miệng nhỏ nhắn hàm chứa vật nam tính lên cao rồi xuống thấp làm cho tiếng ngậm nga càng thêm dâm mỹ.

“Ân... Ân...” Một đầu tóc đen tuột xuống, hấn đưa toàn bộ hạ thân đến sát mặt ta. Sau đó một đôi bàn tay to đem đầu ta chế trụ lại, hấn đỡ lấy đầu ta, cúi đầu nhìn chăm chăm cái miệng của ta đang hàm chứa ngọc long của hấn.

“Ai... Nàng lại không nghe lời.” Dưới ánh mắt của hấn ta cảm thấy ngượng ngùng, hơi đẩy hấn ra, ngẩng đầu nhìn hấn, bởi vì vừa mới cố sức nên hơi thở có chút dồn dập (boogoo: tỷ cố sức ngậm cái.... đó vào).

Hấn vỗ về chơi đùa cái miệng nhỏ nhắn của ta nói:

“Nhìn cái miệng nhỏ hồng hồng của nàng nuốt nơi này của ta, ngậm đều ngậm không hết...” Hấn đem tay nhỏ bé của ta nắm lấy phần ngọc long còn lại của hấn, để tay ta cao thấp vỗ về chơi đùa phần long căn còn lại gân xanh lộn lờ, thô lớn kia.

“Ta thật muốn hiện tại liền đẩy ngã nàng, hung hăng sáp cái miệng nhỏ nhắn của nàng, cho nàng...”

“Ai nha, không cần nói...”

Ta nghe hấn trắng trợn nói ra dục vọng hai má càng nóng hơn, lồng ngực giống như nổi trống. “Thanh Nham, nơi này của chàng... Tê Nhi ăn không vô a...” Ta bắt lực nhìn hấn, trong lòng có điểm nổi giận.

“Tiểu nha đầu...” Hấn cười nhìn ta. “Nàng làm tốt lắm, ta thực thoải mái, tiếp tục nuốt xuống...” Ta gật gật đầu tiếp tục ngậm cự long, hấn khề hừ một tiếng nói:

“Đừng, dùng đầu lưỡi để ở đó, ngậm... Ngó, đúng... đúng là như thế.”

Ngay trước mắt hấn, ta ngậm lấy nhục bông, ra sức phun ra nuốt vào. Cái mông xinh đẹp bị bàn tay to chế trụ, cái tay còn lại của hấn theo động tác của ta vuốt ve địa phương nhếch lên kia. Hấn cười xấu xa hướng tới chỗ tối tư mật của ta ấn xuống làm cho nơi đó càng thêm cọ vào hấn. “Ân...” ma sát đến trần châu! Toàn thân tê rần, ta kêu mị “hừ” một tiếng, nếu không có đầu gối chống đỡ thân thể ta đã sớm mềm nhũn ngã sấp xuống.

“Ngoan bảo bối, mau chút nữa!” Tiếng thờ dóc của hấn càng lúc càng lớn, bàn tay to đã không chịu khổng chế ấn đầu ta xuống nuốt trọn nhục bông. A A A, chạm tới cổ họng rồi! Đầu sỏ từng chút từng chút ấn đầu ta càng thấp xuống, mỗi lần đều cơ hồ chen vào trong cổ họng của ta. Dần dần không biết vì sao miệng ta đã không còn cảm thấy khó chịu khi hấn chen vào, thậm chí có thể phối hợp với hấn thời điểm xâm nhập vào địa phương nhỏ hẹp.

“Ngó... tiểu trứng thối,...ta sáp...” Đầu lưỡi bị ma sát đến tê dại, nước miếng không chịu khổng chế chảy ra, hạ thân ta càng ngày càng hư không khó chịu, muốn có vật thô to hung hăng cắm vào.

“Ngó... Muốn...” Ta kêu mị phát ra âm thanh dâm đãng, sau đó lại càng ra sức phun ra nuốt vào. Một bàn tay xấu xa nắm lấy nhũ phong căng tròn, vuốt ve chúng, khiến cho ta càng sung sướng. Hấn bắt lấy đầu ta lật động càng lúc càng nhanh, càng ngày càng sâu, toàn bộ miệng ta đều tê dại, hạ thân ướt át tiết ra mật dịch. Trong miệng nhục bông bỗng nhiên trở nên cứng rắn hơn, hấn ngày càng hướng tới chỗ sâu nhất trong miệng mà dâm tới.

“Nga! Tiểu yêu tinh! Ta muốn bắn!” Không đợi ta đem nhục bông nhỏ ra hấn đã xuất ra lượng lớn tinh dịch. “Ngậm! Đem tinh hoa ta cho nàng ngậm chặt!” Hấn đè nặng đầu ta, hướng trong miệng ta phun ra dịch nóng. Giống như bị mê hoặc ta đem bạch dịch ngậm trong miệng, mãi đến khi hấn phun xong, ta hừ nhẹ một tiếng dựa vào vách tường. Cao trào qua đi Thanh Nham cả người tán ra hơi thở nguy hiểm dâm mỹ, trong miệng ta vẫn còn hàm chứa tinh dịch của hấn, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn về phía hấn. Hấn nâng tay phải lên vuốt khoé miệng còn dính bạch dịch của ta nói:

“Nuốt vào đi... Tê Nhi ngoan ngoãn đem tinh hoa ta cho nàng nuốt xuống hết đi.”

Muốn ta nuốt xuống tinh dịch của hấn sao? Ta nuốt vào mới là cô gái ngoan sao? Ta nhìn ánh mắt hấn giống như bị hút vào vực sâu không đáy. Trong lòng vọng lại tiếng hấn nói nuốt vào, nuốt vào, vì thế chất lỏng trong miệng dần trượt xuống yết hầu, ta đem bạch dịch nuốt hết xuống. Ô, mặn quá!

“Nuốt hết rồi sao?” Hấn tà tà cười, lấy ngón tay xẹt qua môi ta.

“Nuốt, nuốt hết... Ngó!...” Hấn đem ngón tay vói vào trong miệng ta.

“Bảo bối ngoan hé miệng, cho ta xem xem nàng có nuốt hết hay không?” Hấn giống như cổ vũ đứa nhỏ, dụ ta mở miệng. Ta theo cử động của ngón tay hấn dần dần hé miệng ra. “Còn sót bạch dịch chưa có nuốt xuống hết đâu!” Dứt lời hấn liền lấy song chi (2 ngón tay) tiến vào quấy lấy cái lưỡi vô tội. Đem bạch dịch còn dư trong miệng đều kéo ra.

“Ngậm, hút vào...” Hấn vừa nói song chi bắt đầu càn quấy trong miệng ta. Trong đầu ta trống rỗng chỉ có thể nghe theo hấn chỉ huy hàm chứa ngón tay hấn. Trong miệng, nộn thịt cùng ngón tay thô ráp không ngừng ma sát với nhau. Đầu lưỡi nhỏ nhỏ bị trêu đùa, theo ngón tay quấy xuất của hấn mật dịch càng ngày càng nhiều, đã không thể khổng chế theo các kẽ hở chảy ra.

“Nuốt xuống đi.” Ta cố sức nuốt chất lỏng trong miệng xuống, hấn thuận thế đem ngón tay rút ra. “Ngoan” hấn nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của ta, kéo

đầu ta dựa vào lồng ngực hắn. “Tê Nhi có mệt hay không?” Hắn vuốt hai má ta, nhẹ giọng hỏi.

Ta lắc đầu, cảm nhận được vật giữa hai chân hắn lại một lần nữa cứng rắn. “Tê Nhi muốn chàng...” Ta đỏ mặt ngẩng đầu nhìn hắn, một bàn tay sờ soạng tìm được tới chỗ vật đang ngẩng cao đầu kia.

“Tê Nhi vẫn còn mặc quần áo đấy... Muốn ta cởi cho hay nàng tự cởi đây?”

Nha, quên! Ta chậm rãi đứng dậy, ở trước mắt hắn bắt đầu cởi từng thứ ra: áo lót, cái yếm, quần lót,... Từng thứ, từng thứ rơi xuống đất, ta trần truồng lộ thể đứng trước mặt hắn.

Ta cắn răng mở ra hai chân ngồi xuống phần bụng rắn chắc của hắn, đem ngọc long thô to để ở huyết khẩu ẩm ướt. Một bàn tay ta đỡ lấy ngọc long đang ngẩng cao đầu, tay còn lại chống lên bả vai hắn.

Muốn... Muốn ngồi xuống! Muốn đem đại nhục bông của hắn xâm nhập vào tiểu huyết! Tâm ta cuồng loạn nhảy lên, hai mắt gắt gao nhìn vật thô to kia, tuyệt đối chậm rãi ngồi xuống, cự bông bắt đầu tách hai cánh hoa ra tiến vào u cốc mê người.

“Nếu không được thì ta giúp nàng?” Dứt lời hắn lấy đầu ngón tay đè lại trên châu.

“Không, không cần nha!” Ngón tay thô to dùng sức nhấn một cái, thân thể của ta liền xuất hiện một trận tê dại, hai chân mất lực, tuyệt đối không có sự chống đỡ hung hăng hạ xuống.

Nha, nha, ngồi xuống... Ta đã hàm trụ hết nhục bông

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Cấn Đến Chảy Máu

Hai loại cảm giác xé rách cùng thỏa mãn mâu thuẫn mà mãnh liệt khiến ta không chịu nổi thét chói tai, toàn thân không ngừng run rẩy. “Tê Nhi có thể tự xoay sở không?” Thanh Nham lấy ngón tay giải phóng môi dưới của ta, thanh âm khàn khàn hỏi.

“Tê Nhi... Có thể.” Ta mạnh mẽ nói ra những lời này, lập tức cấn môi lấy tay đè bả vai hắn xuống, chậm rãi quắp hai chân tê dại vô lực lên hông hắn, khiến hạ thân chỗ kia gắt gao co rút lại, ta “Tê” một tiếng phát ra thanh âm run rẩy.

“Ngô... Kẹp lấy ta...” Thanh Nham phả hơi thở đầy nam tính lên tai ta khiến ta rung động không thôi, mười ngón tay thon dài gắt gao bám vào vai hắn. Ta ngồi chồm hồm trên mặt đất, tuyệt đối chậm rãi đưa trước mặt hắn, tận sâu bên trong bị nhục bông gắt gao lấp đầy, mãi đến khi ta cơ hồ muốn quỳ xuống, vật nam tính mới rút ra một chút.

“Đẹp quá...” Thanh Nham cúi đầu tán thưởng, “Tê Nhi bảo bối cấn thật chặt, thịt bên trong người đều bị lôi ra.” Hắn ý xấu dè lên nộn thịt đang cấn chặt nhục bông thô to, lấy đầu ngón tay vỗ về chơi đùa, thanh âm thô ráp nói, “Thật mịn màng, thật mềm mại, khiến ta muốn cấn một ngụm!”

“A... Sẽ rách mất... Đừng ấn... A...” Bên trong bị đại nhục bông lấp đầy, bên ngoài còn có ngón tay đè lại thịt non mềm, hạ thể bị kích thích quá mức mãnh liệt, ta hừ nhẹ một tiếng, một lượng lớn mật dịch từ bên trong chảy ra, phủ lên khắp dương vật, Thanh Nham hừ nhẹ một tiếng, “Tiểu hồ ly..., Dục thú ngũ đồng trong cơ thể đã thức tỉnh ư!”

Con khoái cảm hoàn toàn đánh tan lý trí, tuyệt đối cao cao run rẩy, nhục bông phù một tiếng thoát khỏi cơ thể, ma sát mãnh liệt liên tiếp tạo ra khoái cảm mất hồn, ta tay vịn vai phải Thanh Nham, một tay cầm lấy nhục bông cao ngất ở phía sau, cấn răng phù một tiếng ngồi thụp xuống. Ngay khoảnh khắc ấy có chất lỏng đặc sánh theo sự chuyển động của thân thể văng ra ngoài.

Từ một chỗ con rung động lan toả khắp cơ thể. Ta điều chỉnh phương hướng phía dưới, làm cho nhục bông mỗi lần chạm đều chạm đến chỗ tận cùng thoải mái nhất. Thật nhanh quá, linh hồn nhỏ bé giống như muốn rời khỏi thể xác, sắp bay lên trời rồi! Thanh Nham nhìn thấy động tác của ta khẽ nói một tiếng, tiếng than nhẹ giống như được lực mạnh nhất đẩy thúc giục, đem ý định lùi bước cùng nỗi khiếp đảm đánh bật,

Ta bắt đầu không ngừng bay lên hạ xuống, một chút một chút lỗ nhỏ co rút nhanh chóng phun ra nuốt vào nhục bông thật lớn. Mỗi một lần va chạm đều muốn đánh nát hôn phách, mỗi một lần rút ra chọc vào đều giống như kéo hết dâm mỹ nộn thịt ra ngoài (arg!!! đoạn này ta không biết dịch sao cho trôi chảy mn chịu khó nhé), toàn thân bị khoái cảm tê dại thấu xương bao bọc, thanh âm ngâm nga trong miệng không thể kìm nén phát ra ngoài.

“A... Ừm...” “Bảo bối... Bao bọc ta...” Thanh Nham một tay đỡ lấy eo nhỏ lắc lư như sắp gãy cùng chuyển động theo động tác của hắn, tay kia thì chơi đùa với miệng của ta, vừa cấn quấy vừa nói, “Gaoan bảo bối, ngâm lấy ta... Ách...” Hai ngón tay trong miệng ta, duỗi ra rút lại đồng điệu theo quy luật của cơ thể. Trong thân thể hai lỗ nhỏ đều bị chặn lại, ở hai nơi mật dịch đều theo động tác không ngừng chảy xuống, khoái cảm mãnh liệt không ngừng chà đạp thân hình mảnh mai của ta.

A... Hắn thể nhưng cúi người, ngâm một bên nhũ hoa. Ý xấu tràn ngập trong mắt Thanh Nham, hắn dùng răng nanh khẽ nhay điểm hồng nộn kéo ra

ngoài. Đầu vú nhỏ cũng bị hấn kéo! Bất thình lình khoái cảm áp đến khiến thân mình mạnh mẽ run lên, hạ thân bắt đầu từng chút từng chút co rút, cả người run rẩy không biết nên làm như thế nào, sẽ đến...

Hấn rút bàn tay ta khỏi miệng nhỏ của ta, đồng thời dùng cả hai tay nắm lấy eo nhỏ, tiết tấu trở nên dồn dập hơn, lực sáp nhập càng mạnh hơn. “Phốc xích... Phốc xích...” Thanh âm dâm mỹ không ngừng gõ lỗ tai, thân mình kêu gào không thể tự kiềm chế, ta ngẩng đầu về phía sau, cắn môi ngăn chặn tiếng nức nở, vào những lúc không thể chịu đựng được mới than nhẹ. Dâm tặc bàn tay to siết nhanh hơn, tiếng thờ dốc cũng càng lúc càng lớn.

Đến! Hạ thân phun ra lượng mật dịch lớn, ta kinh hô một tiếng, cả người co rút. Trước mắt có vô số đóa hoa nở rộ, thân thể ta chột căng ra, nhắm mắt hưởng thụ cảm thụ kỳ diệu vô cùng. “Không... Nga...” Hấn thể nhưng thuận thể xoay người ta lại, đem hai chân vô lực ép lên tận đỉnh đầu, cự vật vẫn còn ngẩng cao thô to phốc xích một chút sáp nhập hạ thể, nơi đó... Nơi đó chất lỏng còn chưa xuất ra hết. Đại bồng không quan tâm miệng nhỏ còn đang co rút trong cao trào và đang không ngừng phun ra chất lỏng dâm mỹ, sáp nhập vào cơ thể bắt đầu ra sức luật động.

Sẽ điên mất, sẽ chết mất, bởi vì bởi vì không thể chịu nổi tình cảnh này! Ta dùng răng nanh cắn chặt nắm đấm của mình, cố gắng kiềm chế tiếng hét chói tai.

“Đưa nhỏ hư hỏng...” Hấn kéo tay ta ra, đem đầu ta đặt lên bờ vai dày rộng “Cẩn nơi này!” Đã muốn phát điên, ta không thể ức chế dục thú trong lòng, thuận thể cắn bờ vai của hấn. Hấn thân mình run lên, than nhẹ ra tiếng, lập tức mãnh liệt sáp nhập, sáp nhập. Ta ô ô cuồng loạn hừ nhẹ, trong miệng dần dần cảm nhận được chất lỏng tinh ngọt... Hấn bị ta cắn đến chảy máu...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Kiểm Tra Trước Gương Đồng

Thân mình rùng rợn, thân mình bị trêu chọc trở nên vô cùng mất cảm đột nhiên cảm giác được, nhục bồng trong cơ thể trở nên thô to lạ thường. Có lẽ bởi thân thể đau đớn khiến động tác của hấn thêm mãnh liệt, hạ thể bị hấn dùng tay thô lỗ ban hành rộng, tình triều trong cơ thể một hồi lặng yên, một hồi lại gào thét sóng gió, ta vô lực thừa nhận, chỉ có thể dùng bản năng nguyên thủy nhất để biểu đạt cảm xúc lúc này. Mãi đến khi từng giọt máu chảy tích tích xuống, ta mới ý thức được chính mình vừa rồi cần mạnh như thế nào.

“Thanh Nham... Ngó...” Ta ngẩng đầu nhìn hấn, vừa mới nói ra hai chữ, môi đã bị hấn nhắm trúng hôn lên. Lửa nóng mềm mại tràn trọc quán quýt lấy lưỡi ta, mãi đến khi ta sắp ngạt thở mới buông ra. Trên môi hấn có vết máu đỏ sẫm... Đó là máu của ta. Hương vị máu tươi khiến tình dục càng trở nên nguyên thủy, hấn luật động mạnh mẽ, sáp đến khi cả người ta không còn một tia khí lực, chất lỏng trong miệng theo khóe miệng chảy xuống.

Vốn tưởng rằng Thanh Nham là nam nhân ôn nhã, nhưng hiện tại ta mới nhận ra, sâu thẳm bên trong hấn là con người như thế nào, nụ cười tà mị, cơ bắp săn chắc, cả người tản ra hơi thở giống như con báo đi săn nhàn nhã mà không kém phần nguy hiểm.

“Nhìn ta...” Hấn thờ gấp nói với ta, “Xem ra năng lực ta vẫn chưa đủ, Tê Nhi vẫn có thời gian phân tâm...” “Không... Ách... Không có...” Hai chân một lần nữa bị ban hành, ta hữu khí vô lực sợ hãi, nhưng hấn không hề bỏ qua cho ta. Động tác không chỉ có biên độ lớn hơn mà cường độ càng thêm mãnh liệt.

“Ta sai rồi... A... Tha cho... Ta...” Từng sợi chỉ bạc rơi xuống, ta nhẹ giọng cầu khẩn mong hấn thương tiếc, nhưng đến khi hấn giảm tốc độ, thân mình lại cảm thấy trống vắng “A...”

“Như thế nào, tiểu Tê Nhi còn muốn muốn sao?” Hấn bên ngoài huyết khẩu ma sát một hồi, một mặt ở bên tai trầm thấp nói, “Nói cho ta biết, ta mới tiếp tục...”

“Ngươi...” Ta xấu hổ hờn dỗi quay mặt sang bên kia, hấn lại cười rộ lên “Tiểu Tê Nhi đã quên, vừa rồi cười trên người ta, tự mình di chuyển mắt hôn tới cỡ nào?” A! Hấn lại nói những lời như thế. “Ngươi” ta giây dựa muốn thoát khỏi vòng tay hấn, lại bị hấn ôm trọn vào lòng.

“Tốt lắm tốt lắm, bảo bối ngoan...” Hấn lấy tay khẽ xoa xoa miệng huyết vừa bị chà đạp đến sưng đỏ, nói, “Tê Nhi khi xấu hổ, mỗi lần ta vừa nói, ngươi nơi này... càng phun nhiều hơn.”

“A, không cần nói!” Ta vui đầu vào hõm vai hấn, bỗng nhiên cảm thấy trời đất xoay chuyển. Hấn xoay người ta lại bắt ta quỳ ghé vào trên giường. Từng nụ hôn nóng rực hôn đắp xuống trên lưng, ta nắm chặt ga giường, than nhẹ đáp lại động tác của hấn. Chính là như vậy, ta muốn thân mật như vậy, thật thoải mái, mỗi một tác da thịt đều như thức tỉnh dưới sự chăm sóc của hấn. Thân thể bên trong giống như có cát dầu hoa nhỏ từng mảng từng mảng nở rộ. Trên lưng, trên lưng... Trong đầu một ý niệm chột loé.

“Không! Không nên nhìn!” Ta cúi người về trước nhằm nắm lấy chân vãi đắp lên người, có dấu vết Tam ca lưu lại cả cơ thể ta đều không sạch sẽ. Thanh Nham nắm lấy mắt cá chân, kéo mạnh một cái, ta vô lực ghé vào trên giường. Nước mắt chảy dọc theo hai má, bởi vì vừa rồi hoan ái, thân mình cơ hồ sức cùng lực kiệt mềm nhũn ngã lên giường, khoảng kí ức đau đớn hiện ra trần trụi khiến cho nước mắt từng giọt từng giọt như mưa rơi. Hấn thấy được, hấn nhất định thấy được ta không hề sạch sẽ... Thân thể ta.

“Tê Nhi làm sao vậy?” Hấn kinh ngạc với phản ứng của ta, vội vàng đỡ ta dậy. “Lưng Tê Nhi thật bẩn.” Ta dùng chân đạp quanh người, vừa sợ sệt vừa

nói đứt quãng, “Bị Tam ca... Dùng châm... Hắn đâm trên lưng Tê Nhi... Đâm rất nhiều lần” Hần nghe vậy cau mày, kéo ta ra dưới ngọn đèn tình tế xem “Không có.” Bàn tay hắn như có ma thuật không ngừng vuốt ve trấn an ta.

“Gạt người, ” ta khóc trong im lặng, “Trên lưng, trên hông, còn có nơi đó... Đều bị đâm...” Hần nghe vậy rung mình, sau lưng, ta lại cảm thấy một trận sát khí có xu hướng cường thịnh. Tay hắn chậm rãi xẹt qua cơ thể của ta, phía sau lưng, tuyết đồn, sau đó sờ soạng đến đóa hoa nơi đó, hắn nằm úp sấp ở phía sau, ngay cả cánh hoa nhỏ đều xem xét cẩn thận. “Nha đầu ngốc, không có bất kì thứ gì cả!” Hần ngẩng đầu lên thở hắt ra một hơi, nhéo nhéo mũi ta, “Về sau không thể làm ta sợ như vậy biết chưa.”

“A?” Đôi mắt ta mang đầy nghi ngờ nhìn hắn, thân thể trải qua nỗi đau đớn xé rách còn hơn cả thật, làm sao có thể không có? “Thật sự, không có sao?”

“Tê Nhi đang ám chỉ ta, muốn đi đến gương kia nhìn một cái sao?” “Ta nào có... A...” Hần ôm lấy thân thể của ta, hướng đến bàn trang điểm, nơi đó có một gương đồng vô cùng lớn. Hần nhẹ nhàng đặt ta lên bàn trang điểm. Đi đến bên cạnh bàn, nhắc cây nến tới gần gương, thân thể trắng nõn được ánh sáng nhu hoà của ngọn nến chiếu rọi. Hần lướt qua da thịt trên lưng, nói, “Tê Nhi quay đầu nhìn xem, nơi này cái gì đều không có”

Ta xoay người xem, trên lưng không có gì cả. Trong trí nhớ xương bả vai bị châm dày đặc, nhưng giờ phút này cái gì đều cũng không có. Ta kinh ngạc giúp đỡ hắn chậm rãi hướng về phía trước, nhìn lưng trong gương đồng, da thịt tuyết trắng không có gì khác biệt, tuyết đồn nơi đó cũng không có... “A!” Thanh Nham kéo ta nằm úp sấp lên người hắn, một mực lùi về sau. Ngay sau đó hai chân bị bàn tay kéo ra hai bên, đóa hoa nơi hạ thể.. chiếu vào gương đồng.

“Nơi này cũng không có, đúng không?” Hần dán bên tai, ôn nhu nói, ta cố sức xoay người lại, ngọn đèn rọi ánh sáng vào nơi đó. Lúc trước, bị Tam ca dùng dao nhỏ dọn dẹp sạch sẽ cô hoang... Bởi vì Thanh Nham vừa mới tra tấn cuồng loạn mà hơi sưng đầy phẫn nộ, tản ra vẻ đẹp dâm mỹ. Còn lại chẳng có gì cả.

“Còn có nơi này, ” Thanh Nham khẽ banh mở hai phiến hoa, lộ ra hai cánh hoa mang theo sương sớm, hắn vô tình lấy ngón tay đem hai cánh hoa ngắt ngắt nhéo nhéo chính giữa lộ ra động khẩu nhỏ hẹp.

“Nơi này cũng không có?” giọng điệu Thanh Nham dần dần trở nên trầm thấp khàn đục. Ánh mắt ta bị hình ảnh hai tay trần trụi gầy xéo đóa hoa hấp dẫn, quá dâm dăng, làm sao có thể như vậy... Tâm không ngừng đập bang bang.

“Có sao...” Mũi hắn cọ cọ má ta, nói, “Không biết Tê Nhi bên trong, có hay không...” Ngay lập tức lấy hai ngón tay kéo kéo cái động khẩu nhỏ hẹp.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 105: Đối Kính Tế Trêu Chọc

Địa phương bí ẩn nhất bị người khác dùng ngón tay khẽ gầy ngay trước mắt, cảm thụ như vậy vừa kích thích vừa xấu hổ, tâm thần rung động, cái miệng nhỏ dưới sự trêu đùa điêu luyện của bàn tay đột nhiên co rút lại, bỗng nhiên một dòng chất lỏng chảy ồ ạt. “Nha!” Ta kêu lên đầy sợ hãi, ngo ngác nhìn gương, nhất thời cũng không biết nên phản ứng như thế nào. “Tiểu nha đầu thật dâm dăng, chỉ cần sờ như vậy liền ẩm ướt thành dòng...”

Hần cười tiếp tục rút ra đâm vào, ta quay đầu nhắm hờ mắt ghé vào vai hắn, lấy tay vẽ từng vòng tròn nhỏ lên vai, “Dâm tặc đáng chết, xấu lắm!” “Tê...” Người hắn run lên, ta mới chú ý tới, hình như vừa rồi ta bỏ sót gì đó, miệng vết thương bị ta cắn... Ta liền ngẩng đầu xem xét, nghe thấy âm thanh cười rộ lên, “Ài, chàng còn còn cười nữa, bị cắn đến... mức này.”

Trên bả vai dày rộng là một vòng dấu răng thâm tím, trong đó có hai nơi da bị phá ra vết máu lại không được lau đi, chảy từ bả vai tới ngực, hiện tại đã tạm ngưng. “Tê Nhi không phải thích ta phá hư sao, ” hắn lấy ngón tay đè lên môi ta, tiếp tục nói, “Nếu như không thích, làm sao có thể khoái hoạt đến mức cắn ta thành như vậy.”

“Ngươi!” Vừa rồi ngón tay hắn còn ma sát miệng nhỏ của ta phủ một tầng chất lỏng... Cứ như vậy, đều dính hết lên môi ta: “Tê Nhi suy nghĩ một chút làm sao bồi thường khi đã uống máu của ta?” Không đợi ta kịp nói gì, hắn dùng sức ôm lấy ta, đặt cả người ta trước gương đồng, ngay sau bàn tay to giữ chặt hai chân trắng nõn mướt tới u cổ. Huyết động được khai phá lộ ra trước mắt hai người.

Hắn vòng tay ôm lấy ta, ta gồng đầu lên bờ vai rắn chắc của hắn, cả người chôn trong lòng hắn. “Tê Nhi thật xinh đẹp quá, Tê Nhi dùng thân mình bồi cho ta được không.” Hần lấy mu bàn tay cọ cọ hai má ửng hồng của ta rồi đến cổ, ngực, a, hắn nắm đỉnh kiêu nữ bên phải!” Ân...”

Ta lắc đầu khẽ ni non, ý thức được chính mình phản ứng không khỏi cắn môi cúi đầu. “Xấu hổ cái gì, nha đầu ngốc!” Hần cúi đầu, giọng điệu trầm thấp vương vấn bên tai, “Ta và nàng giống như phu thê, Tê Nhi hưởng thụ sủng ái của ta là chuyện đương nhiên, không cần xấu hổ biết chưa?”

“Nhưng mà người ta... Chúng ta... Làm như vậy” ta ngẩng đầu bắt gặp bàn tay hắn càn rỡ vội vàng di chuyển tầm mắt. “Tê Nhi có thích ta không?” Hần cúi đầu nhìn ta chăm chú.

“Thích.” Ta nhẹ giọng nói.

“Ta không nghe thấy.”

“Thích a, chán ghét...” Hấn bật cười thành tiếng, thanh âm giống như ánh nắng sưởi ấm cõi lòng ta “Ta cũng thích Tê Nhi, ta và nàng tâm ý tương thông, làm những chuyện như vậy sẽ không cần thận thung a!”

“Kia, ” ta phủ bàn tay nhỏ bé lên tay hấn, nhìn hấn hỏi, “Người khác cũng đều là như vậy sao?”

“Đúng vậy, đây là thú vui nơi khuê phòng.”

“Thật ư?” Ta lẩm bẩm, “Ta thật không biết.”

“Nha đầu ngọc, thú vui nơi khuê phòng không thể cho người khác xem bất quá” hấn nói, “Tê Nhi nếu muốn nhìn, ta cũng có thể mang nàng đi xem!”

“Không cần, ta mới không cần rình xem người khác, thực xấu hổ...” “Tê Nhi nói rất đúng, xem người khác thực xấu hổ, chúng ta tự mình làm liền không sợ xấu hổ. Giống như vừa rồi tư thế nàng cười trên người ta, nàng không biết lúc ấy bản thân mê người tới cỡ nào đâu.”

“Ai nha, chàng còn nói.” Ta đỏ mặt nhìn hấn, hấn mặt đầy ý cười cúi đầu hôn hôn cái trán, ôm ta nhẹ nhàng đứng đưa. Ta có thể nhìn thấy trong ánh mắt hấn tràn ngập tình yêu cùng cổ vũ. Nhưng cứ nghĩ đến thân mình trần trụi phơi bày trước gương cùng hấn hưởng thụ thú vui khuê phòng vẫn có chút ngượng ngùng.

Trong gương đồng, một tinh tế trắng nõn, một thon dài cơ bắp, hai cơ thể trần trụi dán sát vào nhau dưới ngọn đèn mờ ảo trở nên hài hoà đến không ngờ. Nhưng không đợi ta thất thần xong hơi thở của hấn ngày càng nặng nề. Ta vẫn biết trong lòng hấn vô cùng muốn ta, nhưng không có cách nào chủ động hơn. Hấn tất nhiên sẽ không chờ động tác của ta, kéo ta kề sát lồng ngực rắn chắc, dùng ngón tay chà sát mỗi đồ mọng, nói, “Tê Nhi chỉ cần ngoan ngoan hưởng thụ là được rồi.”

“Ân... A...” Hấn vừa dứt lời liền lấy ngón tay dùng sức kéo ra, một cổ tê đại từ ngực lan toả khắp cơ thể, ta hô nhỏ một tiếng bám víu lấy cánh tay hấn. “Nhìn xem ta đối với nàng như thế nào!” Lời nói của hấn giống như chú ngữ khiến ta nhu thuận nghe theo. Ngón tay trắng nõn linh hoạt nắm nụ hoa hồng hồng nhẹ nhàng di chuyển khiến nó nhanh chóng nở rộ, toàn bộ ngực phải đều trở nên ma ma tê dại không thôi.

Bên trái, bên trái hảo muốn. Hấn như nghe thấy tiếng lòng ta, nâng tay trái về nhẹ đỉnh bên trái. “A...” Cảm giác tê dại lan tràn khắp thân thể, trong lòng bang bang nhảy, trong miệng khát khô giống như đã lâu không uống nước. “Học xong sao?”

“A?”

“Tê Nhi biết làm gì với nơi này chưa?” Ta nhìn vào gương, lập tức gật gật đầu. “Vậy nàng thử một lần đi.” Chính mình lại trước gương tự đùa bỡn chính mình sao? Ta chậm rãi nâng tay lên lấy ngón tay nắm hai bên đỉnh cao ngất, dưới ánh nhìn chăm chú của hấn chuyển động. “Ngô...” Có cảm giác bị đùa bỡn khiêu khích, chỉ cần nghĩ như vậy cũng đủ làm cho ta miệng khô lưỡi khô, trong lòng giống như nai con nhảy loạn.

Hấn hài lòng nhìn ta tự hành hạ bản thân, khẽ hừ nhẹ, tay lập tức trượt xuống dưới, bàn tay to xẹt qua rốn nhỏ tinh xảo, sau đó lướt qua đùi trắng nõn, tiến sau vào bên trong kéo ra. Lộ ra ngoài... Đóa hoa nơi đó, cả cục huyết đều nở rộ. Kích thích quá mức trần trụi khiến ta tâm thần hoảng hốt tay hơi ngưng lại. Nhưng hấn hấp dẫn sự chú ý của ta, tay phải trượt sâu vào động huyết, mỗi lần ấn động, đều có thể dễ dàng khơi gợi tình triều.

Hấn ngón tay vừa động giống như kéo một tầng da thịt ra ngoài... Nơi đó là... “Đây là nơi khiến Tê Nhi dục tiên dục tử...” Hấn nhẹ nhàng nhấn một cái, ta liền rên rỉ thành tiếng, như vậy kích thích quá trực tiếp, ta sợ bản thân chịu không nổi. “Thoải mái sao?”

Thoải mái, chỉ nhẹ nhàng nhấn một cái, tựa như có vô số ma ngựa xuyên thấu thân thể, ngay cả linh hồn nhỏ bé cũng không trụ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 106: Mật Dịch Bắn Tung Tóe Mặt Kính

Mặc dù không nói gì, nhưng tiếng rên rỉ mất hồn còn hơn câu trả lời. Hấn lấy hai ngón tay giữa tách hai phiến hoa sang hai bên lấy ngón trỏ trêu chọc chỗ phần hồng kia, khi thì họa vòng quanh khi thì dùng lực tra tấn, mỗi một lần chạm đều gây ra những cảm thụ khác nhau. Những thanh âm liên miên không ngừng phát ra từ trong miệng, ta mềm nhũn tựa hấn vào người hấn, theo tiết tấu dâm dăng hấn đồng thời vuốt ve hai nụ hoa nở rộ.

“Ân... Ân... A...” Thân mình giống như phiêu dăng trên biển đầy sóng gió, khi có cơn gió lớn thổi qua, khi có sóng to húc đầu đánh úp lại, thứ duy nhất có thể khống chế phương hướng chỉ có hấn, ta vô lực thừa nhận cơn khoái hoạt cùng sự kích động, mỗi đồ mọng nhẹ mở phát ra bản nhạc mê đắm.

Tầm mắt giống bị thứ gì đó hút chặt lên người hấn, mê loạn nhìn động tác của hấn qua gương — ngón tay trêu chọc kiên nhẫn mà nhất quán, đánh sâu vào thể xác và tinh thần ta. Hạ thể nổi lên cổ khoái cảm quen thuộc, thân mình trở nên nóng cháy, ta cắn môi, cảm nhận được cao trào sắp bùng nổ, hô hấp dần dồn dập. Chính vào lúc này hấn hơi kéo người ta tựa về sau lộ ra hoàn toàn cái miệng nhỏ, ngay lập tức ngón tay trái đâm mạnh vào tiểu huyết nhỏ hẹp!

“A!” Tiểu huyết dưới ngón tay thuần thực của hắn trở nên sung đỏ, đột như bị dị vật xâm nhập liền run rẩy không ngừng. “Tê Nhi thấy không? Ngón tay ta đâm vào trong, đùa bồn nằng.” Hắn đè nén thanh âm thối khí bên tai ta. Thân mình vốn căng thẳng càng thêm run rẩy dữ dội. “Đừng... Nói... A...” Bản cũng đã nhanh đến, trần châu bắt đầu nóng lên, thân mình gần như đạt đến cao trào, nhưng hắn không nhanh không chậm từng chút từng chút đâm vào, ngay cả ngón tay đang đùa bồn trần châu động tác cũng được tăng tốc.

Vốn gần chạm đỉnh dần dần có chút thả lỏng, hô hấp dồn dập theo động tác hắn dần dần chậm lại, nhưng tiếng hít thở ngày càng nặng nề. Hắn hoàn toàn nắm giữ điệu nhảy của thân thể ta. Trong kính hiện rõ hình ảnh dâm mỹ, ngón giữa cắm trong tiểu huyết co rút nhanh, mỗi lần kéo ra đều thấm đẫm chất lỏng màu trắng. “Phốc... Xuy... Phốc... Xuy...”

Tiếng nước bên tai cộng với động tác dâm mỹ trước mắt khiến miệng lưỡi ta đều khô cạn, cơ thể càng hưng phấn hơn nữa. “Nhanh hơn nữa nhanh hơn nữa... A...” Ta không thể chịu đựng được tra tấn như vậy, thân mình hư không cơ hồ đối khát vạn phần, rốt cục đem suy nghĩ chôn chặt trong lòng bật thành lời.

“Tốt, tiểu Tê Nhi nói đầy nhanh tốc độ ta liền chiều lòng.” Thanh Nham tựa hồ phi thường hài lòng với lời nói trắng trợn của ta, vừa dứt lời, động tác trở nên hung mãnh hơn, bên tai thanh âm biến thành “Phốc xuy phốc xuy”, động tác nhanh đến mức ta căn bản nhìn không ra tay hắn. “A... Thanh Nham...” Quá nhanh, tiểu huyết bị ma nóng quá, rất ngứa, ta ức chế không được thở gấp liên tục, hạ thân theo bản năng co rút nhanh.

Rồi sau đó hắn thoáng chậm lại, hai ngón tay đẩy sâu vào bên trong. “Hai ngón... Không được a...” Ta không thể nào tiếp tục xoa nắn nhũ tiêm, thân mình dưới ngón tay của hắn cơ hồ không thể duy trì cân bằng. Ta vịn lấy tay hắn, thân thể kiều nhỏ bắt đầu tùy theo hắn động tác lắc lư. Hai vú cũng bắt đầu nhảy nhót cao thấp, hiện lên sóng cuộn dâm mỹ trong kính. Thật dâm đẳng, không thể như vậy, nhưng làm sao bây giờ, ta không có biện pháp ngăn cản bản năng phản ứng thân thể.

Hai ngón tay sáp nhập càng khiến tiểu huyết chặt hơn, mỗi một lần ma sát cũng càng sâu hơn, ngón tay hắn rất nhanh mà chuẩn xác cắm ngập trong địa phương mềm mại, tiểu huyết bị buộc phun ra nuốt vào, theo cử chỉ của hắn hướng ra phía ngoài liền rơi ra ít mật dịch, mật dịch dần dần dầy đặc trên mặt kính và bàn trang điểm. Kính ngày càng xuất hiện nhiều điểm nhỏ màu trắng ngà, giống như bằng chứng của động tình trên khuôn mặt ta dần dần trở nên rục rờ.

Thân mình siết chặt lại, thờ dốc biến thành cầu xin hay là khoái hoạt đến mức tận cùng đều không thể phân biệt được, khoe mắt có giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống ngày càng nhiều.

A, sáp nhanh như vậy nhanh hơn nữa, lại dùng lực một ít, mau một chút, ta sẽ, lập tức sẽ... A a a, hắn đẩy tam ngón tay thô to vào trong, ta đến! Thân mình run rẩy kịch liệt, một dòng chất lỏng không thể ức chế phun trào, bắn lên mặt kính, thật nhiều, thật nhiều nước... Ta gắt gao nắm lấy cánh tay hắn, miệng nhỏ đỏ bùng mở to, không thể phát ra thanh âm gì, nhất thời nước miếng trong miệng chậm rãi chảy xuống.

Đầu óc ta trống rỗng, chỉ biết hắn không ngừng sáp nhập rút ra, tiếng nước phốc xuy phốc xích quanh quẩn trong phòng, hơi thở gấp gấp đầy ám muội, mỗi lần lạnh băng chạm vào vành tai mẫn cảm, hỏi ta, “Tê Nhi... Còn muốn nhiều nữa không?”

“Muốn... Muốn... Tê Nhi muốn... Rất nhiều rất nhiều...” Cao trào gần như nhấn chìm ta, thế nhưng ta lại càng mong chờ nhiều hơn nữa, mỗi mòng khẽ thốt ra dục vọng từ đáy lòng, ta cần môi. Đại bổng sau lưng trở nên to lớn chà sát khắp nơi. Quả nhiên, chàng cho ta sao? Thân mình vừa mới trải qua cao trào lẽ rủa tội, mẫn cảm mà khát cầu cùng mong đợi nhất kích mạnh mẽ kia. Nhục bổng thay thế ngón tay chạm tới đó!

“Tiểu Tê Nhi muốn nó sao, thích nó sao?”

“Tê Nhi rất thích... Thích nhất...” Âm thanh mềm mại, ta ôn nhu cầu xin. Chàng siết chặt nắm đấm, gặm nhẹ hung hăng xỏ xuyên qua thân thể ta! Hai tay hắn ôm lấy hai chân ta, giống... Ôm tiểu hài tử xi tiểu trước gương (!!!!!) Ta hô lên một tiếng, trong gương nguyên bản so với ngón út nhỏ bé kia động huyết giờ lại cần nuốt một con quái vật lớn. Thứ kia quá thô to, thậm chí còn lớn hơn cổ tay ta. Hai cánh hoa nhỏ cơ hồ sáp nát bởi chống đỡ đến cực hạn, ôm trọn lấy nhục bổng. Vật như vậy sẽ phá hỏng ta mất.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Không Thể

Thân thể trần trụi lằng lằng cùng hạ thân cắn chặt Ngọc bổng thô to làm cho ta thể xác và tinh thần ta phiêu đảng tận chân trời, hai chân gác lên cánh tay rắn chắc của hắn, thân mình dán sát vào cơ thể phía sau, âm thanh dâm mỹ phốc xích thanh vang vọng khắp phòng. Cảm xúc quá mức mãnh liệt khiến ta khó có thể thừa nhận, chỉ còn sót lại ít khí lực gắt gao bắt lấy song chương rắn chắc của hắn, theo tiết tấu của hắn mà rên rỉ khoái hoạt nhưng càng ngày càng mệt.

Nhiều ngày không tiếp xúc, thân thể Thanh Nham giống như ẩn chứa một nguồn sức mạnh dồi dào tuy mới bị thương nhưng hắn không hề để ý chút nào. Ta bị hắn ép buộc cơ hồ hôn mê, hắn vẫn tiếp tục vận động. Mãi đến khi hắn rốt cục hừ nhẹ, xuất ra một lượng lớn chất lỏng bên trong ta, cả người dường như cạn hết sức lực. Toàn thân ướt đẫm mồ hôi, dưới ngón nén mờ nhạt chiếu rọi lên gương đồng, tán ra hương vị vô tội dâm mỹ.

Sau khi nhục bồng thô to ở trong cơ thể nhất ba phun ra chất lỏng, rốt cục cũng rút khỏi huyết động vẫn còn cắn chặt. Tiểu huyết dần dần thu nhỏ vô lực khép lại, thân thể vừa lên đến thiên đường chậm rãi hồi phục khỏe co rút phun ồ ạt chất lỏng trắng đục ở trong lỗ nhỏ, dọc theo huyết khẩu chậm rãi chảy tới cục huyết, nhiều đến mức tích tích dừng trên bàn trang điểm.

Hắn thở gấp nhìn gương, nhìn khuôn mặt phiếm hồng vừa trải qua cao trào của ta môi đỏ khê mở, tiểu huyết đang xuất ra chất lỏng... Sau đó liền đặt ta lên trên, hai chân bị sấp như sấp đứt rời căn bản không thể cử động, càng không có một chút điểm khí lực, ta vô lực ghé vào bàn trang điểm, kiêu mông ngồi lên chất lỏng dính dính lạnh lẽo, mặc dù là như vậy, cũng chỉ có thể phát ra tiếng kinh hô nhỏ xíu, mà không thể đứng thẳng dậy, từng bước rời khỏi.

Miệng khô lưỡi khô, ta chậm rãi ngẩng đầu muốn gọi Thanh Nham giúp ta, lại từ trong gương nhìn thấy, ánh mắt hắn gắt gao dán chặt lên tuyết đồn trắng nện sau đó lấy ngón tay đào vòng quanh cục huyết. “Không...” Ta kinh hô, “Thanh Nham, người ta mệt mỏi quá... không thể được...” “Tê Nhi nơi này ta còn chưa được nếm thử,” đôi mắt hoa đào tà mị nhẹ nhàng quyến rũ, đầu lưỡi phàn hồng khê liếm môi dưới, thấp giọng nói, “Hiện tại muốn, muốn cắn vào đi...”

“Nàng cho ta cắn vào đi, Tê Nhi?” Ngón tay khê ấn vào nếp uốn nơi tư mật, ta hừ nhẹ một tiếng, dục thú vừa mới được thỏa mãn lại ngóc đầu dậy. Nơi đó... Muốn hay không? Ta chợt cảm nhận được, chỗ nếp uốn cục huyết không chịu khống chế co rút lại, trong lòng con thỏ nhỏ bắt đầu nhảy loạn, hô hấp rối loạn... Ta cắn môi thấp giọng nói, “Chàng nhẹ tay chút.”

“Bảo bối ngoan, ban đầu có chút tê dại, nhưng về sau thật thoải mái...”

“A!” Hắn nhắc bồng nửa người dưới của ta đặt lên bàn trang điểm. Mặt ta dán trên mặt kính lạnh lẽo... Hoa huyết rộng mở hướng về hắn, hắn quan sát tiểu huyết vì khăn trương kích động mà kịch liệt co rút lại, lâm lâm “Nơi này cũng không thể không chăm sóc”. Lập tức liền mở hộp trang điểm. Hắn là muốn... Ta chăm chú ngắm nhìn ngón tay thon dài lấy từng kiện trang sức trong hộp ra, nào là son, bông tơ phàn hồng, suy tư một lúc.

“Thanh Nham, không...” Chỉ là tưởng tượng cũng không được, đồ gỗ gì đó chắc chắn không thể. “Tê Nhi đừng sợ, ta sẽ không thương tổn nàng, sẽ chỉ giúp nàng dục tiền dục tử.” Hắn khõe môi khê cong, lấy ra một hộp gỗ hình chữ nhật trong đó đặt một cây trầm. Cây trầm có hai trục cao hai trục thấp khá dài. Hắn thường thức một chút liền đặt bên cạnh.

“Ồ... Trúng thôi...” Ta hừ nhẹ thừa nhận hắn lại một vòng đánh sâu vào, cảm thụ được hai ngón tay trong cơ thể luật động. Vừa mới bị nhục bồng thô to sấp nửa ngày, hoa huyết có thể thích ứng sự đùa bỡn của hai ngón tay, thân mình miễn cảm bị ngón tay linh hoạt đùa bỡn chậm rãi chảy ra một ít chất lỏng đặc dính.

“Thứ này phải tẩy rửa sạch sẽ, mới có thể cho Tê Nhi dùng nha.” Hắn vừa nói xong ngón tay vẫn càn quấy trong cơ thể từng chút từng chút di chuyển. “Đừng... Phá hư... Ân...” Hắn tìm đúng điểm miễn cảm nhất của ta, không ngừng lấy ngón tay chà niết, mãi đến khi ta thét chói tai, cơ hồ cả người đều tan ra thành nước, mới đem vật thể đó vào sâu, làm cho dị vật đều bị đắm thủy tâm ướt.

“Tê Nhi đợi không nổi à.” Hắn ánh mắt thâm thúy, cầm lấy khăn lụa tinh tế thấm ướt trong nghịch nước đặt bên cạnh kính lau sạch cây trầm. Ta không đáp lại hắn, chỉ là hừ nhẹ. Bị hắn cưỡng ngạnh đặt ở chỗ này, lấy ngón tay đùa bỡn đến dâm đảng phun ra, hiện tại lại là bộ dáng kiêu mông chờ đợi lâm hạnh bộ, bản thân ta liền ảm ức. Nhưng là trong lòng lại nhảy loạn, chờ mong hành động tiếp theo của hắn, hỗn tư loạn tưởng. Con người dâm đảng bên trong ta, muốn như thế nào trả lời? “Tiểu tử kia sốt ruột ư?” Hắn cười xem ta, không đợi câu trả lời liền đem dị vật đã sạch sẽ kê sát hai phiến hoa nhỏ.

“Chán ghét, ngô... nhộn quá...”

“Tê Nhi ngoan, ta vừa mới nhìn qua, bốn ngạnh rõ ràng đều tròn loáng, nàng xem thử có thể chứa một ít không?” Hắn dùng một ngón tay ấn trên châu, tay kia thì trấn an hai cánh hoa nhỏ, ta chậm rãi thả lỏng thân thể. Tiểu huyết từ từ lại một lần nữa chảy ra chất lỏng, dị vật kia được bôi trơn lại thuận thể đi vào.

“Hảo ăn no...” Ta hừ nhẹ thừa nhận vật nhỏ xâm nhập, cảm thụ tiểu huyết vừa mới bị sấp đến sung đỏ lại một lần nữa kích thích không thôi, bốn phía chông đỡ là cảm thụ kỳ dị bất đồng cảm giác lúc trước. “Còn muốn muốn sao?”

Lấy ngón tay ấn trên dài vào hơn phân nửa, đỉnh đến sâu trong cơ thể nhất, ta kinh hô một tiếng, nghe hắn nói nói, “Có muốn gì đó lớn hơn, sấp sâu vào trong không?” Hắn lại ấn đến cục huyết. Đó là địa phương từng bị hai sư phụ cùng nhau đùa bỡn qua. Sau khi sư phụ rời đi hai nơi này chưa bị đồng thời lấp đầy... Mới nghĩ như thế cả người liền nóng lên, làm sao ta lại dâm đảng như vậy... Ta tự trách cắn môi, sợ chính mình cứ như vậy rên lên, muốn hắn lấp đầy với thứ gì đó càng thô, cùng một lúc lấp đầy cả hai lỗ nhỏ liền nhau.

Thanh Nham không chờ ta trả lời, mà ấn mở hộp đựng trang sức lấy ra một cái vòng tròn. “Đây là dung dịch do ta chế ra sương hoa đào,” hắn lắc lắc cao thể hồng nhạt nói, “Hoa đào được cô động với nước có linh chi hoà với phấn mịn.” Hắn buông vòng, khê quét một ít, nhẹ nhàng vẽ loạn ngay cục huyết. Đột nhiên lạnh lẽo khiến cả người ta đều co rút lại, lơ đãng chạm vào hộp gỗ lạnh ngắt liền than nhẹ,

“Ân...”

“Tê Nhi không chờ nổi nữa ư...” Hắn ngày càng quệt nhiều cao thể (giống dạng mấy cái sấp thoa lên để dưỡng môi ý) đồ trên bề mặt cục huyết, ngay cả mỗi tiểu tiểu nếp uốn đều không buông tha, hơn nữa trong lúc vẽ loạn, ngón trở còn xấu xa thuận thể chui sâu vào trong. Bởi vì được một lượng lớn cao thể thơm ngào ngọt bôi trơn, thời điểm ngón tay tiến vào không cảm thấy đau đớn lắm.

“Thanh... Nham...” Ta nhẹ giọng rên rỉ tên hắn, không dám nói vì hắn vẽ loạn thân thể bắt đầu động tĩnh. “Hai nam nhân kia cũng thật thương người,” hắn lại dùng nhiều cao thể hơn dính trên đầu ngón tay đâm vào như con sâu nhỏ ngo ngoáy không ngừng, “Thời điểm bọn họ lấy thứ này từ ta chắc không thể tưởng được, thứ này có một ngày, sẽ bị ta dùng ngón tay bôi vào sâu trong hậu huyết tiểu đồ nhi đi!”

“A, đừng nói...” Hoa huyết tắc đầy dị vật, cục huyết bị hấn lấy ngón tay vẽ loạn đĩnh đầy cao thể, hấn thể nhưng ngay tại lúc này nhắc tới hai sự phụ... Cảm giác thẹn thùng khi bị mặt vạch trần kích thích khiến ta rung động, mặt dịch cứ như vậy không chịu khống chế từ trong hoa huyết chảy ra. Vật thể bốn ngạnh gì đó sao có thể ngăn trở chất lỏng trắng mịn, mặt dịch không bị ngăn lại ồ ạt chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Đừng Nhắc Đến Sư Phụ

“Nguyên lai Tiểu Tê Nhi thích vậy...” Thanh Nham cười vô lại dùng hai bàn tay đĩnh đầy cao thể ra sức nhào nặn tuyết đôn, hạ thân nhất thời truyền đến từng trận tê dại, toàn bộ thân mình giống như lơ lửng trên mây. “Ngô... Không cần...” Nụ hoa bị khuấy động bởi ngón tay chàng bắt đầu có phản ứng, khát khao một thứ gì đó lớn hơn lấp đầy.

“Tê Nhi đừng nóng vội, lập tức thỏa mãn nàng.” Phía sau truyền đến tiếng động ma sát dâm mỹ, ta ngừng đầu nhìn thẳng vào kính, Nham...hấn...hấn đang tách hai cánh hoa đào phủ lên nhục bông thô to. Gậy to thô nóng dưới động tác của chàng càng thêm phình lớn, giờ phút này ánh mắt có chút mê đắm giống như hai hồ nước sâu thăm phản chiếu qua gương, giống như có ma lực thôi miên. Khoảnh khắc này ta tin rằng, nếu truyền thuyết về hồ yêu nam là có thật, nhất định đó là bộ dáng của Thanh Nham bây giờ.

Đang trôi trong dòng suy nghĩ miên man, thân mình theo bản năng run lên, lửa nóng thật lớn hôn nhẹ cục huyết, nhẹ nhàng ma sát. “Xem ra Tê Nhi có vẻ không tập trung, nếu như vậy, ta cần phải giáo huấn nàng một chút...”

“Ân...” tiếng rên rỉ khe tràn khoé miệng, ta cố vịn chắc lấy một bên gương, mong chờ chuyện kể tiếp. “Chỗ này thật nhỏ, Tê nhi, nó cần ta chặt chẽ.” Chàng không nhanh không chậm tiếp tục vuốt ve nơi đó, thì thầm “Nơi này chưa từng bị chạm qua?”

“Chàng...” vấn đề xấu hổ khiến lòng ta nhảy loạn, trước mắt hiện ra hình ảnh lúc sư phụ sáp nhập. Khi đó bọn họ cũng chuẩn bị gương, bốn phía đều là gương, ta bị ép mờ to mắt. Cả hai chỗ đều nhỏ hẹp cơ hồ không có biện pháp mở ra, nhưng đều bị khuếch trương thật rộng để chứa nhục bông. Không chỉ cục huyết, mà còn hoa huyết, mỗi lần đều cùng lúc gánh vác cả hai... Tuy thật thống khổ nhưng cảm giác mất hồn từ sâu trong xương tủy còn mãnh liệt hơn cả, không được... Nàng không thể chịu đựng cảm giác ấy nữa.

“Như thế nào? Xem ra Tê Nhi đang hoài niệm” Nham bắt gặp khoảng khắc thất thần của ta liền có chút tức giận, ngón tay để ở hoa huyết đè mạnh vạch tường.

“A!” động tác ấy khiến ta bưng tỉnh từ trong ảo tưởng, miệng khô lưỡi khô, thân mình rung động. “Có hay không?” Thanh âm vừa thông thả vừa trầm thấp gây áp lực khiến ta không dám trả lời lung tung. Nhục bông thô to đĩnh từng chút từng chút sâu vào cục huyết, nụ hoa không ngừng co thắt, cả người run rẩy đầy khao khát cầu Nham tiến vào, nhưng mà... chàng vẫn chần chừ.

“Tê Nhi trả lời ta... Mới có thể lấp đầy a.” Làm sao bây giờ, thật muốn, nhưng lời nói quá xấu hổ.

“Không cần... Đừng hỏi...” ta vừa thờ hồn hèn vừa nói nhưng chỉ nhận được câu trả lời như cũ,

“Tiểu Tê Nhi như vậy thật không ngoan!” ma sát ngày càng xâm nhập sâu hơn, ta biết, nếu như ta không nói hấn liền không động, nhưng mà... Cấn chặt chu môi, ta run rẩy thừa nhận, “Có... Nha!”

Đi vào, chàng rút cục đang đi vào, tiếng nói mềm mại run run, bởi vì mãnh liệt va chạm một bên mặt thiên thiếp đến gương thượng. Bởi vì cao thể ma sát hòa vừa mới va chạm, nhục bông một chút liền toàn bộ trượt đi vào, ăn hả no. Ta quát to một tiếng thân mình run rẩy mãnh liệt, hạ thể chảy ra càng nhiều mặt dịch. Cứ như vậy đến...

Hấn chỉ sáp nhập huyết nhỏ phía sau ta liền đến cao trào! Quá dâm đẳng... Ngón tay vịn mặt gương đã trắng bệch, nơi tư mật vừa bị chèn ép đè sát lên lẳng kính vì mồ hôi chảy ra đồng thời ma sát với gương đồng, phát ra thanh âm dâm mỹ. Cục huyết được lấp đầy đồng thời cũng bị đè ép đến chỗ kia, khiến cả người ta giống như xoắn lại một chỗ. Trải nghiệm trong quá khứ được tái hiện khiến ta như rơi vào trong mộng, ta nhắm mắt lại, co rút nhanh, thờ hồn hèn, hưởng thụ cảm giác ma sát mất hồn ấy. Cái miệng nhỏ tở tở ma đau, mỗi một lần bị gây thịt va chạm, đều xuất hiện một con khoái cảm.

“Thoải mái sao?” còn thịt dưới tác dụng của cao thể dễ dàng di chuyển cọ xát hạ thể ta, thân thể dần dần tiết ra chất lỏng...

“Quá nhiều ư...” cảm giác mãnh liệt khiến ta ngây ngất, mất hồn trong khoái cảm, chỉ có thể dùng tiếng than nhẹ đáp lại lời chàng.

“Sư phụ của nàng có phải cũng như vậy, cấn chặt...” Thanh Nham dần dần thờ dốc, bắt bẻ ta với những vấn đề khó trả lời.

Tâm ta cũng trở nên cuồng loạn, khiến hạ thể càng thêm run rẩy mãnh cảm.

“Thời điểm bọn họ vừa mới cấn vào, có dùng sức hay không?”

“Cả hai cái miệng nhỏ đều được lấp đầy, có thích hay không?”

“Thanh âm của nàng, có giống giờ phút này hay không?”

“Không, không được nói...” Địa phương bí mật nhất bị thứ gì đó hung hăng đánh vào, lí trí trở nên tán loạn, không thể kiểm soát được, tiếng rên rỉ dần dần khẽ vang lên.

“Bọn họ có thử đem hai cái gây lớn, đều cầm nơi này không...”

“Không, đừng nói nữa,” hai côn thịt to bằng cánh tay, chỉ tưởng tượng đã đủ khiến ta điên cuồng. Chính vào lúc này, khi lí trí của ta gần như hỏng mất, khi côn thịt vẫn đang ra sức va chạm, hần liền ấn một ngón tay vào cục huyết.

“Đừng, bọn họ không có như vậy a...” ta thở dốc, nắm chặt gương, hần va chạm va chạm, khiến gương đồng cực đại cũng lay động theo. Trong kính, hai má của ta hồng phần giống như hoa đào, đôi mắt giống như chứa đựng hơi nước nhộn nhạo, miệng nhỏ yếu kêu vì không ngừng thở dốc ít khi khép lại. Mà nam nhân phía sau chỉ dùng một bàn tay nắm trọn hai cánh mỏng của ta, côn thịt thật lớn cứ ra ra vào vào trong huyết động chật chội, vẫn còn một tay để ngay cạnh cây gây, không hề tiến vào nữa mà tìm kiếm đồ vật gì đó bên ngoài.

“Không có, mới phải làm” Chàng vừa nói xong, liền di chuyển dị vật. Không chỉ di chuyển mà còn xoay tròn, aaa, vật thể ấy lập tức thay thế côn thịt, di chuyển ra vào.

“A, không cần.” Cứng quá, giống như đâm xuyên qua cơ thể. Âm thanh ngấm dật không thể kiềm chế theo động tác của chàng phiêu đảng khắp nơi.

Cao trào cứ hết đợt này đến đợt khác, thân mình ta giống như một cây cung bị kéo căng, ngửa đầu muốn lên tiếng nhưng không hề phát ra thanh âm, chất lỏng tràn ra từ khe miệng. Chàng bỗng dừng phát ra tiếng găm nhẹ, bàn tay to vỗ về vuốt ve tấm lưng trắng muốt rồi đến tuyết đồn. Ta không thể chịu nổi cảm giác ấy. Mỗi nơi bàn tay chàng đi qua đều lưu lại ngọn lửa nóng âm ỉ cháy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Phượng Hoàng Đồ Lại Hiện

“Tê nhi của ta đẹp quá, giống như yêu tinh vậy.” Chàng dùng bàn tay to hữu lực xoa nắn khắp cơ thể ta, cuối cùng dừng lại ngay trên tuyết đồn. Huyết nhỏ cần chặt dị vật, cục huyết còn chứa côn thịt thô to, địa phương non mềm ở trung gian không ngừng bị chen chúc. Thanh Nham còn dùng sức chèn ép cả hai địa phương. Hạ thân của ta giống như bị thứ gì đó thật lớn xuyên qua. Mà thứ dị vật đó, dưới bàn tay của hần, không ngừng ma sát ta.

“Không được... Thanh Nham... ta muốn chết.” Thân thể hư thoát không còn chút khí lực, ta ghé vào bàn trang điểm, khi quay đầu nhìn hần liền hoàn toàn không khống chế được bản thân. Phượng hoàng hoá đồ* hiển hiện trên lưng tuyết trắng. Phượng hoàng giương cánh muốn bay, không biết Tam ca làm như thế nào, so với lần trước màu sắc nhạt hơn, nhưng càng thêm sống động. Dưới ngọn đèn mờ mờ, hình ảnh kia giống như vật thật tồn tại.

Hình ảnh quá mức yêu dị khiến ta muốn thét to, nhưng dưới bàn tay điều luyện của Thanh Nham lại phát ra tiếng rên rỉ mất hồn.

Mười ngón tay của chàng đan chặt hai tay của ta, cả người cúi xuống hoàn toàn dán chặt lên lưng ta, thân hình cao lớn đầy áp bách, mặc cho sáp nhập chiều sâu hay đè ép phía dưới càng thêm chặt chẽ.

“Ngaoan, bảo bối, không phải sợ...” chàng nằm ngay bên cạnh ta thanh âm ni non mất hồn: “Hình xăm này rất đẹp, Tê nhi của ta vừa thuần khiết lại đẹp đẽ (yêu mị), nhưng nếu nàng không muốn nói, ta liền đáp ứng, chắc chắn sẽ giúp nàng chữa khỏi được không?”

“Vâng... um” Chiếm được đáp ứng của Thanh Nham, nỗi sợ hãi dần dần biến mất. Sau đó, tâm trạng càng thêm đòi hỏi mãnh liệt khiến ta một lần nữa hư thoát, đạt cao trào. Không biết trải qua bao lâu, ta rốt cục lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Thời điểm tỉnh giấc, trời đã sáng rõ, lấy tay chống giường ta phát hiện cả người không còn sức. Nghĩ đến chuyện xảy ra đêm qua, ta cố sức đứng dậy nhìn quanh bốn phía, không có Thanh Nham, không có quần áo hỗn độn, ngay cả cây trầm* cũng được đặt trong hòm để ở xa xa, chẳng lẽ hết thảy mọi chuyện đều là giấc mộng?

*: cây trầm chính là dị vật đó mọi người.

“Thanh Nham,” ta khẽ gọi “Chàng đang trốn ở đâu?”

Không ai trả lời, trong phòng trống rỗng không bóng người khiến lòng ta xuất hiện một nỗi hoảng sợ không nói nên lời.

Bạch trạch nghe được thanh âm, chạy từ trong ổ ra, khẽ phe phẩy đuôi nhỏ cọt cọt vào chân ta. Ta xoay người, muốn ôm nó lên nhưng liền dừng lại vì con đầu xốt trắng trắng truyền từ dưới hạ thân.

Nếu không có Thanh Nham làm sao lại xảy ra tình huống như vậy? Đang trong lúc rối rắm, ta bỗng nghe thấy tiếng đập cửa.

“Công chúa có trong đó không?” là Tam ca.

Ta xoay người quay vào buồng trong, cẩn rặng treo lên giường lớn, đắp mền lên. Bạch trạch lui về phía sau hai bước liền dùng sức nhảy tới bên gối của ta.

Ta kinh ngạc nhìn nó hoạt bát phe phẩy cái đuôi, dường như nó muốn khoe khoang bản thân lợi hại như thế nào, bộ dáng cực kì đáng yêu.

Tiếng đập cửa bên ngoài làm ta phục hồi tinh thần, ta khẽ ho một tiếng, nói: “Tiến vào.”

Cửa lớn rộng mở, Tam ca vẫn làm ra vẻ thầy thuốc, sau khi hần tiến vào, cung nữ phụ trách rửa mặt liền nối đuôi tiến vào. Ta lấy lí do thân mình không khoẻ không thể xuống giường, chỉ dùng trà nồng súc súc miệng, lấy khăn lông ướt xoa xoa mặt, rồi thay xiêm áo trang sức chuẩn bị ăn sáng.

“Đa tạ thầy thuốc Ôn mấy ngày qua đã chiếu cố tiểu nữ.” Ta không hề động đến đồ ăn trước mặt, vẫn làm bộ đáng ngây thơ khả ái, cười nói: “Chính là nam nữ dù sao vẫn có sự khác biệt, Tê nhi sợ người ngoài biết được liền mất thể thống hoàng gia. Không biết...”

Hần không đợi ta nói xong liền tiếp lời: “Đó là điều hiển nhiên, Ôn đang muốn cáo từ. Bất quá bị người khác nhờ vả phải làm xong một chuyện mới có thể rời đi.”

“Người nào?” ta mỉm cười: “Không biết thầy thuốc Ôn chịu sự nhờ vả của ai?”

“Sur phụ của người, Ôn Nhai, Ôn Ly.” Hần mặt không đổi sắc nhìn ta trả lời. Giống như bị gõ thật mạnh một cái, đầu óc ta có chút mông mị, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Một hồi im lặng, tươi cười trên mặt cơ hồ cứng lại, ta lại hỏi: “Sur phụ nhờ vả khi nào?”

“Mấy ngày trước dùng bò câu đưa tin.” Hần không nhanh không chậm trả lời, bộ dáng vẫn nhạt phong thanh*, thậm chí so với Thanh Nham càng giống thầy thuốc hơn, nhưng hần lại chính là Tam ca của ta.

*: đại khái là hững hờ, nhàn nhạt giống tiên tử.

Tam ca so với thời điểm rời đi năm đó có một sự thay đổi lớn về khí chất, nhưng bộ dáng lại không biến hoá lớn lắm. Thế nhưng khi ta tỉnh mộng ý thức còn mơ hồ, Tam ca liền nói “Mất trí nhớ”, gạt ta nói hần là người khác. Cho dù ta thật sự quên chuyện đã xảy ra khi hần ở đây, bằng quan hệ từ nhỏ của chúng ta, Tam ca thật sự cho rằng ta không nhìn ra sao? Huống hồ hết thầy mọi thứ trong viện đều bất đồng so với quá khứ, ta cho dù có trở nên ngu ngốc lẩn lẫn cũng không đến mức như thế.

Ta giương mắt nhìn người đang cười- Tam ca, giống như bị luồng gạt, rốt cuộc ta không thể chịu nổi mà phá tan lớp mặt nạ.

“Gạt người.” Đến nông nổi này, đã không thể tiếp tục duy trì biểu tình cẩn thận, bình tĩnh nữa, ta tiếp tục nói: “Người gạt ta, sur phụ đã rời khỏi hơn mười ngày rồi.”

“Có gạt người hay không, sur phụ ngài đến đây mới biết được, ta được người khác uỷ thác, tuyệt không thể bỏ đi.”

“Người không cần giả bộ nữa.” Nghĩ tới đối đãi tàn ngược trên thân thể, hình xăm phía sau lưng, cả người ta liền run rẩy, thanh âm rống giận: “Ta muốn người rời đi ngay lập tức, đi, đi ngay!”

Hần khoát khoát tay áo, cung nữ phía sau nghe lời rút lui đồng thời đóng luôn cửa phòng. “Còn đang suy nghĩ liệu Tê nhi có thể chịu đựng được bao lâu, hai ngày liền không chịu nổi ư?”

“Hỗn đản!” Ta quay đầu đi không nhìn hần, lửa giận trong lòng giống như lửa cháy lan mạnh trên đồng cỏ.

Một bàn tay to bóp chặt cằm ta, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai: “Kì thật ta còn muốn tiếp tục chơi đùa với nàng, đáng tiếc tên phụ hoàng yếu đuối lại triệu kiến Tê nhi vào cung, chuẩn bị đại điển cập kê. Có một số việc không nên nói thì không được nói, ví dụ như người a, chớ làm mất thể thống hoàng gia.” Mắt phượng khẽ nhú, nhìn ta nói: “Người ta đều biết hoàng gia vốn là nơi mất thể thống nhất trên đời, mọi người chỉ làm giả bộ thôi. Tê nhi phải chờ ta, hẹn gặp lại ở lễ cập kê. Không nên quên lời ta đã nói, vĩnh viễn không được rời khỏi ta.”

Cẩn chặt môi, giẫy mạnh khỏi sự kiềm chế của hần, hần liền quay lưng nghênh ngang rời đi. Vừa nhìn thấy hần bước ra khỏi cửa lớn, ta liền phần nộ gạt tay hồng gạt hết mọi đồ đạc trên bàn, tay liền bị một người chặn lại.

“Thanh Nham!” nhìn thấy một người quý mị xuất hiện bên người, ta phi thường kinh ngạc. “Nguyên lai chàng vẫn còn ở đây, ta còn tưởng mình nằm mơ.”

“Nha đầu ngốc! Khi ta nghe thấy tiếng bước chân của Tam ca ngoài sân liền bé khí, trốn vào tú.” Nham ngồi ngay cạnh ta, nhẹ nhàng giam cầm trong lồng ngực chàng.

“Tất cả những lời vừa rồi, chàng có nghe được?” Ta dựa vào người chàng, vô ý nói: “Phải vào hoàng cung, kể tiếp chúng ta nên làm gì?”

“Đưa ngốc, đừng lo lắng, ta sẽ cải trang xen lẫn với hạ nhân cùng người tiến vào. Kì thực, ngày mười lăm này ở trong hoàng cung càng an toàn hơn.”

Ta gật gật đầu, nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Thanh Nham, hiện tại ta có chút hoang mang không biết nên làm gì?”

Chàng sùng nịch nhéo nhéo mũi ta: “Nha đầu ngốc đừng lo lắng, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Lĩnh Chỉ Vào Cung

Sau khi Thanh Nham cùng ta ăn điểm tâm xong, chúng ta lại thương lượng tiếp ứng ở trong Hoàng Cung như thế nào. Mặc dù từ nhỏ ta đã sinh hoạt tại nơi đó, nhưng hoàng cung quá lớn cung điện rất nhiều, hơn nữa ta không thích đi lại khắp nơi, đối với địa hình bố trí nhớ lung tung lộn xộn. Cuối cùng Thanh Nham đành bất đắc dĩ quyết định, đến hoàng cung lại nghĩ cách tìm ta.

Chưa tới buổi trưa, đã có nô tài tới mời ta đi tiền phủ nghe chỉ.

Nhân dịp đại điển cập kê của ta, ta nghe theo thánh chỉ sửa soạn hồi cung, gồm có nô tài tuyên chỉ và mười hai vị cung nữ ăn mặc hoa lệ tiến vào. Theo sau là nha đầu Bích Nhi mấy ngày không thấy cẩn thận tiêu sái vào cửa. Dựa theo lễ tiết hoàng gia, buổi sáng sớm ta tắm rửa xong nhưng Bích Nhi vẫn chưa dám ngắt đầu nhìn ta, chính là nha hoàn bên người tiếp khay quần áo từ cung nữ, vâng lời giúp ta mặc lần lượt từng lớp từng lớp một.

Áo khoác màu tím gấm Tứ Xuyên dài, chủ đạo là hoa mẫu đơn trắng lệ tối màu, váy trắng nhũ kéo dài, hai tay áo màu tím, một mái tóc đen nhánh thả dài qua tất.

Lễ Cập kê của Đại Lý hàm nghĩa nằm trong tên gọi, chính là dùng trăm gài vấn một đầu tóc dài lên, những năm gần đây nữ tử khi trưởng thành đã ít ai làm lễ cập kê, nhưng mà nghi thức này là lễ nghi quan trọng của hoàng thất được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác. Sau khi Công chúa cập kê xem như chân chính trưởng thành, căn cứ vào ý tứ của hoàng đế vấn đề hôn phối sau khi cập kê mới có thể đề cập. Ta hai tay đặt lên trước ngực, bước chân chậm rãi đoan trang uyển chuyển đi đến Tiền viện, lần váy thật dài lay động trong gió. Hai tỷ nữ đi ngay phía sau, hạ nhân trong phủ xa xa quỳ xuống. Ta nhìn không chớp mắt tiến lên phía trước, khóe mắt cũng không động thần sắc xẹt qua đám người đông nghìn nghịt, trong lòng suy tư, liệu còn mấy ai là hạ nhân cũ trong phủ ta?

Lời đồn Tôn công công là người khôn khéo, lúc này xem ra quả nhiên là danh bất hư truyền. Ta ở hậu viện cọ xát một lúc lâu, lúc đi vào tiền phủ, hân vận cung kính đứng ở cửa, khuôn mặt đầy tươi cười thản an, không thanh sắc ca ngợi khuôn mặt và trang phục của ta. Nếu như trước kia ta vị tất sẽ cảm thấy kì lạ, nhưng lại nghĩ tới Tam ca nói người này luyện Đồng ham rượu ngon, nhìn đến vẻ mặt tươi cười đầy nếp nhăn của hân trong lòng ta liền âm thầm nôn mửa.

Hương án* sớm đặt trước phủ, có hạ nhân tiến lên thấp ba nén nhang. Tôn công công khom người mời ta quỳ xuống trước hương án xong lại nghiêng người đi đến phía trước, mở thánh chỉ tuyên chỉ.

Hương án: bàn cao và hẹp mặt, trên bày hương đèn để thờ cúng.

Đại ý chính là công chúa Lạc Linh Tề đủ mười sáu tuổi cập kê, dựa theo luật lệ Đàng Thịnh tức khắc tiến cung trai giới tế tổ, học tập lễ nghi từ trường bồi trong cung. Ta lĩnh chỉ tạ ơn, do Bích Nhi nâng hạ đứng dậy, cúi đầu chui vào kiểu nhỏ. Bích Nhi và Tôn công công đi theo ở hai bên cổ kiệu, phía sau là biết bao cung nữ và thị vệ theo Tôn công công đến.

Kiểu nhỏ ra cửa sân, kiệu của ta thông thả chậm rãi tiến lên, ngự tiền thị vệ thúc ngựa đi đằng trước dẫn đường. Tôn công công ở trên chiếc kiệu đằng sau, còn lại cuối cùng là vài vị giáo tập mẹ* cùng với rất nhiều cung nữ vệ binh. Đội ngũ chậm rãi tiến tới, hướng về đế đô.

*: người hướng dẫn lễ nghi.

Tháng sáu thời tiết phi thường nóng bức, một khối băng được đặt bên trong để giảm bớt hơi nóng nên bên trong vô cùng mát mẻ. Ta tà tà dựa vào xếp gấm vóc, tay phải cầm quạt tròn thỉnh thoảng quạt vài cái, nhủu mảy mảy tự hỏi chuyện tình xảy ra trong khoảng thời gian này.

Thanh Nham về thân thế của Thánh nữ như là một gánh nặng thật lớn áp lên người ta. Nếu như ta là Thánh nữ, như vậy kế tiếp sẽ gặp phải gì đó, thật sự là đáng sợ. Sư phụ, Tam ca, Thanh Nham, bọn họ đã muốn biết chuyện miệng vết thương khép lại một cách nhanh chóng của ta. Nếu như sau khi sinh nhật mười lăm tuổi giữa trán xuất hiện bông sen hồng ba cánh, bọn họ sẽ đối xử với ta như thế nào?

Phụ thân nếu như biết huyết mạch của ta sẽ ảnh hưởng đến giang sơn tồn vong, có thể hạ sát thủ hay không, trước khi ta trở thành uy hiếp sẽ giải quyết ta ư?

Ta không biết Thánh nữ năm đó lựa chọn như thế nào, cũng không biết vì sao người đời sau luôn coi Thánh nữ là mối nguy tiềm tàng của quốc gia, ta chỉ biết là, ta không muốn thứ gọi là huyết mạch kia, thậm chí sớm chấm dứt cuộc đời giam cầm như vậy, cùng Thanh Nham đi đến một địa phương im lặng, sống một cuộc sống vô ưu vô lo.

Có ước muốn, hết thảy những điều trước mắt cũng không trở nên đáng sợ như vậy. Có lẽ do tính tình trẻ con ta tình nguyện tin tưởng chính mình là một cô công chúa bình thường của Đàng Thịnh, mà không phải hậu nhân của Thánh nữ. Cho dù phải, ta cũng sẽ tìm một nơi bỏ trốn cùng Thanh Nham, vinh hoa phú quý trước mắt đối với ta mà nói, còn chưa sánh bằng một gia đình ấm áp để nương tựa.

Nghĩ như vậy tinh thần cũng dần dần bình lặng lại, mệt nhọc từ đêm qua và mấy ngày qua nhanh chóng đánh úp, ta ngáp dài, dựa vào tháp xấp ngủ. Bị một trận ồn ào đánh thức, thanh âm bình đao gia tăng còn có tiếng thét chói tai la mắng khiến ta sững sốt. Ta lo lắng vén rèm lên muốn nhìn một chút tình huống bên ngoài, lại nghe tên thị vệ đi phía trước cao giọng hô “Công chúa không nên ra.”

Ta lo lắng ngồi im bên trong, vài lần đều muốn lao ra xem, nhưng bệnh nặng mới khỏi, thân mình vẫn chưa khôi phục, ta chỉ sợ nếu cứ thế đi ra ngoài ngược lại lại trở thành gánh nặng, đành phải nắm chặt nhuyễn kiếm bên hông, ngồi chồm hổm trên tháp tối màu.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Sư Phụ Đã Trở Lại (1)

Bên ngoài tiếng ồn ào càng lúc càng xa, phía sau có người hô lớn “Bắt lấy thích khách!” Thân mình ta cứng đờ, cảm giác được cổ hơi thở cường đại từ chính diện ập tới, trong lòng rung mình, bọn họ trúng kế diệu hồ ly sơn. Nội lực thâm hậu như vậy từ lúc sinh ra tới giờ ta cũng chỉ nhìn thấy qua trên hai người — nghĩ như vậy thân thể theo bản năng phản ứng lại, đoán kiếm đâm tới, ngay sau đó đột nhiên thấy hoa mắt, chớp một cái có người nhảy vào đặt ta dưới thân hắc.

Thân mình bị thân thể cao lớn áp đảo trên nhuyễn tháp, người tới khí kinh mạnh mẽ làm vỡ nát ly trà tử đàn, âm thanh răng rắc truyền đến bên tai, vốn tưởng rằng thân thể bị tổn thương nhưng lại bình yên vô sự. Ta dùng sức đẩy kẻ áp trên người ra, nhìn mặt hắc, vốn là hai tay chống lại lồng ngực cứng rắn thế nhưng ngừng lại. Ta hé miệng, lại nhất thời im bặt, không biết nên xưng hô như thế nào.

Ánh mắt của người trước mắt giống như hồ nước băng giá, mặt ngoài lạnh lùng không có một tia cảm xúc, mà sâu trong ánh mắt kia là mạch nước ngầm mãnh liệt, hắc lãnh lãnh, bình tĩnh nhìn ta, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng gần như mìa mai nói, “Thế nào, mới vài ngày liền quên mất ta?”

“Sư phụ...” nói ra hai chữ kia còn dễ hơn sợ với ta tưởng tượng, cái miệng của hắc giác khẽ mỉm cười, giống như bỗng chốc băng tan tuyết chảy. Hai hàng nước mắt vô cớ chảy ra từ hai khóe mắt, ta tiếp tục nói, “Sư phụ Ôn Ly...”

Hai tay cứng đờ bỗng nắm chặt quần áo hắc, hết lần này tới lần khác ta ní non: “Sư phụ, sư phụ...”

Hắc không trả lời ta, chỉ dùng ánh mắt lãnh lãnh nhìn ta, nhìn nước mắt giống như dây chuyền trên châu bị đứt, không ngừng tích tụ trên mặt.

Mãi đến khi ánh mắt ta đều bị nước mắt làm mờ hồ, đều trở nên không rõ ràng hắc mới dùng đầu ngón tay lạnh lẽo gạt lệ. “Ngoan...” Hắc nói.

Hai tay ta vòng qua bả vai rộng lớn, gắt gao siết chặt hắc vào cơ thể. Thân thể to lớn chèn ép khiến toàn thân ta đau nhức nhưng giờ phút này ta thậm chí nhủ, cho dù bị ép chết cũng tốt, đều phải ôm chặt lấy người trước mặt. Sư phụ ta. Ta cùng hắc sinh hoạt năm năm, trong đó hai năm gần đây thân phận trở nên vô cùng phức tạp, ta lớn lên có hắc làm bạn, học văn tập võ dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của hắc, lại uyển chuyển kiêu mị dưới thân thể hắc, thừa nhận loại đối đãi vừa đau đớn vừa mất hồn. Hắc chưa bao giờ rời khỏi ta, thế nên ta chưa bao giờ nghĩ tới hắc có ý nghĩa gì với ta.

Mà sau này khi hắc rời đi thật lâu, sau khi trải qua rất nhiều chuyện, thời khắc gặp lại kia giống như một tia sáng mặt trời, soi rọi cho nỗi lòng ta. Ở nơi nào có một mầm mống giống như bị che khuất ngăn cản phát triển, giờ phút này tựa hồ phá đá mà ra. Tuy nó nhỏ bé yếu ớt, nhưng lại làm cho ta vô cùng khiếp sợ. Đó là trải qua năm năm mới chậm rãi trưởng thành- tình yêu của ta.

Ta, thật sự thăm mẩn sư phụ ta sao? Mặc dù bị đối xử như vậy, mặc dù không để ý luân thường, cho dù vận mệnh xoay vần và huyết mạch hỗn loạn, vẫn tiếp tục yêu thương bọn họ sao? Ý nghĩ như vậy khiến lòng ta giống như bị một đôi tay vuốt ve, khó chịu vô cùng. Giọt lệ lặng lẽ rơi, giọng khốc nức nở mới đầu chỉ là những âm thanh nhỏ càng về sau càng lớn dần. Khóc lớn tiếng giống như chỉ có làm như vậy mới có thể xua đi nỗi lo lắng sợ hãi bất an mấy ngày qua. “Sư phụ là trướng thối... Bỏ lại Tê Nhi mặc kệ,” ta siết chặt bờ vai của hắc, vừa khóc vừa nói, “Không bao giờ để ý người nữa!”

Hắc không nói gì, dùng đôi bàn tay to lớn đỡ ta dậy ủng vào trong lòng, bàn tay to cứng nhắc nhẹ nhàng vỗ. Chỉ cần hành động như vậy lại có ma lực thần kỳ, ta dần dần ngừng khóc, chính là nhỏ giọng nức nở.

Hắc dùng tay áo xoa xoa khuôn mặt ta, nói, “Đã trở lại.”

“Hả?” Ta nghe hắc nói có chút mạc danh kỳ diệu*, “Cái gì đã trở lại?”

*: ù ù cạc cạc, như vịt nghe sấm

“Những người vừa bị điều đi đã trở lại,” miệng hắc khẽ nhếch, lạnh lùng nói, “Thật là phé vật!”

Ta nín thở nghe, quả nhiên từ xa xa có tiếng ồn ào, mãi đến khi đến gần có người lớn giọng la lên, “Ai nha, như thế nào đều đã chết hết!”

Một cái khác nói, “Nói cái gì vậy, đó là điểm huyết.” Tiếp theo là tiếng rên rĩ sau khi được giải huyết, bên ngoài dần dần yên tĩnh trở lại, người lúc này lại lên tiếng, “Không tốt, nhanh đi xem công chúa!” Theo sau Tôn công công nhỏ giọng hít sâu nói, “Xin hỏi công chúa có bình an không?” Ta nghe vậy

không nói gì vô cùng xem thường, nếu kẻ có ý đồ hãm hại ta, ta đây đã sớm chết, làm sao còn mệnh trả lời hần!

“Bản Cung không có việc gì.” Ta chùi nước mắt, quay đầu nhìn thoáng qua sư phụ. Hần giúp ta xoa xoa tóc, hài lòng gật gật đầu. Tay trái vén rèm lên, ta thăm hỏi, “Lúc ta đang nghỉ ngơi, đến tột cùng là người phương nào quấy rối, chết như thế nào?” Tôn công công khom người đáp, “Bẩm công chúa, đó là một tên sơn tặc. Tặc nhân thập phần gian trá, dựa vào địa thế núi rừng chạy thoát. Chúng ta chỉ có hai người bị thương nhẹ.” “Tốt, tiếp tục đi thôi.”

“Vâng.” Tôn công công và trưởng thị vệ đồng thời đáp. Theo sau là mã phu* tiếp tục lên xe bình yên vô sự tất cả tiến về phía trước.

*: người đánh xe ngựa

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Sư Phụ Đã Trở Lại (2)

Ta rúc sâu vào lòng sư phụ, tâm nhảy bang bang, bỗng nhiên nghĩ đến một người khác.

“Sư phụ, sư phụ Ôn Nhai đâu rồi?”

“Như thế nào, Tê Nhi nhớ tới hần sao?”

“Không có, không phải không nhìn thấy sư phụ Ôn Nhai sao, ta...” Ta nói năng lộn xộn giải thích không được, nhưng càng nói càng loạn, cuối cùng âm thanh nhỏ dần rồi tắt hẳn. Hần nhất định lại tức giận ta cúi đầu, bối rối vịn về góc áo.

“Có cao thủ xen lẫn trong đám người, hần đang bị truy đuổi.”

“A?” Ta ngẩng đầu nhìn hần, vốn tưởng rằng hần sẽ tức giận nhưng lại nhếch khóe miệng.

“Sư phụ, người không tức giận với Tê Nhi ư?”

“Không có.” Sư phụ vỗ nhẹ lên đầu ta, âm thanh lạnh như băng nói ra những lời như vậy. Ta hé miệng nở nụ cười, sư phụ Ôn Ly, vốn chính là không giỏi biểu đạt tình cảm thế này.

“Sư phụ, kỳ thật có một vấn đề, ta... Rất muốn hỏi người.” Trong lòng ta bất an xoa góc áo, vốn với thân phận và tình hình hiện tại không nên hỏi, nhưng mà ý niệm trong đầu cứ chiếm cứ trong óc ta, bản thân lại nhịn không được luôn muốn hỏi.

“Vấn đề gì?”

“Sư phụ, người thích Tê Nhi sao?” Vừa mới nói ra, sư phụ phía sau rõ ràng cứng lại một chút, lời nói tiếp theo thực giống như tùy ý, “Tê Nhi nghĩ như thế nào về vấn đề này?”

“Tê Nhi trong lòng cảm thấy... Chính là trong lòng có chút, thích sư phụ...” Vừa nói xong đã bị người phía sau áp ngã xuống dưới thân, “Ta khuyên người vẫn là quên những lời này, như vậy tốt hơn cho người.”

“Sư phụ?!” Ta nhìn khuôn mặt lạnh như băng trước mắt, nước mắt ủy khuất long lanh muốn tuôn rơi. “Vì sao người nói như vậy, chúng ta đã có da thịt chi thân*, chẳng lẽ thật sự không có một chút cảm tình sao?”

*: làm chuyện XOXO

Bàn tay to lạnh lẽo khẽ vuốt dọc theo khuôn mặt ta, bạc môi khẽ phun ra lời nói “Người nói xem?” Người nói xem? Ba chữ này giống như thiên lôi đánh ta bừng tỉnh khỏi mộng tưởng đẹp đẽ, lời nói của Thanh Nham lại một lần nữa hiện lên ở trong đầu, bọn họ đối với ta, thật sự chỉ có lợi dụng sao?

Đang suy nghĩ lại cảm thấy không đúng, hai tay sư phụ Ôn Nhai đã dọc theo tầng tầng lớp lớp váy, đem quần lót lột xuống dưới, tay kia thế nhưng sờ soạng dọc theo đùi hướng lên trên.

“Sư phụ!” Ta đột nhiên bắt lấy tay hần, sợ hãi lắc lắc đầu, không thể như vậy... Tuy rằng lúc trước có thể thừa nhận như vậy, nhưng hiện tại nếu như không có cảm tình, chuyện tình này thật đáng sợ. Bàn tay to dừng trước ngực điểm một cái, ta miệng mở ra rồi đóng lại, như thế nào cũng nói không ra lời — hần điểm huyết.

Bàn tay to không mang theo cảm tình nâng hai chân ta đè lên trước ngực, tầng tầng lớp lớp quần áo hoa lệ từng kiện từng kiện rơi xuống, che khuất đầu và ánh mắt ta, đôi tay nhanh chóng bị hần áp lên đỉnh đầu, địa phương tư mật nhất cứ như vậy trắng trợn bại lộ trước mắt sư phụ. Ta thậm chí có thể tưởng tượng ra, đôi mắt băng sương kia, đầy biểu tình nhìn nơi đó. Giây dựa hòng né tránh ánh mắt như vậy, lại bị hần lấy đùi đè xuống đau muốn chết. Ngón tay lạnh lẽo chọc khuấy địa phương tư mật, một chút một chút dùng sức miết, đau quá! Đáng tiếc thân thể này nhưng lại dám dâng đến vậy, ngay

cả khi bị đối đãi như vậy đều có phản ứng, theo hấn rút ra chọc vào, có thanh âm phốc xuy phốc xích. Mặt huyết không chịu nổi chế kẹp chặt ngón tay hấn, giống cái miệng nhỏ nhắn phổi hợp với động tác hấn một chút một chút hút.

“Không cần... Không cần vô tình như vậy...” Trong lòng vô cùng tuyệt vọng, so với trước kia khi không biết gì giờ đây ta càng thêm tuyệt vọng, một cổ cảm giác trống rỗng làm cho ta không biết nên như thế nào, giống như thế giới này lớn như vậy, lại không biết nên trốn ở nơi nào.

“Thoải mái không? Như vậy mà ngươi vẫn chưa đủ thoải mái sao?” Hấn nói xong, tiện đà lại gia nhập thêm một ngón nữa, mỗi một chỗ mẫn cảm trong cơ thể hấn đều Thanh Thanh Sỗ Sỗ*. Nên khi bàn tay to buông ra, dục vọng bị ngăn chặn đã ngẩng đầu trời dậy, hấn vươn một ngón chèn ép cục huyết, lòng ta gào thét một tiếng, cơ hồ muốn điên rồi. Không cần như vậy... Hai địa phương thế nhưng bị ngón tay đồng thời đùa bỡn... Như vậy căn bản thừa nhận không nổi a!

*:biết rõ ràng rành mạch

Đầu óc lập tức chỗ trống, ta nắm chặt chân gắm dưới thân, thân mình căng thẳng bắt đầu co rút co rút lại. Lượng mật dịch lớn tích tích dọc theo ngón tay hấn chảy ra, nhưng vào lúc này, nhục bông thô thô thật dài lập tức sáp vào! Nha nha nha... Một cảm giác muốn thét chói tai khiến khắp cơ thể ta bắt đầu từ đỉnh đầu tê dại, hạ thân cuồng loạn co rút lại tiến nhập cao trào.

Sư phụ, không cần đối với ta như vậy, không cần đối với ta như vậy... Đừng khiến ta dâm dăng cả người run rẩy trước sự đùa bỡn của người, nước dâm địa, cho dù miệng không thể nói, thân thể đều có thể tiết lộ bí mật của ta.

Nhưng hấn không nghe thấy thanh âm, liền tiếp tục đè nặng ta, dùng sức ban rộng đôi chân trần trụi, lại một chút một chút rút ra chọc vào, phốc xuy phốc xích phốc xuy phốc xích... Bên ngoài truyền đến thanh âm bánh xe lăn lăn, ta tuyệt vọng chìm đắm trong cao trào, giật mình không hề hay biết mất trời đã xuống núi.

Hấn ôm thân mình ta bởi vì tình dục xụi lơ lại gần, nâng tuyết đồn, lại một lần nữa hung hăng sáp nhập.

“A Ly vẫn là nhẫn tâm như vậy a...” Thanh âm ôn hòa theo bên tai truyền đến, thân thể ta chấn động mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Sư Phụ Đùa Bỡn Nụ Hoa Đến Cao Trào

Sư phụ Ôn Nhai đã nhìn thấy hết rồi sao? Hấn đã xem cơ thể của ta nỏ rộ trước sự đùa giỡn của sư phụ Ôn Ly, nhìn thấy bộ dáng bởi vì cao trào mà không ngừng co rút run rẩy, mặt nước tràn ra sao... Hấn nghe thấy thanh âm thân thể của ta bị đắm vào đầy rung động sao? Hấn nghĩ thấy hương vị mồ hôi và hơi thở tình dục giữa nam nhân và nữ nhân tràn ngập trong phòng sao?

Nghĩ đến đây thân thể của ta càng thêm co thắt chặt hơn— một sư phụ nhìn thấy ta, còn bị người sư phụ còn lại đùa bỡn. Tuy rằng không phát ra âm thanh, nhưng mỗi một động tác mỗi một phản ứng đều biểu hiện ra ngoài rõ ràng như vậy— chỉ cần tưởng tượng ta liền thẹn thùng không thể kìm chế chính mình, đồng thời thân mình càng thêm nấn cảm.

“Ngươi đã đến rồi.” Sư phụ Ôn Ly không ngừng cảm vào lên tiếng nói, trong thanh âm không có một tia kinh ngạc, giống như đang lường chừng rải bước trên sân vắng mà không phải không ngừng luật động trên người ta.

“Tê nhi tại sao không nói lời nào?” tầng tầng quần áo che đầy đôi mắt được rút đi, sư phụ Ôn Nhai mặt đầy ý cười nhu hòa bước đến trước mặt ta. Chính vào lúc này, sư phụ Ôn Ly đầy xấu xa cầm một ngón tay vào tận sâu trong cục huyết.

“Ừ...” Ta không tiếng động ngửa đầu, bụng nhỏ hướng về phía trước, căng thẳng há mồm to thờ dốc thật lâu, sau đó lại bởi vì thể lực chống đỡ hết nổi mà run rẩy buông ra. Miệng khẽ mở nhưng không hề phát ra thanh âm. Mà đôi mắt bị che kín bởi nước mắt lại tràn ngập tình dục, bình tĩnh ngắm nhìn khuôn mặt đã mất tích nhiều ngày, như thế nào cũng không dứt ra được.

“Điểm huyết cam?” Ôn Nhai sư phụ khẽ điểm, ta lập tức thấp giọng rên rỉ thành tiếng. Sau đó ta chợt phát hiện ra đây là ở bên ngoài mà không phải trong phủ, lập tức cắn môi.

“Thế nào, Tê nhi xấu hổ sao?” Sư phụ Ôn Nhai ngồi sát bên cạnh nhẹ vỗ về khuôn mặt ta, gương mặt hấn đầy ôn nhu an ủi, nhưng ta lại không cách nào mở miệng trả lời hấn, bởi vì hạ thân không ngừng truyền ra tiếng va chạm mất hồn, chỉ cần hé miệng, sẽ nhịn không được rên rỉ... Sư phụ Ôn Nhai, hấn, hấn nhất định là có ý.

“Tê nhi của chúng ta, muốn cùng sư phụ đùa giỡn không?” Tay hấn xẹt qua giọt mồ hôi ở cổ, khiến thân mình ta run bần bật, thiếu chút nữa là la lên.

“Ừ, tiểu yêu tinh nghĩ muốn giáp (chèn ép) chết ta sao?” Phía sau sư phụ Ôn Ly phạch một tiếng, phát mạnh vào má trong đùi phải trắng nõn của ta, ta rốt cục rốt cuộc nhịn không được, thấp giọng nức nở.

“Uhm a...” Không thể kêu a, phát ra tiếng kêu người bên ngoài sẽ nghe được! Ta nắm chặt tay sư phụ Ôn Ly, thấp giọng cầu xin, “Sư phụ, đừng cho người bên ngoài... Nghe thấy... A...”

“Không được cắn môi!” sư phụ Ôn Nhai dùng ngón tay giải cứu cho môi dưới đang bị cắn chặt, ngay sau đó đặt thân mình hoàn toàn mềm nhũn của ta lên đùi hắn, lại đặt hai chân trần trụi của ta lên ngực hắn. Như vậy tựa như, bị hai sư phụ cùng nhau đùa bỡn...

“Sư phụ dạy người như thế nào, uhm?” sư phụ Ôn Nhai thổi gió bên tai, “Lấy ngón tay, dùng chính ngón tay của người, nha đầu ngốc!”

“Nhất định phải lấy ngón tay mới được sao? Ta ngẩng đầu – thiết tha nhìn sư phụ Ôn Nhai, lại nhìn nhìn sư phụ Ôn Ly trước mặt, “Có thể điểm huyết không... Ách...” sư phụ Ôn Ly xấu xa lại thừa dịp ta mở miệng tăng thêm động tác.

“Tê nhi không ngoan, các sư phụ sẽ trừng phạt người!” sư phụ Ôn Nhai cúi người ôn nhu thì thầm bên vành tai, thân thể của ta không khỏi run lên run lên... Hắn lúc này tuy đang cười, nhưng nếu thật sự sinh khí muốn trừng phạt, mỗi lần đều là cái loại đối đãi làm cho ta muốn sống không được-cơ hồ không thể chịu đựng nổi... Ủy khuất ngoan ngoãn vươn hai ngón tay đặt vào trong miệng.

“Hu...” Như vậy cho dù bị tác động mạnh mẽ ta sẽ không la to được vì miệng đã chứa ngón tay, chỉ là ma xát không ngừng khiến toàn thân đều căng thẳng co rúm, miệng cũng bời vì như vậy mà co rút liên tục.

Thật thoải mái... Chứa ngón tay trong miệng như vậy thật thoải mái, ngón tay va chạm vào khoang miệng non mềm nộn thịt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve quần quýt đầu lưỡi, vô cùng mát mẻ. Rốt cục rốt cuộc ta nhìn không được, phối hợp động tác sáp nhập của sư phụ Ôn Ly, chậm rãi tự di chuyển ngón tay của mình.

“Như thế nào? Chỉ thế thôi mà đã không chịu nổi?” Thanh âm của sư phụ Ôn Nhai truyền đến từ đỉnh đầu, ần ần một tia tình dục.

Tay hắn lần theo mép áo sờ lên cổ ta, chậm rãi vuốt đến bộ ngực cao ngất, sau đó chính là mạnh mẽ xoa nắn bóp nặn. Sử dụng lực lớn như vậy, chắc sư phụ muốn làm biến dạng vú non mềm khiến giữa hai đỉnh núi không còn tí khe hở nào! A, hắn đột nhiên dùng hai ngón tay vận vận nụ hoa!

Ngay lúc này, sư phụ Ôn Ly mò mẫm từ dưới lên mạnh mẽ nắm chặt đỉnh núi còn lại. A a... Bầu ngực non mềm bị hai sư phụ cùng nhau hung hăng đùa bỡn! Nên cảm thấy đau đớn, nhưng tại sao, ta lại cảm nhận được tia mát mẻ ẩn sau cảm giác đau đớn...

Vốn nên thét chói tai đột nhiên bị nắm chặt miệng ta không không chế được chảy ra mật nước. Hạ thân bị hành hạ đến sung đỏ lỗ nhỏ cũng mãnh liệt co rút lại, muốn tới... Chỉ bị sư phụ đùa giỡn hai bên ngực liên tới cao trào, ngón tay nằm trong cốc huyết đã tiến sâu vào trong.

Thân mình gắt gao co rút lại, một lượng lớn mật nước phun mạnh nơi hạ thân, trong đầu giống như bị tảng đá lớn chèn ép, hiện lên ánh sáng trắng, bên tai đều là tiếng gầm rú, mà mật dịch trong miệng lại theo ngón tay không thể ức chế chảy ra... Rất dâm dăng, như thế nào không không chế được... Những ngày sau này, cứ như vậy ngồi trên xe ngựa được điều khiển tốt, ở giữa đội ngũ hơn trăm người đi theo, bị hai sư phụ đùa bỡn đến cao trào...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Sư Phụ Hai Nơi Đều Bị Cắm

“Tiểu Tê nhi vẫn mãi cảm như xưa, chỉ cần như vậy liền đạt tới cao trào.” Sư phụ Ôn Nhai không thèm để ý thân mình đang banh thẳng trong lúc cao trào của ta mà tiếp tục dùng ngón tay vuốt ve môi hồng. Sư phụ Ôn Ly vừa trêu chọc một bên nhũ hoa vừa tiếp tục dùng côn thịt tra tấn huyết non mềm phía trước.

“Hu hu hu...” ta ngậm ngón tay của chính mình, nhắm mắt chịu đựng sự đối đãi cuồng ngược này, nước miếng đều chảy xuôi theo ngón tay...

“Thế nào, Tê nhi muốn nhiều hơn sao?”

Nhiều hơn nữa ư... Ta quay đầu đi không nhìn hắn, sợ hắn nhìn thấu khát vọng của ta. Hiện tại thân thể ngày càng mất cảm, vừa mới cao trào xong khi chạm vào vẫn có cảm giác. Hắn chỉ cần dùng ngón tay ma xát như vậy thân thể ta liền không không chế được nhè nhẹ run.

“Nha đầu ngốc, trước hết chúng ta chỉ làm đơn giản thôi, khi nào tới hoàng cung người phải bù đắp cho các sư phụ nhiều hơn nữa”

“Sư phụ, van cầu người đừng nói nữa...” Ta rốt cục nhìn không được rút ngón tay ra, nhỏ giọng lên tiếng. Hắn nói thoải mái như vậy thật quá xấu hổ.

“Rốt cuộc Tê nhi có muốn nữa không?” Tay sư phụ Ôn Nhai dọc theo ngực tuần tra khắp nơi ngực dần lên cổ, chậm rãi đảo quanh da thịt trần trụi cúi đầu thăm thì với ta.

Thân mình mềm nhuyễn vô lực dựa vào đùi sư phụ Ôn Nhai, ngay tại phía dưới là một cổ lửa nóng. Côn thịt thô to như có sinh mệnh không ngừng chọc vào người ta, ta biết, đó là dục vọng không thể kìm nén của sư phụ.

Hai sư phụ cùng tiến vào sao? Xa cách nhiều ngày như vậy, sẽ được hai sư phụ ra sức chà đạp sao? Ý nghĩ như vậy khiến ta có chút sợ hãi nhưng không kém phần chờ mong, không biết nên trả lời vấn đề xấu hổ của sư phụ như thế nào. Ta mờ hai mắt, dục vọng chồng chất thành sương mù tràn ngập trong mắt.

Sư phụ Ôn Nhai hạ khóa môi cười, phía dưới lấy tay đẩy nhẹ, thuận thế đem ta đề lên người sư phụ Ôn Ly. Sư phụ Ôn Ly lùi về phía sau một chút ta liền ghé vào trên người hắn. Nhưng hạ thân của hắn vẫn đang rung động trong tiểu huyết của ta. Buồng xe ngựa vốn vô cùng rộng rãi, nhưng sau khi sư phụ nằm xuống bên trong trở nên thật phần chật chội.

“Sư phụ...” Ta vươn hai tay ôm lấy cổ sư phụ Ôn Ly, quay đầu nhìn về phía Ôn Nhai sư phụ, bọn họ muốn đùa bỡn ta như thế nào? Sư phụ Ôn Ly bắt đầu động đậy, sư phụ Ôn Nhai lập tức dán người lên, cơn thịnh nộ to không ngừng khuấy động trong cục huyết. Hắn xuy cười ra tiếng, “Tê nhi có phải rất muốn đụng vào nơi này?” Hắn dùng cơn thịnh nộ ấn mạnh vào người ta “Có vẻ ở đây đang động đậy.”

“Sư phụ, đừng nói nữa...” Thật thẹn thùng, thân thể đã mất cảm như vậy, sư phụ nói chuyện thờ ra một hơi đều có tác động đến thân mình ta.

Hai miệng nhỏ nhắn đã lâu chưa được đồng thời thỏa mãn, bị xé rách và sáp nhập cùng một lúc, đồng thời bị lấp đầy, ma xát, rồi phun ra chất lỏng nóng rực. Một lần rồi một lần bị nhục nhã, đùa bỡn tới cao trào.... Hiện tại chỉ mới tưởng tượng, thân thể đã bắt đầu nóng lên, khắp mỗi tế bào đều giống như hư không, cần hai sư phụ bổ khuyết.

“Chỉ là hôm nay, ta không nghĩ đến tra tấn nơi này.” Bàn tay to của sư phụ Ôn Nhai mơn trớn, vuốt ve hai bên kiêu đồn nở nang.

Không thể sao? Sư phụ hôm nay sẽ buông tha cho tiểu huyết phía sau sao? Nhưng ta thật muốn cả hai nơi đều đồng thời được thỏa mãn, làm sao bây giờ?

Sư phụ đúng lúc này vừa di chuyển vừa nói: “Tê nhi có thử nghĩ tới một lần chưa, lỗ nhỏ phía trước nuốt trọn hai cái không...?”

“Không cần, sư phụ...” Nghe người nói như vậy, ta nhất thời sợ hãi, địa phương nhỏ như vậy, đều ăn cả hai cái làm sao có thể, sẽ bị xé rách mất, không thể....

“Nha đầu hư hỏng.” Sư phụ Ôn Ly hừ nhẹ một tiếng, bàn tay to phát mạnh vào mông ta “Là muốn ép chết ta sao, hử? Nghe thấy được hai cây gây thịt cắm vào chặc người đang sung sướng tới mức phát điên chứ gì?” Thanh âm lạnh lẽo vang lên từ phía dưới, lại có thể phát ngôn ra lời nói dâm đẳng như vậy, ta cảm thấy ta sắp bị bức tới phát điên rồi.

“Không được, không được sư phụ.” Ta giãy dụa mong được đứng dậy, lại bởi vì bị kẹp chính giữa hai người nên cả cơ thể đều không nhúc nhích được.

“Tê nhi thật sự là một cô bé hư hỏng, đều học xong nói dối như thế nào. Rõ ràng thân thể chờ mong như vậy, đã hưng phấn đến mức run run, như thế nào vẫn nói không muốn.” Sư phụ Ôn Nhai dùng lưỡi liếm phía sau tai ta-địa phương mất cảm nhất, lại nhỏ giọng thì thầm với ta.

“Sẽ rách mất, sư phụ, hai cái đều tiến vào, nhiều lắm... Tê nhi sẽ hỏng mất.” Nước mắt sợ hãi dọc theo gò má lạnh lẽo lăn xuống, dừng trên ngực sư phụ Ôn Ly.

“Tiểu tử này đã học được cách làm nũng.” Sư phụ Ôn Nhai tiếp tục nói: “Hôm nay tại địa phương này, Tê nhi mà lớn tiếng kêu to thật sự sẽ trêu chọc tới chút phiền toái, điểm huyết đạo của Tê nhi lại không còn ý nghĩa gì nữa. Cho nên Tê nhi phải nhớ kỹ, về sau nhớ đem động huyết phía dưới mở rộng thêm chút xíu, khi tới hoàng cung...”

Hắn bỗng nhiên ngừng lại, lập tức cười khê nắm trọn mông nhỏ của ta, nguyên bản gây lớn đang để tại miệng cục huyết liền nhấn mạnh xuống... A, cục huyết thịt heo lớn đều cắm vào(nguyên văn tác giả viết), đến sâu bên trong... Hiện tại cả hai tiểu huyết đều bị sư phụ nhồi.

Tiếng thét chói tai của ta bị chặn lại bởi chiếc lưỡi điêu luyện của sư phụ Ôn Ly. Thân thể vừa mới bình ổn lại liền chịu không nổi đối đãi như vậy, tiếp tục run rẩy lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Sư Phụ, Tê Nhi Không Nhớ Rõ

“Hu... Hu...” Ta mơ hồ, hít thở cũng không xong đến nỗi phải rên rỉ thành tiếng, trong đầu trống rỗng, cả cơ thể không có cảm giác, chỉ có bộ phận bị hai sư phụ sáp nhập tưởng đến mức đau đớn, giống như bên trong đã bị lấp đầy hoàn toàn.

Mất cảm huyết thịt bởi vì bị hai dị vật thô to chen chúc mà không co rút lại nổi, chính là hai thứ đồ vật kia quá bành trướng, khiến hai lỗ nhỏ đều banh thẳng... Căn bản là không có biện pháp động đậy, bị hai cây gây lớn kẹp bên trong- tầng thịt non nớt kia bị chen đến muốn hỏng.

“Miệng nhỏ này ngậm ta thật chặt.” Sư phụ Ôn Nhai cúi người dùng âm thanh trầm thấp gọi dục thì thảo bên ta: “Tê nhi đằng sau vừa ẩm vừa chặt chội, còn không ngừng hấp ta, thật là một cô gái ngoan.” Ngay sau đó là chiếc lưỡi điêu luyện cuốn lấy hơi thở của ta... Không cần, rất dâm đẳng, cùng sư

phụ của mình quá quýt, thế nhưng người ấy còn hưởng thụ ở bên tai liếm hôn rên rỉ. Cảm thụ như vậy không ngừng kích động thần kinh mẫn cảm yếu ớt, thân mình cũng càng thêm thất chặt run rẩy dần.

“Phía trước là một cái cứng rắn, đều hấp ta đến muốn phát tiết, nha đầu hư hỏng.” Sư phụ Ôn Ly rút quân, chuyển sang hôn cắn vành tai mẫn cảm của ta. Ta cắn răng, cảm nhận được thân thể trắng mịn không thể kiềm chế nổi, chỉ nhẹ giọng khóc: “Sư phụ, đừng nói nữa...”

“Tiểu nha đầu thế nào đây?” Sư phụ Ôn Nhai bắt lấy một bên kiều đồn nhỏ xinh, nâng lên phía trước, bàn tay to không ngừng vuốt ve. Một bên cơ thể bị kéo dần làm cho nơi đó càng trở nên rộng mở lại bị thứ gì đó vừa cứng vừa lớn ép tới nhanh hơn nữa.

“Sư phụ... Sư phụ... Ta muốn” Ta nhẹ giọng nắm lấy vạt áo sư phụ Ôn Ly, theo bản năng nói ra những lời này. “Tê nhi muốn sư phụ di chuyển sao?” Chiếc lưỡi nóng của sư phụ như con rắn điều luyện trườn khắp lỗ tai nhỏ, dùng thanh âm lạnh lẽo khiến ta sợ hãi.

Hai huyết nhỏ đều chống đỡ đến cực hạn, ngâm côn thịt thật lâu, bọn họ còn chưa động, hạ thân giống như ngâm đồ vật quá lớn. Cái miệng nhỏ nhắn vừa chua xót vừa tê dại, tuy rằng bị lấp đầy nhưng lại hư không, giống như muốn cho cái hai thứ cứng cứng kia đồng thời di chuyển, nghĩ muốn bọn họ dùng động tác mạnh như vậy ma xát tiểu huyết ma ma đau đau...

“Rất muốn.” Ta nói ra, rốt cuộc đã thốt ra lời nói dâm đẳng như vậy.

“Muốn làm theo những gì Tê nhi nói, chính mình phải tự động đây, cho sư phụ xem xem, người muốn cái gì.” Sư phụ Ôn Ly bỗng nhiên nói. Muốn chính bản thân ta tự động đưa sao, phía dưới cảm hai cái thịt heo lớn còn muốn di chuyển sao? Chính là chúng nó cứng như vậy, gắt gao cắm ở hai huyết nhỏ, ngay cả địa phương chính giữa đều bị căng ra, làm sao động được?

Ta nước mắt lưng tròng nhìn sư phụ Ôn Ly: “Tê nhi không biết. A.....” Người, thế nhưng đề lên hoa hạch của ta, hạ thân nhanh chóng co rút lại, một cô chất lỏng phun ra từ sâu bên trong, lại bị sư phụ kìm nén bên trong.

“Ừ... Sư phụ” Ta thờ dốc, ghé lên người hắn, cơ hồ không còn khí lực đứng lên.

“Tê nhi ngoan, nhớ rõ sư phụ dạy người như thế nào không? Tê nhi có thể sao?” Sư phụ Ôn Nhai ôn nhu nói, ngón tay nhẹ nhàng chơi đùa với mái tóc của ta. Thanh âm như gió mát, tư thái tao nhã khiến lòng ta bị mê hoặc.

“Vâng... Tê nhi có thể” Ta ngoan ngoãn trả lời, chậm rãi nâng tay lên. Giống như vừa rồi... Tự động đút vào cái miệng nhỏ nhắn.

“Cô gái ngoan.”

Vừa dứt lời, bọn họ lại cùng nhau rút ra chọc vào,

“A... Ừ” ta ngâm hai ngón tay, theo động tác cắm xuống của bọn họ mà phóng tung rên rỉ.

Thật tê dại thật sướng, hai cái huyết nhỏ hẹp đồng thời bị tra tấn, miễn cưỡng ngâm lấy côn thịt thô to như bắp tay. Mỗi lần chúng nó rời đi, đều phát ra thanh âm ma sát “Ba, ba”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Sư Phụ, Trên Đường Đi Đây Dâm Đẳng

Từ điện nhỏ lộng lẫy của ta đến hoàng cung mát hai ba canh giờ, các sư phụ cứ như vậy liên tục luật động. Lúc này ta giống như bùn nhão dựa vào người sư phụ Ôn Ly, ngâm vật lớn trong miệng, dưới dâm uy của hắn phun ra nuốt vào.

“Ngước nhìn ta!” Sư phụ Ôn Ly giật mạnh tóc, buộc ta nhìn thẳng vào hắn, chăm chú nhìn tư thái dâm đẳng của ta khi chứa hưng khí của hắn. Nguyên bản gương mặt lạnh như băng hiện lên một tia dục vọng, thật chói mắt. Chỉ là tại sao miệng của ta đã chịu đựng đến đau xót, côn thịt vẫn cứng như vậy?

“Uhm...” Quá sâu!

Sư phụ Ôn Nhai xấu xa quỳ ngay sau ta, nâng tuyết đồn lên cao cao, dùng côn thịt thô to cắm vào hoa huyết mẫn cảm. Mái tóc gần như hoàn toàn rối tung, mỗi một lần nâng lên hạ xuống, tạo thành từng cuộn sóng nhỏ. Quần áo được cởi bỏ hoàn toàn. Hai nhũ hoa non mềm đều bị sư phụ Ôn Ly nắm trong tay vuốt ve, ngay cả bầu vú tuyết trắng đều bị gầy xéo không ra hình dáng. Hai đoá hoa kiều diễm đứng thẳng, nở rộ trong không khí, do bị kích thích quá nhiều liên sưng tấy, mỗi lần chạm nhẹ đều khiến ta run sợ liên hồi.

Phía trước, phía trước liền hít thở không thông, côn thịt của sư phụ Ôn Ly nằm sâu trong cổ họng, tuy rằng ma xát khuấy khuấy khiến ta vô cùng hưởng thụ, nhưng mà côn thịt thô to quá mức khó có thể chứa nổi. Cái miệng nhỏ nhắn như sắp nứt ra đến nơi. Phía sau bị một thứ mạnh mẽ lấp đầy, tê dại giống như đây không phải là thân thể của ta, chỉ bằng bản năng một lần rồi một lần hấp chặt côn thịt, khiến sư phụ Ôn Nhai càng thêm ra sức.

Va chạm từ phía sau khiến ta không thể khống chế cơ thể, sư phụ Ôn Ly càng ra sức; phía trước không ngừng ma sát mắt hôn kết hợp với hít thở không thông khiến toàn thân run rẩy, khiến hoa huyết và cúc huyết đồng thời co rút ... Cúc huyết, bởi vì vừa mới bị hung hăng chèn ép, bị sư phụ trừng phạt sáp nhập một hai ngón tay thon dài, giờ phút này ra sức co rút lại, nhưng như thế nào cũng không phun đồ vật kia ra được.

Ta cơ hồ muốn nổ mạnh, tất cả lỗ nhỏ đều bị sư phụ chèn ép, địa phương mẫn cảm đều bị sư phụ khống chế, ta cảm thấy linh hồn có khả năng xuất khiếu. Tuy rằng chiếc xe ngựa này được đóng thành do loại gỗ tốt nhất, ta vẫn thực lo lắng tiếng xì xì sẽ vang ra bên ngoài. Bị người ngoài nghe thấy-cảm giác sợ hãi trộn lẫn với nổi thẹn thùng càng khiến cơ thể thêm mẫn cảm.

“A Ly, sắp đến cửa thành rồi.” Âm thanh trầm thấp gọi dục của sư phụ Ôn Nhai truyền đến từ phía sau.

“Thật, ta không muốn nhanh như vậy liền phải đi ra, còn chưa chơi đủ ... Tiểu bại hoại, không cần dùng răng ...” sư phụ Ôn Ly khẽ rên, lực đạo bên tay phải trở nên mạnh hơn, ta rút cuộc nhịn không được kinh kêu một tiếng, cả người run rẩy tới cao trào.

Thân mình co rút cắn chặt bọn họ, sư phụ Ôn Ly gầm nhẹ, “Nha đầu hư đốn, nghĩ muốn nuốt trọn côn thịt của sư phụ sao, liền cho người!” Tranh thủ thời cơ ấy, thừa dịp cao trào co rút lại, sư phụ Ôn Nhai nắm lấy tay ta đặt lên tuyết đồn, nói, “Tê nhi ngoan, dùng tay như vậy, đúng, kẹp chặt!” Tốc độ ngày càng nhanh, phối hợp với tần suất sư phụ Ôn Ly cắm vào hoa huyết ... Quá dài rất thô, nhất là thời điểm thân thể căng cứng, mỗi một lần đều chạm đến miệng từ cung nhỏ hẹp, hướng sâu vào trong, ngay cả bụng nhỏ đều phình to!

Ta gần như hít thở không thông khoái cảm mãnh liệt mắt hôn đưa lên thiên đàng! Ta dùng sức nắm lấy tấm nệm bọc, thừa nhận bọn họ động tác tàn nhẫn mà nhanh gọn, đánh sâu vào nãi cho đến khi bọn họ đồng thời gầm nhẹ, phun chất lỏng nóng rực vào miệng huyết nhỏ nhắn. Từng đợt lại từng đợt, hết cắm vào rồi lại rút ra, rút cuộc chống đỡ không được ta bất tỉnh ngã xuống tấm nệm. Thời điểm tỉnh lại, quần áo đã chỉnh tề, ta đang dựa vào người sư phụ Ôn Ly, sư phụ Ôn Nhai đang đùa nghịch búi tóc. Chính là vẫn cảm thấy kì quái, phía dưới có chút không đúng.

Sau mỗi lần sư phụ đùa bỡn xong, hạ thể sẽ có thời gian ngắn sưng đỏ, nhưng đều không giống với hiện tại.

“Sư phụ ...,” thanh âm kiều nhuỷ mị hoặc như vậy, ta kinh ngạc mặt đỏ bừng, giống như khăn cầu tiếp tục bị đùa giỡn.

“Thế nào, hạ thân ngâm thứ gì đó giống côn thịt của ta, thoải mái không?” sư phụ Ôn Nhai khẽ thổi nơi vành tai, khiến thân thể của ta không khỏi chấn động ... Phía dưới đang thừa nhận thứ gì đó giống đồ vật của sư phụ sao?

“Sư phụ, Tê nhi không thoải mái ... Cũng không thể tự lấy ra được ...” Ta ôn nhu khẩn cầu, lại nghe thấy câu trả lời lạnh lùng của sư phụ,

“Không thể.”

“Tê nhi phải ngoan, từ hôm nay đến đại điển cập kê, phía dưới đều phải chứa đồ vật biết không? Sư phụ sẽ thường xuyên kiểm tra, nếu không làm theo, Tê nhi sẽ bị phạt nha!” sư phụ Ôn Nhai nói nhẹ nhàng như gió mát khẽ thổi qua.

“Nhưng ta còn phải đi đại diện, gặp phụ hoàng ... Còn đi tổ miếu nữa ...”

“Như thế nào?” sư phụ Ôn Nhai vừa dứt lời, khẩu khí trở nên lạnh lùng, “Thông minh sắc xảo công chúa tới hoàng cung, sẽ không tuân thủ lời dạy của sư phụ?”

“Sư phụ!” Ta méo méo miệng, rất làm khó dễ ta, “Được rồi, tê nhi đã biết.”

“Đây mới là cô gái ngoan!” Bàn tay to từ phía sau vươn tới nhéo nhéo hai má, tiếp tục nói, “Chúng ta trong chốc lát thừa dịp hỗn loạn rời khỏi xe ngựa, sau khi đến hoàng cung liền đi tìm người, người một người phải cẩn thận có biết không?”

“Vâng, sư phụ.” Cái nơi hoàng cung kia, quả thật là cái nguy cơ tứ phía. Chính là “Sư phụ, người nói thừa dịp hỗn loạn, là có ý gì?”

“Tê nhi đừng nóng vội, một hồi chẳng phải sẽ biết sao!”

Khi nói chuyện xe ngựa đã đến gần cửa thành, bốn phía im lặng, ta lặng lẽ từ bên trái vén lên một kẻ hở, nhìn ra bên ngoài dân chúng cúi đầu quỳ lạy, trước mặt thường dân là một hàng tướng sĩ đứng chỉnh tề, xem chừng đang giữ gìn trật tự.

Xe ngựa đi được một đoạn nhỏ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hô, “Đừng cản trở lão tử, lão tử muốn nhìn, ực, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ...”

Ta nhìn nhìn sư phụ ... Hắn cười xấu xa gât gât đầu. Theo sau đó là tiếng cãi nhau ồn ào, có thanh âm quan binh ngăn trở, có con ma men trốn bên trong đám đông không ngừng la to, cũng có những người khác hô lớn xem mỹ nhân, chỉ chốc lát bên ngoài liền hỗn loạn.

Đúng lúc này, có người đột nhiên hô, “Xem bên kia! Cô kị của công chúa ở nơi nào! Đây là giả!” Ngay sau đó, hai sư phụ lách mình rời khỏi xe ngựa, lập tức không thấy bóng dáng, đám người lộn xộn một hồi, sau đó đám người bên ngoài lại không ngừng chen chúc.

Xe ngựa kẹt cứng không thể di động, quan binh rút đao kiếm ra, cao giọng hô ai phía dưới chen chúc sẽ đưa vào nhà lao. Các sư phụ tạo ra tình huống như vậy, thật sự khổ tâm a! Chỉ có thể do ta thu thập cục diện rồi rầm rây thôi.

Chậm rãi đứng dậy, cảm thấy hạ thân từng trận đau xót tê dại ... Hu ... Sư phụ rất xấu rồi, bắt ta ngâm đồ vật, mỗi động tác đều giống như bị gây gộc quấy phá, thật trường a! Ta chỉnh sửa quần áo, vén màn lên, khẽ hô “Các vị quan binh không được đả thương người!”

Chương 117: Tình Trạng Như Vậy, Sao Có Thể Gặp Phụ Hoàng!

“Công chúa...”

“Thật đẹp.”

“Công chúa bước ra kia!”

“Thanh âm của người thật dễ nghe!”

Ta đề khí dùng nội lực, gần từng tiếng nói vọng ra bên ngoài, “Mọi người, ta là Lạc Linh Tê.”

Đám người nhón nháo bỗng nhiên yên lặng hẳn, bên tai truyền đến từng tiếng hít khí, cả âm thanh sợ hãi, nhưng không ai có thể ngờ tới, lúc này ta vô cùng khẩn trương, thân mình quá nóng. Ở phía dưới ngọc lớn giống như có sinh mệnh không ngừng di chuyển, ta dùng hết sức lực mới có thể giữ vững bình tĩnh.

“Thỉnh các vị dời bước, ta phải tiến cung ngay lập tức. Đa tạ!” Ta vừa mới nói xong bỗng nhiên có người hô lên, “Chúng ta liền nghe theo lời công chúa, nhanh chóng di chuyển qua một bên thôi!” Khóe miệng run lấy bầy, thanh âm này là của kẻ vừa tạo ra hỗn loạn!

Hắn nói xong ngay tức khắc có không ít người phụ họa, dân chúng dần dần dạt về hai bên, đại lộ rốt cục có chỗ để đi. Dân chúng chen chúc nhau vội chỉnh trang quần áo xộc xệch, Tôn công công hô lớn một tiếng, đội ngũ lại chậm rãi di chuyển về phía trước. Thời điểm tới hoàng cung, đã là buổi trưa, phụ hoàng sớm bãi triều. Ta bị tuyên vào chính điện, bái kiến phụ hoàng – người đang phê duyệt tấu chương.

“Tê nhi vẫn an phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế.”

“Tê nhi mau bình thân.” Phụ hoàng mỉm cười nâng ta dậy, “Đã hơn một năm không thấy, nha đầu của ta ngày càng xinh đẹp động lòng người!” Thời điểm gặp mặt lần trước là tiệc hoàng gia, lúc ấy tần phi hoàng tử đại thần đều có mặt, ngay cả cơ hội nói chuyện cùng phụ hoàng đều không có. Chính là với tình hình hiện tại, bên trong cơ thể ta có thứ gì đó, ta thẹn thùng, càng cảm thấy bản thân biến thành như vậy, không còn mặt mũi gặp phụ hoàng, tiếng ngày càng nhỏ dần.

“Phụ hoàng, gần đây người vẫn khỏe mạnh chứ ạ?” Ta đỡ phụ hoàng đi ngồi xuống long ý, bản thân đứng đằng sau người, hai tay làm động tác mát xa cho người.

“Tốt, thân thể ta rất tốt, gần đây quốc sư luyện cho phụ hoàng một loại đan dược rất tốt, người xem ta có trẻ ra hay không?” Ta quan sát phụ hoàng, người đã ngoài bốn mươi tuổi, cao lớn uy vũ, khí vũ hiên ngang, tướng mạo anh tuấn, da thịt cũng bảo dưỡng rất tốt. Thoạt nhìn chỉ giống ba mươi tuổi, hơn nữa khí thế làm vua bao năm, càng có vẻ nhân trung long phượng, khí phách khôn tả. “Phụ hoàng là nam nhân đẹp nhất ta từng gặp!”

Dứt lời đã bị hấn vỗ đầu, “Tiểu nha đầu, ngày càng biết ăn nói!”

“Làm sao a, tê nhi chính là nói thật!” Ta cắn môi cúi đầu, ư, nơi đó hạo tê đại!

“Quả nhiên người đã trưởng thành, tính tình cũng trở nên ôn nhu câu nệ,” phụ hoàng nắm chặt tay ta, hỏi, “Tê nhi không thoải mái ư, sao sắc mặt lại hồng như vậy, hơi thở cũng đứt quãng?”

A a a, tay nhỏ bị nắm! Bởi vì quá mức khẩn trương, thân mình đều căng thẳng, hạ thân càng gắt gao cắn chặt hơn, ta dùng hết toàn thân khí lực mới đứng vững nổi, dùng một bàn tay xoa trán nhỏ giọng nói, “Vừa mới ngồi xe thời gian dài quá có chút khó chịu.” Vật rắn bị hoa huyết kẹp chặt, không ngừng kích thích, có cảm thấy, cảm thấy giống như muốn dọc theo khe hở chảy ra!

Phụ hoàng trầm ngâm một chút nói, “Vài ngày kế tiếp là lễ cấp kê, hao tổn không ít thể lực, tê nhi lui xuống nghỉ ngơi trước đi!”

Ta giống như chiêm được đại xá, vội vàng khom người nói, “Cần tuân ý chỉ của phụ hoàng.” Rồi sau đó xoay người, dưới ánh mắt chăm chú của phụ hoàng đi theo công công dẫn đường, từng bước một ly khai căn chính điện.

Chiếc kiệu nhỏ màu tím lấp ló ngoài điện, Bích nhi cùng mấy cung nữ khác đang đứng chờ bên cạnh. Cung nữ vén rèm lên, ta cúi người ngồi vào. Vừa ngồi xuống liền thấp giọng thở dài một hơi, rốt cục không còn ai bên cạnh, nơi đó thật khó chịu a!

Từ căn chính điện đến Thanh tâm điện-cung ta ở trước đây, lộ trình không gần không xa, chính là bởi vì ngọc thạch nơi hạ thân không ngừng kích thích khiến cả thân tê liệt đại, tâm như bị mèo nhỏ khê cào. Lộ trình trở nên xa xôi vô cùng. Hạ thân vẫn chịu đựng dày vò, cuối cùng tại thời điểm tiến cung bắt đầu co rút lại. Ta cắn chặt môi bầu mép quần, khi cổ kiệu lung lay, quay trở lại nơi ở trước đây, bị một căn ngọc thạch cản quấy vô tri vô giác đạt cao trào. Cổ kiệu dừng lại sau này ta không có đi ra ngoài, bên ngoài Bích nhi thấp giọng nói, “Thỉnh công chúa ra kiệu!”

Ta ừ một tiếng nói, “Đã biết.” Mảnh bị xúc lên, Bích nhi đỡ lấy ta, ta chậm rãi nhẹ nhàng bước xuống, cảm thấy hạ thân có một cỗ chất lỏng dính dính chảy xuống, “Đừng chảy ra, đừng để mọi người phát hiện...” Ta thầm cầu nguyện, không khỏi rảo bước nhanh hơn.

Năm đó khi rời khỏi, mọi người đều đi theo ta, lần này trở về đều xuất hiện ít người mới, bọn họ quý gối ở cung kính vấn an ta, ta nói một tiếng bình thân, liền theo nha đầu dẫn đường hướng đến tẩm cung.

“Đi chuẩn bị một thùng nước ấm, bản cung thân mình không khoẻ phải tắm rửa trước.”

“Vâng” nha hoàn khom người ly khai tẩm cung, ta nhìn nhìn những người khác, nói, “Các người lui ra ngoài, không có ý chỉ của ta không được tự ý bước vào.” “Vâng!” Mấy cung nữ hướng ta vén áo thi lễ, xoay người lần lượt rời đi.

Ta xoay người nằm lên giường, kéo ra giường xuống “Uhm...” Rớt cuộc nhìn không được than nhẹ một tiếng, bị cấm như vậy, thật sự thật sự quá đáng! Cao trào qua đi thân thể càng thêm mỏi mệt, ngọc lớn vẫn duy trì đứng thẳng, còn hơn cả cây gậy của sư phụ, vẫn là... A a a, nghĩ đến sư phụ, hạ thân càng thẳng, ngọc lớn càng chuyển động mạnh hơn.

Mảnh trắng hạ xuống, ta không... không thêm quan tâm nữa, tay lần mò xuống quần nhỏ, đụng đến thứ thô to kia. Ngón tay dính đầy dịch nhầy, ngay cả quần nhỏ đều ẩm ướt hết. Nghĩ muốn rút, nhỏ ra, như vậy rút, nhỏ ra... Sư phụ chắc sẽ không phát hiện! Nghĩ như vậy, ngón tay khẽ nhúc nhích, thứ đồ kia rất nhanh chui ra ngoài. “Phốc...” một tiếng, ta than nhẹ, ma sát vừa rồi khiến ta rung động, thật thoải mái, bất đồng với đối đãi cuồng bạo của sư phụ, khí lực của bản thân mới phù hợp, thật thoải mái ôn nhu. Chất lỏng nơi hạ thể chậm rãi chảy ra, tẩm ướt drap giường tơ lụa dưới người.

Tay ta động đây... Như thế nào lại trở nên như vậy? Vừa mới bị hai người sư phụ ngược đãi suốt cả chặng đường, ngay cả một khắc trước đều bị ngọc thạch lấp đầy, thân thể càng thêm mỏi mệt, ta thật cần...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Sư Phụ, Tê Nhi Dùng Ngọc Lớn Đùa Bỡn Chính Mình (H, Hạn)

Tháng sáu trong tẩm cung thời tiết không hanh khô giống bên ngoài, nhưng vẫn có chút oi bức, ta một đường cởi sạch quần áo trên người, bước vào thùng gỗ.

Thân mình ngâm trong nước ấm thư giãn vô cùng, “Thật thoải mái”. Thân thể giống như đóa hoa từ từ nở rộ trong nước ấm. Hoa huyết cục huyết và đầu ngực đều sưng đau nhưng càng ngày càng giảm bớt. Ta chà rửa thân thể, khắp cả người đều là vết hôn của sư phụ, xanh tím chẳng chịt. Bất chợt, một hình ảnh hiện lên trong đầu ta lập tức đỏ mặt, sư phụ luôn dùng sức như vậy, khiến ta luôn rơi vào tình trạng này. May mắn thay cơ thể ta hồi phục khá nhanh... Nghĩ đến đây, ta chợt nhớ tới hình xăm sau lưng... Thời điểm ta ở cùng với Thanh Nham nó xuất hiện nhưng khi tỉnh lại thì đã biến mất...

Hôm nay thời điểm động tình với sư phụ, bọn họ đều không phản ứng, có lẽ hình xăm không xuất hiện? Ta nghi hoặc bước ra khỏi thùng gỗ, cả người ướt đầm đi đến trước gương đồng to hình bầu dục, nghiêng người vén mái tóc dài qua một bên... Không có, rốt cục chuyện gì đã xảy ra với hình xăm ấy? Thanh Nham rõ ràng đã đề cập với ta, thứ kia là một loại nước thuốc đặc thù chỉ sau khi trải qua nhiều lần cao trào, nó sẽ xuất hiện, nhưng mà hôm nay... Rõ ràng bị các sư phụ hành hạ đến nổi tê dại, như thế nào lại không xuất hiện? Thật sự quá kì quái!

Đang nghiêng đầu suy nghĩ ta chú ý tới hình ảnh của bản thân trong gương. Thân thể trần trụi ướt át, da thịt trắng nõn mềm mại, bầu ngực cao ngất cùng nhũ hoa hồng hồng non mềm, hạ thân trải qua lễ rửa tội của Tam ca vẫn chưa mọc cỏ mới, hai đóa hoa lớn chen chúc, chính giữa là khe nhỏ mơ hồ có thể thấy được. Xương quai xanh, dưới cổ, trên ngực, trên bụng nhỏ, trên đùi mảnh khảnh... Nơi nơi đều có dấu vết xanh tím... Không đúng, thời gian trôi qua, vết xanh tím kia chậm rãi nhạt đi... Ta thấp giọng hô khẽ, bưng kín miệng, tại sao nhanh như vậy, phía trước không nhanh như vậy, chẳng lẽ thật sự bởi vì ta sắp cập kê, tốc độ miệng vết thương khép lại càng lúc càng nhanh sao? Nỗi sâu chất chứa trong lòng, không biết những ngày sau ta nên giải quyết như thế nào đây.

Sau khi tắm rửa xong, ta thay quần áo sạch sẽ nằm trên giường nghỉ ngơi, mấy ngày nay thật sự quá mệt mỏi, hai má ửng đỏ, liền tiếp bị Tam ca, Thanh Nham, hai sư phụ đùa bỡn, gần nhất giống như vẫn không thật sự nghỉ ngơi đủ... Sư phụ, sư phụ nói không thể rút ngọc khí ra, làm sao bây giờ? Bọn họ công lực cao như vậy, ngộ nhờ vừa tiến vào nhìn thấy ta không chứa ngọc bóng, như vậy... Có thể trừng phạt ta hay không?

Ta cả kinh vội đứng dậy, rút căn ngọc thạch từ dưới gối ra, cắn răng vén chăn lên, cởi quần nhỏ ra. Hu hu hu, sư phụ a, Tê Nhi thật sự ngoan ngoãn nghe lời. Ta dựa vào thành giường, ngồi xổm xuống mở rộng tới đa hoa huyết, tay phải cầm ngọc thạch không ngừng nghỉ đưa vào tiểu huyết.

“Uhm...” Thật chặt, tay phải trực tiếp cảm nhận được lực cản đến từ thân thể của ta, tiểu huyết lúc trước không thể co rút lại giờ đã không còn sưng đỏ, không những thế ngay cả độ co giãn cũng hồi phục hoàn toàn.

Không được sư phụ trừng phạt rất khủng bố! Ta cắn môi dưới, tay lại dùng sức.

Thật đau đầu, ngọc bồng lớn bằng cánh tay, ta nhanh muốn khóc, vẫn làm không được! Làm sao bây giờ, sẽ bị trừng phạt, sư phụ còn nói muốn cho ta chữa đưng đồng thời hai côn thịt... Như vậy sẽ chết mất!

Ta ngồi xổm, đem ngọc lớn ấn lên trên... nếu làm như vậy, chắc có thể chui vào chứ.”Hu... Sư phụ... thật đau...” đồn nén tất cả khí lực xuống hai chân, một tay vịn vào cột giường để giữ thăng bằng, một tay nắm chặt ngọc thạch, dùng sức hạ thấp cơ thể xuống.

“A... Không được...” Ngọc thạch đỉnh đỉnh vào huyết nhỏ, thân thể của ta bắt đầu run nhẹ, mới chỉ tiến vào chút ít, bộ phận phình to nhất vẫn còn ở ngoài... Không thể, phải càng thêm dùng sức. Hồi tưởng bộ dáng trước kia của sư phụ, ta buông ngọc thạch trong tay ra, dùng ngón tay tiếp xúc miệng huyết, đưa bốn trăn châu nổi phồng lên.

A a a, thật tê dại, làm cho ta nhìn không được than nhẹ. Một lần sóng tê dại ập tới khiến hạ thân bắt đầu co rút lại phun ra chất lỏng dính dính đáng ghét, đúng, giống như vậy liên có thể, ta cắn chặt môi, dùng sức hạ thấp thân thể.

“Nha nha nha... Cắm vào, tất cả đều nằm trong huyết nhỏ...” Bởi vì là tư thế ngồi xổm, ngọc bồng còn tiến sâu hơn so với sư phụ cắm làm, đã chạm đến miệng tử cung! Ta vô lực xụi lơ ở trên giường, thân mình một trận một trận co rút nhanh đến cao trào.

Nhắm mắt không ngừng mồm to thở dốc, thể nghiệm tự chính mình tới cao trào, chính giữa hai chân tất cả dọc theo không có co dẫn ngọc thạch đều chậm rãi chảy xuôi chất lỏng chán ghét. Tự đùa giỡn bản thân tới cao trào ngoài dự đoán cảm giác rất kì lạ, ta ném thử ngon ngọt, nhìn không được nằm trên giường, mở rộng đùi, một tay cầm lấy ngọc thạch dính chất lỏng ra sức đẩy vào, tay còn lại lần qua yếm thâm nhập vào bên trong, nắm lấy đóa hoa nắn cảm run rẩy.

“Uhm... Sư phụ... Không cần... Thật thoải mái... Nha...” Một bên đùa bốn chính mình, một bên tưởng tượng hai sư phụ đùa bốn ta, như vậy cảm thụ từng trận tê dại tràn tới, tay cầm ngọc thạch cũng không ngừng rung động. Cứ như vậy không biết bao nhiêu lần, ta rốt cục không chịu nổi, chìm đắm giữa khoái cảm và một môi, mang theo thứ thô to kia, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Dùng Bí Mật Để Trao Đổi

Lúc đang ngủ ta mơ hồ nghe thấy thanh âm gì đó thật quá quen thuộc. Lại là nữ nhân kia, nàng không khóc, ngược lại đang tự lẩm bẩm điều gì đó với ta. Thanh âm giống như cách một tầng sa mỏng truyền đến, rõ ràng gần trong gang tấc nhưng làm thế nào cũng không nghe thấy rõ.

“Ngươi nói gì, ta không nghe thấy.” Ta la lớn đến nỗi lỗ tai đều ong ong, nàng lại giống như không nghe thấy.

Thanh âm của nàng dần trở nên rõ ràng hơn, như là thuyết phục người nợ đầu hàng, chính là ta chỉ nghe thấy thanh âm, muốn cảm nhận rõ hơn nhưng bất cứ nội dung gì cũng không nghe được. Ta có chút bức bối, nghĩ muốn rạch tan màn lụa trắng trước mắt, tay khẽ túm lấy trước mắt nhất thời toàn bộ thay đổi, tấm lụa trắng đột nhiên biến thành một mảnh đỏ đậm, từng tầng lớn giống như vết máu, phô thiên cái địa* áp hướng ta, ầm một tiếng.

*: trút xuống mọi nơi.

Ta lập tức bừng tỉnh, thanh âm vừa rồi cũng không phải là mơ, cánh cửa sổ còn lay động. Ta vội vàng mặc quần áo vận công chạy tới ngoại điện, cung nữ gác đêm đều ngã bất tỉnh nhân sự, ta sờ sờ, các nàng đều còn sống, xem chừng trúng phải khối mê.

“Là ai, ai dám đột nhập điện của ta?” Lòng đầy nghi hoặc, lại nghe thấy loáng thoáng ngoài cửa âm thanh trò chuyện truyền đến. Công lực của ta không tệ lắm nên sau khi vận công vẫn loáng thoáng nghe thấy âm thanh nói chuyện.

“Thế nào...” Một giọng nam trầm thấp truyền đến.

“Đều hôn mê...” thanh âm của nữ nhân khiến ta hoàn toàn chấn động, là Bích Nhi, nha hoàn Bích Nhi của ta.

“Chủ thượng đang chờ ngươi, đi theo ta...” Dứt lời chính là thanh âm hai người rời đi.

Tay ta có chút run run, thanh âm kia không sai, như vậy chủ thượng của nàng là ai? Lặng lẽ đẩy cửa phòng, chỉ nhìn thấy trong màn đêm tối tăm góc áo màu đen xẹt qua bầu trời phía tây nam

Khinh công của bọn họ không tồi, mặc dù không bằng ta, nhưng cũng coi như là cao thủ. Bích Nhi, dĩ nhiên lại là cao thủ khinh công. Chuyện đột ngột xảy ra khiến ta cảm giác có chút mê hoặc, nàng theo ta nhiều năm như vậy, chưa bao giờ để lộ ra bộ dáng biết võ công, trước mắt cách đó không xa đúng là bóng dáng của nàng, không sai.

Ta lặng lẽ bắt kịp ở phía sau, thừa dịp bóng đêm nhảy từ nơi này đến nơi khác. Trong lòng dần tích tụ từng trận nghi hoặc, trong cung cao thủ ở khắp mọi nơi, như thế nào sẽ xuất hiện kẻ kiêu ngạo như vậy, chẳng lẽ, chủ thượng của bọn họ là kẻ đầy quyền lực?

Đang suy nghĩ, bọn họ liền lên vào một tấm cung tối đen.

Lạc Linh Tê có thể đi vào cung điện trong hoàng cung cũng không nhiều, mà nơi này vừa vặn là một trong số đó—tấm cung mẫu thân tam hoàng tử, trước kia Hoàng quý phi sống ở đây. Sau khi nhũ mẫu qua đời nàng từng vô số lần mang ta đến nơi đây, nấu cho ta ăn, kêu Tam ca chơi đùa với ta. Mà sau khi nàng bị biếm lãnh cung liền không còn có kẻ khác tiến vào. Chẳng lẽ Bích nhi là người của Tam ca?

Ta lặng yên không một tiếng động đứng nơi góc tường, trong bóng đêm cẩn thận lắng nghe thanh âm của bọn họ.

“Kéttt —” trong đêm đen đặc thanh âm mở cửa có chút âm trầm, tiếng bước chân vang lên, theo sau là tiếng đóng cửa.

Ta theo sau áp tai lên cửa lắng nghe thanh âm bên trong. Bọn họ tiến vào nguyên lai là chính điện, hiện tại bởi vì lâu rồi chưa được tu sửa nơi nơi đã sớm phủ đầy tro bụi. Rất nguy hiểm, chính là nghĩ đến hạ nhân bên cạnh ta còn có chủ nhân khác, hơn nữa không biết mục đích của người kia, ta liền nhịn không được theo sau.

Ta nhẹ nhàng khung cửa tận lực cẩn thận mở ra, trong bóng đêm đầu chân hướng tới chính điện ở sương phòng. Ta xốc lên rèm cửa ở sương phòng, chỉ thấy được một gian phòng nhỏ, không có dấu chân, càng không có bóng người của bọn họ. Sao lại thế này, bọn họ rõ ràng vừa mới bước vào! Ta sờ soạng khắp nơi, ngăn tủ, bình hoa, tranh cuộn, bỗng nhiên rắc rắc một tiếng, cả người ta dừng đứng. Mặt tường chậm rãi dịch chuyển để lộ ra cầu thang xoắn tròn ốc dẫn xuống dưới, xa xa lấp lờ ánh sáng của ngọn nến.

Tâm nhảy bang bang, đi hay không đi? Thời điểm Bích nhi ngày ấy, ngày ấy chịu khổ xuất hiện trong đầu ta, nếu nàng bị hại tới, tại sao còn tốt với ta như vậy? Ta nắm chặt tay, di chuyển chậm rãi dọc theo cầu thang. Rốt cục đi đến tận cùng, ta có chút giật mình. Nơi này không có bóng người, xung quanh ngọn đèn mờ nhạt, thiết kế của căn phòng lại vô cùng quen thuộc.

“Tê nhi là gan rất lớn!” Ta giật mình xoay người, nhìn thấy từ trong bóng đêm một nam nhân chậm rãi cởi áo choàng, “Là người!”

“Không tồi, Tê nhi thích nơi này sao?”

Ta nghe vậy nhìn chung quanh, địa phương này thật giống mật thất trong phủ của ta, ngăn tủ chứa đầy các vật phẩm dâm đẳng, roi da, dây kéo, gương đồng... Còn có một bức tranh, ta kinh ngạc mở to hai mắt, trong tranh là một nữ tử trần truồng vô cùng xinh đẹp, hình như là ta.

“Tuy rằng nữ tử trong bức họa mỹ, nhưng mà xa xa không bằng một phần mười của Tê nhi.” Tam ca cười bước tới gần nắm tay ta, nói, “Một ngày không gặp, Tê nhi có nhớ ta không?”

“Ai thèm!” Ta đẩy hắn ra, xoay người hướng tới cầu thang.

“Còn muốn chạy sao, quá muộn!” Tam ca bắt được bả vai của ta, một tay giật mạnh kéo ta trở lại trong ngực. Thân mình đụng vào lồng ngực rắn chắc của hắn, ta hừ một tiếng, theo sau là tiếng thét chói tai khi bị hắn ôm lấy quăng lên giường.

“Ta cùng Tê nhi thực hiện một cuộc giao dịch?”

“Ai muốn làm giao dịch với người!” Ta quay đầu đi, nhìn thấy gương mặt hắn trong gương đồng phía đối diện.

“Tê nhi đừng mạnh miệng, người tới nơi này bởi vì cảm thấy hứng thú đối với chuyện quá khứ. Như vậy, người có thể tùy tiện hỏi ta về một vấn đề trong cung, ta đem những điều ta biết nói cho người, nhưng mỗi khi hỏi một vấn đề, người sẽ thoát một thứ quần áo, thế nào?”

Hắn ôm cánh tay cười cười nhìn ta, tựa hồ nắm rõ câu trả lời, chính là ta lại không muốn thỏa mãn hắn, “Không cần, ta không muốn biết!”

“Thật sự không muốn sao? Về lí do mẫu thân người chết, về quan hệ phụ hoàng cùng mẫu thân người... Người phải biết rằng, năm đó những người biết việc này hầu hết đã không còn tồn tại, ra khỏi căn phòng này, người cũng đừng nghĩ tìm hiểu thêm được gì.”

Ta không nói gì, mấy thứ này, đối với ta mà nói, quả thật có lực hấp dẫn rất lớn... Huống hồ ta muốn toàn thân an toàn rời đi nơi này, cười cười, hắn là không có khả năng chứ.

“Được, nhưng người phải cam đoan...”

“Chắc chắn.” Tam ca ánh mắt sáng quắc nhìn ta, ta không nói gì, “Tê nhi, người thì sao?”

Ta thoáng suy tư một chút, hỏi, “Nhũ mẫu của ta đến tột cùng vì sao bị ban thưởng cái chết?”

Tam ca nhìn ta, giống như đối với việc ngay từ đầu ta liền hỏi nhũ mẫu mà không phải cha mẹ thực ngạc nhiên, ta nói, “Thời điểm mẫu thân chết ta vừa mới biết nói, nhưng nhũ mẫu nuôi nấng ta đến khi trưởng thành, ta thực muốn biết, nàng đến tột cùng vì sao mà chết.”

Tam ca gật gật đầu, nói, “Bị giết để bịt miệng. Nàng đã biết rất nhiều bí mật, không ai có thể cam đoan nhũ mẫu nàng không tiết lộ.”

“Bí mật? Bí mật gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 120: Tam Ca, Ngươi Nói Phụ Hoàng Mơ Ước Ta?

“Kẻ hại chết mẫu thân của ngươi, và quan hệ thực sự giữa phụ hoàng và mẫu thân ngươi.”

“Đó là gì?” Ta thờ dài, sớm biết trước liền hỏi hai vấn đề này.

Tam ca bĩu môi, nâng cằm lên nói, “Vừa rồi Tê nhi đã hỏi hai vấn đề, trước coi hai thứ đồ đã.”

“Ngươi...” Ta ôm lấy hai cánh tay, cảnh giác liếc hắn.

“Thế nào, Tê nhi nói chuyện không giữ lời?”

“Ngươi mới nói không giữ lời!” Ta ngồi dậy coi ngoại bảo cùng vậy, vừa rồi đi vội vàng chỉ choàng ở bên ngoài hai kiện, hiện tại coi xong cũng chỉ còn lại cái yếm và quần lót.

“Mẫu thân ngươi là bị hoàng hậu độc chết,” Tam ca nói, “Năm đó bởi vì phụ hoàng vô cùng sủng ái nàng, các cung tần phi hận không sao tả xiết, hoàng hậu mua chuộc bà đỡ đẻ, mẫu thân ngươi xuất máu không ngừng mà chết.”

“Quan hệ giữa phụ hoàng và mẫu thân của ta?”

“Xuy,” Tam ca khinh miệt cười nói, “Mẫu thân ngươi bị phụ hoàng bắt tội, bởi vì bị bắt mang thai ngươi nên nàng mới không dám chạy trốn. Phụ hoàng rốt cục cũng không thể làm mẹ ngươi coi trọng hắn, bất quá Tam ca nhắc nhở ngươi,” Tam ca chống hai tay xuống giường khuôn mặt áp sát ta nói, “Phụ hoàng những năm gần đây một mực nạp những nữ nhân giống mẫu thân ngươi làm phi tần, mà trên đời này người giống nàng nhất là ngươi, Lạc Linh Tê, nữ nhi của hắn.”

“Không!” Ta đẩy mạnh hắn ra, “Ngươi bớt ghé tócm đi, phụ hoàng mới không giống như lời ngươi nói, hắn là phụ hoàng của ta, tuyệt đối không làm những chuyện như vậy...”

“Nha đầu ngốc!” Tam ca cười nói, “Ngươi có biết mấy năm nay phụ hoàng đối với ngươi càng ngày càng lạnh nhạt, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt lấy một cái? Có biết tại sao sau buổi yến tiệc hằng năm ở trong cung, hắn sẽ vội vàng thị tẩm ba bốn phi tần giống mẫu thân ngươi đến mức các nàng đều hôn mê?”

Hắn vuốt ve má ta, nói, “Nha đầu ngốc, bởi vì hắn nhìn thấy ngươi.”

Bởi vì hắn nhìn thấy ngươi! Thanh âm này quanh quẩn trong đầu ta, khiến ta giật mình kinh ngạc không biết nên nói gì. Phụ hoàng bởi vì nhìn thấy ta mà... Muốn nữ nhân sao? “Ngươi gạt người! Cung yến... sau tiệc cung yến vốn là thời điểm thị tẩm phi tần.”

“Vậy Tê nhi nói cho ta biết tại sao hôm nay sau khi phụ hoàng nhìn thấy ngươi liền lập tức triệu bốn vị phi tử vào cung? Nghe nói các nàng đều bị nâng đi ra, tất cả đều hôn mê!” Tam ca nói xong vỗ nhẹ lên đầu ta, “Ai nha, đã quên, ta trả lời Tê nhi mấy vấn đề? Tê nhi mau thoát đồ chứ!”

Trên người chỉ có hai kiện quần áo còn muốn coi như thế nào? Chỉ là nếu nguyên chơi sẽ chịu thua, huống chi ta không phải là đối thủ của hắn. Ta dưới ánh nhìn chăm chú của Tam ca chậm rãi giải khai cái yếm theo sau là quần nhỏ.

“Đi? Còn có?” Sau khi quần nhỏ rớt xuống, chỉ còn lại miếng vải có đính ngọc lớn sự phụ bắt ta mang theo... Tam ca ngây người. Cảm thấy thẹn thùng, ta xoay người ghé vào giường, muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. Vừa rồi, bởi vì mấy vấn đề kia quá mức kinh ngạc, ta liền quên nơi này còn cấm một vật như vậy.

“Tiểu dân đang có phải muốn bị nam nhân đè ra không? Lúc ta không có mặt còn ngâm vật như vậy.” Giọng hắn trở nên khàn khàn, bàn tay to bắt lấy cơ thể ta, ta hét ầm một tiếng, xoay người muốn chạy trốn, lại bị Tam ca đè ở bên dưới.

“Nếu Tê nhi muốn, vậy không cần khách khí muốn nhiều hay ít, Tam ca toàn bộ đều cho ngươi!”

“Ta không cần, ta không phải...” Không biết nên giải thích thế nào, tay chân đều bị Tam ca khóa chặt.

Lúc này tứ chi đều bị buộc chặt, ta trừ bỏ nghiêng đầu cái gì cũng không thể làm được, mà nghiêng đầu liền nhìn thấy thân thể trần trụi bị buộc chặt trong gương đồng. Tam ca ban rộng hai chân của ta, dùng ngón tay cầm lấy ngọc bông, ta hừ một tiếng, hạ thân nhìn không được gât gao co rút lại.

“Như thế nào, luyến tiếc nhả ra sao?” Tam ca không hề kéo ra ngoài mà nhấn mạnh một cái. “Nha!” Hắn dùng sức đâm vào khiến ngọc lớn đều nằm trọn trong bụng nhỏ! Vừa mới nằm úp sấp xuống phải nuốt ngọc bông bụng nhỏ nhìn không được phình lên, cứ như vậy tuyệt đồn liền nhấc lên cao cao, giống như mời gọi nam nhân tiến vào.

“Đã biết, Tê nhi dám đang muốn hai cái lỗ nhỏ đều bị cấm,” “Hừ, xem này, cái miệng nhỏ nhấn đều nhìn không được chính mình tự hấp ta.”

“Ta không có...”

“Nói dối!” Tuyết đồn bị hành hạ, ta hừ nhẹ một tiếng, nằm úp sấp trên giường, bụng nhỏ hoàn toàn bị chèn ép.

“Nha!” Ta thật tê dại.

“Tiểu lăng lo, ta đã cứng!” Tam ca ở phía sau bắt đầu xoay xoay cởi quần áo, sau đó liền xoay người hướng tới ngăn tủ. Ta chống người đứng lên, bởi vì vừa mới xúc động vẫn còn không ngừng run run.

“Xem xem tiểu huyết ngừng đầu, còn không ngừng động, đã sớm muốn bị thứ gì đó cắm vào?” Tam ca mở ra một cái bình nhỏ, đổ nước bên trong vào cục huyết của ta.

“Tê...” Nước lạnh khiến ta co rụt lại, ngay sau liền cảm nhận được một cỗ nhiệt nóng dị thường “Ngươi! Ngươi rốt cuộc đã làm gì với ta?”

“Tiểu nha đầu trước không cần mạnh miệng, một hồi ngươi sẽ cầu Tam ca dừng sức làm ngươi. Thứ kia vừa vặn chính là trợ giúp ta cắm cục huyết lăng lo của ngươi.” Hắn vừa nói vừa lấy ngón tay banh rộng hai cánh móng tuyết trắng khiến chất lỏng càng thêm thuận lợi tiến sâu vào trong.

“A, đừng đổ thứ đó vào... Biến thái, bại hoại!” Chất lỏng kia ngày càng nhiều, dọc theo cục huyết cao cao chảy tới huyết nhỏ đằng trước. Ngọc thạch không ngừng rung động trong cơ thể dẫn dắt thứ kia vào sâu hơn nữa mang theo từng đợt sóng nóng rất tê dại, ta nhịn không được rên rỉ ra tiếng.

“Đừng nóng vội rời giường, Tam ca còn chưa động đây!”

“Đừng, không cần... A...” Một ngón tay của hắn mang theo chất lỏng chán ghét kia sáp nhập cục huyết! Hai huyết nhỏ đều nóng rất tê dại, thân mình giống như trở nên trống rỗng, chờ mong thứ gì đó lấp đầy. Sẽ không phải.

“Ngươi dùng xuân dược!” Ta oán hận nhìn kẻ đang hết sức chăm chú đùa bỡn kiều đồn của ta ở trong gương kia, hét lạc cả giọng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Bị Đâm Đến Sắp Hư Rồi (H Nặng).

“Tê nhi không biết ư?” Tam ca không ngược lên nhìn ta lấy ngón tay không ngừng xoa xoa cục huyết, móng tay nhẹ gầy từng chỗ một.

“Uhm...” Ta than nhẹ, tuy rằng chỉ vài động tác đơn giản ta đã không chịu nổi, hẳn xấu xa thâm nhập thêm một ngón tay, dùng hai ngón tay nói rộng khe hở nhỏ hẹp, chậm rãi đổ toàn bộ lượng nước còn sót lại vào bên trong!

“Không cần... A...” cảm giác này so với những gì ta tưởng tượng còn mãnh liệt hơn, chất lỏng dọc theo ngón tay chảy vào chỗ sâu nhất, ta nức nở cắn ra giường, thân mình không khỏi lạnh run. Không được, thật muốn, lửa nóng kia chảy qua lúc sau còn lại chính là trống rỗng tịch mịch, thật muốn nơi đó bị thứ gì đó vừa lớn vừa cứng lấp đầy hung hăng tra tấn, làm sao bây giờ...

Tam ca lúc này không động đây, ngón tay dừng lại trong thân thể ta bất động, chính là nhìn thấy địa phương kia không ngừng co rụt lại liền nói “Tê nhi nếu không mở miệng, Tam ca cũng không cho ngươi.”

“Ngươi...” Ta thờ hồn hèn, cảm thụ từng đợt sóng hư không ập tới, lại không biết nên mở miệng như thế nào. Thật tê dại thật trường thật hư không, không được, ta muốn chết... Thân mình ra một tầng mồ hôi bạc, ta mạnh mẽ giãy dụa, lại chỉ có thể kéo động vòng sắt.

“Như thế nào, chịu không nổi, nghĩ muốn tự thỏa mãn? Hay là...” Tam ca nắm lấy cự vật nổi đầy gân xanh khế cọ cọ với cục huyết của ta. Trong đầu bùm một tiếng! Chỉ là đụng chạm nhẹ như vậy ta lại suýt nữa đạt tới cao trào, hạ thân số chết co rụt co rụt lại cắn lấy ngọc lớn.

“Muốn...” Ta bỏ cuộc gian nan học ra chữ kia.

“Muốn cái gì? Tiểu tao hóa nói rõ ràng mới có thể!” Tam ca ba một tiếng rút tay ra khỏi cục huyết, nơi đó càng trở nên tịch mịch, “Đừng...”

“Đừng rời khỏi sao? Tê nhi muốn gì?”

“Tê nhi muốn, Tam ca...”

“Muốn cái gì cơ, tiểu tao hóa? Chính mình tự nói ra!”

Cắn răng nâng tuyết đồn cao cao, hướng về Tam ca đong đưa, “Tam ca...côn thịt lớn...” Tam ca tiếng thờ dốc dần dần trở nên rõ ràng, hắn đem gậy thô to kè sát cục huyết, nói, “Tê nhi nói rõ ràng, muốn côn thịt như thế nào?”

“... Cắm vào... Hung hăng... Cắm... A...” Côn thịt lập tức cắm vào, hung hăng tàn phá! Ta thét chói tai bắt lấy ra giường, bị tác động bởi khí lực quá lớn thân thể hướng về phía trước, thật thỏa mãn, địa phương hư không được lấp đầy.

Tam ca găm nhẹ bóp chặt hai cánh móng của ta, mạnh mẽ cày cấy trong tiểu huyết, mỗi lần đều bắt tiểu huyết nhỏ hẹp vì hân rộng mở nở rộ, đều đình ta về phía trước. Va chạm làm voi bót nổi hư không bên trong thân mình ta trở nên yếu mềm tê dại tê dại. Lúc mới bắt đầu ta vẫn bị động, nhưng không lâu sau liền chịu không nổi chủ động khom người đứng dậy hòa đón động tác của hắn.

“Lẳng lơ!” Tam ca vuốt ve tuyết đồn, lại càng ra sức cắm, “Kêu to lên, kêu thành tiếng cho ta nghe!”

“Không... A... ăn thật no... Ca ca... Thật lớn...” Ta hoàn toàn bất chấp mọi thứ, chỉ có thể dựa vào bản năng lấy lòng kẻ đem tới cảm giác sung sướng cho ta, lớn tiếng phát ngôn dâm dăng!

“Muốn ca ca làm người như thế nào?” Tam ca găm nhẹ thanh âm tràn đầy tình dục giống như dã thú đói khát không nhịn được rống giận.

“Hung hăng... hơn nữa... Mạnh mẽ một chút... Tê nhi không sợ bị thương...”

“Nha đầu hư hỏng, cho người!” Tam ca ở sau người phạch phạch vuốt ve huyết đạo, đồng thời di chuyển ngọc thạch vẫn nằm trong hoa huyết. A a a... Cả hai noi! Ta thét chói tai đột nhiên uốn cong người, cao trào, bị Tam ca cắm đến cao trào!

Dưới tác dụng của xuân dược con cao trào kéo dài mà mãnh liệt, thân mình gất gao cuộn tròn, không ngừng run rẩy, ngay cả ngón tay và ngón chân đều co rút lại. Mà Tam ca không tha cho ta, nhân cơ hội đó càng thêm mạnh mẽ cắm vào rút ra, chịu không nổi... chất lỏng trong miệng chảy xuống, nước mắt cũng từng giọt tuôn trào, ta nắm chặt tơ lụa dưới thân, cảm giác thân mình như bị trói chặt, bị một kẻ đầu gối không ngừng đâm vào a đâm vào, đâm vào đến nỗi sắp hỏng mắt.

“Thoải mái sao, tiểu dâm dăng?” Tam ca nắm chặt eo nhỏ của ta như muốn vặn đứt cho dù nơi đó đau đớn cũng không thể ngăn cản cơn khoái cảm.

“Thoải... mái... Tê nhi sắp chết mất...” Răng nanh gất gao cắn chặt, thừa nhận khoái hoạt đạt đến cực hạn. Thật sự, sẽ chết mất, hạ thân phun ra từng đợt sóng mật nước, đẩy ngọc thạch cứng rắn ra ngoài.

“Lãng hóa, phía dưới đã trở nên như vậy, Tam ca sẽ dùng cái này thỏa mãn người!” Tam ca nói xong vèo một tiếng rút ngọc thạch thô to trong tiểu huyết ra. Ta không kiềm chế được thét lên, phía dưới bỗng nhiên trở nên hư không giúp cơn sóng triều tìm được lối ra, mạnh mẽ phun ồ ạt. Không ngờ chỉ trong chớp lát, Tam ca rút côn thịt trong cục huyết ra, hung hăng đâm vào lỗ nhỏ phía trước.

“A a a...” Bị chặn lại, mật dịch đều chảy xuôi vào, côn thịt còn thô to hơn ngọc bồng lúc này gất gao dán tại vách tường. Không thừa một chút khe hở. Dâm dăng chất lỏng ở trong cơ thể theo chuyển động của hắn mà va chạm đến tận cùng bên trong, không buông tha bất kì chỗ mẫn cảm nào.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Sự Nghi Ngờ Nảy Sinh (Nội Dung Vô Kịch)

Trong đầu đoạn ngắn dâm dăng mà hỗn loạn, ta chỉ nhớ rõ Tam ca mạnh mẽ rút ra đâm vào, bản thân bởi vì cao trào vô tận mà khóc thét chói tai, giống như vô tận thủy triều nuốt trôi cơ thể ta.

Mãi đến khi cơ thể ta mềm nhũn, Tam ca mới chịu mở khóa còng, một lần lại một lần vô tình đâm vào, ma sát, khiến mật nước trong cơ thể ta vừa tràn ra liền quay ngược vào trong, tiểu huyết sung đỏ như muốn nứt ra, nhưng thân thể lại cảm thấy khoái cảm trong nỗi đau đớn ấy.

Tam ca đem chân trái khoát lên bờ vai của hắn mạnh mẽ nhắm vào cục huyết. Ta cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu, hoảng hốt khi nhìn thấy bức phượng hoàng xuất hiện trên lưng, vừa sống động lại cao quý. Chính điều đó càng khiến Tam ca thêm hưng phấn, động tác càng thêm mãnh liệt, không kịp suy nghĩ nhiều một lần nữa ta lại đến cao trào.

Cũng không biết trải qua bao nhiêu cao trào, Tam ca phun chất lỏng nóng rực sâu trong tử cung côn thịt không ngừng run rẩy, ta rốt cục rốt cuộc không chịu nổi, lâm vào màn đêm mịt mờ.

Thời điểm tỉnh lại mặt trời đã lên cao, xoa trán đầy đau đớn ta ngồi dậy, ngay lập tức có nữ quan cách màn vải nhỏ giọng hỏi, “Công chúa điện hạ, ngài có muốn đứng dậy không?”

Ta trầm ngâm một chút, nói, “Bây giờ là lúc nào?” Tiếng nói có chút khàn khàn khiến bản thân ta giật mình.

Bên ngoài nữ quan hồi đáp, “Bẩm công chúa, đã là giờ Thìn*.” Đã trễ thế rồi ư? Ta hắng hắng giọng nói “Được, vào đi.”

*:7 đến 9 giờ sáng

Chỉ chốc lát cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, mấy cung nữ cầm chậu rửa mặt, ống nhỏ bước vào cửa, mảnh được vén lên, ta dựa vào các nàng chậm rãi xuống giường, hạ thân một trận nóng bỏng đau đớn, hẳn là do đêm qua bị Tam ca hành hạ. Tổng cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, nhưng đầu óc choáng váng, nhất thời cũng không thể nghĩ ra điều gì.

Sau đó là mặc quần áo, súc miệng, rửa mặt, chải đầu, khi tất cả đều chuẩn bị tốt liền có tiểu thái giám tiến vào bẩm bữa sáng đã chuẩn bị xong, thỉnh công chúa đi giá phòng khách dùng cơm.

Vào phòng khách liền thấy rất nhiều món ăn, hai bên là cung nữ thái giám hầu hạ, một tên tiểu thái giám tướng mạo thanh tú đứng một bên xướng lên thực đơn hôm nay. Sau khi nghe xong ta thoán trăm ngẫm liền phát phát tay, làm cho bọn họ trước tiên lui xuống, sau đó còn nói thêm, “Kêu Bích vào đây hầu hạ ta.”

Thái giám chủ quản và nữ quan nhìn nhau liếc mắt một cái, không chừng nhìn thấy qua như ta vậy không thương hạ nhân tại bên người chủ tử, nhưng cũng không dám nói gì khom người lui ra, những kẻ khác cũng theo sau lui ra. Ta chậm rãi uống chén đậu xanh bách hợp sa trước mặt, muống sứ và chạm với thành chén phát ra âm thanh thanh thúy trong phòng u tĩnh.

“Tham kiến công chúa.” Bích nhi bước vào hành lễ, sau đó đứng bên cạnh gấp thức ăn cho ta. Bích nhi theo ta sáu năm, ta thích ăn thứ gì nàng đều nắm rõ trong lòng bàn tay, không cần đợi ta phân phó bắt đầu gấp.

“Bên kia tương hương to vàng không tời, người gấp cho ta một miếng.”

“Vâng” nàng sừng sốt một chút, gấp một miếng bỏ vào đĩa nhỏ, bưng tới. Ta dùng đôi đũa gấp bỏ vào miệng, nàng lập tức hô, “Công chúa!”

“Làm sao?” Ta nghi hoặc nhìn nàng.

“Nô tỳ nhớ rõ công chúa nấn cầm với nhân của loại quả trong đồ ăn này công chúa không thể ăn ạ!” Ta nhìn nàng một cái, trong ánh mắt của nàng tràn ngập sợ hãi và lo lắng, ta buông đũa, gật gật đầu.

Thứ này ta tất nhiên sẽ không ăn. Cứng quả là cống phẩm tiến cung của nước Uy mấy năm trước, hương vị tinh khiết và thơm nồng hậu, phụ hoàng yêu thích vô cùng. Nhớ rõ nước Uy chỉ tiến cống sáu rương đến Đàng Thịnh, phụ hoàng ban thưởng cho ta một rương. Đầu bếp đêm đó cứ dựa theo công thức trong cung truyền thụ nấu đồ ăn, ta ăn mấy miếng liền khó thở, cả người ngứa ngáy.

Sư phụ đoán ta trúng độc, buộc ta nôn hết đồ ăn trong bụng ra, và lại cứng quả tương khắc với dược tính của mấy vị thuốc nên ta liền ói ra. Sau một hồi, những thứ ta ăn không được nhiều lắm đều được nôn ra, mãi đến ngày hôm sau ta mới đỡ hơn.

Chuyện này truyền đến tai phụ hoàng, ngài giận dữ lấy lý do cống phẩm có độc mưu hại quân vương của Đàng Thịnh giam giữ những quan viên nước Uy đem cống phẩm đến. Mà những quan viên vốn có ý nịnh bợ Đàng Thịnh. Nước Uy vốn là láng giềng của Đàng Thịnh, bởi vì quá mức nhỏ yếu thường xuyên bị các quốc gia khác bắt nạt. Sau đó vua nước Uy liền qua thăm Đàng Thịnh, Trần Biểu-vua nước Uy tự nguyện phụ thuộc, hàng năm tiến cống hoàng kim bạc trắng cùng đặc sản, chỉ hy vọng được Đàng Thịnh bảo hộ không thể để mặc các quốc gia khác làm nhục. Phụ hoàng tất nhiên đồng ý, đồng thời chiêu cáo khắp nơi, lại phái tướng quân hộ quốc đứng mãnh phi thường đi trấn thủ năm năm.

Bọn họ tiến cống cứng quả kia vốn muốn cầu xin phụ hoàng giảm bớt lượng hoàng kim bạc trắng lại bị phụ hoàng đánh nhót vào tù, sau này mỗi ngày đều khóc lóc kể lể quả của bọn họ không có độc. Thái y đem cứng quả còn lại trong viện của ta đi, từng bước từng bước thử nghiệm, cho từ từ thử ăn, ngay cả đại thái y chính mình cũng ăn một ít, ai ngờ không có chuyện gì xảy ra. Quan viên nước Uy lúc này mới được thả ra.

Sau đó sư phụ nói với ta, có thể là bởi vì thể chất của ta bất đồng với người khác nên mới miễn cảm. Ta có chút băn khoăn, cầu xin phụ hoàng, phụ hoàng đáp ứng miễn giảm vàng bạc thuế má cho nước Uy ba năm, việc này mới xem như giải quyết viên mãn.

Cứng quả vị ngon lại có thể chiết xuất ra dầu, đến bây giờ đã có nông hộ bắt đầu gieo trồng, trong cung cũng dùng nhiều thứ quả này. Phụ hoàng biết ta ăn không được, mỗi lần cung yến đặc biệt phân phó không cần bày món có chứa cứng quả lên mâm của ta. Đây cũng là một quy củ bất thành văn trong cung ta mà ngay buổi sáng hôm sau sau khi ta tiến cung, trong đồ ăn lại có xuất hiện nguyên liệu là cứng quả... Ngự trù sơ sẩy? Không có ý? Cảnh cáo ta ư? Hay còn tồn tại mục đích bí ẩn, tình huống hiện tại giống như sương mù tầng tầng lớp lớp, ta không biết.

Ta lẳng lẳng nhìn Bích nhi vẫn đứng bên cạnh đầy sợ hãi, đứng rồi, nếu không phải đêm qua nghe thấy thanh âm của nàng rõ ràng như, nhìn thấy bóng dáng của nàng, ta còn chìm đắm trong nỗi ân hận đầy hối tiếc với nàng.

Ngày đó ở dưới mật thất, nàng bởi vì ta mới bị Tam ca trừng phạt, bị vô số con rắn tra tấn thân thể... Hình ảnh khủng bố tiếng kêu sắc nhọn khiến mỗi lần nhớ đến ta liền không rét mà run. Nàng vốn là gan rất nhỏ, sau này càng trở nên trầm mặc, mỗi ngày đều là bộ dáng cúi đầu sợ hãi, ta thẹn trong lòng lại không biết nên nói gì.

Hôm nay ta định ăn thứ kia, chính là muốn kiểm tra xem nàng có phải Bích nhi trong phủ ta không, thuật dịch dung trên giang hồ tuy cao thâm hiểm có, nhưng cũng không phải không có khả năng... Hiện tại xem ra, nàng xác thực vẫn là Bích nhi mà ta biết.

Về phương diện khác ta cũng muốn biết, nàng đối với ta có tồn tại âm mưu. Sư phụ thường nói lòng người giống như biển lớn, không thể không phòng. Nhìn thấy nàng còn cúi đầu lạnh run rẩy, ta không khỏi nghi ngờ càng sâu, một người như vậy trước mặt ta nói chuyện làm việc đều là bộ dáng thế này, ngày hôm qua lại dùng khói mê đối với người gác cửa, võ nghệ cao cường.

Nàng là người của Tam ca? Nếu đúng như lời nói, tại sao ngày hôm đó hấn lại đối xử với nàng ta như vậy? Nghĩ đến Tam ca, thân mình cảm nhận sâu

sắc có gì đó sắp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Thục Ngọc Trì

Buổi sáng hôm nay khi tỉnh lại, giọng của ta bởi vì đêm qua hét chói tai cùng khóc trở nên khàn khàn, hạ thân cũng bởi vì Tam ca cuồng bạo đối đãi ầm ỉn đau. Đây vốn là hiện tượng bình thường, chính là trên người ta lại chưa từng có qua. Trước kia mỗi một lần mặc kệ bọn họ hành hạ như thế nào, ngày hôm sau thân thể của ta sẽ hồi phục như lúc ban đầu, đây cũng là lí do tại sao Thanh Nham nói ta là hậu nhân của thánh nữ. Trong lòng rung động vô cùng, một ý niệm dần dần rõ ràng trong đầu, nếu nói thân thể của ta không giống như lúc trước có thể tự động lành lại, như vậy có phải ta thật sự không phải hậu nhân của thánh nữ. Nếu như vậy liên thật quá tốt.

Nghĩ vậy ta lập tức đứng dậy, hiện tại dựa theo thực tế vấn đề huyết mạch đóng vai trò trọng yếu. Về phần Bích nhi, hiện tại trước nhìn chằm chằm nàng chuyện khác sau này xử lí. “Công chúa không dùng bữa nữa à?” Bích nhi nhìn thấy ta đứng dậy bước lên phía trước hỏi. “Không được, ” ta xem nàng nói, “Bích nhi, ta vốn là kẻ thích yên lặng, nha hoàn trong phủ không nhiều lắm, lần này đến hoàng cung tham gia cấp kê đại điển, cũng chỉ dẫn theo một mình người. Về chuyện cứng quả ta cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng vừa mới tới nơi này, cũng không muốn làm lớn chuyện này. Như vậy, người giúp ta lưu ý một chút là ai phụ trách đồ ăn, ta thật muốn nhìn một chút việc này là cố ý hay vô tình.” Bích nhi nghe vậy đáp một tiếng, “Vâng” theo sau còn nói thêm, “Ngày hôm qua nữ quan phân phó qua, hôm nay sẽ có nữ quan đến chỉ giáo việc cấp kê, giờ này hẳn đã chờ sẵn ngoài điện.” Ta gật gật đầu, tuy rằng hiện tại hận không thể chạy đến trong phòng coi quần áo nhìn dấu vết trên thân thể, nhưng quá phức tạp nhìn không được đành phải làm theo. Sau đó liền phân phó “chuyện cứng quả người mau chóng đi thăm dò một chút.” Nàng kính cẩn nghe theo, gật gật đầu. Y như lời Bích nhi nói, ta từ phòng khách đi ra liền có nữ quan tiến lên bẩm báo, người dạy ta những điều cần biết trong lễ cấp kê đã đến.

Ta trở lại phòng ngủ nàng đã ngồi ngay ngắn trên ghế, nhìn thấy ta đến liền cung kính đứng dậy, cung kính hành lễ, sau khi ta ban ngồi nàng lại cung kính ngồi xuống. Ta khoe miệng không khỏi khẽ nhếch, quả nhiên là người dạy lễ nghi, dù đứng hay ngồi đều quy củ, trong lòng cảm thán mấy ngày kế tiếp sẽ cực kì mệt mỏi. Mẹ dạy lễ nghi khoảng hơn bốn mươi tuổi, làn da bao dưỡng tốt, lúc này cung kính ngồi ở một bên, tình tế nói với ta công việc cụ thể trong đại điển cấp kê. Cấp kê đại điển, ngoại trừ hôn lễ, là lễ trọng yếu nhất trong cuộc đời công chúa Đặng Thịnh, tượng trưng cho sự trưởng thành. Công chúa cấp kê liền mang ý nghĩa là có thể lập gia đình, phần lớn cũng là sau khi cấp kê được phong đất ban quyền. Cấp kê đại điển ở mặt lễ nghi mặc dù không phiền phức, nhưng hao phí thời gian rất dài, cho nên ta mới phải vào trong cung trước mười mấy ngày tham gia các loại công việc. Thứ nhất là tắm rửa. Nơi tắm rửa không chỉ là bồn tắm đơn giản như vậy, trọng yếu là phải trong sáu ngày liên tiếp, mỗi ngày sẽ có một loại nước ngâm khác nhau. Dược liệu bất đồng, dựa theo thời gian chuyển dời phân biệt là tẩy trần, tẩy tâm, tẩy tủy, tẩy trí, dư thuận, dư thức. Thứ hai chính là cáo tổ. Cáo tổ chính là quỳ liên tục sáu ngày ở đại điện thờ cúng tổ tiên Đặng Thịnh. Trong lòng oán thán, quỳ liên tiếp lâu như vậy, phỏng chừng tới lễ cấp kê đứng lên đi không nổi.

Thứ ba chính là vào triều, dưới mọi ánh nhìn của quan lại và phụ hoàng, do hậu phi phẩm chất cao nhất tự mình kết tóc, xem như nghi thức của đại điển. Thứ tư là di đạo, đây cũng là trong cuộc đời duy nhất một lần công chúa có thể ăn mặc xinh đẹp gặp mặt dân chúng, nhận lời chúc phúc của bọn họ. Tóm lại hoàn thành những lễ nghi này tốn mười bốn ngày. Sau đó mẹ dạy lễ nghi còn nói thêm, “Công chúa so với dự định ngày muộn một ngày, hôm nay chính là ngày tẩy trần, thỉnh công chúa chuẩn bị, một hồi liền có hạ nhân dẫn công chúa đến nơi tắm rửa.”

“Hôm nay bắt đầu rồi?” Ta kinh ngạc tâm nhảy thành thịch, miệng đột nhiên có chất chất, một mặt miễn cưỡng trấn định hỏi, “Thời điểm tắm rửa không có ai đứng không?” Vốn đang ngóng trông vết thương trên người không để lại dấu, hiện tại lại lo lắng nếu nó không biến mất nữ quan lễ nghi sẽ phát hiện. “Bẩm công chúa ngày tẩy trần thứ nhất chỉ cần ngâm tức khắc, ngày mai tẩy thân mới cần người hầu hạ.” Mẹ cung kính trả lời khiến ta thở dài nhẹ nhõm. Thời gian đã không còn sớm nữ quan nói xong liền dẫn ta đến thực ngọc trì cách rất xa, ao chuyên vì công chúa chưa xuất giá tắm rửa, ngay cả phụ hoàng tần phi đều không có tư cách vào. Những năm gần đây, công chúa Đặng Thịnh rất ít, trừ ta cũng chỉ có Hoàng Thục phi sinh Linh San cùng Linh Chi con của Lệ phi, các nàng hiện giờ đều đã có hôn phối.

Vừa mới tiến vào chủ điện trong thực ngọc trì liền cảm thấy hơi ẩm ướt trước cửa, nơi này hàng năm sương mù dày đặc, chia sẻ mạch ngầm ôn tuyền cùng với Thanh trì cách đó không xa. Hiển nhiên, Thanh trì là địa phương tần phi cùng phụ hoàng tắm rửa.

Thực ngọc trì có tất cả năm phòng tắm, ta nhớ rõ mới trước đây chỉ mới đi qua hai cái, mặt khác ba cái còn lại dùng cho đại điển cấp kê của công chúa. Cả đại điện làm từ đá cẩm thạch hoa lệ màu trắng vì phòng giữa ẩm ướt trơn trượt đường nhỏ dẫn đến các phòng tắm đều làm từ thạch từ nhiều màu.

Nữ quan dẫn ta tới phòng tắm nằm giữa năm phòng, lệnh cung nữ thay ta cởi áo ra. Ta lập tức nói, “Không cần.” Nhìn ánh mắt nàng có chút kinh ngạc lại vội vàng bổ sung, “Bẩm cung chính mình tự cởi áo, mẹ còn có chuyện gì cần dặn dò sao?” Nữ quan là lão nhân trong cung, phi thường hiểu ý người, nàng vội vàng nói, “Hôm nay lễ tẩy trần dùng chính là nước thanh tuyền, ngụ ý lấy nước trong tẩy đi bụi trần, sạch sẽ bắt đầu nghi thức. Thỉnh công chúa tự tiện.” Nói xong liền mang theo cung nữ xoay người ly khai phòng tắm. Ta xoay người đánh giá phòng tắm. Nơi này diện tích cũng không lớn, lại vô cùng đẹp đẽ quý giá. Bên cạnh ao, phượng hoàng phun ra nước ôn tuyền khiến bên trong tràn ngập sương mù, một bên kệ chất giá áo, có gương đồng dựng thẳng. Nhớ tới dị trạng thân thể hôm nay, ta vội vàng bước tới thoát quần áo trên người.

Thân thể phản ánh trong gương trải rộng nhiều vết hôn bầm tím, còn có dấu vết bàn tay to vuốt ve hình ảnh rung động làm ta giật mình, thiếu chút nữa hét chói tai ra tiếng, sau đó liền lấy tay che miệng. Ngay vào lúc này lại nghe được tiếng nam nhân cười

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 124: Thục Ngọc Trì 2(H Nặng)

“Ai?” Ta xoay người nhìn lại, hai sư phụ đang đứng cạnh ao.

“Sư phụ làm thế nào hai người lại ở đây?” Ta nhanh chóng kéo quần áo che người lại, nhỏ giọng nói “Bên ngoài rất nhiều người dùng để họ phát hiện.”

“Nghe thấy?” Sư phụ Ôn Nhai ôm chặt lấy ta, ta nuốt tiếng kêu sắp vọt ra vào trong bụng, nghe hắn nói “Tê nhi nghĩ sư phụ sẽ để điều đó xảy ra sao?”

Ta gật gật đầu. Đúng rồi, sư phụ tuy làm việc đầy mạo hiểm nhưng từ trước đến nay đều cẩn thận, với tình hình hiện nay chắc hẳn đã an bài mọi việc kĩ càng.

Đang suy nghĩ áo choàng trên người đã bị sư phụ vung tay ném tới một bên, một bên ôm ta cười cười hướng về ôn tuyền. Sư phụ Ôn Ly thuận thực cởi một thân quần áo lộ ra thân hình trần trụi cường tráng bước tiến vào trong ao ôm lấy ta mà sư phụ Ôn Nhai cũng lặp lại hành động ấy. A... Thật thẹn thùng, ta vịn bả vai sư phụ Ôn Ly, nói, “Sư phụ, phóng ta xuống dưới đi.”

Ánh mắt lạnh như băng xẹt qua trước ngực, ta vội vàng dùng một cánh tay ôm trọn lấy hai luồng mềm mại, tuy rằng đã có vô số lần dây dưa hoan ái nhưng chỉ cần nghĩ đến bọn họ là sư phụ ta, cơ thể bắt đầu sinh ra một loại cảm giác phi thường quái dị và thẹn thùng.

Ôn ly sư phụ không nói lỏng vòng tay lại ban rộng hai chân của ta. Sư phụ Ôn Nhai hơi cúi đầu dùng ngón tay khẽ tách hai cánh hoa no mọng soi vào địa phương tối thâm kín của ta.

Nơi đó... Nơi đó vẫn sưng, ánh mắt sư phụ dần dần sâu thẳm, đêm qua Tam ca ẩn hạ các loại dấu vết vẫn còn trên người ta âm thầm kêu khổ trong lòng, sư phụ có nổi giận không có trừng phạt ta không? Sư phụ Ôn Nhai vuốt dọc theo những địa phương xanh tím trên người thanh âm trầm đục hỏi, “Những vết thương này khi nào xuất hiện?”

“Ngày hôm qua, buổi tối.” Ta cắn môi thấp giọng nói ngược lên đã thấy hai sư phụ liếc mắt nhìn nhau. Sư phụ Ôn Ly thả ta xuống dưới, chân bỗng mềm nhũn thiếu chút nữa ngã vào hồ may có bàn tay to của sư phụ Ôn Nhai kéo lại. Ta thuận lực dán mặt vào khuôn ngực vững chắc của người. Vóc dáng người rất cao, ta bây giờ đứng chỉ tới bờ vai, tay vịn cánh tay phải, trong lòng nghĩ đến hình ảnh đêm qua cảm thấy có chút thẹn với sư phụ. Lắc lắc đầu xua đuổi ý nghĩ này, vốn dĩ quan hệ các sư phụ với ta vô cùng phức tạp rồi.

“Tê nhi thân mình ô uế, hôm nay tẩy trần liền do các sư phụ giúp người.”

“Sư phụ, ta...” Sư phụ ôm thân thể của ta ngồi xuống ao nước vật nọ cao ngất dán vào lưng ta, nuốt nước miếng, “Ta tự mình tẩy được rồi.”

“Tê nhi không nghe lời sao?” Ôn nhai sư phụ giọng điệu ôn nhu nhưng lại như lời cảnh cáo nghiêm trọng làm ta không dám ho he. Ủy khuất mím mím môi mặc hắn ôm.

Hai chân của ta đều ngập trong nước sư phụ Ôn Ly cúi đầu thật sự giúp ta tẩy người. Bàn tay to mon trớn chân nhỏ của ta ngón chân sau đó chạm rầy mò đến khu trung tâm, đùi trắng nõn, còn địa phương xấu hổ kia đều nhất nhất lấy nước trong tẩy qua. Có thể cảm nhận rõ ràng hẳn không phải khiêu khích ta, mà là thật sự chăm chú tẩy rửa từng tác da thịt trên người ta. Ta cúi đầu bắt gặp ánh mắt chuyên chú của hắn di chuyển theo cử động bàn tay, lòng mi hơi hơi rung động, biểu tình giống như đang làm việc tối trọng yếu. Trong chớp lát một dòng nước ấm theo ngón tay hắn lan tràn khắp cơ thể.

Bàn tay to cứ như vậy xẹt qua bụng bằng phẳng, đôi gò bồng cao ngất, cánh tay mảnh khảnh, cuối cùng bị sư phụ Ôn Nhai ôm nằm trên đùi, mái tóc đen bóng chốc phiêu đảng trong nước, sư phụ Ôn Ly nhẹ nhàng gội đầu cho ta.

Sương mù dày đặc trong phòng làm ướt hai má không phân biệt nổi là hơi nước hay nước mắt, không thể ức chế những giọt nước tràn ra từ khóe mắt.

“Tiểu tê nhi, sao lại khóc!” sư phụ Ôn ly nâng ta dậy, một tay lau đi giọt nước còn vương trên má. Động tác dần dần dừng lại, ánh mắt bình tĩnh soi trước ngực, ta dõi theo hắn nhìn lại, dấu vết xanh tím trên người không thấy. Còn chưa đến một khắc thế nhưng toàn bộ đều biến mất.

Trong lòng cuộn trào sóng ngầm, lại nhìn thấy hai sư phụ trao đổi ánh mắt, sau đó đều là bộ dáng trầm ngâm suy nghĩ.

“Bên ngoài tẩy xong rồi, bên trong còn chưa được tẩy qua.” Ôn nhai sư phụ thổi khí từ phía sau, cơn thịt giống như có sinh mệnh một chút một chút mà sát lưng trần trụi.

“Sư phụ...” Không rõ hẳn tại sao bỗng nhiên lại nói vậy, chẳng lẽ sự ôn nhu vừa rồi đều là do ta tưởng tượng ư? Hét lên một tiếng gắt gao ôm lấy sư phụ, bởi vì trên người có nước hẳn đứng lên khiến ta thiếu chút nữa trượt xuống dưới.

Sư phụ ôm ta bước ra khỏi ôn tuyền lau khô sạch sẽ, đặt lên nhuyễn thấp chuyên dùng để nghỉ ngơi. Sau đó, mở rộng hai chân của ta, ngón tay lặp lại động tác lúc nãy trên đùa đùa hoa, dùng một ngón tay gầy gầy tiểu huyết lúc nãy còn sưng đỏ nhưng hiện tại hiển nhiên đã hoàn toàn phục hồi như cũ.

“Tê nhi chỉ sợ không nhớ rõ, sư phụ lúc trước nói gì với ngươi.” Ngón tay ấn mạnh vào tiểu huyệt, hạ thân trở nên tê dại, cũng không dám kêu lớn, hạ thân căng thẳng liền có chất lỏng chán ghét dính dính chảy ra. Đôi mắt người bỗng tối sầm, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của ta, sư phụ đâm thẳng ngón trỏ vào bên trong, “Sư phụ!” Cảm giác được chuyện vừa xảy ra hai má đều đỏ bừng, ngón tay cuộn chặt trong bàn tay to của hắn, chất lỏng trong cơ thể không ngừng chảy xuôi xuống.

Ngay sau đó ngón tay chột lui ra xuất hiện trước tầm mắt, ta nhìn chăm chú một chút nhận ra sư phụ có chút sinh khí. Chất lỏng màu trắng kia không phải của ta mà là tinh dịch, tinh dịch Tam ca đêm qua lưu lại trong cơ thể.

Sư phụ bế ta vào ôn tuyền, thanh âm vẫn ôn nhu như vậy, ta lại không cảm nhận được độ ấm, “Đi rửa, một giọt cũng không được lưu lại.”

“Sư phụ...” Ta quay đầu nhìn nhìn bọn họ, mãi đến khi bọn họ thật sự tức giận cũng không dám nói gì, chậm rãi ngồi vào ao. Ngồi xổm xuống, mái tóc đen tuyền chậm rãi lan tỏa trên mặt nước. Biết bọn họ vẫn còn quan sát, ta vươn ngón tay học theo lời dạy của sư phụ, tiến nhập tiểu huyệt.

“Uhm...” Bởi vì cả hạ thân đều chìm trong nước, thời điểm mới vừa sáp nhập có chút tê dại, ngón tay chen vào tiểu huyệt có chút khó khăn, sau khi tiến vào có chút nhói nhói.

“Như thế nào, tê nhi thích cảm bắt động ư?” Thanh âm lạnh lẽo vang lên từ phía sau, hắn nhìn thấy sao? Mệnh lệnh mang giọng điệu trừng phạt khiến ta cảm thấy ủy khuất, đồng thời yêu cầu cường ngạnh khiến tâm tình ta bất ổn, ngón tay không ngừng rửa sạch chất lỏng trong người, mà ta dưới dạng trừng phạt này có cảm giác.

Tiểu huyệt phối hợp ngón tay hé ra hợp lại, thời điểm chính mình làm sạch bản thân không cần thận xét qua điểm mẫn cảm, thân mình mãnh co rút lại, tiếng rên rỉ bật phát ra từ kẽ miệng “Uhm... Sư phụ...”

“Rửa sạch sẽ chút!” Sư phụ hạ mệnh lệnh, khiến lòng ta loạn vô cùng, tay không ngừng khu rửa, tận lực tham nhập bên trong, cảm giác mặt dịch còn lại trong cơ thể đều chảy ra ngoài. Không biết đã bao lâu trôi qua, ngòi chòm hóm khiến hai chân mất hết khí lực, trên người con tê dại từng đợt từng đợt đánh tới, rốt cục rốt cuộc không chịu nổi thân mình ngã ra sau được sư phụ Ôn Ly một tay tiếp được, ôm vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần Á* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Thục Ngọc Trì 3 (Ngược, H, Hạn)

“Hài tử trưởng thành, khó tránh khỏi nổi loạn chút.” Ôn nhai sư phụ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc, ánh mắt tràn đầy ôn nhu, “Ngươi lại không biết mọi điều sư phụ làm đều muốn tốt cho ngươi, ngươi không nghe lời đừng trách sư phụ nhẫn tâm.”

Sư phụ kéo tay từ trán thẳng tới gò má, ánh mắt gắt gao nhìn ta, “Giờ phút này tất phải chịu chút đau khổ.”

“Sư phụ...” Ta ách ách cổ họng gọi hắn, sư phụ nói chịu chút đau khổ rồi cuộc là cái gì, dựa theo kinh nghiệm trong dĩ vãng chỉ sợ sẽ bị trừng phạt khủng khiếp.

“Tê nhi biết sai rồi, cũng không dám... nữa, sư phụ tạm tha tê nhi lúc này được không?”

“Nha đầu ngốc, sư phụ cũng không phải thật sự trừng phạt ngươi, ngay từ đầu chịu chút đau khổ lúc sau sẽ đỡ hơn.”

Ôn ly sư phụ còn nói, “Ngay từ đầu liền trừng phạt chỉ sợ nàng chịu không nổi.”

“Uhm,” sư phụ Ôn Nhai nói, “Vậy dùng được được không?”

“Được? Sư phụ định dùng thứ nào?” Ta nhìn sắc mặt của họ, sẽ không lại là... Xuân được chứ.

“Xem ra tê nhi đã đoán được,” sư phụ móc từ trong túi áo ra một viên thuốc nhỏ hơn một vòng so trứng chim, nói, “Tê nhi là cô nương đã lớn, lập tức liền cấp kê, lần này sư phụ ban thưởng chính ngươi tự mình bỏ vào đi, uhm?”

Phải tự bỏ vào sao... Trước mắt hai sư phụ tự nhét xuân được vào ư? Ngón tay run rẩy tiếp nhận viên thuốc, hu hu, sao lại lớn như vậy?

“Sư phụ...” Nếu phải làm theo, ta tình nguyện bị sư phụ nhét vào còn tốt hơn chính mình tự bôi xấu trước mặt hai người. Chính là sư phụ tựa hồ thật sự nổi giận làm sao bây giờ?

Ôn nhai sư phụ bế ta bước ra ngoài sau đó ngồi xuống bên trái ta. Sư phụ Ôn Ly ngồi xuống bên phải, hai người thương lượng tốt lắm, ban rộng hai đùi của ta. A... Chính giữa, bộ phận chính giữa hiện ra ở trước gương đồng.

“Sư phụ, thật xấu hổ a!” Cả khuôn mặt đều ửng hồng, tay cầm viên thuốc nhét vào cũng không được mà không nhét vào cũng không xong.

“Tê nhi lại không ngoan sao?” Ôn nhai sư phụ sờ soạng trên chọc địa phương mẫn cảm phía dưới nhẹ giọng nở nụ cười, “Gạt người, nguyên lai tê nhi phía dưới đều ẩm ướt, có phải rất muốn nuốt viên thuốc?” Hắn đưa tay ngón tay đến gần mặt ta, a, quanh ngón tay bao phủ bởi mặt nước, hạ thân đã muốn như vậy không thể không chế chảy ra nhiều như vậy...

Dù ta có giấy dựa thế nào sư phụ cũng sẽ không thay đổi ý định, mặc dù đây là trừng phạt của bọn họ thể nhưng hôm qua ai bắt ta nuốt ngọc bồng, chính là thời điểm tỉnh lại hạ nhân đã đợi sẵn để hầu hạ... Ánh mắt vừa nhấc liền bắt gặp hình ảnh trong gương đồng, ta lựa chọn cúi đầu cắn môi đưa tay hướng đến vị trí kia, ngón tay trắng nõn cầm lấy viên thuốc màu đen, run rẩy lần mò địa phương dưới ánh nhìn chăm chú của sư phụ không ngừng co rút lại.

Quá lớn... không nuốt nổi a, tuy rằng ngón tay của mình, thân thể của chính mình, nhưng mặc dù làm cách nào cũng không nuốt nổi, thời điểm ngón tay kề cận, nơi đó theo bản năng co rút lại.

“Sư phụ...” Ta nhìn sư phụ Ôn Nhai, đôi mắt hắn trở nên tối đen nhưng không nói lời nào.”A ly... A ly...” Ta thật phát điên rồi, nhớ tới lần trước hắn dạy ta kêu tên ôn nhu kêu đứng lên. Ôn ly sư phụ tuy rằng ở mặt ngoài lãnh khốc, nhưng thực tế để bụng là tối nhuyễn.

Thần sắc sư phụ Ôn Ly quả nhiên buông lỏng, sư phụ Ôn Nhai bật cười, “Tê nhi quả nhiên lớn lên, biết làm nũng...” gò má chột đỏ ứng điều này sư phụ cũng phải nói ra..

Sư phụ Ôn Ly xoay người bước đến trước mặt ta, hai ngón tay mạnh mẽ mở bung tầng tầng lớp lớp cánh hoa, lạnh lùng nói, “Nhét vào.”

Tiểu huyết bị ngoại lực tác động, thân mình vô luận làm cách nào cũng không co rút lại được, ta nhanh chóng nhả viên được màu đen vào, chỉ cần dùng sức nhấn một cái là có thể. Đúng lúc này sư phụ lại ngậm mũi vành tai ta.

“Nha!” Đột nhiên bị tập kích khiến cả cơ thể đều run lên viên thuốc trong tay suýt nữa trượt ra ngoài, sư phụ Ôn Nhai thật xấu tính!

Mà hắn không thèm để ý, tiếp tục dùng chiếc lưỡi điêu luyện trên chọc ta, giọng điệu sư phụ Ôn Ly cứng ngắt, “Nhanh lên nào!”

Nhưng sư phụ ngậm nơi mẫn cảm của ta khơi gợi cơn sóng triều ngủ sâu trong cơ thể, tay khẽ run run.

Ngón tay run rẩy, ta tập trung tinh thần dùng sức ấn —— sư phụ thật xấu xa, lúc trước cũng dùng được nhưng tại sao lần này dùng viên thuốc lớn như vậy?

Nhanh, đã qua được miệng huyết, cắn răng cố nén không cho tiểu huyết buông lỏng, khiến cái miệng nhỏ tận lực mở rộng, a a a, rốt cục nhét xong!

Toàn thân lâm lâm mồ hôi, cảm giác thỏa mãn làm cho tiểu huyết bên trong chống đỡ thực trưởng, sư phụ Ôn Ly còn nói, “Ấn vào sâu hơn nữa.”

Phải sâu hơn nữa? Cắn môi dùng ngón trỏ nhấn mạnh, cảm giác viên thuốc chạm đến một địa phương lạ lạ, ta liền thở hổn hển rốt cuộc không tiếp tục nữa. Được hiệu của viên thuốc tác dụng vừa mãnh liệt vừa nhanh!

“Uhm... Sư phụ...” Thân mình lui dần về phía sau chỉ như vậy cũng khiến ta đứng ngồi không yên.

Ngowan, còn có một viên, sư phụ lật người ta lại, bắt ta quỳ xuống nâng cao hông ——

ta quỳ ghé vào tháp.

Mặt áp trên gối trong khi sư phụ lấy ngón tay kim cúc hoa. Chắc hẳn sẽ bỏ qua nơi đó đúng không? Đột nhiên nơi đó trở nên căng cứng nghiệm chứng lời ta nói, cắn môi phối hợp sư phụ tận lực thả lỏng cơ thể. Nhưng với địa phương cắn chặt như vậy làm sao có thể nhét thứ gì đó quá lớn?

Ở phía trước được hiệu đã chậm rãi tác dụng hiện tại với tư thế úp sấp quỳ nằm cơ hồ có thể cảm giác được kia nước thuốc chảy xuôi vào sâu trong từ cung vừa tê dại vừa ngứa vừa hư không.

“A...” Sư phụ, sư phụ dùng ngón tay tiếp xúc với cúc huyết! Ta run rẩy thừa nhận sự xâm nhập mãnh liệt, hạ thân không khống chế được phun ra mặt nước.

“Phạch...” sư phụ Ôn Ly trừng phạt kiểu đòn của ta, lạnh lùng nói “Quỳ vững”

Nhưng nơi đó thật sự tê dại đến phát điên, thân mình không thể di chuyển, bên trong cúc huyết từ chứa một ngón thành hai ngón... A a a, sư phụ đang làm cái gì? Hắn dùng ngón tay cào gãi khắp bốn vách tường.

“A!” Ta rốt cuộc không chịu nổi, ngã gục xuống tháp, tiểu huyết gắt gao cắn run rẩy, cao trào... Bị sư phụ dùng hai ngón tay đưa lên cao trào.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Thục Ngọc Trì 4

“Tiểu Tê nhi như vậy đã chịu thua sao, vậy lát nữa sẽ không chịu nổi.”

“Sư phụ... Nha... Bị thương...” Như thế nào có thể, như thế nào có thể dùng hai ngón tay trực tiếp khuếch trương, a a a, lỗ nhỏ bên trong bị đùa bỡn đến nỗi sắp bị hủy, a a a... Lại, lại một ngón nữa... Ta cuồng loạn nắm chặt lấy ra giường, quay mặt sang thấy được hình ảnh trong gương, một cổ sống nhiệt trần tới oanh một tiếng phá hủy tất cả, cục huyết đang bị sư phụ Ôn Nhai dùng ba ngón tay trều đùa.

Thật dâm đẳng, hình ảnh thật sự rất dâm đẳng, địa phương nhỏ bé yếu ớt phần hồng nuốt ba ngón tay trắng nõn như ngọc, ngón tay vô tình va chạm động khẩu nhỏ hẹp. Thậm chí có thể nhìn đến thịt hồng nhật bên trong.

Thân mình theo bản năng bắt đầu co rút lại, lại bị sư phụ đánh cho một nhát, “Nha! Sư phụ...”. Ta không chịu nổi nữa, tê dại đến mức hồng mắt.

“A Ly.” Sư phụ Ôn Nhai dứt lời, sư phụ Ôn Ly ra sức tắc viên thuốc màu đen vào trong. Không những thế, ngay cả ba ngón tay đều đâm vào, thêm viên thuốc nữa ta chịu không nổi!

Muốn nhắm mắt lại, không dám nhìn cảnh tượng dâm loạn như vậy, chính là tầm mắt lại bị mỗi động tác của bọn họ hấp dẫn. Thật sự sẽ nhét vào sao, thật sự dâm loạn đến nỗi thứ lớn như vậy đều có thể nhét vào sao...

A a a, vào trong... Sư phụ Ôn Ly mạnh mẽ ấn viên thuốc vào trong!

“Đau...” Thét chói tai gây dựa khỏi sự trừng phạt, lại bị bốn bàn tay to kiềm chế, tiểu huyết phía trước lầy lội giống như nước tràn đê khiến địa phương phía sau tịch mịch hư không thêm muốn thứ gì đó hung hăng va chạm.

“Sư phụ, tê nhĩ sợ...”

“Nha đầu ngọc, đây là muốn tốt cho ngươi, nếu ngay cả thứ này cũng không nuốt vô thì.....”

“Uhm...” Sư phụ đặt viên thuốc ngay miệng cục huyết, viên thuốc dưới lực đẩy mạnh biến dạng. Ngón tay mạnh mẽ chen chúc, rốt cục đã tắc được viên thuốc bị biến hình vào trong.

Sư phụ làm cho viên thuốc thuận lợi ở lại bên trong, hóa thành nước thuốc chảy vào sâu. Con chưa xót tê dại chậm rãi chảy vào sâu bên trong, mãi đến khi tất cả đều hòa tan sư phụ mới buông, rốt cuộc không chịu nổi, ta tê liệt ngã xuống giường.

Ta không ngừng đầu, lại có thể cảm nhận được hai ánh mắt nóng rực của sư phụ. Thân mình trần trụi trắng nõn ghé vào thành giường hỗn loạn, tiếng thở ngày càng gấp gáp càng lớn dần. Bởi vì dục vọng từ hai nơi kia đầu phá lung tung khiến ta không thể kiềm nén, sợ chỉ cần mở miệng chính là cầu sư phụ hung hăng trừng phạt ta. Mà ta cũng không dám, cho dù trừng phạt thoáng kéo dài một khắc cũng đáng sợ.

“Như thế nào, Tê nhi muốn sao?”

“...”

“Sợ là được lực không đủ, ta thêm một viên nữa đi...”

“Không... Uhm... Sư phụ... Đủ rồi... Tê nhi bên trong... Hảo ngứa...” Rốt cục thở hỗn hển, sư phụ nâng cầm ta lên, thân mình bởi vì tiếp xúc đến tay hần mẫn cảm nổi lên một tầng da gà, “Hu...”

“Mẫn cảm thành cái dạng này, còn muốn chịu đựng,” Sư phụ Ôn Nhai bàn tay to nhẹ vỗ về lưng trần trụi, thành công khiến ta sợ run co thành một đoàn, “Như vậy cũng tốt, dù sao chúng ta có cả ngày dài, đợi đến lúc Tê nhi nhịn không được là có thể bắt đầu.”

“Sư phụ...” Lửa nóng bên trong đã không thể kiềm chế, sư phụ nói trừng phạt khiến ta bất ổn. Lý trí nói cho ta biết không cần mở miệng nhả nài một chút, nhưng thân mình trải qua dạy dỗ đã trở nên mẫn cảm vô cùng. Toàn thân tằm đầy mồ hôi, chất lỏng thấm ướt toàn bộ ra giường ở dưới, mà đóa hoa phía sau cũng bắt đầu chảy dịch.

Ngón tay gắt gao siết chặt ra giường, miệng nhỏ nhắn cắn cắn gối đầu, ngón chân xinh xắn cong lại, hai chân đạp lung tung khắp mọi nơi. Không được, ta sắp phát điên rồi...

“A...” Rốt cuộc ức chế không được tiếng rên rỉ thật dài, nước mắt trong nháy mắt tràn đê, rốt cuộc thừa chịu không nổi, thật sự kiên trì không được, “Sư phụ, cầu các ngươi, đến đùa bỡn Tê nhi, Tê nhi không thể chịu được nữa...”

“Ngoan bảo bối, nói nói xem, muốn sư phụ làm gì với ngươi...” Sư phụ Ôn Nhai giọng nói trầm thấp khiến ta tê dại, mỗi một chữ còn kèm theo hơi thở nam tính thổi thổi vào tai khiến ta run rẩy càng thêm kịch liệt.

“Muốn được nhồi đầy, cả phía trước và phía sau đều muốn...”

“Lặng lờ, dùng thanh âm non nớt nói ra những lời đó, thật sự quá dâm dăng a...”

“Tê nhi dâm dăng sao? Uhm?” Thấp trầm mị hoặc thanh âm từ bên tai vang lên, mê hoặc lòng người, tê nhi là, hài tử dâm dăng sao...

Không phải, không phải, tê nhi không phải là người dâm dăng, chính là hiện tại, cảm thụ cuồng liệt là gì, trong miệng cơ khát sắp điên mất rồi, muốn bị cắn, tốt nhất ngay cả cái miệng nhỏ nhắn cũng đừng buông tha. Nước mắt tuyệt vọng chậm rãi lưu xuống dưới, ta mở miệng gần từng tiếng, “Tê nhi, là, hài tử dâm dăng...”

“Ngoan.”

Sư phụ Ôn Nhai dứt lời liền ôm lấy ta, khoác cánh tay của ta vòng lên cổ hần, đặt đôi chân mảnh khảnh vòng lên lưng. Hạ thể ướt sũng chạm phải gò đôi cao cao của hần, không thể kìm chế bắt đầu co rụt.

“Tiểu dâm dăng, mới vừa ôm liền dán chặt lên người ta.”

“Sư phụ, mau chút...” Dục vọng không ngừng phá vỡ lý trí của ta, thân mình không ngừng run lách cách, mà lúc này sư phụ Ôn Ly từ sau lưng kẻ sát ta.

Hoa huyết phía trước cùng cúc huyết mặt sau đều chịu xô xuyên qua sao? A a a, cảm thụ như vậy... Chỉ mới tưởng tượng cũng khủng hoảng tinh thần rồi. Mà sư phụ Ôn Ly dùng ngón tay khiêu khích tiểu huyết phía trước khiến ta rên rỉ thành tiếng.

“Tiểu huyết phải nuốt trọn cây gậy của hai sư phụ, có thỏa mãn không...”

Tiểu huyết phải chống đỡ cả hai côn thịt sao? Ta mở to hai mắt, ngay cả hô hấp đều sợ đến mức đình chỉ. Nhìn Sư phụ Ôn Nhai khuôn mặt ôn hòa như ngọc trở nên vô cùng mị hoặc, ánh mắt giống như muốn một ngụm nuốt hết ta. Không thể, một cây côn thịt còn thô hơn cánh tay, hai cái... Sẽ chết mất, sẽ hỏng mất.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Thục Ngọc Trì 5

“Không được, sư phụ... Hu hu... Tê nhi sẽ hỏng mất...” Ta lắc lắc đầu, nước mắt vung vẩy lên người họ, ngón tay gắt gao nắm chặt lấy sư phụ. Tâm nhảy cuồng loạn cùng cơn khát vọng sâu trong nội tâm không ngừng tra tấn ta.

“Đừng sợ, Tê nhi nuốt trôi, đúng không?” Sư phụ ôm lấy ta, lồng ngực rắn chắc của người áp vào lưng ta. A, tư thế như vậy, giống như ôm từ phía sau... giúp trẻ nhỏ đi tiểu tiện, thật sự rất thẹn thùng.

“Sư phụ, không cần như vậy a...” Chính là ngón tay của người đã bắt đầu lần mò tới tiểu huyết phía dưới, dán côn thịt thô to lên trên.

“Ngoan, như vậy sẽ giúp sư phụ dễ dàng hơn!” Sư phụ Ôn Nhai người có thể dùng nói trực tiếp như vậy được không... Phía trước là sư phụ Ôn Ly dán sát người vào thân thể ướt sũng của ta, chèn ép đôi ngực ngạo nghễ đến không ra hình dạng.

“A...” Bắt đầu động, sư phụ bắt đầu động.

“Địa phương này nhỏ như vậy...” Hai sư phụ đứng gần gương đồng liền kéo đầu ta nghiêng sang trái, giờ phút này hình ảnh dâm mỹ phóng đại trước mắt ta.

Thân thể nhỏ nhỏ bị kẹp chính giữa hai nam nhân cao lớn, hai chân trắng mịn quặp lấy thắt lưng dài rộng sư phụ Ôn Ly, hai côn thịt thô to đồng thời tấn công phía dưới. Gương mặt hoàn mỹ của hai người lấm tấm mồ hôi. Cơ thể không ngừng phun nuốt, hô hấp dần dần dồn dập giống như báo săn đói khát muốn nuốt trọn con mồi. Không đúng, không phải là ăn luôn ta, là bắt ta nuốt trọn đồ vật đã sừng cứng như muốn nổ tung của họ. Ta phát hiện ra, bọn họ đều đang dùng sức khống chế dục vọng.

“Sư phụ vào đi... Tê nhi có thể nuốt trọn...” Ta buột miệng có lẽ vì cảm nhận được sự kìm chế của họ, xúc cảm của ta biến đổi. Giờ phút này ta dường như không thể khống chế được, thậm chí cho dù có phá hủy ta cũng không sao cả. Trong lòng trở nên tê dại, đó là vì được yêu thương mà sinh khát vọng, cùng với dục thú ẩn nấp trong thân thể nhiều năm, khiến cả thể xác và tinh thần ta đều lâng lâng...

“Sư phụ, người tiếp tục đi...”

Vừa dứt lời, Sư phụ Ôn Nhai hung hăng tấn công từ phía sau! Hần không hề do dự tấn công đợt thứ hai. Ta hét lên một tiếng, cả cơ thể tiến vào cao trào. Trước mắt một mảnh trắng sáng, ta co rút mãnh liệt, uyển chuyển than nhẹ mà không hề hay biết tư thế này có bao nhiêu quyến rũ, mời gọi “Sốt ruột ư, cho người!”

“A... Sư phụ... A...” Hần lặp lại động tác vừa rồi. Huyết nhỏ vừa bị hưng khí của sư phụ Ôn Nhai xuyên qua lại phải chứa thêm một cây côn nữa.

“Chặt như vậy, muốn cắn đứt sư phụ cắn đứt phải không?” Sư phụ Ôn Nhai, a, Sư phụ Ôn Nhai dùng một bàn tay nâng thân mình mảnh mai của ta lên, tay kia thì đặt ngay đóa hoa, cùng sư phụ Ôn Ly xâm chiếm nơi đó.

Cơ thể trải qua cao trào chưa lâu lại tiếp đón cơn kích thích mới. Cơ thể đã chạm đến cực hạn, cổ họng không thể phát ra thanh âm.

Ta như cá phải rời khỏi nước, giữa đầu tranh thủ thờ dốc, dùng tia ý chí còn sót lại ra lệnh cho cơ thể thả lỏng để có thể chứa đựng hai cây côn thịt thô to.

“Phốc... Phốc...” Sư phụ đâm từng chút một, ôn nhu mà thô lỗ.

“Ư... Ư...” Ta không còn sức lực chỉ có thể phát ra tiếng thờ dốc bất lực như vậy. Dán chặt vào tấm lưng trần của sư phụ Ôn Nhai, ta cảm nhận được chất lỏng dính dính chán ghét chảy dọc theo đầu ngón tay của sư phụ Ôn Nhai.

Cây gậy của Sư phụ Ôn Nhai từ sâu trong cơ thể ta bỗng dưng biến mất, kèm theo đó là một lượng lớn chất lỏng chảy xuôi ra ngoài. Lại một cơn cao trào nữa khiến ta run rẩy cơ hồ không thể vịn vào Sư phụ Ôn Nhai, chỉ vội thờ hỗn hển trong lồng ngực sư phụ Ôn Ly.

“Phốc...” Sư phụ Ôn Ly lại tiếp tục hành hạ phía trước. Tiểu huyết chưa kịp khép kín, ngay cả mật nước cũng chưa kịp chảy ra sư phụ Ôn Ly đã mạnh mẽ cắn lại.

“Nha!” Ta giữa đầu thét chói tai, cảm giác hoàn toàn bất đồng so với bị nhồi ở phía sau, hảo ăn no! Ngay cả địa phương mẫn cảm nhất đều chạm tới. Thanh âm vừa phát ra lại tắc nghẽn trong cổ họng. Sư phụ Ôn Ly rút ra, Sư phụ Ôn Nhai lại lập tức nhồi vào!

Cứ như vậy, hai người luân phiên chen ép hai lỗ nhỏ của ta, huyết nhỏ trước sau đều chống chịu lực đạo khác nhau, mỗi một tác trong cơ thể ta đều không bỏ qua. Cầm sâu như vậy, mỗi lần đâm lại phải chạm tới cổ tử cung mới chịu buông tha. Mỗi một lần nhồi vào cơ thể nhỏ bé của ta dường như lại tiến về phía ngược lại. Người trước vừa rút ra, người sau lại đâm vào.

Động tác rất nhanh, ngay cả thời gian trong nháy mắt-ngấn ngui như vậy đều không chịu buông tha. Hoa huyết mềm mại chưa từng chưa từng trải qua sự tấn công mãnh liệt của họ như thế này, không có thời gian nghỉ ngơi. Ngay cả tiếng kêu rên đều bị nhấn chìm bởi tiếng ma sát, phạch phạch phát phát quanh quần khắp phòng tắm. Dòng nước trong suốt ban đầu đã dần trở nên vẩn đục.

“Bùm bùm...” Cột là để tẩy trần, rửa sạch bụi bẩn, thế nhưng thân thể theo bản năng lại tiết ra chất lỏng dâm dăng kia. Cơ thể không ngừng ở trên thiên đường. Ta cảm giác bản thân có thể bay lên ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cắn A* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Thục Ngọc Trì 6

Thân mình bị kích thích mãnh liệt giống như thuyền bị lung lay trong gió bão, chỉ có thể gắng sức thừa nhận áp lực, bởi vì từ đáy lòng ta đã sớm biết chống lại sóng gió kia chỉ có một kết cục là, tan xương nát thịt. Hạ thể tràn ngập dâm thủy, dần dần có thể nổi rộng hơn. Thân thể mảnh mai đã bắt đầu phản ứng, theo bản năng phối hợp động tác của họ, cắn chặt, quần quýt giống như không muốn buông tha.

Cơ thể đã được huấn luyện đến mức này ư?

“Ư... Tiểu dâm phụ... muốn nuốt hết ta sao...” khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng của sư phụ Ôn ly dần dần nổi lên một sắc thái khác. Người thờ hát một tiếng cổ chen chúc trong thân thể chết lặng của ta, hai tay bắt lấy tuyết đồn phối hợp tốc độ đâm chọc mãnh liệt nâng lên phía trước. Nghe thấy tiếng rên rỉ mỏng manh lại cố tình nhét ngón tay vào cục huyết.

Cục huyết dưới tác dụng của viên thuốc bắt đầu trở nên tịch mịch. Ta cảm thấy thẹn vô cùng. Nhưng chỉ trong chớp mắt, cảm giác đó đã biến mất rồi lại xuất hiện lần thứ hai khi bị sư phụ kích thích mãnh liệt.

Các sư phụ tựa hồ cảm nhận được thân mình nóng bỏng, hạ thể càng di chuyển nhanh và mãnh liệt hơn, ngón tay vẫn nằm yên trong cục huyết. Nhưng bởi vì phía trước không ngừng quấy rối cả thân thể đều như chìm trong biển lửa. Hai sư phụ thừa dịp tiến công vào tiểu huyết cả mặt trước lẫn phía sau.

“A!” Ta không biết tiếng kêu như vậy quá chói tai hay là kêu thảm thiết, chỉ cảm nhận được thân mình chưa từng trải qua cơn thống khổ như vậy, đồng thời cũng được cảm giác thỏa mãn lấp đầy. Hai côn thịt đồng thời chen chúc trong miệng tiểu huyết nhỏ hẹp, cường ngạnh ban rộng miệng nhỏ. Trong lúc đó, vách tường đường như chống đỡ muốn nứt ra, tuy rằng hết sức di chuyển nhưng ngay cả cơ rút lại cũng không thể.

Giữa đầu thừa nhận, tòa núi đôi cao vút bại lộ trước mắt họ. Đầu nữ tiêm giờ phút này như mời gọi thương thức, đứng vững trong gió. Ta muốn chết, nhất định là muốn chết.

Trong thân thể tất cả lỗ chân lông đều mở rộng, ngay cả mỗi sự đụng chạm rất nhỏ hay mỗi một giọt nước thoát ra, mỗi một luồng khí mát thổi vào đều có thể cảm thụ được. Nhất định là muốn sắp chết, mới có thể như vậy.

Tay theo phản xạ chạm vào cánh tay sư phụ Ôn Ly, có máu tươi ướt ướt đầu ngón tay. Giờ phút này nghĩ muốn rút ra, cũng không thể.

“Tiểu tê nhi... Sư phụ cho người... Thích không...” sư phụ Ôn Nhai chậm rãi thả từng từ. Ta thông thả xoay người muốn trả lời hắn, nhưng không thể động.

Đúng vậy, hiện tại, ta bị hai sư phụ đè ép mãnh liệt, vô luận như thế nào đều không động đậy được. Thân mình giống như một cây cung bị buộc chặt, chỉ cần nhẹ nhàng cử động, sẽ cắt đứt. Ta không thể động, bởi vì ta không rõ lúc sau liệu có thể thừa nhận hết không.

Ngay phía sau, bởi vì động tác vừa ngừng lại, ngón tay chen chúc trong cúc huyệt ra sức ngo ngoáy.

“A a a...” Ta đến, lỗ nhỏ không ngừng phun ra dâm dịch. Đại não và thân thể đã ma túy tê dại, nước bọt theo tiếng thét chói tai chảy xuống dưới.

Âm đạo hẹp hòi bị hai côn thịt lớn chèn ép không còn hình dáng, nước tiểu phun ra mãnh liệt bắn lên đùi sư phụ, trên người, còn sót một ít chảy dọc theo tuyết đồn xuống, chậm rãi nhỏ giọt lên mặt đất, hình thành một mảng màu vàng.

Không biết trải qua bao lâu, thân mình cứng ngắc chậm rãi dần thả lỏng ra. Các sư phụ kịch liệt thờ dốc khiến ta bưng tỉnh. Bản thân tình dục ngâm thủy quang hai mắt vô tội trừng lớn, không thể tin nhìn thấy sư phụ. Ta thể nhưng nước tiểu... Ở bọn họ song song sáp nhập thân mình lúc sau, ở hắn như vậy số chết khu cúc huyệt lý thịt lúc sau, nước tiểu... Tê ra quần.

Thật thẹn thùng! Thật quá dâm đẳng! Nhưng tại sao, vừa cảm thấy tự xấu hổ về bản thân vừa cảm nhận được con khoái cảm mất hồn? Nước mắt chảy dọc theo hai má hồng rực, ngay cả linh hồn đều lạc lối rồi ư?

“Tê nhi phía dưới quá chặt... U... Vốn đầu ngón tay chen không vào nổi, hiện tại dùng thứ gì đó thô to như vậy, vẫn có thể chứa nổi?” sư phụ Ôn Nhai nằm ngay cạnh, thanh âm thờ dốc đứt quãng cùng với lời nói đánh thẳng vào suy nghĩ của ta.

“Tê nhi tiểu lăng huyệt đã hoàn toàn khép chặt lại, vừa mới bên trong cùng bên ngoài đều phun ra, làm hại ta thiếu chút nữa bắn...” sư phụ Ôn Ly nói xong, ngón tay nằm trong cúc huyệt lại hướng vào phía trong ba phần.

“Hu...” Thân mình dưới động tác của hắn lại run rẩy mãnh liệt, vừa mới bị mạnh mẽ khống chế ở trong thân thể cuối cùng vài giọt nước tiểu dịch không thể tự chế tích lại.

“Sư phụ, tê nhi là cái... hài tử hư đồn, tê nhi nước tiểu... dính lên người sư phụ... Hu...” Ta dùng giọng nói hỗn hển thều thào vài từ. Cổ họng đều chặt căng, mỗi lần mở miệng chỉ bạc theo khốc miệng chảy xuôi xuống, rơi xuống tòa núi đồi ngạo nghễ lại kích thích đến thân thể mẫn cảm.

“Tê nhi đang khích lệ sư phụ tra tấn người đến mức không thể cử động được sao? Tiểu dâm đẳng, một hồi sư phụ phải động, không nên kêu quá to kéo hạ nhân ở bên ngoài nghe thấy...” sư phụ Ôn Ly cảm nhận được thân hình mẫn cảm của ta đang run rẩy vừa nói vừa liếm lỗ tai, cắn vành tai, mỗi một chữ phun ra đều khiến ta run rẩy không lý do.

Không phải chỉ cần cắm vào là có thể sao... Còn muốn di chuyển sao... Không cần a, sư phụ. Nhưng ta không dám nói ra dưới sự tấn công của sư phụ cơ thể cơ hồ muốn vỡ tan, “A... Sư phụ...”

Bọn họ đã bắt đầu di chuyển, côn thịt chèn ép vách tường đang co rút, thông thả mà chắc chắn.

“Sư phụ... ta sẽ hỏng mất...” Một người yên lặng, một người kích thích, thời điểm côn thịt thông thả rút ra, vách tường non mịn cũng bị kéo theo! Phấn phấn lộ ở bên ngoài, tiểu huyệt vừa chưa xót vừa tê dại, miệng huyệt vừa mở chất lỏng rót cuộc tìm được lối thoát vội vàng dọc theo côn thịt muốn chảy ra. Nhưng mà đầu côn thịt còn chưa hoàn toàn rời khỏi lại một lần nữa đâm sâu vào.

“A!” Chất lỏng đã gần tới miệng tiểu huyệt lại chảy ngược sâu vào nguồn cội.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ, Không Cần A* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.